

FALLING IN LOVE WITH DARKNESS

வாழ்வின் கீதம்

ஓமேஸ்வரா

கேள்வியின் பதில்கள்

வாழ்வின் கீதம்

FALLING IN LOVE WITH DARKNESS

ஒஷோ

தமிழில்: மா. தியான் ப்ரியா

கண்ணதாசன் பதிப்பகம்

23, கண்ணதாசன் சாலை,
தியாகராய நகர்,
சென்னை-600017.

தொலைபேசி: 2433 2682 / 2433 8712

மதுரை ✧ கோவை ✧ பாண்டி

வாழ்வின் கீதம்

அத்தியாயம்	1 இருள் அமைதியானது, ஓய்வு தருவது	9
அத்தியாயம்	2 தேடாதே, நில்	49
அத்தியாயம்	3 இருளுக்கு இருப்பு கிடையாது	85
அத்தியாயம்	4 கனவுகளிலிருந்து விழிப்புக்கு	137
அத்தியாயம்	5 துயரத்தை விடு, பரவசத்தைப் பெறு	187
அத்தியாயம்	6 பிரார்த்தனை என்பது பிரபஞ்சத்தின் மீது அன்பு கொள்ளுதல்	227
அத்தியாயம்	7 நம்பிக்கை: சத்தியத்தை தேடுதலில் உள்ள மிகப்பெரிய தடங்கல்.	245
அத்தியாயம்	8 மற்றவர்களை காயப்படுத்த வேண்டும் என எழும் தூண்டுதலை கைவிடு.	287
அத்தியாயம்	9 தியானத்திற்கான எளிதான வழிமுறையை இறுக்கமாக பிடித்துக் கொள்	323
அத்தியாயம்	10 வாழ்க்கை வாழ்வதுதான் ஒரே குறிக்கோள்	363

முன்னுரை

இது வரை வாழ்ந்த பெண்மணிகளிலேயே மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க பெண்மணியாகிய ராபியா-அல்-அடாபியா வைப் பற்றி மிக அழகான கதை ஒன்று உள்ளது. அவளுக்கு கிட்டத்தட்ட 90 வயது ஆகியிருந்தது. ஒரு நாள் மாலை, சூரியன் மறையப்போகும் நேரம் அவள் தவற விட்ட எதையோ வீதியில் தேடிக் கொண்டிருந்தாள்.

ஓர் இளைஞன் இதைக் கண்டான். அவனுக்கு அவளை யாரென்று தெரியாது. அவன் அந்த கிராமத்திற்கு புதிதாக வந்தவன். வயதானவளாக இருக்கிறாளே, எதையோ தேடுகிறாளே என்ற கருணையினால் அவளிடம் வந்து, 'நீங்கள் எதைத் தேடுகிறீர்கள்? நான் உங்களுக்கு உதவட்டுமா? நீங்கள் மிகவும் வயதானவராக இருக்கிறீர்கள். சூரியன் மறைந்து கொண்டிருக்கிறது, பின் இருளாகி விடும். அதன் பின் நீங்கள் தேடுவதை உங்களால் கண்டுபிடிக்க முடியாது. என்னிடம் சொல்லுங்கள். இப்போது எனக்கு எந்த வேலையும் இல்லை. நான் உங்களுக்கு உதவி செய்கிறேன்' என்றான்.

ராபியா சிரித்தாள். அவள் அவளிடம், 'உன்னுடைய கருணைக்கு மிகவும் நன்றி அன்னியனே!' என்றாள்.

அவன், 'நீங்கள் எப்படி நான் அன்னியன் என்பதை கண்டுபிடித்தீர்கள்?' என்று கேட்டான்.

அவள், 'இந்தக் கிராமத்தில் எனக்கு யாரும் உதவ முன்வர மாட்டார்கள். அவர்கள் என்னைப் பைத்தியம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கூறுவது சரியாகக்கூட

இருக்கலாம். நான் எனது ஊசியைத் தொலைத்துவிட்டேன்'. என்றாள்.

இளைஞன், 'இந்த அரையிருளில் வயதான கண்பார்வையை வைத்துக்கொண்டு ஊசி போன்ற சிறிய பொருளை கண்டுபிடித்து விட முடியும் என எப்படி நம்புகிறீர்கள்? விழுந்த இடத்தை குறிப்பிட்டுச் சொல்லுங்கள். இந்த வீதி மிகப் பெரியது. எந்த இடத்தில் விழுந்தது என்பது சரியாக தெரிந்தால் என்னால் கண்டு பிடித்து விட முடியும்!'. என்றான்.

ராபியா, 'நீ இந்தக் கேள்வியை கேட்காமல் இருப்பதே நல்லது. ஏனெனில் நான் ஊசியை வீதியில் தொலைக்கவில்லை. வீட்டினுள் தொலைத்துவிட்டேன். ஆனால் அங்கே மிகவும் இருளாக இருக்கிறது. நான் மிகவும் ஏழை. என்னிடம் ஒரு விளக்கு கூட இல்லை. எனவே இருட்டான இடத்தில் ஊசியைத் தேடி கண்டுபிடிப்பது மிகவும் கடினமான காரியம், பதிலாக வெளியே வெளிச்சம் இருக்கும் இடத்தில் தேடலாம் என நினைத்தேன். நான் தேட ஆரம்பிக்கும் நேரத்தில் வெளியே வெளிச்சம் இருந்தது.' என்றாள்.

அந்த மனிதன், 'உன்னுடைய கிராமத்து மக்கள் கூறுவது சரிதான் போலுள்ளது. வீட்டின் உள்ளே ஊசியைத் தொலைத்துவிட்டு வெளியே தேடிக் கொண்டிருக்கிறாய். ஆனால் உன்னுடைய கிறுக்குத்தனத்தில் ஒரு காரணம் இருக்கிறது. வீட்டின் உள்ளே மிகவும் இருட்டாக இருக்கிறது, ஊசியைக் கண்டுபிடிப்பது மிகவும் இயலாத காரியம். வெளியே வெளிச்சம் இருக்கிறது, எனவே தேட முடியும் என்ற உன்னுடைய காரணம் சரிதான். ஆனால் நீ தொலைத்தது இங்கல்லவே, எனவே வெளியே வெளிச்சம் இருக்கிறது என்பது உனக்கு எந்த வகையிலும் உதவி செய்யாது.' என்றான்.

ராபியா, 'இந்த உலகில் உள்ள எல்லோரும் அதைத்தான் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். யாரும் எவரையும் கிறுக்கு என்று சொல்லவில்லை. அவர்கள் தங்களது பொக்கிஷங்களை

தங்களுக்குள் தொலைத்துவிட்டு வெளியே தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏனெனில் வெளியேதான் வெளிச்சம் இருக்கிறது, எல்லா புலன்களும் வெளியே திறந்திருக்கிறது, எனவே வெளியே தேடுவது எளிதாக இருக்கிறது.' என்றாள்.

தேடுவதற்கு எளிதாக உள்ளதா என்பது கேள்வியல்ல. நீ எங்கே தொலைத்தாய் என்பதே கேள்வி. உனக்கு வெளியே அதை தொலைக்கவில்லை என்பது உனக்கு மிக நன்றாகத் தெரியும். உன்னுடைய அன்பு, தன்னுணர்வு, இருப்பு, பரவசம், அமைதி, வெகுளித்தனம் ஆகிய உன்னுடைய பொக்கிஷங்களை எப்போது தொலைத்தாய் என்பது உனக்கு நினைவிலேயே இல்லை. வெளியே எதுவும் இல்லை. அப்படி நீ வெளியே எதையும் தொலைக்கவில்லை என்றால்.... இந்த உலகில் இரண்டே இரண்டு இடங்கள்தான் உள்ளன. உள்ளே - வெளியே..... நீ வெளியே தொலைக்கவில்லை என்றால் அப்போது உள்ளேதான் எங்கேயோ தொலைத்திருக்கிறாய். இது மிகவும் எளிதான கணக்கு.

உள்ளே இருளாக உள்ளது. நான் அதை ஒத்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் அந்த இருள் தடையல்ல. இது என்னுடைய அனுபவம். அந்த இருள் மிகவும் உதவி செய்வது. ஏனெனில் அது அமைதியானது, மௌனமானது. இந்த இருள் ஒளிருவது. அது வேறுவகையான ஒளி. அதனால்தான் ஆரம்பத்தில் நீ இருட்டாக உணர்ந்தாலும் ஆழமாகச் செல்ல, செல்ல மெதுமெதுவாக அது, நீ இதுவரை உணர்ந்திராத வேறுவகையான ஒளியாக இருப்பது தெரியும்.

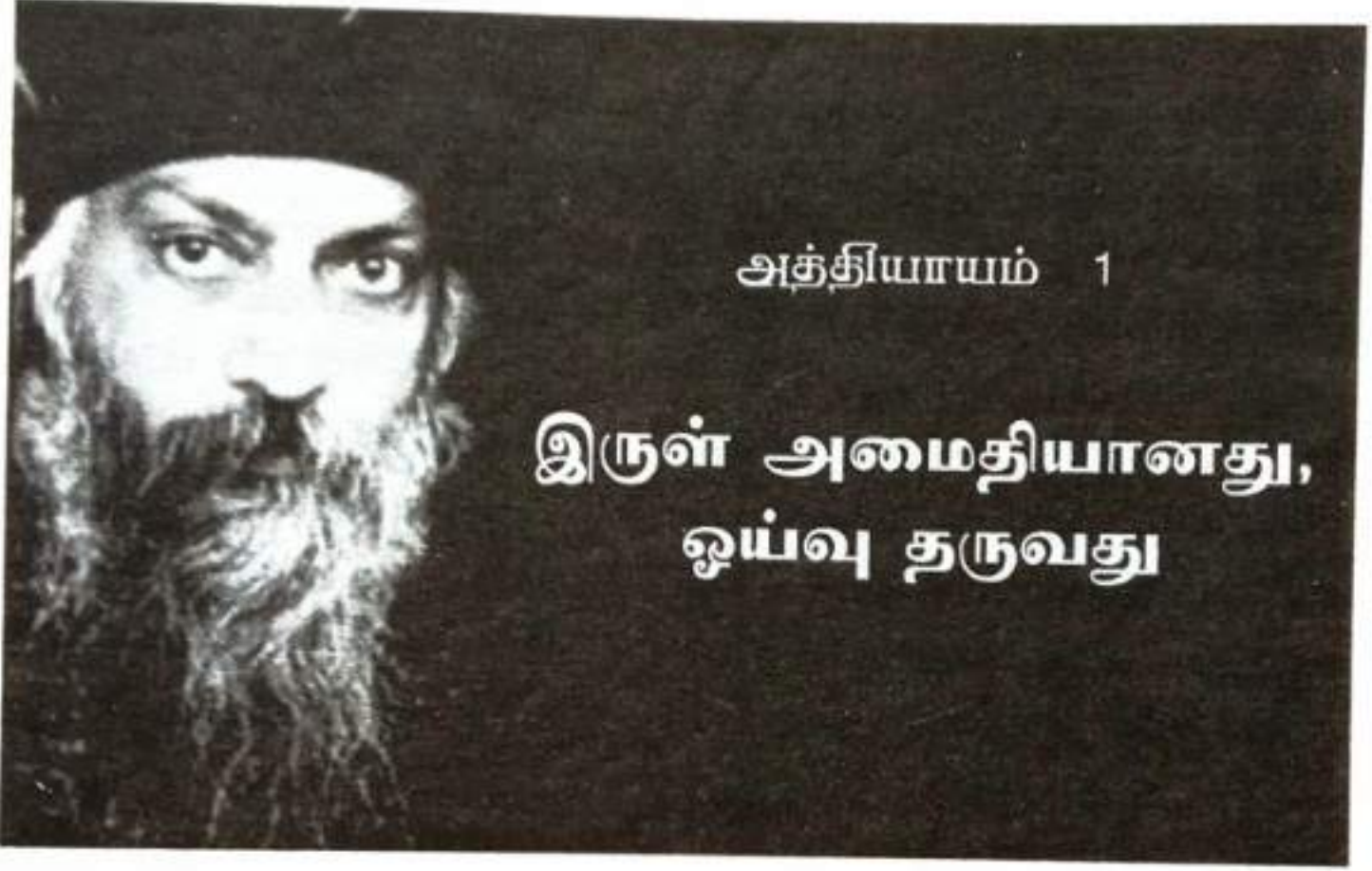
எரிபொருள் தேவைப்படும் வெளிச்சம்தான் உனக்குத் தெரியும். சூரிய ஒளிக்கு கூட எரிபொருள் தேவைப் படுகிறது. சூரியன் தன்னுடைய எரிபொருளைத் தீர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது, இன்னும் சில லட்சம் வருடங்களில் அது தீர்ந்து போய்விடும். அப்போது திடீரென ஒருநாள் சூரியன் காணாமல் போய்விடும். எல்லா இடத்திலும் இருட்டாகிவிடும். ஒவ்வொரு நாளும்

உன்னுடைய சூரியனை விட பெரிதான நட்ஷத்திரங்கள் கூட இருட்டாகி கொண்டிருக்கின்றன. ஏனெனில் அவை உன்னுடைய சூரியனை விட அதிக நாட்கள் வாழ்ந்து விட்டன. தன்னுடைய எரிபொருளை எரித்து தீர்த்துவிட்டன. வெளியே எல்லா வெளிச்சங்களும் எரிபொருளை ஆதாரமாக கொண்டே இருக்கின்றன. உள்ளே இருப்பது வேறுவகையான வெளிச்சம். அதற்கு எரிபொருள் எதுவும் தேவையில்லை. அதனால்தான் அது நிரந்தரமானது. அது தீர்ந்துபோகாது.

ஆரம்பத்தில் இருளாகத் தோன்றுவது மெதுமெதுவாக பிரகாசிக்க ஆரம்பிக்கும். முழுமையாக பிரகாசிக்கும் பொழுது அதைத்தான் நாம் ஞானம் என்றழைக்கிறோம். அப்போது நீ உண்மையான வெளிச்சத்தை கண்டடைந்துவிட்டாய். இதுவரை வெளி உலகில் நீ பார்த்த வெளிச்சங்கள் அனைத்தும் உண்மையான வெளிச்சத்தின் சாயல்களே. ஆரம்பமும் முடிவும் அற்ற ஆதாரமான, சத்தியமான ஒளியை நீ கண்டிருக்க மாட்டாய்.

தேரீயம் கொள், நீ இழப்பதற்கு எதுவுமில்லை. நீ எதை இழக்கமுடியும்? உன்னிடம் என்ன உள்ளது இழப்பதற்கு? ஆகவே அச்சம் கொள்ள வேண்டியதில்லை!. பயப்படாமல் உள்ளே செல், அது உன்னுடைய கோட்டை, அது உன்னுடைய சொந்த இருப்பு. மேலும் நீ ஒருமுறை வெளிச்சத்தின் ஒளிக்கீற்றை பார்த்துவிட்டால், அதுதான் வாழ்வின் மிகப் பெரும் அனுபவத்தின் ஆரம்பம். அந்த வரம், அந்த ஆசீர்வாதத்துடன் ஒப்பிட இங்கு எதுவும் இல்லை.

ஒஷோ The Rebel

அத்தியாயம் 1

இருள் அமைதியானது,
ஒய்வு தருவது

அன்பார்ந்தவர்களே,

இருளுக்கு அதற்கே உரிய மகிழ்வு இருக்கிறது, ஆயினும் நாம் ஏன் வெளிச்சத்தை விரும்புகிறோம், நாம் வெளிச்சத்திற்காக ஏன் இத்தனை ஆவல் கொள்கிறோம்?. ஒளிக்கான நமது விருப்பம், நம்முள் வேரோடிப் போயிருக்கும் பயத்தின் அறிகுறியே என்பதை நாம் எப்போதாவது எண்ணிப் பார்த்தது உண்டா? அது பயத்தின் அறிகுறியே. நாம் அந்த பயத்தைக் கண்டு பயப்படுவதால் நமக்கு ஒளி தேவைப்படுகிறது. மனம் அந்த இருளைக் கண்டு அஞ்சுகிறது. ஒளிக்காக ஏங்குவது சிறந்த குணம் அல்ல. நம்முடைய தன்னுணர்வில் அந்த பயம் உலாவிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதற்கான அறிகுறியே அது. பயப்படும் மனிதனுக்குத்தான் ஒளி தேவைப்படுகிறது. பயமில்லாத மனிதன் இருளை இருள் என்று கூட பார்ப்பதில்லை. இருளைச்சுற்றி இவ்வளவு வேதனையும் அதனுடன் இவ்வளவு போராட்டமும் பயத்தினால்தான் உருவாகியுள்ளன. மனிதன் பயத்தில் இருந்து விடுபட்டு விட்டால் பின் ஒளிக்கான இந்தத் தேடுதலும் மறைந்துவிடும்.

இந்த உலகில் கடவுள் இருள்மயமானவர் எனக் கூறும் மனதிடம் படைத்தவர்கள் வெகுசிலரே. கிட்டத்தட்ட எல்லோரும் கடவுளை ஒளிவடிமாகவே பார்க்கின்றனர். கடவுள் ஒளியே, அவர் ஒளிவடிவானவர் என்றே பலரும் கூறுகின்றனர். ஆனால் இவர்கள் கடவுளை பயத்தினால்தான் நம்புகின்றனர். கடவுளை ஒளிவடிவாக பார்க்கும் மக்கள் பயந்தாங்கொல்லிகள். அவர்களால் கடவுளை ஒளிவடிவாக மட்டுமே ஏற்றுக்கொள்ள முடியும். பயப்படும் மனிதனால் இருளை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது.

ஆனால் கடவுளை இருள் எனக்கூறும் சிலரும் உள்ளனர். என்னுடைய சொந்த அனுபவம் என்னவென்றால் கடவுள் இருள்வடிவானவரே. ஏன்? ஒளிக்கு முடிவு உள்ளது. இருள் முடிவில்லாதது. ஒளியைப்பற்றி நீ உன்னுடைய கற்பனையை எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் நீட்டலாம், ஆனால் இறுதியில் ஒரு எல்லை வந்தே தீரும். பல்வேறு வகைகளில் பல்வேறு விதங்களில் எத்தனை தூரத்திற்கு உன்னுடைய எண்ணத்தைக் கொண்டு சென்றாலும், ஒளிக்கான எல்லை வந்தே தீரும்.

இருளைப் பற்றி யோசித்துப்பார். அதற்கு எல்லை தென்படுகிறதா? இருளுக்கு எல்லை இருப்பதாகக் கற்பனை செய்வதே கடினமாக இருக்கும். அதற்கு முடிவே கிடையாது. இருள் எல்லைகளற்றது, முடிவற்றது.

மேலும் ஒளி பதட்டமளிப்பது, உணர்வூட்டக்கூடியது. இருள் ஓய்வளிப்பது, அமைதியளிப்பது. ஆனால் நாம் பயப்படுவதால் ஒளியை வாழ்வு என்கிறோம், இருளை இறப்பு என்கிறோம். உண்மை என்னவென்றால் வாழ்வு பதட்டமளிப்பது, இறப்பு தளர்வளிப்பது. பகல் ஓய்வற்றது, இரவு ஓய்வானது. பல கோடி உயிரினங்களின் கிறுக்குத்தனமான ஓட்டத்தை யாராவது ஒளி என்றழைத்தால் அவர்கள் கூறுவது சரி. ஆனால் இறுதி விடுதலை என்பது நிச்சயமாக இருள்தன்மைதான்.

ஒளி வந்து உனது கண்களைத் தொடும்போது அது பதட்டத்தை, தொந்தரவை உண்டாக்குகிறது என்பதை நீ உணராமல் இருந்திருக்கலாம். இரவில் நீ தூங்க விரும்பும் போது விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தால் உன்னால் உறங்கமுடியாது. வெளிச்சத்தில் ஓய்வு கொள்வது கடினம். இருள்தான் ஓய்வுக்கு கொண்டு செல்கிறது. அது உன்னை முழுமையான அமைதிக்கு கொண்டு செல்கிறது.

ஆனால் நாம் இருளை எதிர் கொள்ளும்போது, நாம் உடனடியாகச் சங்கடமாகவும் அலைபாய்தலையும் உணர்கிறோம். ஒரு சிறிதளவு இருள் இருந்தால்கூட நாம் கஷ்டப்படுகிறோம், என்ன நிகழ்கிறது என்று அலைபாய்கிறோம். நினைவில் கொள், யார் இருளைக் கண்டு பயப்படுகிறார்களோ, சங்கடப்படுகிறார்களோ, அச்சப்படுகிறார்களோ அவர்கள் சமாதி நிலையைக் கண்டும் அதே அளவு அச்சம் கொள்வார்கள். இருப்பு அமைதி கொள்ளும் அந்த நிலையைக் கண்டும் பயப்படுவார்கள். இருளைக் கண்டு பயப்படும் யாரும் இறைமையின் பரவச நிலையான சமாதியைக் கண்டும் அதே அளவு அச்சம் கொள்வார்கள். சமாதி நிலையில் இருளை விடவும் அதிகமான அளவு மௌனம் கவிந்திருக்கும்.

நாம் மரணத்தைக் கண்டு ஏதோ காரணத்திற்காக அச்சம் கொள்கிறோம். மரணத்தைக் கண்டு என்ன பயம்? இதுவரை மரணம் யாருக்கு என்ன கெடுதல் செய்திருக்கிறது? மரணம் கெடுதல் செய்துள்ளது என்று யாரும் கேள்விப்பட்டதில்லை. வாழ்வு சிலரின் விஷயத்தில் மாபெரும் கெடுதல் செய்திருக்க வாய்ப்பு உள்ளது! ஆனால் மரணம் ஏதாவது கெடுதல் செய்துள்ளதா? யாரும் கேள்விப்பட்டதேயில்லை.

மரணத்தால் யாராவது காயம் பட்டிருக்கிறார்களா? வாழ்வு உனக்கு பல பிரச்சனைகளை கொடுத்திருக்கிறது - வாழ்வு என்பது என்ன? தொடர் பிரச்சனைகள். மரணம் யாரையாவது கஷ்டப்படுத்தியுள்ளதா? அது யாரையாவது தொந்தரவு

செய்துள்ளதா? அது யாருக்காவது துன்பத்தைக் கொடுத்துள்ளதா? ஆனால் நாம் மரணத்தைக் கண்டு பயப்படுகிறோம். வாழ்வைப் பிடித்துக் கொண்டு தொங்குகிறோம்.

மரணத்தைப் பற்றி எதுவும் தெரியாது, தெரியாத ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி பயப்படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? தெரிந்த ஒருவிஷயத்தைக் கண்டு நீ பயப்படலாம். தெரியாத ஒரு விஷயத்தைக் கண்டு, அதுவும் அது நல்லதா, கெட்டதா என எதுவும் தெரியாத ஒரு விஷயத்தைப் பார்த்து பயப்படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? உண்மையில் நமது பயம் இருட்டைக் கண்டு பயம் அல்ல. இருளில் நாம் காணாமல் போய் விடுகிறோமே, அதைக் கண்டு பயம்தான். வாழ்வு ஒளி விடுகிறது, எல்லாமும் தெளிவாக தெரிகிறது, பழக்கப்பட்டதாக இருக்கிறது. பழக்கப்பட்ட மக்கள், பழக்கப்பட்ட வீடு, பழக்கப்பட்ட நகரம் --- ஆனால் மரணம் ஒளியற்ற கருமையான வித்தியாசமான சம்பவமாக இருக்கிறது, நீ அதனுள் ஒருமுறை விழுந்துவிட்டால் எதுவும் தெரிவதில்லை, பின்பு அன்பு செலுத்தும் மக்களோ, நண்பர்களோ, வீடோ, துணையோ, எல்லாமும் இல்லாமல் போகிறது. நாம் நம்மைச் சுற்றி உருவாக்கியுள்ள எல்லாமும் காணாமல் போய் விடுகிறது. நாம் நுழையும் இருள் எத்தகையது என்று யாருக்குத் தெரியும்? எனவே மனம் இருளுக்குள் செல்ல பயப்படுகிறது.

நினைவில் கொள்: இருளைக் கண்டு பயம் என்பது நாம் தனியாளாக விடப்படுவதனால் ஏற்படும் பயத்தின் அடிப்படையில் ஏற்பட்டதுதான். தனிமையின் பயம் இருளின் பயத்தோடு சேர்ந்து வருகிறது. வெளிச்சத்தில் நீ முற்றிலுமாக தனிமையில் இல்லை, உன்னால் மற்றவர்களைப் பார்க்க முடியும். பதிலாக இருளில் எத்தனை பேர் அங்கே உட்கார்ந்திருந்தாலும் நீ தனிமையில்தான் இருக்கிறாய். மற்றவர்கள் தெரிவதில்லை. மற்றவர்கள் அங்கே இருக்கிறார்களா இல்லையா என்பது உனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியாது. மனிதன் இருளில் தனிமையில்

இருக்கிறான். யாராவது தனிமையில் இருக்க விரும்பினால் அவர்கள் இருளுக்குள் நுழைய வேண்டும்.

யோகா, தியானம், சமாதி ஆகிய இவை யாவும் இருளுக்குள் ஊடுருவும் தன்மையைக் குறிக்கும் பிற வார்த்தைகளே.

இங்கே இப்போது வெளிச்சம் சிறிதளவு இருப்பது நல்லதே. யாராவது மேலும் மெழுகுவர்த்திகளைக் கொண்டு வந்தால் அது சரியல்ல. இந்தக் கிராமத்தில் இன்னும் சில திருமணங்கள் நடைபெற்று நமக்கு மெழுகுவர்த்திகள் கிடைக்காமல் போகுமேயானால் அது இன்னும் நல்லது.

இருள் நாம் அறியாதது. நாம் அதில் தனித்திருக்கிறோம். நாம் அதில் தொலைந்து போய் விடுகிறோம், நமக்கு தெரிந்த, நாம் அறிந்த அனைத்தும் அதில் கரைந்து காணாமல் போய் விடுகின்றன. உண்மையைக் கண்டடையும் பயணத்தை பலரும் தொடங்கினாலும் -- யாரால் தனக்கு தெரிந்த ஒன்றை விட முடிகிறதோ, யாரால் பழக்கப்பட்ட விஷயங்களை விட்டு விலக முடிகிறதோ, எந்தப் பாதையும் எந்த வழிகாட்டியும் இல்லாத அறியாத இடத்தினுள் போக யாரால் முடிகிறதோ -- அவர்களால் மட்டுமே உண்மையைச் சென்றடைய முடியும்.

இந்த விஷயங்களை ஒரு அறிமுகம் போல நான் ஏன் சொல்கிறேன் என்றால் இருளை உன்னால் நேசிக்க முடியா விட்டால் வாழ்வின் மிகப் பெரிய உண்மைகளை அறியாமல் நீ வழி மாறிப்போய்விடுவாய்.

அடுத்த முறை நீ இருளுக்குள் இருக்க நேரிட்டால், அதனுள் நேரிடையாகப் பார், அது உன்னை பயமுறுத்தவில்லை என்பதை நீ உணர்வாய். உன்னைச் சுற்றி இருள் இருந்தால், அதனுள் ஒன்றி விடு, அதனுள் சென்றுவிடு. ஒளி உனக்கு ஒருபோதும் கொடுக்க முடியாத ஒன்றை இருள் உனக்கு கொடுப்பதை நீ காண்பாய்.

வாழ்வின் அத்தனை முக்கியமான உண்மைகளும் மர்மங்களும் இருளில்தான் ஒளிந்திருக்கின்றன.

மரங்கள் வெளியே தெரியலாம், ஆனால் அவற்றின் வேர்கள் கீழே ஆழத்தில் இருளில்தான் பரவியிருக்கின்றன. மரத்தின் தண்டு, அதன் இலைகள், பழங்கள், இவற்றைப் பார்க்க முடியும், ஆனால் அவற்றின் வேர்களைப் பார்க்க முடியாது. ஏனெனில், அவை இருளில்தான் வேலை செய்கின்றன. மரத்தின் வேர்களை இருளிலிருந்து வெளிச்சத்திற்கு கொண்டுவந்தால் மரம் இறந்துவிடும். ஆகவே முடிவற்ற வாழ்வின் விளையாட்டு இருளில்தான் நிகழ்கிறது.

வாழ்வு அன்னையின் கருவறை இருளில்தான் பிறக்கிறது. நாம் இருளுக்குள்ளிருந்து பிறப்பு எனும் கதவு வழியாக வருகிறோம், இறப்பு எனும் கதவு வழியாக இருளில் மறைந்து போகிறோம்.

யாரோ வாழ்வைப் பற்றி ஒரு பாடல் பாடியிருந்தார். வாழ்வு என்பது என்ன? இருளெனும் கடலால் சூழப்பட்ட ஒரு கட்டிடம் இருக்கிறது. அதனுள் ஒரு சிறிய விளக்கு ஒளி தருகிறது. ஒரு பறவை இருண்ட வானவெளியில் இருந்து பறந்து வந்து அந்தக் கட்டிடத்தின் ஒரு ஜன்னல் வழியே உள்ளே வருகிறது. உள்ளே சிறிது நேரம் சிறகடித்து பறந்து விட்டு மறு ஜன்னல் வழியே வெளியேறுகிறது. அது போல நாம் இருளில் இருந்து உருவாகி வந்து சிறிது நேரம் வாழ்வெனும் வெளிச்சத்தைச் சுற்றிச் சிறகடித்து பறந்துவிட்டு மறுபடியும் இருளில் மறைந்து போகிறோம்.

இறுதியில் நமக்கு துணையாக இருக்கப்போவது இருளே. நீ இருளைக் கண்டு அச்சம் கொண்டால், நீ உன்னுடைய கல்லறையில் மிகப்பெரும் சிரமத்தைச் சந்திப்பாய். நீ இருளைக் கண்டு பயந்தால் நீ மரணத்தைச் சந்திக்கும்போது மிகவும் சிரமப்படுவாய். அப்படியின்றி மரணத்தையும் நேசிக்கக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

ஒளியை நேசிப்பது மிகவும் சுலபம். யார் ஒளியை விரும்ப மாட்டார்கள். ஆகவே ஒளியை விரும்புவது பெரிய விஷயம்

அல்ல. இருளை நேசி. இருளை அதிகமாக நேசி. நினைவில் கொள். ஒளியை விரும்புவார்கள் இருளை வெறுப்பார்கள். ஆனால் இருளை நேசிக்கும் யாரும் ஒளியையும் நேசிப்பார்கள். தயவுசெய்து இதைப் புரிந்து கொள்.

இருளை விருப்பமுடன் அணைத்துக் கொள்பவர்களால் எப்படி ஒளியை மறுக்க முடியும், இருளை நேசிப்பது ஒளியை நேசிப்பதையும் சேர்த்ததுதான். ஆனால் ஒளியை நேசிப்பது இருளை நேசிப்பதையும் இணைத்துக் கொள்வதாய் இருக்காது.

உதாரணமாக, அழகை விரும்புவது மிகவும் எளிது. யார் அழகை விரும்பமாட்டார்கள், ஆனால் நான் அழகற்றதையும் ரசிக்க ஆரம்பித்தால் பின் அழகையும் சேர்த்து ரசிப்பேன். யாரால் அழகற்றதையும் ரசிக்க முடிகிறதோ அவர்களால் அழகையும் ரசிக்கமுடியும். ஆனால் இதற்கு மாறானது நிகழாது. அழகை ரசிப்பவனால் அழகற்றதை ரசிக்க முடிவதில்லை. பூவை விரும்புவர்களால் முள்ளை ரசிக்க முடிவதில்லை. பூவின் அழகை அவர்கள் ரசிப்பதாலேயே அவர்களால் முள்ளை நேசிக்க முடியாமல் போகிறது. ஆனால் முள்ளை நேசிப்பவர்களால் பூவையும் ரசிக்கமுடியும். அதில் தடையேதும் இருக்காது.

இவற்றை உங்களுடன் பகிர்ந்துகொள்வதற்காகத்தான் இதைப் பேச ஆரம்பித்தேன். நான் இப்போது ஒரு சிறிய கதை சொல்கிறேன். அதன்பின் அடுத்துவரும் மூன்று நாட்களுக்கு நாம் பேசப் போகும் விஷயத்திற்கு வருவோம்.

ஒரு பெளர்ணமி இரவில் ஒரு கிறுக்கன் தனியாக ஒரு பாதையில் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான். ஓய்வுக்காக ஒரு மரத்தடியில் நின்றான். அந்த மரத்தின் அருகில் மிகப் பெரிய கிணறு ஒன்று இருந்தது. அவன் அந்தக் கிணற்றை எட்டிப் பார்த்தான், கிணற்றின் தண்ணீரில் நிலவு பிரதிபலித்தது. அதைப் பார்த்த அவன் நிலவு கிணற்றில் விழுந்துவிட்டதாக நினைத்துக் கொண்டான். 'ஐயோ, இப்போது நான் என்ன செய்வேன்?',

எப்படி இந்த நிலவைக் காப்பாற்றுவேன்? இங்கே யாருமே உதவிக்கு இல்லையே! இப்போது இந்த நிலவை காப்பாற்றா விட்டால் அது இறந்துபோய் விடக்கூடும்’.

இப்போது வேறொரு பிரச்சனையும் சேர்ந்து கொண்டது. இது ரம்ஜான் மாதம், நிலவு இந்த கிணற்றுக்குள் இருந்தால் ரம்ஜான் நோன்பிருக்கும் மக்கள் என்ன செய்வார்கள்? பெளர்ணமி நிலவில்லையேல் அவர்களால் எப்படி நோன்பை முடிக்க முடியும்? அவர்கள் இறந்துவிடுவார்களே! ரம்ஜான் நோன்பிருக்கும் மக்கள் இருபத்தி நான்குமணி நேரமும் அது எப்போது முடியப் போகிறதென்றுதான் காத்திருப்பார்கள். நோன்பிருக்கும் யாரும் அப்படித்தான் நினைப்பார்கள். பூஜை செய்யும் யாரும் எப்போது பூஜை முடியும், எப்போது மணியடிப்பார்கள் என்றே காத்திருப்பார்கள். பூஜையில் உட்கார்ந்திருக்கும் எல்லோரும் பள்ளிக்கூட பிள்ளைகள் போன்றே எப்போது மணியடிக்கும் என்றே காத்திருப்பார்கள்.

அவன் யோசித்துகொண்டேயிருந்தான். இது ரம்ஜான் மாதம். நிலவு வேறு இந்த கிணற்றுக்குள் சிக்கிக் கொண்டுவிட்டது! என்ன நிகழுமோ! நான் ரம்ஜான் போன்ற பெரிய விஷயங்களை எதுவும் செய்ய முடியாது. ஆனால் நிலவு... உதவிக்கு வேறு இங்கே அருகில் யாரும் இல்லையே!. எப்படியோ அங்கும் இங்கும் தேடி ஒரு கயிறைக் கண்டுபிடித்து எடுத்தான். அதில் முடிச்சிட்டு அதை கிணற்றுக்குள் வீசினான். நிலவை அதில் கட்டி வெளியே இழுத்துவிடலாம் என நினைத்தான். அங்கே கிணற்றுக்குள் ஏதோ ஒரு பாதையில் கயிறு மாட்டிக்கொண்டது. அவன் அந்தக் கயிற்றை மிகுந்த பலத்துடன் இழுத்தான். ஆனால் பாதையில் மாட்டிக் கொண்டதால் கயிறு வரவில்லை. ‘நிலவு மிகவும் கனமானதாக இருக்கிறதே! நான் இங்கே தனியாக வேறு இருக்கிறேன். நான் எப்படி இதை வெளியே இழுக்கப்போகிறேன்? இந்த நிலவு எத்தனை நேரமாக இந்த கிணற்றில் கிடக்கிறதோ, அது வேறு

தெரியவில்லை! உயிரோடு இருக்கிறதா இறந்துவிட்டதா என்பதும் தெரியவில்லை, மிகவும் கனமாக வேறு இருக்கிறது.'

என்ன மனிதர்கள் இவர்கள்! இந்த உலகில் இருக்கும் யாரும் இந்த செய்தியை கேள்விப்படவேயில்லை. பலரும் நிலவைப் பற்றி பாடல்கள் பாடுகிறார்கள், படிக்கிறார்கள், ஆனால் இங்கே உண்மையில் இந்த நிலவு துன்பத்தில் இருக்கும்போது எந்தக் கவிஞனும் வந்து உதவி செய்யவில்லை. காப்பாற்ற வரவில்லை. இந்த மக்கள் கவிதை பாடிக் கொண்டு திரிகிறார்களே தவிர உதவி என்று வரும்போது யாரும் வந்து நிற்பதில்லை. உண்மையில் காலத்தில் வந்து உதவி செய்யாதவர்களால்தான் கவிதை எழுதமுடியும்.

அவன் தொடர்ந்து முயற்சி செய்துகொண்டே இருந்தான். இறுதியில் கயிறு அறுந்து விட்டது. அவன் முழு பலத்துடன் இழுத்துக் கொண்டிருந்தான். பாரையோ கனமானது. கயிறு அறுந்தவுடன் அவன் மல்லாந்து தரையில் விழுந்தான். அவன் கண்கள் மூடிக் கொண்டன. தலையில் அடிபட்டுவிட்டது. சிறிது நேரம் கழித்து அவன் கண்களைத் திறந்தபோது நிலா வானத்தில் பவனி வந்துகொண்டிருந்தது. அவன், 'அப்பாடி, நான் இந்த நிலவைக் காப்பாற்றி விட்டேன். எனக்குத்தான் சிறிது அடிப்பட்டுவிட்டது, பரவாயில்லை, நிலா காப்பாற்றப்பட்டு விட்டதே' என்று தனக்குள் கூறிக் கொண்டான்.

நாம் அந்தக் கிறுக்கனை பார்த்துச் சிரிப்போம். எந்த இடத்தில் அவன் தவறு செய்தான்?

மக்கள் என்னிடம் வந்து, 'எப்படி விடுதலை பெறுவது?' என்று கேட்பார்கள். நான் அவர்களிடம் இந்தக் கதையைக் கூறுவேன். அவர்கள் 'இறுதி விடுதலையை எங்ஙனம் அடைவது?' என்று கேட்பார்கள், நான் இந்தக் கதையைத்தான் அவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வேன்.

அவர்கள் இந்த கதையைக் கேட்டு சிரித்துவிட்டு, 'விடுதலை அடையும் வழியைக் கூறுங்கள்!' என்பார்கள். அவர்களால்

இந்தக் கதையைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை என்பதை பார்ப்பேன். யாராவது சிக்குண்டிருந்தால் அவர்களை விடுவிக்கலாம். யாராவது கட்டுண்டிருந்தால் அவர்களை கட்டவிழ்த்து விடலாம். சிக்கிக் கொள்ளவே இல்லை, ஆனால் பிரதிபலிப்பை பார்த்துவிட்டு நாம் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று நினைத்தால் பின் அங்கே பிரச்சனைதான்.

கிறுக்கனின் நிலா கிணற்றில் மாட்டிக் கொண்ட கதை போலத்தான் இந்த முழு மனித குலமும் இது போன்ற பிரச்சனையில் சிக்கிக் கொண்டுள்ளது. இந்த முழு உலகத்திலும் இதே பிரச்சனை உள்ளது.

இந்த உலகில் இரண்டு வகையான மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்தக் கிறுக்கன் இரண்டு வகையையும் தனக்குள் கொண்டிருக்கிறான். இரண்டு வகையான கிறுக்குத்தனம் கொண்டவர்கள் உண்டு. நிலா மாட்டிக்கொண்டு விட்டது என்று நம்புபவர்கள் முதல் வகை, மாட்டிக்கொண்ட நிலவை விடுவிக்கப் போராடும் மக்கள் இரண்டாவது வகை. முதல் வகை மக்கள் உலகரீதியான மக்கள், இரண்டாவது வகையினர் ஆன்மீகவாதிகள், சாமியார்கள். இவர்கள் இரண்டு வகைபடுவார்கள். சாமியார்கள், 'என்ன விலை கொடுத்தாலும் சரி, ஆன்மாவை விடுதலையடையச் செய்தே தீருவோம்!' என முழங்குவார்கள், குடும்பத்தினர், 'நாம் இப்போது மாட்டிக் கொண்டு விட்டோம், என்ன செய்வது, இதிலிருந்து எப்படி வெளியேறுவது? நாம் சிக்கிக் கொண்டு விட்டோமே' என புலம்புவார்கள். சிக்கிக் கொண்டதாக நினைப்பவர்கள் விடுவிக்க போராடுபவர்களின் காலைத் தொட்டு கும்பிடுவார்கள். நிலா கிணற்றில் விழுந்து விட்டது எனக் கூறும் மக்கள் ஒரு வகையினர், இதை மீட்கப் போராடும் மக்கள் மற்றொரு வகையினர். இதில் மீட்கப் போராடும் மக்களின் காலில், சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம் என நினைக்கும் மக்கள் விழுந்து வணங்குவர்.

உண்மை முற்றிலும் வேறுவிதமானது. நீ உண்மையை ஒரு முறை உணர்ந்துவிட்டால், பின் வாழ்க்கை முழுவதும் முற்றிலும் வேறுவிதமாக மாறிவிடும். முற்றிலும் மாறுபட்ட இயல்பு தன்மை ஒரே வார்த்தை கொண்ட வாழ்வு எழும்.

மனிதன் ஒருபோதும் சிக்கிக் கொள்ளவில்லை என்பதே உண்மை. இருப்பு எப்போதும் சுதந்திரமானது. அது ஒருபோதும் சிக்குண்டதில்லை. ஆனால் பிரதிபலிப்பு மாட்டிக் கொள்ளலாம். நாம் எப்போதும் வெளியே இருக்கிறோம். ஆனால் நமது பிம்பம் மாட்டிக்கொள்கிறது. அது பிம்பம்தான், அது உண்மையான நாமல்ல என்ற நிஜம் நமக்குத் தெரிவதில்லை. நாம் நமது பிம்பத்தை உண்மை என நினைத்துக் கொள்கிறோம். அதுதான் பிரச்சனையை உருவாக்குகிறது. நம்மைப் பற்றிய பிம்பம்தான் நமது இருப்பு என்று நினைத்துக் கொள்கிறோம்.

ஒருவர் தலைவர், ஒருவர் ஏழை, ஒருவர் பணக்காரன், ஒருவர் குரு, ஒருவர் சீடன், ஒருவர் மனைவி, ஒருவர் கணவன் இப்படி போய்க்கொண்டே இருக்கும். இவை யாவும் மற்றவர்களின் கண்களில் தெரியும் பிம்பங்களே. ஆனால் நான் என்னவோ அதுதான் நான். உனது கண்களில் நான் தெரியும் விதத்தில் இல்லை நான். நீ உன்னுடைய கண்களால் பார்ப்பது என்னுடைய நிழலை, ஆனால் எப்படியோ நான் அந்த நிழலுடன் ஒட்டிக் கொண்டுவிட்டேன்.

நீ என்னை வழியில் பார்த்து வணக்கம் சொல்கிறாய். எனக்கு இது மிகவும் மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. நான் ஒரு நல்ல மனிதன். மக்கள் என்னை மதித்து வணக்கம் சொல்கிறார்கள். இது மடத்தனம். யாராவது சிலரால் வணக்கம் சொல்லப்படுவதாலேயே எப்படி ஒருவர் நல்லவராகி விடமுடியும்?. நான்கு பேரோ, நாற்பது பேரோ, நாற்பதாயிரம் பேரோ வணக்கம் சொல்வது ஒரு விஷயமே அல்ல. நீ நல்லவனாக இருப்பதற்கும் யாரோ உனக்கு மரியாதை கொடுப்பதற்கும் என்ன சம்பந்தம்? இந்த உலகில் கெட்டவனைக்கூட ஏற்றுக்கொள்ள மக்கள்

கூட்டம் உண்டு. ஆகவே யாரோ சிலர் உனக்கு மரியாதை செலுத்தினாலோ, உன்னைப் பாராட்டினாலோ, நீ ஒரு நல்ல மனிதன் என்ற மாயையில் சிக்கிக் கொள்ளாதே!. அப்படி எண்ணிக் கொண்டுவிட்டால் உன்னுடைய பிம்பத்தில் நீயே சிக்கிக் கொண்டு விடுவாய். அப்போது இந்த சிலர் உனக்கு மரியாதை செலுத்தவில்லை என்றாலோ, உன்னைக் கண்டதும் திருப்பிக் கொண்டு சென்றாலோ உனக்குத் தொந்தரவாகிவிடும். இந்த பிம்பம் ஒட்டிக் கொண்டுவிட்டது, அது மரியாதையைக் கேட்கிறது. நாம் இந்த பிம்பத்துடன் அடையாளப்படுத்திக் கொண்டுவிட்டோம். அது மரியாதையைக் கேட்கிறது. அது கிடைக்காத போது, மறுதலிக்கப்படும்போது அங்கே பிரச்சனை ஆரம்பமாகிவிடுகிறது.

இந்த அரசியல்தலைவர்களை அவர்கள் ஏதாவது பதவியில் இருக்கும்போதும் பின்பு பதவியில் இல்லாதபோதும் என்று நீ பார்த்திருக்கலாம். அவர்கள் இருக்கும் நிலை என்ன என்பதை கவனித்திருக்கலாம். இஸ்திரி செய்யப்பட்ட சட்டை போட்டு சிறிது நேரம் ஆன பிறகு இருப்பதைப் போல ஆகிவிடுவர். பலமுறை போட்டு போட்டு சாயம் போன சட்டை போல மாறிவிடுவர். வலுகட்டாயமாக பதவியிலிருந்து இறக்கிவிடப் பட்ட அரசியல் தலைவர்களை பார்த்தால் அவர்கள் அப்படித்தான் இருப்பர். எதற்கும் பயனில்லை. அவர்களுக்கு என்ன நடந்தது?

அவன் தன்னுடைய பிம்பத்தினுள் சிக்கிக் கொண்டான். அவன் தன்னுடைய பிம்பத்துடன் அடையாளப்படுத்திக் கொண்டு விட்டான். இப்போது அவன் 'முதலில் இங்கிருந்ததே அந்த பிம்பம்தான் நான். வேறு யாராகவும் நான் மாற மாட்டேன். அதுதான் நான்' என்கிறான். அதைவிடப் பெரிய பிம்பம் கிடைத்தால் அதை ஏற்றுக்கொள்ள அவன் தயார். குறைந்த அமைச்சுப்பணியிலிருந்து உயர்ந்த அமைச்சுப் பணிக்கு, சாதாரண கிளார்க்கிலிருந்து சீப் கிளார்க் ஆக பதவி உயர்வு பெற்றால் அது வேறு விஷயம். பிம்பம் மேலும் பொலியும்

என்றால் அப்போது சரிதான். ஆனால் பிம்பம் சரியுமென்றால் அங்கே பிரச்சனை ஆரம்பமாகிறது. மனிதன் தன்னுடைய பிம்பத்துடன் அடையாளம் கொண்டுவிடுகிறான்.

யாராவது நம்மை மதிக்கும்போதோ, நம்மை அவமதிக்கும் போதோ அவர்கள் செயல்புரிவது நம்முடைய உண்மையான முகத்துடன் அல்ல என்பதை நாம் உணர்ந்திருக்கிறோமா? நமக்கு நம்முடைய உண்மையான முகத்தை பற்றிய உணர்வே இல்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். நமக்கு அதைத் தெரியாது. நாம் நம்முடைய பிம்பத்தை மட்டுமே பார்க்கிறோம்.

தன்னுடைய மகனின் முன்னால் நின்றிருக்கும் ஒரு தந்தையின் ஆக்ரோஷத்தைப் பாருங்கள். தந்தை மகனிடம் சொல்லும்போது, 'வாழ்வைப் பற்றி உனக்கு என்ன தெரியும்?', நான் வாழ்ந்திருக்கிறேன், பல வருடங்கள் என் வாழ்வில் கடந்து போயிருக்கின்றன. உனக்கு வயதாகும், வாழ்க்கை அனுபவம் கிடைக்கும்போது உனக்கும் தெரியும்'. பேசுவது தந்தையா? அவர் தன்னுடைய மகனிடமா பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்? இல்லை. அவர் தன்னிடமே பேசிக்கொண்டிருக்கிறாரா? அதுவும் இல்லை. பிம்பம்தான் பேசுகிறது. பிம்பம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறது, மகன் தன்னை எவ்வாறு காண வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது. தந்தை தனது மகனின் கழுத்தைப் பிடிக்கிறார். மகன் பயப்படுகிறான். தந்தையின் கண்களில் தெரியும் பிம்பம் இது. யார் பயப்படுகிறார்களோ அவர்களை மேலும் அதிக பயம் கொள்ள வைப்பது. இதே தந்தை தனது முதலாளியின் முன்னால் நின்று வாலை ஆட்டியவாறு, முதலாளி என்ன சொன்னாலும் 'சரிங்க சார்' என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்.

நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.....

ஒரு ஞானி ஒரு அரசனிடம் சென்று வேலைக்குச் சேர்ந்தார், சிறிது நாட்கள் செய்து பார்ப்போம் என்று. ஒரு ஞானி

யாருக்காவது வேலையாளாக சேர முடியுமா? யார் மேலும் அதிகாரம் செய்ய நினைக்காதவர்களை யாரும் அடிமையாக்க முடியாது. பின் ஏன் அவர் அப்படி செய்தார்?. அவர் அரசரின் வேலையாட்கள் எப்படி வாழ்கிறார்கள் என்று அனுபவித்து பார்க்க நினைத்தார்.

அவர், அரசரின் வேலையாள் போல நடித்தார். முதல்நாள் ஒரு காய் சமைக்கப்பட்டது. அரசர் அதை மிகவும் ருசித்து சாப்பிட்டார். எனவே அதை தினமும் சமைக்க ஆணையிட்டார். அந்த உணவு ஞானிக்கும் கொடுக்கப்பட்டது. அரசர், 'எப்படியிருக்கிறது இந்தக் காய்? நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்' என்று கேட்டார்.

ஞானி, 'இந்த உலகிலேயே இந்தக் காயை விட மிகச் சிறப்பானது வேறு எதுவும் இல்லை. இது அமிர்தம்!' என்றார். சமையல்காரன் அடுத்த ஏழு நாட்களும் தினமும் அதே காயை உணவாகச் சமைத்துக் கொண்டுவந்து வைத்தான் - அரசரின் ஆணைப்படியே - .

யாராவது ஒரே உணவை ஏழு நாட்களும் சாப்பிட்டால் என்ன நடக்கும்?. அரசருக்கு மிகவும் கோபம் வந்துவிட்டது. சொர்க்கம் என்றால்கூட ஏழு நாட்களுக்குப் பின் சலிப்பு தட்டிவிடும். எனவே நரகத்திற்கு ஒரு நடை சென்று வர நினைப்பார்கள். இந்து புராணங்களின் படி சிறிது காலத்திற்கு ஒருதடவை கடவுள் பூமிக்கு வருவார். ஏன் அவர் அப்படி வரவேண்டும்? சொர்க்கத்தில் சலிப்பு ஏற்பட்டு அதனால் 'சரி, ஒருமுறை பூமிக்குச் சென்று வருவோம்' என வருவார்கள்.

அரசர் தினமும் பரிமாறப்பட்ட அதே காயினால் வெறுப்படைந்தார். ஒரு வாரம் கழித்து அந்த உணவை வீசி எறிந்துவிட்டு சமையல்காரனைக் கூப்பிட்டு சப்தம் போட்டார். 'ஒவ்வொரு நாளும் நீ அதே உணவைச் சமைக்கிறாய்'. அவன், 'அரசே! தங்கள் உத்தரவின் பேரில்தான் அப்படிச் செய்தேன்' என்றான்.

அப்போது அந்த ஞானி, 'இந்த காய் விஷம். தினமும் இதை சாப்பிட்டால் இறந்துதான் போக வேண்டும்'. என்றார்.

அரசர், 'என்ன பேசுகிறீர்?, ஏழு நாட்களுக்கு முன் இந்தக் காயை அமிர்தம் என்றீர்கள்'. என்றான்.

ஞானி, 'அரசே! நான் உங்களுக்குத்தான் வேலைக்காரன். அந்த காய்க்கு அல்ல. நான் உங்களின் வேலையாள். நான் உங்கள் கண்களை பார்த்து நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்களோ அதன்படி பேசுவேன். அன்று நீங்கள் இந்தக் காயை மிகவும் விரும்புனீர்கள். ஆகவே நான் இதை அமிர்தம், இதைவிட சிறந்த காய் இல்லை என்றேன். நான் உங்களுக்குத்தான் வேலையாள். காய்க்கு அல்ல. இன்று உங்களுக்கு இந்தக் காய் பிடிக்கவில்லை. எனவே நான் இந்தக் காயை விஷம் என்கிறேன். நாளை உங்களது அபிப்ராயத்தை மாற்றிக்கொண்டு இதை விரும்பிச் சாப்பிட்டால், நான் இதை விட அற்புதமான காய் இல்லை என்றே கூறுவேன்.

நான் உங்களுக்குத்தான் வேலைக்காரன், காய்க்கு வேலைக்காரன் அல்ல. உங்களின் விருப்பம் எதுவோ அதன்படி நான் பேசுவேன்.' என்றார்.

நாம் எல்லோரும் இதுபோலத்தான் வாழ்கிறோம். நமக்குள் இருப்பது என்னவென்றும் நமக்குத் தெரிவதில்லை, அது எங்காவது சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறதா என்பதும் தெரிவதில்லை. அது எங்கும் சிக்க முடியாது என்பதும் தெரிவதில்லை. அது எந்த பந்தத்திலும் விழுவதற்கு வாய்ப்பே இல்லை. ஆனால் இதில் ஆச்சரியம் என்னவென்றால் அதை விடுவிக்க எல்லா முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப் படுவதுதான். அது ஒரு போதும் மாட்டாது, மாட்டிக்கொண்டு இருப்பது வேறு ஏதோ ஒன்று. ஆனால் நாம் அதை எண்ணிக்கூட பார்ப்பதில்லை. அங்கே மாட்டிக்கொண்டிருப்பது எது என்பதைப் பற்றி அக்கறை கொள்வதில்லை.

மனிதர்களை ஆட்டிப்படைப்பது எது? அவர்களது துன்பம் என்ன? வேதனை என்ன? அது பிம்பம்தான். அது அலைபாயும்

போது மனமும் அலைபாய்கிறது. அது உடையும்போது மனம் வேதனைகொள்கிறது. பிம்பம் பாராட்டப்படும்போது மனம் உற்சாகமடைகிறது.

நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.....

ஒருநாள் காலை ஒரு நரி வேட்டையாடப் புறப்பட்டது. அது கோடைக்காலம், காலைநேரமானதால் அதன் நிழல் மிகப் பெரிதாக தெரிந்தது. அதைப் பார்த்தவுடன் அந்த நரி, 'சிறிய உணவு எதுவும் இன்று எனக்கு போதாது' என்று எண்ணிக் கொண்டது. அது தன்னை ஒரு ஒட்டகம் அளவு பெரிதாக நினைத்துக் கொண்டது. 'எவ்வளவு பெரிய உருவம், சிறிய அளவு உணவு இன்று எனக்கு பத்தாது. நான் சிறிய மிருகம் அல்ல. இன்று பெரிய வேட்டையாடியாக வேண்டும்' என்று சொல்லிக்கொண்டது.

நரி சுற்றிச் சுற்றி வந்து உணவுக்காக தேடியது. மதியம் வரை அதனால் எந்த உணவையும் வேட்டையாட முடியவில்லை. அதற்குள் சூரியன் வானத்தின் உச்சிக்கு வந்துவிட்டான். அது அப்போது தனது நிழலைப் பார்த்தது. அது மிகவும் சுருங்கி சிறியதாக மாறிவிட்டது. 'எதையும் சாப்பிடாதது என்னை இப்படி மாற்றிவிட்டது. காலையில் எனக்கு எவ்வளவு பெரிய உடல் இருந்தது, ஆனால் இப்போது பார்த்தால் மிகச் சிறிய அளவு உணவு கூட போதும் என்பது போல என்னுடைய உடல் மாறிவிட்டதே'. என்று வருத்தப்பட ஆரம்பித்தது.

நாம் எல்லோரும் இப்படித்தான் வாழ ஆரம்பிக்கிறோம். மிகப்பெரிய நிழல்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. வாழ்வின் ஆரம்பத்தில் காலை சூரியன் காட்டும் நிழல் போல ஒவ்வொரு குழந்தையும் மிகப்பெரும் கனவுகளை உருவாக்கிக் கொள்கின்றன. -- நான் இந்த உலகத்தையே ஜெயித்துக் காட்டுவேன் -- ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னுடைய குழந்தைப் பருவத்தில் மாமன்னன் அலெக்ஸாண்டர்தான். அந்த நிழல் முதுமையில் சுருங்கிவிடுகிறது. அவன் எதிலும் பொருளில்லை,

எதற்கும் அர்த்தமில்லை என நினைக்க ஆரம்பிக்கிறான். ஆனால் மனிதன் நிழல்களில் வாழ்கிறான். நம்மை சுற்றியுள்ள மனிதர்களின் பார்வையில்தான் நமது பிம்பம் உருவாகிறது. விடுதலையடைய விரும்பும் மனிதர்கள் கூட இந்த நிழல் வாழ்க்கையைத்தான் வாழ்கிறார்கள்.

காவி வண்ண உடையை மட்டும் அணியும் சந்நியாசிகள் இருக்கிறார்கள். சத்தியத்தை தேடுதலில் காவி வண்ண உடை என்ன செய்யும்? ஆனால் இந்த வண்ணம் மற்றவர்களின் பார்வையில் ஒரு பிம்பத்தை உருவாக்குகிறது. அந்த பிம்பம் மதிக்கப்படுகிறது. காவி வண்ண உடையைப் பார்த்தவுடன் மற்ற மனிதர்கள் வணங்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள். அந்த பிம்பம் மற்றவர்களின் பார்வையில் உருவாகி உள்ளது. இந்தக் காவி வண்ண உடை அந்த பிம்பத்தை உருவாக்க உதவுகிறது. மற்றபடி இந்த வண்ணத்தினால் என்ன பயன்?

பணம் கொடுத்து வாங்கப்படும் இந்தக் காவி வண்ண உடை எங்ஙனம் நீ சந்நியாசியாக மாற உதவக்கூடும்? நீ எல்லா வகையான காவி வண்ண உடைகளையும் வாங்கலாம், உனது வீட்டையே கூட காவி வண்ணத்திற்கு மாற்றலாம், எல்லா பொருட்களையும் அந்த வண்ணத்திலேயே வாங்கலாம், உன்னுடைய உடலுக்கு கூட அந்த வண்ணத்தை பூசிக் கொள்ளலாம். சர்க்களில் இருக்கும் சிங்கம் போல காட்சியளிப்பாய். இதைச் செய்வதன் மூலமாக நீ சந்நியாசி ஆவது என்பது ஒருபோதும் நடக்காது. சந்நியாசிகள் என்ற பெயரில் சர்க்கஸ் சிங்கங்கள்தான் கூடியிருக்கின்றன.

மனம் என்பது என்ன? விடியற்காலையில் ஸ்லோகம் சொல்லிக்கொண்டு கோவிலுக்குச் செல்பவர்களை கவனித்திருக்கிறாயா? அந்தச் செயலை கவனித்துப்பார்!. யாருமில்லாத வீதியில் செல்லும்போது அவர்கள் முணுமுணுத்துக்கொண்டு செல்வார்கள். யாராவது வருவதைப் பார்த்துவிட்டால் சத்தம் கூடிவிடும். என்ன மடத்தனம்! நீ கடவுளுக்காக மந்திரம்

சொல்கிறாயா அல்லது கடந்து செல்லும் மக்களுக்காகச் சொல்கிறாயா? கோவிலில் பூஜை செய்பவர்கள், யாராவது முக்கியஸ்தர்கள் வருகிறார்களா என்று வாயிலைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். யாராவது முக்கியமானவர்கள் வந்தால் அன்று பூஜை அதிக நேரம் செய்யப்படும். யாரும் வரவில்லை என்றால் அன்று சீக்கிரமாகவே முடிக்கப்பட்டுவிடும். அவருக்கு ஏதாவது ஒருவகையில் பயன்படக்கூடியவர்கள் என்றால் அவர்களுக்காக இன்னும் சிறிது நேரம் பூஜை நீட்டிக்கப்படும். என்ன நடக்கிறது?. இவர்கள் பிம்பத்தின் வாயிலாகவே வாழ்கிறார்கள்.

உதாரணமாக எல்லோரும் தன்னை ஆன்மீகவாதி என்று நினைக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே தினமும் விடியற்காலை எழுந்து கோவிலுக்குச் செல்லும் மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். அடுத்தவர் நினைப்பதில் என்ன இருக்கிறது?. ஆனால் அடுத்தவரின் பார்வையில், அடுத்தவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள், என்பதன் அடிப்படையிலேயே நமது வாழ்க்கை அமைகிறது. இந்த பிம்பம்தான் கிணற்றில் மாட்டிக் கொண்ட நிலா. இது மாபெரும் பிரச்சனை. அதை எப்படி விடுவிப்பது, அதை எப்படி வெளியே எடுப்பது? இந்தக் காரணத்தினால் விடுவிக்க பல்வேறு வழிகள் கண்டறியப்பட்டன. சிலர், 'ராமா ராமா' என்று சொல்வதன் மூலம். சிலர், 'ஓம், ஓம்' என்று சொல்வதன் மூலம், சிலர், 'அல்லா அல்லா' என்பதைப் பயன்படுத்தினர், இன்னும் சிலர், 'அல்லா, ஈஸ்வரா' என்ற கலப்புப் பாதையை சொன்னார்கள், 'இரண்டுமே கடவுளின் பெயர்கள்தான். இரண்டையும் சேர்த்து சொல்வது நல்லது தானே!, ஒன்றுக்கு மட்டும் வலிமை போதவில்லை யென்றால்.... எனவே நான் இரண்டையும் சேர்த்தேன். இணைந்த கைகளுக்கு வலிமை உண்டல்லவா! உண்மையான கடவுள் யாரென்று யாருக்குத் தெரியும்? எனவே இரண்டையும் சேர்த்து சொல்', ஞானமடைந்தவர்களை வணங்கு, எல்லா சந்நியாசிகளையும் கூட்டுச் சேர்த்துக்கொள். புனிதமானவர்களின்

காலில் விழுந்து வணங்கு. ஒருவர் காப்பாற்றவில்லையென்றாலும் மற்ற யாராவது காப்பாற்றக்கூடும் அல்லவா! உன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள ஒரு வழியைக் கண்டுபிடி. நீ நிச்சயமாக உன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளத்தான் வேண்டும், ஏனெனில் வாழ்க்கை முழுக்க முழுக்க துன்பங்களினாலும் வேதனைகளினாலும் ஆனது.

உண்மைதான். வாழ்வில் வலி, வேதனை, துயரம் யாவும் உள்ளன. மனிதன் மிகவும் கவலையில் உள்ளான். ஏன் இங்கே இத்தனை கவலை? ஏன் இத்தனை கஷ்டங்கள்? பிரச்சனை உருவாகக் காரணம் என்ன என்று யாரும் பார்க்க மாட்டார்கள்.

ஒருவன் என்னிடம் வந்து, 'நான் மிகவும் குழப்பத்தில் இருக்கிறேன். நிம்மதியடைய எனக்கு வழி காட்டுங்கள்'. என்று எனது கால்களில் விழுந்தான்.

நான், 'எனது காலை விடு. உன்னுடைய நிம்மதிக்கும் என்னுடைய காலுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? யாரும் கேள்விப்பட்டதேயில்லை. எவ்வளவு நேரம் என் கால்களில் விழுந்து கிடந்தாலும் அங்கே நீ நிம்மதியைக் காணப் போவதில்லை. என்னுடைய கால்கள் உனக்கு என்ன தீங்கு செய்தன? உன்னுடைய இந்த நிலைக்கு என்னுடைய கால்களைக் குற்றம் சொல்லக்கூடாது. நீ குழப்பத்தில் இருப்பதற்கு என்னுடைய கால்கள் காரணமா?' என்றேன்.

அவன் அதிர்ச்சியடைந்தான். 'இப்படித்தான் நீங்கள் பேசுவீர்களா? நான் ரிஷிகேஷ் சென்றேன், அங்கும் எனக்கு நிம்மதி கிடைக்கவில்லை, அரவிந்தர் ஆசிரமத்திற்குச் சென்றேன், அங்கும் எனக்கு நிம்மதி கிடைக்கவில்லை, அங்கிருந்து திருவண்ணாமலை சென்று ரமணர் ஆசிரமம் சென்றேன், அங்கும் எனக்கு நிம்மதி கிடைக்கவில்லை, எங்கும் எனக்கு நிம்மதியில்லை, எல்லா இடத்திலும் ஆன்மீகம் என்ற பெயரில் போலியாக நடிக்கிறார்கள். ஒருவர் எனக்கு உங்களிடம்

செல்லுமாறு கூறினார். எனவே நான் இங்கே வந்தேன்'. என்றான்.

நான், 'உடனே இங்கிருந்து சென்று விடு. இல்லாவிட்டால் நீ வெளியே சென்று இங்கும் உனக்கு நிம்மதி கிடைக்கவில்லை என்று புரளி பரப்பிக் கொண்டிருப்பாய். முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால், முதலில் நீ குழப்பமடைந்த போது யாருடைய ஆசிரமத்திற்கு சென்றாய்? குழப்பமடைவதற்கு எந்த குருவின் உதவியை நாடினாய்? நீ குழப்பமடைவதற்கு யார் உனக்குப் பயிற்சி கொடுத்தார்கள்? என்னிடம் வந்தாயா? யாரிடம் சென்று 'குருவே, நான் குழப்பமடைய விரும்புகிறேன், எனக்கு வழி காட்டுங்கள்' என்று கேட்டாய்? நீயே குழப்பமடைந்து கொண்டாய், அப்போது உனக்கு நீயே போதுமானதாக இருந்தாய்! இப்போது நீ நிம்மதியடைய விரும்புகிறாய். இங்கே வந்து மற்றவர்களை குற்றம் சொல்கிறாய். நீ நிம்மதியடைய வில்லையென்றால் நான்தான் பொறுப்பா? நான் உன்னைக் குழப்பமடையச் செய்திருந்தால் அப்போது நான் பொறுப்பு. இதற்குமுன் வந்து உன்னைக் கேட்டாயா? என்றேன்.

அவன், 'இல்லை, நான் உங்களைக் கேட்கவில்லை' என்றான். பின் 'யாரிடம் சென்று கேட்டாய்?' என்றேன்.

'இல்லை, நான் யாரிடமும் செல்லவில்லை'. என்று பதில் கூறினான்.

'அப்படியென்றால், நீ குழப்பமாக இருப்பதற்கு நீயே காரணம் என்பதை புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய். நீ குழப்பமடைய எது காரணம், எப்படி குழப்பமடைந்தாய் என கண்டுபிடிக்க முயற்சி செய். அதைச் செய்வதை நிறுத்து, நீ அமைதியடைவாய்' என்றேன்.

நிம்மதியடைய வழி ஏதுமில்லை. ஆனால் குழப்பமடைய வழிகள் உண்டு. குழப்பம் தரக்கூடியதை செய்யாமல் இருந்தால்

அவன் நிம்மதியாக இருப்பான். விடுதலையடைய வழி கிடையாது. ஆனால் சிக்கிக்கொள்ள ஆயிரம் வழிகள் உண்டு. அடிமையாக வழிமுறைகள் உண்டு. அதில் விழாமல் இருந்தால் அவன் சுதந்திரமானவனாக இருப்பான்.

உதாரணமாக நான் கைகளை மூடி, முஷ்டி செய்துகொண்டு 'உங்களை திறங்கள் என்று சொன்னால் என்ன சொல்வீர்கள்? கைகளை விரி! என்ன செய்கிறாய்? இறுக்கமாக வைத்துக் கொள்ளாதே. தானே திறந்து கொள்ளும். இறுக்கமாக வைத்துக் கொண்டால் அது முஷ்டியாகத்தான் இருக்கும். இறுக்கத்தை குறை. கைகள் எளிதாகத் திறந்துகொள்ளும்' என்று கூறுவீர்கள். திறந்திருப்பதுதான் கைகளின் இயல்பு. மூடி வைத்துக் கொள்ளத்தான் சிரமப்பட வேண்டும். திறந்திருப்பது எளிதானது.

மனிதனின் இயல்பு சுதந்திரமாக அமைதியாக ஆனந்தமாக இருப்பது. நீ துயரமாக இருந்தால் நீ எந்த வழியையோ பின்பற்றுகிறாய். நீ பந்தத்தில் இருந்தால் நீ சங்கிலியைப் போட்டுக் கொள்கிறாய். நீ துன்பப்படுகிறாய். உனக்கு நீயே துன்பத்தை உண்டாக்கிக் கொள்வதில் நீ மிகவும் திறன் வாய்ந்தவனாக இருக்கிறாய். உன்னுடைய துன்பம் உன்னுடைய வேலைப்பாடு. நீ சாதாரணமானவன் அல்ல, துன்பத்தைக் கடந்து நிற்கும் ஆன்மாவைச் சுற்றி துயரவீட்டையே கட்டும் அளவு வேலைப்பாடு திறன் கொண்டவன் நீ. நீ சாதாரணமான கொல்லன் அல்ல, ஒருகாலும் கட்டவே முடியாத ஆன்மாவைச்சுற்றி சங்கிலி இடும் அளவு திறமையானவன். எவ்வளவு வேடிக்கையானது இது. உன்னைச் சுற்றி நீ சங்கிலிகளை போட்டுக்கொள்கிறாய், பின் அவற்றைச் சுமந்துகொண்டு, சுற்றி சுற்றி வந்து, 'நான் இந்தச் சங்கிலியிலிருந்து எப்படி விடுதலை பெறுவது? எனக்கு ஒரு வழி காட்டுங்கள்! இந்தத் துயரத்திலிருந்து எனக்கு எப்போது விடுதலை கிடைக்கும், நான் எப்போது நிம்மதியடைவேன், மகிழ்ச்சியடைவேன்' என்று கேட்கிறாய்.

ஆரம்பத்திலேயே நான் உங்களுக்குச் சொல்ல விரும்புவது பிம்பம்தான் துன்பம், பிம்பம்தான் வேதனை, பிம்பம்தான் பந்தம். நாம் பிம்பங்கள் வழியாகத்தான் வாழ்கிறோம். பிம்பங்களின் வழி வாழ்வைப் பார்ப்பவன் எங்ஙனம் தன்னைப் பார்க்க முடியும்? பிம்பங்களின் மேல் பார்வையைப் பதித்தவன் எவ்வாறு தன்மேல் பார்வையைத் திருப்பமுடியும்.?

நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.....

ஒரு குழந்தை ஓடிக்கொண்டே அழுதுகொண்டிருந்தது, அதன் தாய், 'என்னவாயிற்று?' என்று கேட்டாள். குழந்தை, 'நான் எனது நிழலைப் பிடிக்க விரும்புகிறேன்' என்றது. அவன் அதை பிடிப்பதற்காக ஓடிக் கொண்டேயிருந்தான். நிழல் மிகவும் தந்திரசாலி. நீ அதைத் துரத்தலாம், ஆனால் அது உன் பின்னால் வரும். குழந்தை அழுதுகொண்டே இருந்தது. அவன் ஓடினால் அதுவும் ஓடுகிறது. அவன் தன்னுடைய தலையின் நிழலைப் பிடிக்க விரும்பினான். அதை எப்படி பிடிப்பது? உன்னுடைய தலையின் நிழலை நீ எப்படி பிடிப்பாய்?.

ஒரு ஞானி அந்த நேரம் அந்த வீட்டிற்கு பிச்சை எடுக்க வந்தார். அவர் சிரித்தார். அந்தத் தாய் மிகவும் சங்கடப்பட்டாள். ஞானி சிரித்தவாறே, "அப்படியல்ல, அது வழியல்ல. அவன் சிரமப்படுவான். அவன் ஏற்கெனவே இந்த உலகம் ஓடும் வழியில் ஓட ஆரம்பித்து விட்டான்". என்றார்.

தாய், 'உலகம் ஓடும் வழியில் என்றால்..... அவன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறான்' என்றாள்.

ஞானி, 'அவன் விளையாட்டைக்கூட இந்த உலகத்தின் வழியில்தான் விளையாடுகிறான். அவன் சிக்கிக்கொண்டு விட்டான்' என்றார்.

அவர் அந்த வீட்டினுள் சென்றார். அவர் அழுது கொண்டிருக்கும் குழந்தையின் கைகளை எடுத்து அவனது தலையின் மீது வைத்தார். கைகள் தலையின் மீது வைத்த

கணத்தில் நிழலின் தலைமீது கைகள் இருந்தன. அந்தப் பையன், 'எனக்குப் புரிந்துவிட்டது. நீங்கள் அதைப் பிடிக்க எனக்கு உதவி புரிந்தீர்கள். என்னுடைய கைகளை என்னுடைய தலை மீது வைத்தால் நிழலைப் பிடிக்கலாம். ஏனெனில் தலையின் நிழலும் கைகளுக்குள் வந்துவிடுகிறது.'

நிழல் நீ என்னவோ அதுதான். நீ நிழலில் எதையாவது மாற்ற விரும்பினால் உன்னால் மாற்ற முடியாது. ஆனால் நீ மாறினால் நிழலும் மாறும். நாம் எல்லோரும் பிறப்பிலிருந்து இறப்பு வரை நிழலுடன் எதையாவது செய்ய முயற்சி செய்து கொண்டே இருக்கிறோம். ஒரு வாழ்வில் அல்ல, ஏகப்பட்ட வாழ்க்கைகளில் அதைத்தான் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். நிழலைத் துரத்திக் கொண்டிருக்கிறோம், நிழலைத் துரத்தும் மனிதர்கள்தான் நாம். நிழலுடன் ஒடுவதால் ஒருபோதும் நம்மால் நிழலைப் பிடிக்க முடியப்போவதில்லை. பதிலாக நமது மனம் துயர் கொள்கிறது. நிழலை ஒருபோதும் பிடிக்கமுடியாது. எனவே மனம் தோல்வியடைகிறது. நிழல் நமது கைகளிலிருந்து திரும்ப திரும்ப நழுவிச் செல்கிறது, எனவே நமக்கு சக்தியில்லையே என்று தாழ்வு மனப்பான்மை கொள்கிறோம். நிழல் சிக்கிக் கொண்டிருப்பதாக தோன்றுவதால் அதை விடுவிக்க முயற்சிக்கிறோம். மந்திரங்கள் சொல்கிறோம், கீதையைப் படிக்கிறோம், ராமாயணம் பாராயணம் செய்கிறோம், குரான் ஒதுகிறோம். எவ்வளவு விதமாக நாம் முயற்சி செய்கிறோம் என்று தெரியுமா? நாம் எல்லாமும் செய்கிறோம். எதுவும் நிகழவில்லை, ஏனெனில் என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதை நாம் செய்வதேயில்லை.

யார் கட்டுண்டு இருப்பது என்பதை ஊன்றி கவனித்து உணருவதுதான் நாம் செய்ய வேண்டியது. நானா? என்னை சிக்க வைக்க முடியுமா? யார் குழப்பமடைவது? நானா? நான் குழப்பமடைவது சாத்தியமா? நீங்கள் ஆயிரக்கணக்கான தடவைகள், ஒவ்வொரு நாளும், இங்கே உட்கார்ந்து

கொண்டிருக்கும் இந்த சமயத்திலும் கூட நான் குழப்பமடைகிறேன் என்று சொல்லலாம்.

நீங்கள் தெளிவாக ஊன்றிப் பார்த்தால் நீங்கள் குழப்பம் அடைந்ததே இல்லை என்பது உங்களுக்குத் தெரியவரும்போது நீங்கள் ஆச்சரியப்படுவீர்கள். உங்களது உள்ளார்ந்த மையம், ஆழத்திலிருக்கும் உங்களது இருப்பு, உங்களின் மையத்தில் இருக்கும் அந்த உள்ளகம், எது உண்மையான நீங்களோ அது, குழப்பமடையாது. பிம்பம் சிக்கிக்கொள்ளும். சுயமையம் குழப்பமடையாது, ஒருபோதும் துயரம் கொள்ளாது, ஆனால் பிம்பம் காயப்படும், குழப்பமடையும், துயரம் கொள்ளும்.

நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.....

ஒரு ஓடை ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அது இந்திய ஓடையாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் இந்தியாவில் எதுவும் பெருகி ஓடாது. நதிகள்கூட வெள்ளமாக பெருகி ஓடாது. எல்லாமும் தேங்கி நிற்கும். எல்லாமும் தயங்கி தயங்கி நிற்பதால் நாற்றமெடுத்து விடுகிறது. ஏதாவது தேங்கி நிற்குமானால் அது கெட்டுப்போய் விடுகிறது. அது இந்திய நதியாக இருந்திருக்க வேண்டும். ஓடாமல் நின்று கொண்டிருந்தது. எந்தக் குப்பையையாவது அதனுள் வீசி எறிந்தால் அது அங்கேயே இருக்கும், எங்கும் போகாது. பல பிறவிகள் கழித்து வந்து பார்த்தாலும் அது அங்கேயே இருக்கும். அது அங்கேயே அழுக்காகிக் கிடக்கும்.

ஒரு நாய், நதிக்குத் தண்ணீர் குடிக்க வந்தது. நதி அசையாமல் இருந்ததால், தெளிவாக இருந்தது. நாய் நீர் குடிக்க குனிந்த போது அதன் பிம்பம் தெரிந்தது. வேறொரு நாயைத் தண்ணீருக்குள் பார்த்தவுடன் இது பயந்துபோய் பின்னால் வந்துவிட்டது. தாகமாக இருந்ததால், தண்ணீர் குடித்தாக வேண்டும். தாகம் அதிகமாக இருந்ததால், அருகே போகும், தண்ணீரில் பிம்பத்தைப் பார்த்தவுடன் பயந்து போய் பின்னால் வந்துவிடும். தண்ணீர் மிக அருகே உள்ளது, தாகமாகவும்

இருக்கிறது, ஆனால் பயமாக இருக்கிறது. தாகமும் இருக்கிறது, தண்ணீரும் இருக்கிறது, அங்கே உண்மையான தடை ஏதும் இல்லை. இந்த நாய் தண்ணீர் அருகே செல்வதும் தண்ணீரில் பிம்பத்தைப் பார்த்தவுடன் பயந்துபோய் திரும்ப வருவதுமாக இருந்தது. இந்தப் போராட்டம் எப்போது முடிவுக்கு வரும்?

ஒரு ஞானி அந்த வழியே வந்தவர், இதைப் பார்த்தவுடன் பலமாக சிரித்துக் கொண்டார். நாயைப் பார்த்து அல்ல. முட்டாள்கள்தான் நாயைப் பார்த்து சிரிப்பார்கள். அவர் தன்னைத்தானே பார்த்து சிரித்தார். தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டார். 'நானும் இப்படித்தான் பல தடவைகள் என்னுடைய பிம்பத்தைப் பார்த்து பயந்து திரும்பி திரும்பி போனேன்'.

அவர் அந்த நாயை நெருங்கி அதை இழுத்தார். அந்த நாய் வர மறுத்தது. நீ யாரையாவது இழுத்தால் அவர்கள் மறுப்பைத்தான் காட்டுவார்கள். நீ அமிர்தத்தை நோக்கி அவர்களை இழுக்கிறாய் என்றாலும் கூட, நீ இழுத்தால் தடுக்கத்தான் செய்வார்கள். இழுப்பதை எல்லோரும் எதிர்ப்பார்கள். மனிதனை நீ இழுத்தால் அவன் பாறையாக நின்று வர, மறுப்பான்.

அவர் அந்த நாயைத் தண்ணீருக்குள் தள்ளி விட்டார். அங்கே பிம்பம் போய்விட்டது. நாய் நீரைக் குடித்தது. ஞானி சிரித்தார்.

நாய் பேசும் என்றால் அது 'நீ ஏன் சிரிக்கிறாய்?' என்று கேட்டிருக்கும். அதனால் கேட்க முடியாது, ஆனால் நாம் சுலபமாக கேட்போம். 'ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டிருப்போம்.

அவர், 'என்னுடைய நிலையும் இதுபோலத்தான் இருந்தது. என்னுடைய பிம்பம் என்னுடைய பல்வேறு கஷ்டங்களுக்கு காரணமாக இருந்தது. அதுவே தடையாக இருந்தது. அதுவே சுவராக நின்றிருந்தது. என்னுடைய நிழலே ஒரு தொந்தரவாக மாறிவிட்டது' என்று கூறியிருப்பார்.

நம்முடைய பிம்பம் நதியிலோ அல்லது கண்ணாடியிலோ இல்லை. கண்ணாடியிலோ நதியிலோ தெரிந்தால் அதில் எந்த பிரச்சனையும் இருக்காது. நம்மைச் சுற்றியுள்ள மக்களின் கண்களில் நாம் காணும் பிம்பம்தான் சிக்க வைப்பது. அதுதான் நமது நிலையாக இருக்கிறது. ஒருவன் இந்த உலகோடு தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டுவிட்டான், அவன் மாட்டிக் கொண்டு விட்டான் என்று கூறினால் அவனது பிம்பம்தான் அப்படி மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறது, அவனது சுயமையம் மாட்டாது.

உனக்கு கஷ்டமாக இருக்கும்போது, மிகவும் சிரமமாக உணரும்போது, கதவுகளை மூடிக்கொண்டு, கண்களைமூடி அமர்ந்து, உன்னையே கேட்டுப்பார், 'நான் துன்பம் கொள்கிறேனா?'

உண்மையோடும் நேர்மையாகவும் நீ இந்தக் கேள்வியை உனக்குள் கேட்டுக்கொண்டால், இந்தத் துன்பம் உன்னைச் சுற்றி உள்ளதே தவிர நீ துன்பப்படவில்லை என்ற தெளிவு உனக்குள்ளிருந்து வருவதை நீ உணர்வாய் என்று நான் உனக்கு அறிவுறுத்துகிறேன்.

உன்னுடைய கால் உடைந்துவிட்டது, கால் வலிக்கிறது, அது காயப்பட்டிருக்கிறது. அப்போது உன்னை நீயே, 'எனக்கு வலிக்கிறதா, நான் வேதனைப்படுகிறேனா?' என்று கேட்டுக் கொண்டால், அப்போது நிச்சயமாக, கால் காயப்பட்டிருக்கிறது, அதனால் ஏற்படும் வலியை நீ உணர்கிறாய்! ஆனால் நீ எங்கே இருக்கிறாய்? நீ வெளியே இருந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாய். எங்கோ தூரத்தில் இருந்து அதைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்!

எனக்கு ஒரு நண்பன் இருந்தான், அவனுக்கு வயதாகி விட்டது. அவன் ஒருமுறை மாடிப்படியில் இருந்து விழுந்து காலை உடைத்துக்கொண்டான், டாக்டர் மூன்று மாதங்களுக்கு காலை அசைக்கக்கூடாது, படுக்கையில் ஓய்வாக இருக்க வேண்டும் என்று கூறிவிட்டார். அவன் எப்போதும் துறுதுறு

வென்று ஓடிக்கொண்டே இருப்பான், அவனால் அசைவின்றி இருக்கவே முடியாது. நகராமல் நில் என்றால் அது அவனுக்கு இயலாத காரியம்.

மக்கள் செய்யும் செயல்களில் எத்தனை உண்மையிலேயே அர்த்தமுள்ளவை? செய்வதை உணர்ந்து செய்பவர்கள் எத்தனை பேர்? காலையிலிருந்து மாலை வரை தான் செய்யும் செயல்களை ஒருவன் கணக்கெடுத்துப் பார்த்தால் அதில் 98 சதவிகிதம் செயல்கள் தேவையற்றவையே. அவன் அமைதியற்று இருக்கிறான். பார்க்க விரும்பாத பல விஷயங்கள் உள்ளன, எதையும் செய்யாமல் இருந்தால் அவை முன்னே வந்து நிற்கின்றன.

அவனை ஓய்வெடுக்கச் சொல்லிவிட்டனர். நான் அவனைப் பார்க்க சென்றிருந்தேன். அவன் என்னைப் பார்த்தவுடன் அழ ஆரம்பித்து விட்டான். 'நான் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். இதை விட நான் இறந்திருக்கலாம். இந்த மூன்று மாதங்கள் நான் எப்படி இருக்கப்போகிறேன் என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. மிகவும் சிரமமாக இருக்கிறதே' என்றான்.

நான் அவனிடம், 'உன் கண்களை மூடு - இந்தச் சிரமமும் நீயும் ஒன்றா? தனித்தனியா? உள்ளே சென்று தேடு!' என்றேன்.

அவன், 'அப்படி செய்வதால் என்ன நிகழும்?' என்று கேட்டான்.

நான், 'முதலில் இதை முயற்சி செய். பின் நாம் அதைப்பற்றி பேசுவோம். உனது கண்களை மூடிக்கொள். நான் இங்கேயே அமர்ந்திருப்பேன். உனக்குத் தெளிவாகும் வரை கண்களைத் திறக்காதே. இந்தச் சிரமமும் நீயும் வேறு வேறா ஒன்றா என்று கண்டுபிடிக்க முயற்சி செய். நீயும் சிரமமும் ஒன்று என்றால் ஒருபோதும் நான் சிரமப்படுகிறேன் என்று உன்னால் சொல்ல முடியாது. சிரமத்திற்கு அது சிரமம் என்று எப்படி தெரியவரும்?

அது சிரமப்படுகிறேன் என்பதை அதனால் எப்படி உணரமுடியும்?' என்று கேட்டேன்.

ஒரு முள், தான் குத்துகிறோம் என்று அறிந்துகொள்வது போல அது. முள் குத்துவது அடுத்தவரை, அடுத்தவர் அந்த தைத்தலை உணர்கிறார்கள். அங்கே இரண்டு இருந்தாக வேண்டும். வலி, துன்பம் - அது ஒன்று, வலியை உணரும், துன்பத்தை அனுபவிக்கும் மற்றவர். அவர் வேறானவர். அது இரண்டும் ஒன்று என்றால் துன்பத்தை அனுபவிப்பது என்பதே கிடையாது.

கோபம் உனக்குள் எழுவதை உணர்ந்திருக்கிறாயா? கோபமும் நீயும் ஒன்று என்றால் அங்கே அனுபவப்படுவது யார்? நீயே கோபமாக இருப்பாய். அப்போது கோபத்திற்கு முடிவே இல்லை. அதை அழிக்கமுடியாது. நீயே கோபமாக மாறிவிட்டால் அது எப்படி அழியும்? அப்படி கோபம் அழிந்தால் நீயும் சேர்ந்து அழிந்துபோவாய்.

இல்லையே. நீ எப்போதும் வேறானவன்தான். கோபம் வரும், போகும். துன்பம் வரும், கடந்து போகும். கொந்தளிப்பு வரும், சென்றுவிடும். புகை எல்லா இடத்திலும் சூழ்ந்துகொள்ளும், பின் மறைந்துவிடும். ஆனால் மையத்தில் இருப்பது எப்போதும் இருக்கும். அந்த இருப்பை எப்போதும் நினைவில் வைத்திருத்தல்தான் தியானம். பந்தத்தை தாண்டி இருக்கும், துயரத்தை கடந்து நிற்கும், வலியைக் கடந்து நிற்கும், தொந்தரவால் தொட முடியாமல் நிற்கும், எல்லாவற்றிற்கும் அப்பால் நிற்பது எதுவோ அதைத் தேடுவதே தியானம். அது எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்பது. நீ எவ்வளவு முயற்சி செய்தாலும் அது எதனாலும் தீண்டப்படாமலேயே நின்றிருக்கும். எந்த நிகழ்வுக்கும், எந்த நடப்புக்கும் அப்பால் நிற்பது அது. எது நிகழ்ந்தாலும் அது அதனை தாண்டியே நிற்கும்.

ஒரு நாள் நான் மூன்று நண்பர்களுடன் காரில் சென்று கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் என்னை ஒரு கிராமத்திற்கு

கூட்டிச் சென்றனர். ஆனால் வழியில் ஒரு பாலத்தில் கார் கவிழ்ந்துவிட்டது. அது கிட்டத்தட்ட எட்டு அடி கீழே விழுந்ததால் கார் தலைகீழாக கிடந்தது. கார் முழுவதும் நசுங்கிவிட்டது. அது இரண்டு கதவுகள் மட்டுமே கொண்டது. ஒரு கதவு திறக்கமுடியாதபடி பாரையின் அருகே மாட்டிக்கொண்டது. மற்றொரு கதவு இருந்தது. ஆனால் என்னுடைய நண்பன், அவனது மனைவி, டிரைவர் ஆகியோர் மிகவும் பயந்துவிட்டனர். ஆகவே, கூச்சலிடவும் கதறவும் ஆரம்பித்துவிட்டனர். ஆனால் யாரும் காரிலிருந்து வெளியேறவில்லை. அவர்கள், 'செத்தோம், ஐயோ! செத்தோம்' என்றே கூச்சலிட்டனர்.

நான் அவர்களிடம், 'நீங்கள் இறந்துவிட்டீர்கள் என்றால் யார் சத்தம் போடுவது? வெளியேறுங்கள். நீங்கள் இறந்து போயிருந்தால் பிரச்சனை முடிந்து போயிருக்கும். அங்கே சத்தம் போடுவது யார்? ஆகவே நீங்கள் இன்னும் சாகவில்லை' என்றேன். ஆனால் அவர்கள் அதைக் காது கொடுத்து கேட்கவில்லை. அவனது மனைவி தொடர்ந்து, 'ஐயோ, நாம் செத்தோம் செத்தோம்!' என்றே கத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

நான் அவளை உலுக்கி, 'உனக்கு என்ன பைத்தியமா பிடித்துவிட்டது? நீ இறந்துபோயிருந்தால் இப்போது உன்னால் இதுபோல கத்த முடியாது, புரிகிறதா?' என்றேன்.

அவள், 'நீங்கள் சொல்வது சரிதான். ஆனால் நான் செத்தேன்!' என்றாள்.

இப்போது இது ஒரு சுவாரசியமான விஷயம். யார் செத்தது? நீ அதை உணர்ந்தால் அப்போது நீ இறக்கவில்லை. உணர்வது யாரோ அவர் அதுவல்ல. நடப்பது ஒரு நிகழ்வு, அதை அனுபவிப்பது வேறு ஒருவர். அதைக் கவனிக்கும் ஒருவர் உயிரோடு இருக்கிறார்.

பின்பு நாங்கள் எல்லோரும் வெளியே வந்துவிட்டோம். அதன்பின் அவர்கள் எல்லோரும் காரின் எந்தப் பாகம்

முழுமையாக போய்விட்டது, எவ்வளவு நஷ்டம், எது உடைந்து போயிருக்கிறது என்று கணக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். நான் என் நண்பனிடம், 'காரை இன்குரன்ஸ் செய்திருக்கிறாயா?' என்று கேட்டேன். 'ஆமாம்' என்று அவன் சொன்னான்.

அப்போது 'கவலையை விடு, அந்த விஷயம் முடிந்தது. உனக்கு ஏதாவது லைஃப் இன்குரன்ஸ் செய்திருக்கிறாயா?' என்று கேட்டேன். 'ஆம், அதுவும் செய்து வைத்திருக்கிறேன்' என்றான் அவன். நான், 'இன்னும் நல்லது. நீ இறந்தே போயிருந்தாலும் கூட எந்த பிரச்சனையும் இல்லை. இப்போது இந்த கார் விபத்திலிருந்து நீ ஏதாவது கற்றுக் கொண்டிருக்கிறாயா, இல்லையா என்பதே கேள்வி' என்றேன்.

அவன், 'இதில் கற்றுக் கொள்வதற்கு என்ன இருக்கிறது?, முதல் பாடம் என்னவென்றால், முடிந்தவரை காரில் போகக்கூடாது. இரண்டாவது பாடம் வீடு போய் சேர்ந்தவுடன் டிரைவரை வேலையை விட்டு நீக்க வேண்டும், மூன்றாவது பாடம் ஒருபோதும் காரை வேகமாக ஓட்டக்கூடாது. இவைதானே கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய விஷயங்கள்' என்றான்.

நான், 'என்ன ஒரு சிறப்பான அனுபவம்! ஆனால் இதிலிருந்து நீ கற்றுக்கொண்டது என்னவென்றால் குப்பைகளே. இது எப்படி இருக்கிறதென்றால் பல்கலைக் கழகத்திற்குச் சென்று பத்து வரை எண்ண கற்றுக்கொண்டு வந்தது போல இருக்கிறது. இது போன்ற அறிவுடன்தான் நீ வீடு திரும்புகிறாய். பத்து வரை எண்ண கற்றுக் கொண்டதே போதும் என்று மகிழ்வுடன் நீ வீடு திரும்புவதைப் போல இருக்கிறது உன் பேச்சு. மிகப்பெரிய வாய்ப்பு கிடைத்தும் கூட நீ பத்து வரை எண்ண மட்டும் கற்றுக் கொண்டதோடு நின்றுவிட்டாய்' என்று பதிலளித்தேன். அவன், 'இதில் மேலும் கற்றுக் கொள்வதற்கு என்ன இருக்கிறது?' என்று கேட்டான்.

அந்தக் கணம் மிகச் சிறந்த வாய்ப்பு. அந்த கார் கவிழ்ந்த கணத்தில், யார் செத்தோம் என்று நினைத்தது? யார் விழுந்தது?

யார் அந்த விபத்தைக் கடந்து வந்தது? இதை அவன் பார்த்திருக்க வேண்டும். அந்தக் கணத்தைத்தான் அவன் முழுமையாக உள்வாங்கிக் கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும். என்று அவனுக்கு நான் விளக்கிச் சொன்னேன்.

அது மிகச் சிறந்த வாய்ப்பு. இது போன்ற ஆபத்தான கணங்களில் தன்னுணர்வு முழுமையாக விழிப்பு கொள்ளும், ஆபத்தில் தன்னுணர்வு விழிப்படையும்.

யாராவது ஒருவன் கத்தியுடன் வந்து உங்கள் நெஞ்சில் வைத்து மிரட்டினால் உடனே அந்த வினாடியில் எல்லா எண்ணங்களும் நின்றுவிடும். சினிமாவுக்கு போவதா இல்லையா, என்ன செய்வது, எதைச் செய்யாமல் விடுவது, இன்று செய்தித்தாளில் என்ன செய்தி, யார் ஜனாதிபதி ஆவார், இவை போன்ற அத்தனை எண்ணங்களும் உள்அரட்டைகளும் அதே வினாடியில் முடிவுக்கு வரும். வினாடிக்கும் குறைவான நேரத்தில் எல்லாமும் நின்றுவிடும். அந்த வினாடிதான் ஒரு வாய்ப்பு. என்ன நிகழ்கிறது என்று பார்க்க ஒரு சந்தர்ப்பம். அந்தக் கணத்தில் என்ன நிகழ்ந்தாலும் அது உனக்கு வெளியே நிகழ்கிறது என்பதை உன்னால் பார்க்க முடியும். நிகழ்வது அனைத்தையும் ஒரு சாட்சியாக நின்று யாரோ போல பார்ப்பதை உன்னால் உணரமுடியும்.

எந்த நிகழ்விலும் கடந்து நிற்கும் ஒன்றை, எதிலும் பங்கு கொள்ளாத ஒன்றைக் கண்டுபிடித்தல்தான் தியானம். தியானத்திற்கு வேறு எந்த அர்த்தமும் கிடையாது. இந்த மூன்று நாட்களும் இதைத்தான் பரிசோதனை செய்யப்போகிறோம்.

எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்கும், இருப்பினும் எல்லாவற்றின் மையமாக உள்ள ஒன்றை நாம் எப்படி கண்டுபிடிக்கப் போகிறோம், பிறப்பது போலவும் இறப்பது போலவும் தோன்றும், ஆனால் பிறப்பும் இறப்பும் அற்ற ஒன்றை எப்படி கண்டறியப் போகிறோம், உடலாக உள்ளது, உடலுக்குள் உள்ளது, இருப்பினும் உடலைக் கடந்த அந்த ஒன்றை எங்ஙனம்

நாம் உணரப்போகிறோம், சிந்திக்கும், ஆனால் எந்தச் சிந்தனையிலும் ஈடுபாடு கொள்ளாத அந்த ஒன்றை நாம் எவ்வாறு கண்டுபிடிக்கப்போகிறோம், கவலைப்படுவது போலத் தோன்றும், கோபப்படுவதுபோலத் தோன்றும் ஆனாலும் எந்தக் கோபத்தாலும் கவலையாலும் தொடப்படாத அந்த ஒன்றை எப்படி நாம் தெரிந்துகொள்ளப் போகிறோம், அதை நாம் எப்படி தேடப் போகிறோம்?

நாம் நிலா கிணற்றுக்குள் மாட்டிக்கொண்டு விட்டது என்று நினைக்கும்வரை நம்மால் அதைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது. நிலா எங்கோ வானத்தில் உள்ளது, அது ஒருபோதும் கிணற்றுக்குள் விழுந்ததில்லை. அது கிணற்றை நோக்கிப் போவதை எப்போதாவது பார்த்திருக்கிறாயா? ஆனால் அது கிணற்றுக்குள் விழுந்துவிட்டதைப் போலத் தோன்றும். அங்கே அது பெரிதாக இருக்கும். சில நேரங்களில் அது வானத்தில் இருப்பதை விட கிணற்றில் இன்னும் தெளிவாகத் தெரியும். அது கிணற்றில் நீர் எவ்வளவு தெளிவாக இருக்கும் என்பதைப் பொருத்தது. நிலாவைப் பொறுத்தது அல்ல. கிணற்று நீர் தெளிவாக இருந்தால் நிலா தெளிவாகத் தெரியும்.

அதனால்தான் நாம் நம்முடைய எதிரியின் கண்களுக்குள் பார்க்க விரும்புவதில்லை. அது அசுத்தமான நீர். அதனால் பிம்பம் தெளிவாகத் தெரியாது. ஆனால் நாம் நமது நண்பனின் கண்களுக்குள் பார்ப்பதை விரும்புவோம். கணவன் மனைவியின் கண்களைப் பார்ப்பான். இந்தியாவில் கணவனே கண் கண்ட தெய்வம் என்று மனைவியிடம் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஆகவே மனைவியின் கண்களைப் பார்ப்பதை கணவன் விரும்புவான், ஏனெனில் அங்கே அவனது பிம்பம் தெய்வமாக தெரிகிறதே. தன்னைக் கடவுளாக பார்ப்பதில் அவனுக்கு மாபெரும் சந்தோஷம். மனைவி அவனுக்கு கடிதம் எழுதினால் அதனடியில் தங்களது அடிமை என்று எழுதும்போது அதைப் படிக்கும் கணவனுக்கு அவன் தான் ஒரு எஜமான் என்பதில் மகிழ்ச்சி.

இதில் சுவாரசியமான விஷயம் என்னவென்றால், நீ யாருடைய கண்களில் உன்னைப் பார்க்கிறாய்?, அவை உன்னுடைய மனைவியின் கண்கள்.

ஒரு மனிதன் ஒரு சந்தையில் நின்றുകொண்டு பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது, 'இந்த உலகத்திலேயே என்னுடைய மனைவியை விட அழகானபெண் யாரும் கிடையாது' என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். சுற்றி இருந்தவர்கள், 'யார் சொன்னது அப்படி?' என்று கேட்டார்கள். அவன், 'வேறு யார் இப்படிச் சொல்லமுடியும்? என்னுடைய மனைவிதான் கூறினாள்'. என்றான். மற்றவர்கள், 'நீ கிறுக்கனாகி விட்டாய். உன்னுடைய மனைவி உன்னை மாற்றிவிட்டாள்!'. என்றனர். அதற்கு அவன், 'ஒவ்வொருவரும் தங்களது மனைவியினால் மாற்றப்படுகிறார்கள், ஒவ்வொரு மனைவியும் கணவனால் சமாதானம் செய்யப்படுகிறாள். ஒவ்வொருவரும் தன்னைச் சுற்றியுள்ள மக்களால் மாற்றமடைகிறார்கள். நான் எனது மனைவியினால் மாற்றமடைந்தேன், அதனால் என்ன? அதில் தவறென்ன?' என்றான்.

பலவிதமான கிணறுகள் உள்ளன. நீர் அசுத்தமாக இருந்தால், உன்னால் நிலாவைத் தெளிவாகப் பார்க்க முடியாது. நீர் தெளிவாக இருந்தால் நிலா தெள்ளத்தெளிவாகத் தெரியும். ஆனால் நிலா என்றும் எந்தக் கிணற்றிலும் விழவில்லை. இதை நினைவில் கொள். நிலா கிணற்றில் சிக்கிக் கொண்டுவிட்டது என்று நம்பினால் பின் உன்னுடைய வாழ்வு முழுவதுமே பிரச்சனைதான். கிணற்றிலேயே இல்லாத நிலாவை உன்னால் எங்ஙனம் மீட்கமுடியும்?, அது உன்னுடைய தலையாய பிரச்சனையாகிவிடும். அது உன்னுடைய கைகளிலிருந்து திரும்ப திரும்ப நழுவும். வாழ்வு துன்பமாகும். மீட்பது எப்படி என்பதே உன்னுடைய சிந்தனையாக மாறிவிடும். 'கிணற்றிலிருந்து வெளிவர விரும்புகிறேன், எனக்கு விடுதலை வேண்டும். நான் ஆன்மீகவாதியாக விரும்புகிறேன்'. இப்போது வேறொரு

பிரச்சனை எழுகிறது, ஒருபோதும் நுழையவே இல்லாத இடத்திலிருந்து எப்படி வெளியேறுவது?

நிலா எப்போதும் வெளியேதான் இருக்கிறது. ஆன்மா எப்போதும் வெளியேதான் இருக்கிறது. அது ஒருபோதும் கிணற்றில் விழவில்லை. ஆனால் அது கிணற்றுக்குள் விழுந்தது போன்ற மாயை உருவாகிவிட்டது. பிரதிபலிப்பு என்பதால் அது பெரிதாக இருக்கிறது. அதனால்தான் யாராவது நம்மை வணங்கும்பொழுது நமக்கு மிகவும் நன்றாக உணர்கிறோம், மேலும் பத்து பேர் வணங்கினால் அந்த சந்தோஷம் அதிகமாகிவிடுகிறது. பத்தாயிரம் வணங்கினால் இன்னும் அதிகமாகிறது, மேலும் பத்துலட்சம் பேர் என்றால் இந்த உலகமே என்றால் அந்த சந்தோஷத்தை வார்த்தைகளில் எப்படிச் சொல்ல முடியும்! நான் எனது பிம்பத்தை பல கிணறுகளில் பார்க்கிறேன், எவ்வளவு அதிக அளவு பார்க்கிறேனோ அந்த அளவு நான் விரிவடைந்து விட்டதாக நான் உணர்கிறேன். நான் விரிகிறேன். நான் பிரம்மாண்டமாய் நிற்கிறேன் - ஆனால் இதில் ஒரே ஒரு விஷயம் மட்டுமே தவறாகிறது. அது நான் உண்மையில் எங்கே இருக்கிறேன்? நான் உண்மையில் எங்கே இருக்கிறேனோ அந்த இடத்தை விட்டு மற்ற இடங்களில் இருப்பதாக தோற்றமளிக்கிறேன்.

நீ ஒருபோதும் நுழையாத இந்த கிணறுகளை விட்டு வெளியேறுவதே தியானம் என்பதாகும். அது மிகவும் முரண்பாடான ஒரு விஷயமாகும். நீ ஒருபோதும் நுழையாத இந்த இடங்களிலிருந்து எப்படி வெளியேற முடியும்? நீ எப்போதும் வெளியேதான் இருக்கிறாய் என்பதைக் கண்டறிவதே கிணற்றிலிருந்து வெளியேறுவதாகும். இன்றிலிருந்து இந்தத் தேடுதலைத் தொடங்குவோம். அப்போது நாம் இங்கே பதினைந்து நிமிடங்கள் இங்கே உட்கார்ந்து அதை கண்டறிய முயற்சி செய்வோம்.

இங்கே இருக்கும் இந்த ஒரு விளக்கும் அணைக்கப்பட்டு விடும். முழுமையான இருளாகிவிடும். நீ முற்றிலும் தனியாக

இருப்பாய். அந்தத் தனிமையில் அமைதியாக உட்கார்ந்து உனது முழு உடலையும் தளர்த்திக்கொள். எல்லா வகையிலும் தளர்த்திக்கொள். கண்களை மூடிக்கொள். சுவாசத்தைச் சீராக்கு. நான் வெளியே இருக்கிறேனா, அந்த எல்லா அனுபவங்களுக்கும் வெளியே நிற்கிறேனா என்ற கேள்வியோடு உள்முக தேடுதலை தொடங்கு.

நீ அதை நம்ப வேண்டியதில்லை. 'நான் எதனாலும் தொடப்படுவதில்லை, நான் எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்கிறேன், நான் அனைத்தையும் கடந்தவன்' என்று உன்னுடைய மனதிற்குள் திரும்ப திரும்ப சொல்லிக்கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை. இதைச் சொல்வதால் எதுவும் நிகழ்ந்துவிடாது, ஏனெனில் நீ 'நான் அனைத்தையும் கடந்தவன்' என்று திரும்ப திரும்ப சொல்லும்பொழுது, அதன் பொருள் நீ அதனுள் இருக்கிறாய் என்ற உணர்வு உனக்கு இருக்கிறது, உன்னை நீயே, நீ கடந்தவன் என்று சொல்லி நம்ப வைக்க முயற்சி செய்கிறாய் என்றே பொருள். அது பலதடவை நிகழும். நீ திரும்ப திரும்ப சொல்லிக் கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை. 'நான் அதனுள் இருக்கிறேனா, நான் அந்த அனுபவத்தின் ஒரு பாகமாக இருக்கிறேனா' என்றுதான் நீ தேடவேண்டும்.

ஓர் ஏறும்பு உன் காலை கடித்தால், அந்த வினாடியில் நீ 'அந்த ஏறும்பு எனது காலைக் கடிக்கிறதா? என்னைக் கடிக்கிறதா? நான் ஒரு சாட்சிபாவம் மட்டுமே' என்று பார்.. உன்னுடைய கால் மரத்துப்போய்விட்டால், மிகவும் கனமாகி விட்டால், 'சறுசறு'வென்று ஊசி குத்துவது போல நீ உணர்ந்தால் இந்தக் கால், இது மரத்துப்போனது, இந்த ஊசி குத்துவது இவை யாவும் நானா அல்லது இதைப்பற்றி நான் உணர்கிறேனா, இதை நான் கவனிக்கிறேனா, இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேனா? என்று கவனி. நீ சத்தங்களை கவனிக்கலாம். அங்கே ஓசைகள் எழலாம், யாரோ ஒருவர் வீதியில் நடந்து செல்லலாம், யாரோ ஒருவர் சத்தமிடலாம், யாரோ ஒருவர் கார் ஹாரனை அழுத்தலாம் அப்போது பார்,

இந்தச் சத்தங்களை நான் கேட்கிறேனா, அல்லது இந்தச் சத்தங்கள் நானா அல்லது இவை யாவற்றிலிருந்து வேறுப்பட்டு தனித்து நிற்கிறேனா? என்று பார். உன்னைச் சுற்றி இருள் உள்ளது, 'நான் இந்த இருளை அனுபவிக்கிறேன், இந்த இருளின் மௌனத்தை உணர்கிறேன்'.

நினைவில் கொள், நீ 'நான் இந்த குழப்பங்களைத் தாண்டி நிற்கிறேன்' என்று சும்மா வெறுமனே நினைத்துக்கொள்ளாதே. உண்மையில் நீ உன் உள்மையத்தைச் சென்றடைந்தால் அங்கே அமைதி என்பதையும் கடந்து நிற்பாய். எங்கே குழப்பங்கள் சென்றடைய முடியாதோ அங்கே அமைதியும் சென்றடைய முடியாது. அந்த இடம் இவை இரண்டையும் கடந்தது. அங்கே ஒளியும் இல்லை, இருளும் இல்லை.

தொடர்ந்து ஆழமாக தோண்டிக் கொண்டே போ, உன்னுடைய இருப்பின் உள்ளார்ந்த மையத்தைத் தேடிக் கொண்டே போ, நான் கடந்து நிற்கிறேனா, நான் சாட்சியாக இருக்கிறேனா எனத் தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டே போ, தெரிந்து கொண்டே போ, தேடிக்கொண்டே போ. நீ இந்தத் தேடுதலைத் தொடர்ந்தால் உனது மனம் மௌனத்தில் கரைந்து போய்விடும். முன்னெப்போதும் நீ அனுபவப்பட்டிராத ஒரு ஆழ்ந்த மௌனம் உன்னைச் சுற்றி உருவாகும். உனக்குள் நீ முன் எப்போதும் உணர்ந்திராத மிகப்பெரும் வெடிப்பை உணர்வாய். முதல்முறையாக, நீ, நான் கிணற்றுக்கு வெளியே தான் இருக்கிறேன், நான் ஒருபோதும் உள்ளே வீழ்ந்தது இல்லை என்பதை உணர்வாய்.

இந்தத் தியான முகாமின் மூன்று நாட்களும் இந்தத் தேடுதலை தீவிரமாகவும், எவ்வளவு ஆழமாகச் செய்ய முடியுமோ அவ்வளவு ஆழமாகவும் செய்ய வேண்டும். நான் ஒவ்வொரு நாளும் வேறுவேறுவிதமான வழிமுறைகளைப் பேசுவேன், ஆனால் எல்லா வழிமுறைகளும் இதை மட்டுமே சுட்டிக்காட்டும். நான் வெவ்வேறு விதங்களில் உங்களை உந்தித்

தள்ளுவேன், ஆனால் எல்லா உந்துதல்களும் இந்த இடத்தை வந்து சேர்வதற்கு மட்டுமே.

இன்றைய இரவு தியானத்தை தொடங்குவோம்.

இடம் விட்டு, ஒருவரையொருவர் தொடாத வண்ணம் அமர்ந்து கொள்ளுங்கள். யாரும் மற்றவரை தீண்டக்கூடாது. எந்த சப்தமும் செய்ய வேண்டாம். நகர்ந்து போய் உட்கார்ந்து கொள்ளுங்கள். என்னுடைய குரல் கேட்குமானால் அது போதும். யாரிடமும் பேச வேண்டாம். ஏனெனில் இதில் யாரும் உங்களுடைய துணையோ, நண்பனோ கிடையாது. பேச வேண்டாம், அமைதி.

உங்களுடைய உடலை முழுமையாக தளர்த்திக் கொள்ளுங்கள். இனிமேல் யாரும் பேசக்கூடாது. எந்த அரட்டையையும் அனுமதிக்க முடியாது. நிறுத்திவிடுங்கள்.

அசைவின்றி அமர்ந்திருங்கள், கண்களை மூடிக் கொள்ளுங்கள். நான் சில ஆலோசனைகளைக் கூறுவேன், பின் உங்களுக்குள் ஏற்கனவே நிகழ ஆரம்பித்திருக்கும் இந்த தேடுதலுக்குள் ஆழ்ந்து செல்லுங்கள்.

முதலில் உங்களுடைய உடலை முழுமையாக தளர்த்திக் கொள்ளுங்கள். உங்களுடைய உடல் முழுமையாக உறைந்து போய்விட்டதைப் போல உணருங்கள். அங்கே உடல் இல்லை என்பதைப் போல, உடல் இறந்துவிட்டது என்பது போல, உடலை முழுமையாக தளர்த்திக்கொள்ளுங்கள், ஓய்வாக அமர்ந்து கொள்ளுங்கள்.

கண்களை மூடிக்கொள்ளுங்கள், உடலைத் தளர்த்திக் கொள்ளுங்கள், உங்களது உடல் தன்னியல்பில் இருக்கட்டும், உடலை முழுமையாக விட்டுவிடுங்கள்...

இப்போது உங்களது சுவாசத்தை தளர்த்திக்கொள்ளுங்கள். அதை மெதுவாக்க வேண்டியதில்லை, அது அதன் போக்கில் போய்வரட்டும், அது வருகிறதா போகிறதா, சீராக இருக்கிறதா

இல்லையா என்றெல்லாம் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. சுவாசத்தைத் தளர்த்திக்கொள்ளுங்கள். அது மெதுவே போய் வரும், அது கிட்டத்தட்ட நின்று விட்டது என்பது போல அதன் வேகம் குறைந்துவிடும், நீ இழுப்பதை தளர்த்து, சுவாசம் தானே சீராகும்.

உடல் தளர்வாக இருக்கிறது, சுவாசம் சீராகப் போய் வருகிறது, இப்போது நீ உனக்குள்ளே இரு - எல்லாவற்றிலிருந்தும் தூரத்தில் விலகி நிற்கும் அது - எல்லா சப்தங்களும் உன் காதில் விழும். நீ கேட்பாய். நீ கடந்து நிற்பாய், நீ வேறானவன், நீ தொலைவில் இருப்பவன். 'நான் ஒரு சாட்சி மட்டுமே, என்னைச் சுற்றி என்ன நடந்தாலும், அது எனக்குள் நடந்தாலும் சரி, என்னைச் சுற்றி நிகழ்ந்தாலும் சரி, என் உடலுக்குள் நிகழ்ந்தாலும் சரி, அது எனக்கு வெளியே நடக்கும் நிகழ்வே. நான் ஒரு சாட்சி'.

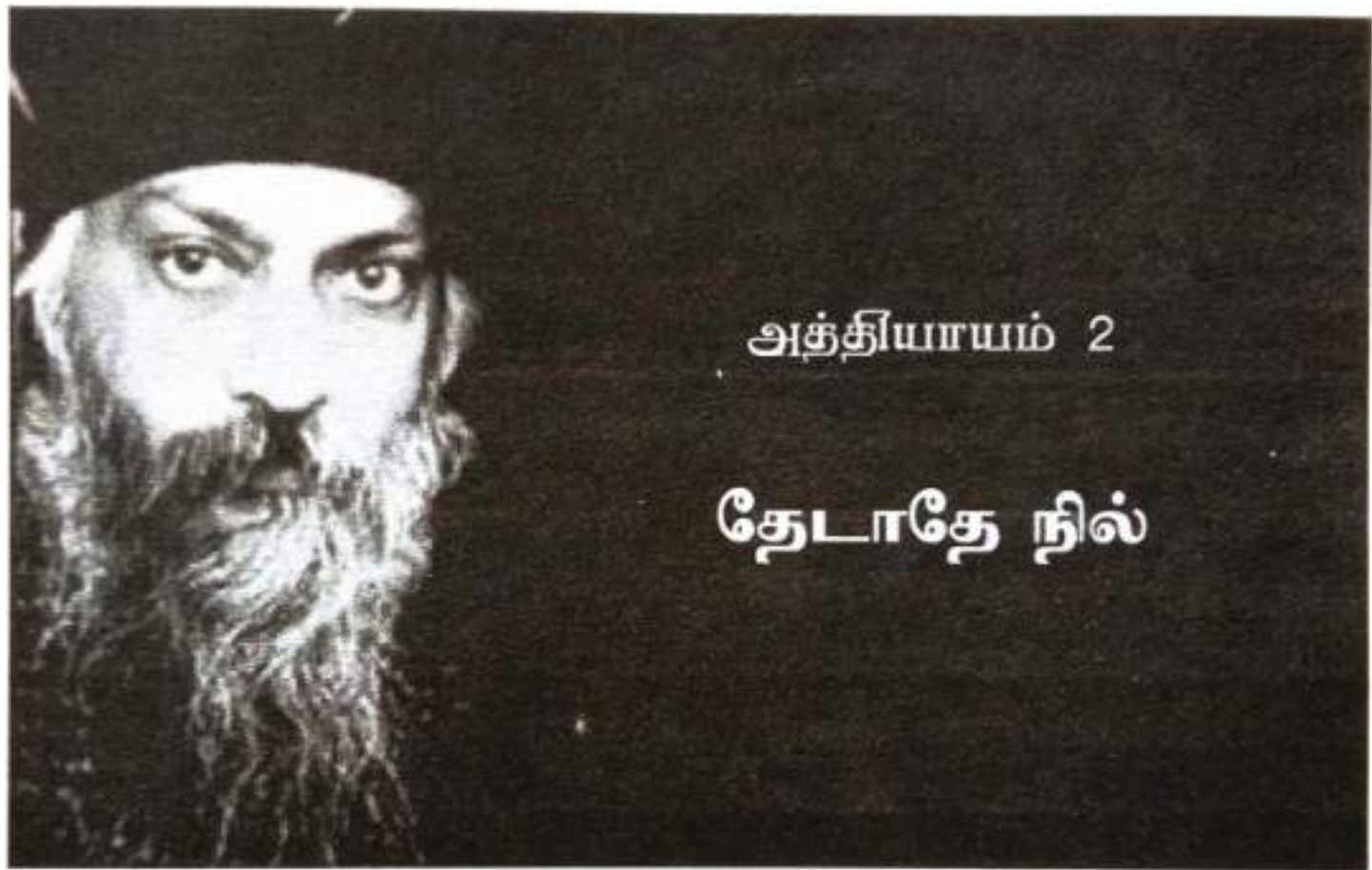
மின்னல் மின்னலாம், இடி இடிக்கலாம், மழை பெய்யலாம். உடல் உறைந்தபடி இருக்கட்டும், உடல் கீழேகூட விழுந்து விடலாம், எல்லாமும் எனக்கு வெளியே இருப்பதே. நான் தனியானவன், நான் கடந்து நிற்பவன், நான் வேறானவன், நான் சாட்சிபாவம் மட்டுமே. இவை யாவும் நிகழ்வுகளே. நான் சாட்சி மட்டுமே. நான் சாட்சிபாவம்தான். நான் சாட்சியானன்.

நான் சாட்சிபாவம், நான் சாட்சியானன். நான் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். எல்லாமும், எல்லாமும் எனக்கு வெளியேதான் இருக்கிறது. எல்லாமும் நடக்கிறது, எங்கோ நடக்கிறது, நான் எல்லாவற்றிலிருந்தும் விலகி இருக்கிறேன், நான் தனியாக இருக்கிறேன், எல்லாவற்றிற்கும் மேலே இருக்கிறேன், நான் முழுமையாக தனியாக இருக்கிறேன், நான் ஒரு பார்வையானன் மட்டுமே. நான் அனுபவப்படுபவன். நான் சாட்சிமட்டுமே.

நான் சாட்சியானன், நான் அனுபவப்படுகிறேன், நான் உணர்ந்திருக்கிறேன், என்ன நிகழ்கிறதென்று உணர்வோடு இருக்கிறேன், நான் பார்வையானன் மட்டுமே.

இந்த அனுபவம் மேலும் மேலும் ஆழமாகச் செல்லட்டும். அது உன்னை நீ இதுவரை அறிந்திராத ஆழமான அமைதிக்கு கொண்டு செல்லட்டும். அது உன்னை உனக்கு முற்றிலும் புதிதான அனுபவமாக இருக்கக்கூடிய ஒரு ஆழ்ந்த மௌனத்திற்குள் அழைத்துச் செல்லட்டும். அது நமக்கு முற்றிலும் அறியாத ஒரு ஆனந்த அனுபவமாக இருக்கட்டும், அது நம்மை மூழ்கடிக்கட்டும்.

நான் சாட்சி மட்டுமே. நான் ஒரு சாட்சியானன். நான் ஒரு பார்வையானன் மட்டுமே.....

அத்தியாயம் 2

தேடாதே நில்

பிணைந்திருக்கும் ஒரு மனிதனை விடுவிக்கலாம், சிறையில் இருக்கும் ஒரு மனிதனை விடுவிக்கலாம், தூங்கி கொண்டிருக்கும் ஒரு மனிதனை எழுப்பலாம், ஆனால் தூங்காமல், தூங்குகிறோம் என்ற மாயையில் இருக்கும் ஒரு மனிதனை எழுப்புவது மிகவும் கடினம். எதிலும் சிக்கியிராத, ஆனால் சிக்கிக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று எண்ணும் மனிதனை விடுவிப்பது மிகவும் கஷ்டம். கண்களை மூடிக்கொண்டு தான் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டுள்ளதாக நினைத்து தன்னை அவிழ்த்துவிடவும், அந்தச் சங்கிலியிருந்து விடுவிக்கவும் கேட்டு கதறும் மனிதனை என்ன செய்வது?

இந்த முகாமில், முதல் வழிமுறையைப் பற்றி நேற்று இரவு பேசினேன். மனிதனின் இருப்பு எந்த பிணைப்பிலும் இல்லை. ஆனால் அது சிக்கிக் கொண்டுள்ளதாக அவன் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். நீ உன்னுடைய இருப்பை விடுதலை செய்ய வேண்டியது இல்லை, மாறாக உனது சுயமையம் விடுதலையாகத்தான் இருக்கிறது என்பதைத்தான் நீ தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இன்று நான் பேசப்போவது இரண்டாவது வழிமுறை. இதுவும் அதை நோக்கியதே! ஆனால் வேறுபட்ட கோணத்தில். நிலா ஒன்றுதான், ஆனால் அதை நாம் வெவ்வேறு விரல்களால் சுட்டிக்காட்டுகிறோம் அல்லவா? அது போல உண்மை ஒன்றுதான், ஆனால் அதை வெவ்வேறு கதவுகள் மூலமாக வந்தடைகிறோம். இந்த இரண்டாவது வழிமுறையில் நாம் கேட்கப்போகும் கேள்வி - நாம் தேடுவது என்ன?

ஒவ்வொருவரும் எதையாவது தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒருவர் பணத்தைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார், ஒருவர் புகழைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார், யார் புகழ், பணம் இவற்றை மறுதலிக்கிறார்களோ அவர்கள் ஆன்மீகத்தை, இறுதி விடுதலையை, கடவுளைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தேடும் விஷயத்தை மாற்றிக் கொள்ளலாம், ஆனால் தேடுதலை விடமுடியாது.

பொதுவாக நாம் செல்வத்தை தேடுபவர்கள். ஆன்மீகவாதிகள் இல்லை என்றும், கடவுளை, மதத்தை தேடுபவர்கள் ஆன்மீக வாதிகள் என்றும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் நான் உனக்குச் சொல்ல விரும்புவது எதைத் தேடினாலும் அவர்கள் ஆன்மீக வாதிகள் அல்ல, தேடாமல் இருப்பவர்களே ஆன்மீகவாதிகள்.

நீ தேடுவது எதை என்பது ஒரு பொருட்டே அல்ல. நீ தேடுகிறாய் என்றாலே நீ உன்னை விட்டு விலகிச் செல்கிறாய். எனவே யார் எதைத் தேடினாலும் அவர்கள் தங்களிடமிருந்து விலகிச் செல்கிறார்கள். யார் தேடாமல் இருக்கிறார்களோ அவர்கள் மட்டுமே தன்னுடன் இருப்பவர்கள். தேடுதல் என்றாலே அந்த வார்த்தையே விலகிச் செல்லுதல் என்பதுதான்.

தேடுதல் என்றால் என்ன? எங்கு நாம் இல்லையோ அங்கு நாம் சென்றடைய விரும்புகிறோம் என்பதையே தேடுதல் காட்டுகிறது. நம்மிடம் இல்லாததை நாம் கண்டுபிடிக்க

விரும்புகிறோம், நமக்கு இதுவரை கிடைக்காததை, நாம் தேட விரும்புகிறோம். நான் என்னவோ, அது ஏற்கனவே அங்கேயே இருக்கிறது. இருப்பு எப்போதும் உள்ளது. அது என்னுடைய இருப்பு - நான் எப்படி அதைத் தேடமுடியும்? அதை நான் தேட தேட நான் என்னிலிருந்து விலகிச் செல்கிறேன்.

தேடுதலில் ஈடுபடுவதன் மூலம் நாம் நம்மை இழந்து விடுகிறோம். ஆகவே பணத்தின் பின் ஓடுகிறாயா, புகழின் பின் ஓடுகிறாயா, ஞானத்தின் பின் ஓடுகிறாயா என்பது பொருட்டல்ல. அதில் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. அவை ஒரே வியாதியின் வேறுவேறு பெயர்கள். தேடும் வியாதி. நாம் என்ன தேடுகிறோம் என்பதல்ல வியாதி, தேடுகிறோம் என்பதே வியாதி. நமக்கு தேடும் வியாதி இருக்கிறது. நம்மால் தேடாமல் இருக்கமுடியாது, தேடுதலில் நமக்கு ஒரு தூண்டுதல் இருக்கிறது. தேடுதல் நமது கண்களை வெகுதூரத்தில் பார்க்குமாறு செய்கிறது. தேடுதல் மூலமாக நீ உன்னை இழக்கிறாய்.

சாதாரணமாக, தூரத்தில் உள்ளதைத்தான் நாம் தேடுவோம். தொலைவில் இருப்பவரைத் தேடலாம், புதியவரைத் தேடலாம். ஊசிமுனை அளவு இடைவெளி கூட அதற்கும் எனக்கும் கிடையாது, உண்மையில் இரண்டும் ஒன்றே. அதிலிருந்து விலகிப் போவது சாத்தியமில்லை. நான் விரும்பினால்கூட நான் எங்கே போவது? நான் எங்கே போனாலும் அது என்னுடன் இருக்கும். நான் அதை எப்படித் தேடுவேன்?

தேடுவது மிகப் பெரிய மாயை. தேடுபவர் வீணாகிப் போவார். தேடுகிறோம் என்ற இந்த மாயை மிக பலமான அடிப்படை. நாம் ஒரு தேடுதலில் சலிப்படையும்பொழுது, ஒரு மாற்றாக வேறொரு தேடுதலை கைகொள்ளுகிறோம். ஆனால் தேடுதல் தொடர்கிறது.

பணத்தின் பின்னே ஓடிக்கொண்டிருந்த ஒருவர் அதிகமான அளவு பணம் கிடைத்த பின் சலிப்படைந்து, பணத்தின் பின்னே இனி நான் ஓட மாட்டேன், இனிமேல் ஆன்மீகத்தை

தேடப்போகிறேன் என்று கூறுவார். அதனால்தான் மிகவும் செல்வந்தராகி விட்ட ஒருவர் ஆன்மீகவாதியாகி விடுவது அடிக்கடி நடக்கும் ஒரு விஷயமாகி விட்டது.

ஏன் செல்வந்தர்கள் மட்டுமே உண்மையைத் தேட ஆரம்பிக்கின்றனர்? ஜைன மதத்தை சேர்ந்த இருபத்தி நான்கு தீர்த்தங்கரர்களுமே அரசர்களின் மகன்களே. புத்தரும் அரசமைந்தனே. கிருஷ்ணரும் ஒரு அரசரின் மகனே. ராமரும் அரசமைந்தனே. இந்தியாவில் அனைத்து தீர்த்தங்கரர்களும், ஞானமடைந்த அனைத்து ஞானிகளும், எல்லா புத்தர்களும், கடவுளின் அவதாரம் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் அனைவரும் அரசமைந்தர்களே! ஏன் பணக்காரவீட்டுக் குழந்தைகள் மட்டும் ஆன்மீகத்தை நாடுகின்றனர்?

அவர்கள் பணத்தைச் சேர்த்துவிட்டனர். அது அவர்களுக்கு ஆர்வமூட்டவில்லை. அடைந்துவிட்ட எதுவும் அதன் அழகை இழந்துவிடும். எதை இன்னும் அடையவில்லையோ அதைத் தேடி புறப்பட வேண்டும். அதனால்தான் செல்வநிலையினால் சலிப்படைந்த ஒருவன் ஆன்மீகத்தை நோக்கி பயணப்படுகிறான். இந்த உலகியல் ரீதியான இன்பங்களில் சலிப்படைந்த ஒருவன் இறுதியான விடுதலையைத் தேட ஆரம்பிக்கிறான்.

தேடப்படும் பொருள் மாற்றமடைந்துவிட்டது. ஆனால் தேடுதல் தொடர்கிறது. தேடும் மனம் அப்படியேதான் இருக்கிறது, நீ தேடுவது என்ன என்பது பொருட்டல்ல.

ஒரு கடைக்காரன் நாள் முழுவதும் பணத்தைப் பற்றி கவலைப்படுவது போல, ஒரு கடவுளைத் தேடுபவன் காலையில் எழுந்தவுடன் கோவிலுக்குச் செல்லவும், நாள் முழுவதும் கடவுளைக் குறித்து கவலை கொள்வதுமாக நாளை கழிக்கிறான். உலகியல் மனிதன் எப்போதும் பொருள்களின் பின்னே ஓடுவதும் அதைக் கைப்பற்றிக் கொள்வதுமாக இருப்பான். ஒரு ஆத்திகவாதியை கவனித்தால் அவனும் நாள் முழுவதும் எதன் பின்னோ ஓடிக்கொண்டிருப்பான். அவர்கள்

எதிரெதிர் திசைகளில் ஓடிக்கொண்டிருக்கலாம், ஆனால் அவர்களது ஓட்டத்தில் எந்த வேறுபாடும் இல்லை. இருவரும் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள், துரத்துதல் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. உலகியல் மனிதன் அவன் ஆசைப்பட்ட எல்லாவற்றையும் அடைய முடியாமல் நிறைவேறாத ஆசைகளுடன் இறந்துபோகிறான். ஆத்திகவாதி கடவுளைச் சந்திக்கமுடியாத நிறைவேறாத ஆசையுடன் இறந்து போகிறான். அவர்கள் இருவருக்குமே அந்த ஓட்டம் தொடர்கிறது.

அந்த ஓட்டத்தில் இருந்து விடுதலையாதலே, அந்த துரத்தலுக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைப்பதே உண்மையான விடுதலையாகும் என்று நீங்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என நான் விரும்புகிறேன். அந்த ஓட்டமே என்னுடைய கண்கள் வேறு எங்கோ கவனிக்கின்றன என்பதைக் குறிக்கிறது. அவை வேறு எங்கோ கவனிக்கும்பொழுது, அவை எங்ஙனம் என்னை நோக்கித் திரும்பும்?, அவை டெல்லியில் உள்ள மிகப் பெரிய பதவியைக் குறி வைத்திருக்கிறதா இல்லை கடவுளைக் குறி வைத்திருக்கிறதா என்பது முக்கியமல்ல. என்னுடைய கண்கள் நான் எங்கே உள்ளேனோ அங்கே பார்க்கவில்லை, வேறு எங்கோ பார்க்கின்றன.

எதன் பின்னாலாவது ஓடுவது மனதின் அறிகுறி. நீ பொருளை மாற்றிக்கொள்ளலாம். லட்சியத்தை மாற்றிக் கொள்ளலாம், மற்றொரு லட்சியத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கலாம், ஆனால் குணம் அதேதான் தொடர்கிறது. ஓடுபவர் அதே பழைய ஓடுபவர்தான்.

செக்கு மாட்டுக்கு என்ன எண்ணெய் எடுக்கப்படுகிறது என்பதைப் பற்றி கவலை கிடையாது, அது சுற்றி சுற்றி வரும். மாடு சுற்றி வருமே தவிர என்ன எண்ணெய் என்பதைப் பற்றி அக்கறை கொள்ளாது. என்ன எண்ணெய் எடுத்தாலும் அது சுற்றி சுற்றி வரும், அவ்வளவே. ஓடிக்கொண்டிருக்கும் மனம் ஓடிக்கொண்டிருக்கும், எதன் பின்னால் என்பது அதற்கு ஒரு பொருட்டே அல்ல.

ஆனால், நாம் வித்தியாசப்படுத்துகிறோம். இந்த வகையான மனிதன் உலகியல்ரீதியானவன், ஏனெனில் அவன் காசுக்காக ஓடுகிறான், இந்த வகையான மனிதன் ஆன்மீகவாதி, ஏனெனில் இவன் கடவுளைத் தேடுகிறான். அவர்கள் இருவருமே ஒரேவகையான மனிதர்கள்தான், அவர்களுக்குள் எந்த வகையான வேறுபாடும் இல்லை. இருவரும் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இருவருமே எதையாவது அடைய நினைக்கிறார்கள். இருவருக்குமே ஆசைப்படும் மனம்தான் இருக்கிறது. இருவருமே தங்களை விட்டு வெளியே இருக்கும் ஏதோ ஒன்றிற்காக சிரமப்படுகிறார்கள். இருவருமே தங்களை விட்டு வெளியே இருக்கும் ஒன்றை அடைய முயல்கிறார்கள். இருவருமே தாகத்தோடு இருக்கிறார்கள். இருவருமே தங்களது லட்சியத்தை அடைந்தால் மட்டுமே சந்தோஷம், இல்லாவிடில் மகிழ்ச்சி இல்லை என்கிறார்கள். அவர்கள் சந்தோஷப்பட வேண்டுமானால் அவர்கள் எதையாவது கண்டுபிடிக்க வேண்டும், இல்லாவிடில் அவர்கள் துன்பம் கொள்கிறார்கள். இதை நீ எந்தப் பெயரில் வேண்டுமானாலும் அழைக்கலாம், பெயர் எந்த வித்தியாசத்தையும் உண்டுபண்ணுவதில்லை.

இந்த ஓடிக்கொண்டேயிருக்கும் மனம்..... இந்த ஓடும் மனம், இந்தத் தேடிக்கொண்டிருக்கும் மனம்தான் உண்மையைத் தேடும் பாதையில் மாபெரும் தடையாக இருக்கிறது.

இதிலிருந்து வெளியே வருவதற்கான வழி என்ன?, 'நாங்கள் தேடாவிட்டால் என்ன நிகழும், நாங்கள் எப்படி இருக்கிறோமோ அப்படியேதான் இருப்போம்' என்று நீங்கள் கேட்கலாம். அப்படி இல்லை, உண்மையில் நீ தேடிக்கொண்டிருந்தால் நீ எப்படி இருக்கிறாயோ அப்படியேதான் தொடர்ந்து இருப்பாய். ஆனால் நீ தேடுவதை ஒரு வினாடி கைவிட்டால்கூட நீ உண்மையில் எதுவோ அந்த நிலைக்கு நிலைமாற்றம் அடைந்துவிடுவாய். ஆனால் தேடுதலைக் கைவிடுவது மிகவும் கடினமாக காரியம், ஒரு வினாடிகூட அது நிற்காது.

மனம் எதையும் தேடாமல் நின்றுவிடும் ஒரு கணம்தான் தேடுதல் முடிவுக்கு வரும் நேரம். நான் எதையும் தேடிக்கண்டுபிடிக்க வேண்டியதில்லை. எங்கும்போக வேண்டியதில்லை, எதுவாகவும் ஆக வேண்டியதில்லை, லட்சியம் என எதுவும் இல்லை. நான் இருப்பதே போதுமானது. நான் எதுவோ அதுவே போதும். நான் நிறைவுக்கு வந்துவிட்டேன். எல்லா ஓட்டமும் நின்றுவிட்டது. காற்றடிப்பது நின்றுவிட்டது, எனவே ஒரு இலை அசைவோ அல்லது தண்ணீரில் அலையோ இருக்காது. நான் எங்கும் போகப் போவதில்லை, எதையும் யாரையும் கேட்கப்போவதில்லை. கூப்பிய கரங்களுடன் எங்கும் நிற்கப்போவதில்லை. என்னுடைய பாதுகாப்பு பற்றியோ எந்தப் புனிதநூல்கள் பற்றியோ கவலைப்படப் போவதில்லை. நான் நின்றுவிட்டேன். நான் சாந்தமடைந்து விட்டேன், நான் அமைதி கொண்டுவிட்டேன், இனி எனக்கு எந்தத் தேடுதலும் இல்லை என்று சொல்வாய். அந்த மௌனமான கணத்தில் எது எப்போதும் அங்கிருக்கிறதோ, எதைத் தேட வேண்டியதில்லையோ அது இருப்புக்கு வரும். நம்முடைய தொடர்ச்சியான ஓட்டத்தினால் நாம் மறந்து போய்விட்ட அது தன்னை வெளிக்காட்டும்.

சீனாவின் மாபெரும் ஞானியான லாவோட்சு சொல்கிறார், 'நான் தேடிக்கொண்டிருக்கும்வரை என்னால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை, ஆனால் நான் தேடுதலை விட்டவுடன் அது தன்னை வெளிக்காட்டிக்கொண்டது. தேடுபவரைத்தான் தேடிக்கொண்டிருந்தேன்'.

தன்னைத்தானே ஒருவர் தேட ஆரம்பித்தால் அவர் அதற்காக எவ்வளவு தூரம் போனாலும், அதற்காக எவ்வளவு அலைந்தாலும் எப்படி எங்கே தன்னை அவரால் கண்டுபிடிக்க முடியும்!

நான் கேள்விப்பட்டேன்.....

ஒரு நாள் ஒருவன் குடித்துவிட்டு தன்வீடு வந்தான். எப்படியோ அவனது கால்களின் பழக்கத்தினால் அவன் வீடு

வந்து சேர்ந்துவிட்டான். ஒவ்வொரு நாளும் வீடு வந்து சேர்வதற்கு நமது கால்களுக்கு நாம் சொல்லித்தர வேண்டியதில்லை. பெரிதாக எதுவும் சொல்லாமலேயே நாம் வீடு வந்து சேர்ந்துவிடுவோம். வலது பக்கம் திரும்ப வேண்டும் பின் இடது பக்கம் திரும்ப வேண்டும். பின் நேராகப் போக வேண்டும் எனச் சொல்லிக் கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை. அது பழக்கம். நீ மற்றவற்றை பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாலும்கூட உன்னுடைய கால்கள் உன்னை வீடு கொண்டுவந்து சேர்த்துவிடும். நீ நிமிர்ந்துபார்த்தால் நீ வீட்டிற்குள் இருப்பாய். நீ உடைகளை மாற்றிக்கொண்டு, உணவைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பாய். நாம் எப்படி வீடு வந்து சேர்ந்தோம் என்பதைப் பற்றி நீ எண்ணிக்கூட பார்க்க மாட்டாய்.

இவன் குடித்திருந்தான், இருப்பினும் எப்படியோ வீடு வந்து சேர்ந்துவிட்டான். ஆனால் குடித்திருந்ததால் அவனுக்கு ஒரு சந்தேகம் வந்துவிட்டது. 'நான் எனது வீட்டிற்குத்தான் வந்திருக்கிறேனா அல்லது இது வேறு வீடா?' எனவே அவன் அருகில் நின்றிருந்தவர்களிடம், 'அண்ணா, நான் கொஞ்சம் குடித்திருக்கிறேன், எனக்கு என் வீட்டைக் கொஞ்சம் காட்டுகிறீர்களா?'

அவன் அவனது வீட்டின் படியில்தான் உட்கார்ந்திருந்தான். அக்கம் பக்கத்தார் அவனைக் கேலி செய்யத் தொடங்கினர். அவன், 'என்னைக் கிண்டல் செய்ய இது நேரமல்ல. எனக்கு என் வீட்டைக் காட்டுங்கள். என் அம்மா எனக்காகக் காத்திருப்பாள்'. என்றான். அவர்கள் அவனை உலுக்கி, 'நீ உன் வீட்டின் வெளியேதான் உட்கார்ந்திருக்கிறாய். ஆனால் எங்களை முட்டாளாக்க முயற்சி செய்கிறாய்'. என்றனர்.

அவன், 'கண்டபடி பேசாதீர்கள். என்னுடைய வீடு எங்கே? என்னுடைய வீட்டிற்கு என்னைக் கூட்டிச் செல்லுங்கள்'. என்றான். அதற்குள் அவன் தாய் எழுந்து வந்துவிட்டாள். அது இரவு நேரம். அவள் வெளியே வந்து, மகனின் தலையில் கை

வைத்து, 'மகனே, இதுதான் உன்னுடைய வீடு. உனக்கு என்ன ஆயிற்று?' என்று கேட்டாள். அவன் அவளது காலடியில் விழுந்து, 'பெண்மணியே, என்னை எனது வீட்டிற்கு கூட்டிச் செல்லுங்கள். எனது தாய் எனக்காக காத்திருப்பாள்!'. என்றான்.

அங்கே ஒரு சாமர்த்தியமான மனிதன் இருந்தான். எல்லா இடத்திலும் சாமர்த்தியமான மனிதர்கள் இருப்பார்கள். ஒவ்வொரு தெருவிலும் அவர்களுக்கு குறைவேயில்லை. அவர்கள்தான் பிரச்சனைகளை உண்டுபண்ணுவார்கள். ஒரு முட்டாளுக்கு தான் ஒரு முட்டாள் எனத் தெரியும். ஆனால் சாமர்த்தியசாலிகளுக்கு அந்த விழிப்பு இருக்காது. அவன் குடிகாரனிடம் வந்து, இரு, நான் சென்று ஒரு வண்டி கொண்டு வருகிறேன். உன்னை உன்னுடைய வீட்டில் கொண்டு போய் சேர்த்துவிடுகிறேன் என்றான்.

அக்கம்பக்கத்தினர், 'என்ன மடத்தனம், அவன் ஏற்கனவே தன்னுடைய வீட்டின் படியில்தான் உட்கார்ந்திருக்கிறான். நீ வண்டி கொண்டுவந்து அவனை கூட்டிச் சென்றால், வேறு எங்காவதுதான் செல்வாய். நீ அவனை எங்குக் கூட்டிச் சென்றாலும் அவன் தன்னுடைய வீட்டை விட்டு தள்ளித்தான் செல்வான்' என்றனர்.

ஆனால் இந்த மனிதன் கேட்கவில்லை. அவன் தன்னுடைய வண்டியைக் கொண்டுவந்தான். நீ எங்காவது போகவேண்டும் என்றால் உனக்கு வண்டி தேவை என்று வாதம் செய்தான். தன்னுடைய வீட்டின் படியில் உட்கார்ந்திருக்கும் ஒருவனுக்கு தன்னுடைய வீட்டைச் சென்றடைய வண்டி ஏதும் தேவையில்லை. ஆனால் நீ எங்காவது பயணப்பட வேண்டுமானால் உனக்கு வண்டி தேவைப்படும் என்ற வாதம் சரியானது.

அவன் தாய், 'நீங்கள் என்ன மடத்தனம் செய்கிறீர்கள் ஒருவர் தன் வீட்டில் இருக்கும்போது, நீங்கள் அவனை எவ்வளவு தூரம் வண்டியில் கூட்டிச் சென்றாலும் அவன் வீட்டை விட்டு

விலகித்தான்செல்வான்'. என்று கூவிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் யாரும் அதைக் கேட்கவில்லை.

நமது நிலையும் இப்படித்தான் உள்ளது. நாம் தேடிக் கொண்டிருப்பது எதுவோ அது நாம் எங்கே இருக்கிறோமோ அங்கேயே இருக்கிறது. யார் அழைக்கிறார்களோ அவர்கள்தான் தேடப்படுபவர்கள். இது ஒரு வினோதமான சூழல். இந்த வித்தியாசமான சூழலால் மிகப்பெரும் பிரச்சனை எழுகிறது. நாம் பிரார்த்தனை செய்யும் அளவு, நாம் தேடும் அளவு, அந்த பிரச்சனை அதிகமாகிறது. உள்ளே திரும்பிப் பார்த்து, தேடப்படுபவர் யார் என்று ஒருகணம் பார்க்க நமக்கு தோன்றுவதேயில்லை, அப்படி பார்த்துவிட்டால், தேடுபவர் யாரோ அவர்தான் தேடப்படுபவர் என்பது தெரிந்து போய்விடும்.

எதைத் தேடவேண்டும் என்று கேட்கும் யாரும் ஆன்மீகவாதியோ அல்லது சாதகனோ அல்ல என்று நான் உனக்கு கூறுகிறேன். மாறாக, உண்மையான தேடுதல் உள்ளவன், தேடுதலைச் செய்பவன் யார் என்றே தேடுவான். எதைத் தேடுவது என்பது கேள்வியல்ல. சாதாரண மனிதன் தான் எதைத் தேடவேண்டும் என்று கேட்பான். ஒரு சாதகன், தேடுவது யார் என்று தேடுவான். 'நான் முதலில் இதைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். பின் மற்றவற்றைத் தேடலாம். நான் முதலில் என்னைத் தேடுகிறேன். பின் உண்மையைத் தேட ஆரம்பிக்கிறேன். நான் முதலில் என்னைத் தெரிந்து கொள்கிறேன். பின் நான் கடவுளை, இந்த உலகத்தைக் கண்டறியப் புறப்படுகிறேன். தன்னைத்தானே ஒருவனுக்கு தெரிய வில்லையென்றால் அவனால் வேறு எதைத் தெரிந்து கொள்ள முடியும்?' என்பான்.

ஒரு உண்மையான சாதகன் கடவுள் எங்கே என்று கேட்க மாட்டான். கடவுள் எங்கே என்று கேட்பவன் எந்த வகையிலும் ஆன்மீகவாதி அல்ல. உண்மையான தேடுதல்

உடையவன் இறுதி விடுதலை எங்கிருக்கிறது என்று கேட்க மாட்டான். அப்படி கேட்பவன் தேடுதல் உடையவன் அல்ல. 'இறுதி விடுதலையை அடைய வேண்டுமென்ற ஆசை யாருக்கு இருக்கிறது? விடுதலை அடைய விரும்பும் ஆள் யார்? கடவுளை உணர விரும்பும் தாகம் கொண்டிருப்பது யார்? சத்தியத்தை காண ஏக்கம் கொண்டிருப்பது யார்? பேரானந்தம் அடையும் ஆவல் இருப்பது யாருக்கு? பரவச நிலையை அடைய வேண்டுமென அழுது, ஏங்கி, தொழுது புலம்பும் இவர் யார்? நான் என்பது யார்? தேடுபவர் யாரென முதலில் நான் தெரிந்து கொள்கிறேன்! அதை முதலில் அடையாளம் கண்டு கொள்கிறேன்.'

ஆனால் மதத்தின் பெயரால், அர்த்தமற்ற விஷயங்கள் சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகிறது, விளக்கப்படுகிறது. ஆன்மீகத் தேடல் என்ற இந்த திசையே தவறானது. தேடுதல் என்பதிலும் தேடப்படுவது எது என்பதிலும் இல்லை மதத்தன்மை. அது தேடுபவரைக் குறித்தது. தேடுபவர் யார்? இந்தத் தேடுபவர் யார் என்பதை நீ கண்டுபிடிக்க வேண்டுமெனில் நீ உண்மையில் எங்கே போக வேண்டும்? இமயமலைக்கா? காசி போன்ற புனிதத்தலங்களுக்கா? உன்னை நீ கண்டடைய எங்கே செல்ல வேண்டும்?

ஒரு முறை ஒரு கிராமத்தில் கூட்டமாக மக்கள் எங்கோ சென்றனர். அந்தக் கிராமத்திலிருந்த ஞானி தன்னுடைய குடிசைக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்து, மக்களிடம், 'என்ன விஷயம்?, எங்கே எல்லோரும் செல்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டார். அவர்கள், மெக்காவிலிருந்து திரும்பி வந்து விட்டவரை தரிசிக்கச் செல்கிறோம். அவர் மெக்காவிலிருந்து திரும்பியது உங்களுக்குத் தெரியாதா?' என்றனர். ஞானி, 'இவ்வளவு கூட்டம் செல்வதால் நான் ஏதோ மெக்காவே ஒரு மனிதனைச் சந்திக்க வந்து விட்டதாக எண்ணி விட்டேன். அதனால்தான் இவ்வளவு பேரும் அவரை பார்க்க செல்கிறீர்கள் என்று நினைத்தேன். மனிதன் மெக்கா சென்று திரும்புவதில் என்ன

இருக்கிறது? மெக்கா ஒரு மனிதனைச் சந்திக்க வந்தால் அந்த நிகழ்வில் ஏதாவது பொருளிருக்கிறது'. என்று கூறிவிட்டு, குடிசைக்குள் திரும்பச் சென்று விட்டார்.

கடவுள்தன்மையை தேடுபவன் ஆன்மீகவாதி அல்ல, தன்னுடைய இருப்பின் மையத்தை அடைந்தவன்தான் ஆன்மீகவாதி. ஏனெனில் தன்னுடைய இருப்பின் மையத்தை அடைந்தவனுக்குள் கடவுளே இறங்கி வருகிறார். நீ கடவுளை தேட முடியாது, கடவுள் மட்டுமே உன்னைத் தேட முடியும்.

கடவுளை எப்படி நம்மால் தேட முடியும்? நம்மால் நம்மையே கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. நம்மால் நம்மையே தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆயினும் நாம் கடவுளைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறோம்.

உண்மையில் கடவுளை தன்னால் கண்டுபிடித்து விடமுடியுமென்பதே மனிதனின் ஆணவம்தான். அதுதான் மிகப்பெரும் அகம்பாவம். பணத்தைச் சார்ந்துள்ள மனிதனின் ஆணவம் அவ்வளவு பெரியது அல்ல. இந்த ஆன்மீக வாதிகளை விட பெரிய ஆணவக்காரர்களை காணமுடியாது. அவர்களது ஆணவம் எப்படிப்பட்டது? கடவுளைக் கண்டுபிடித்து விட முடியும் என்ற மாயை. கடவுளை யாராலும் கண்டுபிடித்து விட முடியாது என்பதே உண்மை. ஒருவர் தன்னை கண்டடைந்த பின் அங்கே தெய்வீகம் வந்தடைகிறது. யாராலும் இந்த பிரபஞ்சத்தை நேரிடையாக நெருங்கி விட முடியாது, தன்னுடைய சொந்த இருப்பை வந்தடைந்து விட்டாலே உடனடியாக இந்த முழு பிரபஞ்சத்துடன் ஒரு நெருக்கம் உருவாகிவிடும்.

ஆகவே, நான் இந்த இரண்டாவது விதிமுறையைப் பற்றி பேச விரும்புகிறேன். தேடாதே, அசைவற்றிரு. ஓடாதே, நில். அடுத்தவர்களிலிருந்து உனது கண்களை எடுத்துவிடு. அதற்காக வேறு ஏதாவது ஒன்றின் மீது கவனத்தைச் செலுத்தாதே. வெளிப்புற பார்வையை நிறுத்திவிடு. அப்போதுதான் உனது

கண்கள் உள்நோக்கித் திரும்பும். நினைவில் வைத்துக்கொள். உன்னுடைய பார்வையை நீ உன்னை நோக்கி திருப்பமுடியாது. உனது கண்கள் உன்னைப் பார்க்குமாறு செய்ய முடியாது, உன்மேல் உன் கவனத்தைக் குவிக்க முடியாது. மற்றவர்கள் மேல் மட்டுமே கவனத்தைக் குவிக்கமுடியும். கவனத்தைக் குவிப்பதற்கு எப்போதும் இரண்டு முனைகள் வேண்டும். கவனத்தைக் குவிக்கும் செயல் செய்வது ஒன்று, மற்றொன்று கவனத்தைப் பெறும் பொருள்.

ஆகவே, நான் உன்னுடைய கவனத்தை எல்லா திசைகளிலிருந்தும் திரட்டிக்கொள் என்று சொல்வதன் பொருள், நீ உன் மேல் கவனத்தைக் குவிக்க வேண்டும் என்பதல்ல. நீ மற்றவற்றின் மீதிருந்து கவனத்தை திரும்ப பெற்றுக்கொள்ளும்போது அது தானாகவே உன்னுடைய இருப்பின் மையத்தை நோக்கி திரும்பும். உன்னுடைய இருப்பின் மையத்தின் மேல் நீ கவனத்தைக் குவிக்க வேண்டிய தில்லை. யாராலும் அப்படிச் செய்ய முடியாது. அதனால்தான் தியானத்தின் வழிமுறை என்னவென்றால் - நெட்டி நெட்டி - இதுவுமல்ல, அதுவுமல்ல. அது அல்ல, இது அல்ல, இது கூட அல்ல. நீ உன்னுடைய கவனத்தை இதிலிருந்தும், அதிலிருந்தும், எதிலிருந்தும், இதிலிருந்தும் கூட திரட்டிக்கொள்கிறாய். அது எதன் மேலும் செலுத்தப்படாமலிருக்கட்டும், அதை அப்படியே விடு. கவனம் எதனாலும் திசை திருப்பப்படாமல் இருக்கும் பொழுது, உடனடியாக அது உள்முகமாகத் திரும்புகிறது.

இந்த இரண்டாவது திறவுகோலை புரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால், நீ இந்த உலகியல் மக்களின் மாயையும் ஆன்மீக வாதிகளின் மாயையும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

செங்கிஸ்கான், அலெக்ஸாண்டர் போன்ற மக்கள் இந்த உலகத்தை வெற்றி கொள்ள முயற்சி செய்தனர். தாங்கள் இந்த உலகத்தையே வெற்றி கொண்டுவிட்டதாக அறிவிக்கவும் செய்தனர். அவர்களது விஷயத்தில் அவர்களது ஆணவம், 'நான்

இந்த உலகம் முழுமையையும் வெற்றி கொள்வேன்!' என்றது. நான் என்ற அகம்பாவம் 'இப்போது இந்த முழு உலகமும் எனது கைபிடிக்குள்!' என்றது. மற்றொரு விதமானவர்கள், 'நான் கடவுளைத் தேடப் போகிறேன்' என்றனர். அவர்களது ஆணவம், 'நான் கடவுளை கண்டுவிடுவேன்!' என்றது, நான் என்ற அகம்பாவம் 'என்ன விலை கொடுத்தாலும் கடவுளைக் கண்டடைந்தே தீருவேன்!' என்கிறது. இவர்கள் இருவருக்குள்ளும் என்ன வித்தியாசம்?

ஒரு சிறிது வித்தியாசம் இருக்கிறது. இந்த உலகியல் மனிதனின் ஆணவம் மிகச் சிறியது, இந்த உலகம் சிறியது. ஆனால் கடவுள் அல்லது இறைமை என்ற முழுமையானது மிகப் பெரியது. ஆன்மீகவாதி, 'நான் இந்த முழுமையையும் அடைந்தே தீருவேன்' என்கிறான். ஆகவே மதத்தன்மை என்பது இவனுக்கும் இல்லை.

உண்மையான தேடுபவன், 'இந்த கைமுஷ்டி யாருடையது என்பதை முதலில் கண்டுபிடிக்கிறேன். நான் யாரையும் என்னுடைய கைப்பிடிக்குள் கொண்டு வந்து தீருவேன் என்பதற்குமுன் இந்த கைப்பிடி யாருடையது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த முஷ்டியை மடக்குவது யார்? விரிப்பது யார்? அந்த முஷ்டிக்குள் என்ன இருக்கிறது என்பதைப் பற்றி எனக்கு எந்த அக்கறையும் கிடையாது. ஆனால் அதை இயக்குவது யார் என்பதுதான் எனது கேள்வி. இந்த முஷ்டியை திறந்தும் மூடியும் செயல் புரிவது யார்? நான் எனது கண்களால் பார்ப்பது என்ன என்பதைப் பற்றி எனக்கு எந்த அக்கறையும் இல்லை. அது ஒரு அழகான மலராகவோ, ஒரு அழகான வீடாகவோ, ஒரு அழகான பெண்ணாகவோ, அல்லது கடவுளாகவோ கூட இருக்கலாம், நான் பார்ப்பது என்ன என்பதல்ல பிரச்சனை, அது பொருளைப் பற்றிய பிரச்சனை. ஆனால் கேள்வி என்னவென்றால் யார் பார்க்கும் கண்களுக்கு பின் இருப்பது என்பதுதான்'. என்று பார்ப்பான்.

பார்க்கப்படும் பொருள், மற்றும் பார்ப்பவர் ஆகிய இரண்டுக்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசம் உனக்கு மிகத் தெளிவாக புரிந்திருக்க வேண்டும்.

பார்க்கப்படும் பொருள் மாறக்கூடியது. பணத்தின் பின்னே ஓடிய பயணம் சலித்தபின் ஒருவர் கடவுளின் பின்னே ஓட ஆரம்பிக்கலாம். சந்தைக்கடையின் கூச்சல் புளித்தபின் சொர்க்கத்தின் காட்சிகளைக் காண நினைக்கலாம். பணம் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது திடீரென குழலுதும் கண்ணனின் பிம்பத்தைக் காணும் மக்கள் இருக்கின்றனர். ஆனால் இந்த அனுபவங்கள் அனைத்தும் நம்மிடமிருந்து வேறுபட்டவை. அவை பார்க்கப்படுபவை, ஆனால் நாம் பார்ப்பவரைப் பற்றி ஒரு சிறிதும் நினைக்காமல் இருக்கிறோம். 'நான் யார்?' நீ குழலுதும் கண்ணனைப் பார்த்தாலும் சரி, இல்லையென்றால் ஒரு விளையாட்டைப் பார்த்தாலும் சரி, எப்படியிருந்தாலும் நீ பார்ப்பது உனக்கு வெளியே உள்ள ஒரு விஷயத்தைத்தான். நீ பார்ப்பவரைக் கவனிக்கவில்லை.

உண்மையான சாதகன் பார்ப்பவரைத்தான் தேடுவான். அவனுக்கு பார்ப்பவரைப் பற்றித்தான் கவலை, பார்ப்பதை பற்றியல்ல. பார்ப்பது என்ன என்பதைப்பற்றி கவலைப்பட மாட்டான். பார்ப்பது யார் என்றுதான் அவன் கேட்பான். இது போன்ற பார்ப்பது யார் என்ற தேடலில் எதையாவது தேடி ஓடுவது என்பது சரிப்பட்டுவராது. இந்த பார்வையில் தேடுதலுக்கு இடமில்லை. நின்றுவிடுவது மட்டுமே பலனளிக்கும். செய்வது பலனளிக்காது. அமைதியாக அமர்ந்திருப்பதுதான் வேலை செய்யும்.

ஆனால் நாம், எதன் பின்னாலாவது ஓடுவது, மற்றும் தேடுவது - இதில் கில்லாடிகள். அதனால்தான் யாராவது உன்னிடம் வந்து, நீ இப்போது தேடிக்கொண்டிருப்பதை நிறுத்திவிட்டு, வேறு எதையாவது தேட வேண்டும் என்று சொன்னால் நம்மால் 'ஆமாம், சரிதான்!' என்று எளிதாக

ஏற்றுக்கொள்ள முடியும். 'நான் இந்தத் தேடுதலை நிறுத்திவிட்டு அதைத் தேடப் போகிறேன்!' என்று கூறமுடியும்.

பணத்தின் பின் ஓடியவனால் எளிதாக கடவுளின் பின் ஓட முடியும். யாராவது பணக்காரன் ஆத்திகன் ஆக மாறுவதைக் கண்டால் நீ ஆச்சரியப்பட வேண்டியதில்லை. அதில் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. பணத்தின் பின் ஓடிய அதே மனம்தான், 'நான் தேட வேண்டும், நான் எதையாவது தேடிக் கொண்டிருக்க வேண்டும், நான் பணத்தின் பின் ஓட வேண்டியதில்லை யென்றால் மதத்தின் பின் ஓடுகிறேன்'. என்றும், 'பணத்தைத் தேடி ஏன் ஓடுகிறோம்? பணம் இருந்தால் மரியாதை கிடைக்கும், பணத்தின் பின் ஓட வேண்டாம் என்றால் மதத்தின் பின் ஓடுகிறேன், இதற்கு இன்னும் அதிக கௌரவம் கிடைக்கும்' என்றும் சொல்லும். பணக்காரனை எத்தனை பேர் மதிக்கிறார்கள்? ஆனால் அவனை சன்னியாசியாக மாறியபின் அவனை இதே மக்கள் மதிக்கின்றனர். அவனை மதிக்காதவர்கள் கூட மதிக்கின்றனர். அவனை நேரில் பார்க்கும் பொழுது மரியாதை நிமித்தம் நாலு வார்த்தைகள் பேசிவிட்டு, அவன் முதுகுக்குப்பின் அவனைப் பற்றி கேவலமாக பேசியவர்கள் கூட இப்பொழுது அவன் காலைத் தொட்டு வணங்குகின்றனர்.

பணத்தைத்தேடி ஓடுவது அது இருந்தால் உனக்கு சமுதாயத்தில் மரியாதை கிடைக்கும் என்பதால்தான். மதத்தைத் தேடி போவதற்கும் அதே காரணம்தான். மனதிற்கு தேடுதல் தேவைப்படுகிறது. அது தேடுதலைக் கேட்கிறது. அதனால் தேடுதல் இல்லாமல் இருக்கமுடியாது. ஏன்? ஏனெனில் தேடுதல் இல்லாவிடில் மனம் இறந்துவிடும். தேடுதல் நின்ற கணமே மனம் இறந்துவிடும். தேடுதல் முடிவடைந்துவிட்டால் மனமும் முடிந்துபோய்விடும். தேடுதல் இல்லையெனில் மனமும் இல்லை. தேடுதல் இருக்கும்வரை மனமும் இருக்கும். மிகச்சரியாக புரிந்து கொள்ள வேண்டுமெனில் மனம் தேடுதலுக்கான ஒரு கருவியே. தேடுதல் இருக்கும்வரை

மனமும் இருக்கும். தேடுதல் முடிந்துபோனால் மனமும் காணாமல் போய்விடும்.

சாதாரணமாக நாம் மனம் தேடிக்கொண்டிருக்கிறது என்று கூறுகிறோம். அது ஒரு தவறான கூற்று. ஆனால் நம்முடைய மொழியில் வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் பல தவறுகள் உள்ளன. நேற்று இரவு இடியும் மின்னலும் இருந்தது, அப்போது ஹிந்தியில் யாரோ ஒருவர் கூறினார், 'மின்னல் மின்சாரம் போன்றது'. இந்தக் கூற்றை நாம் விரித்து கூறினால் இடியின் மூலம் உண்டாகும் மின்சாரமும் மின்னலும் வேறு வேறு என்பது போன்ற அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறது. உண்மையில் மின்னலைத்தான் மின்சாரம் என்றழைக்கிறோம். மின்சாரம் மின்னல் போன்றது என்பது தவறான கூற்றாகும். மின்னலும் மின்சாரமும் ஒன்றே. மின்னலைப் போன்றது மின்சாரம் என்று கூறுவது அது இரண்டும் வேறு வேறு என்ற பொருளைக் கொடுக்கிறது. மின்சாரம் என்பது வேறு, மின்னல் என்பது மற்றொரு விஷயம் என்பது போல தோன்றுகிறது. இடியினால் உண்டாகும் மின்னலிலிருந்து மின்சாரத்தை பிரித்து உன்னால் எடுக்க முடியுமா? மின்னலைப் பிரித்து எடுத்துவிட்டால் பின் அங்கே மின்சாரம் என்பது இருக்காது. மின்சாரம் உற்பத்தியாக வில்லையெனில் அங்கே மின்னல் இருக்காது. மின்னல், மின்சாரம் இரண்டும் ஒரே விஷயத்தின் இரண்டு பெயர்கள். ஆனால் நாம் மின்சாரம் போன்றது மின்னல் என்கிறோம். இது தவறான கூற்று.

இது போன்றே நாம், மனம் தேடிக்கொண்டிருக்கிறது என்கிறோம். அதுவும் ஒரு தவறான கூற்றே. இந்தத் தேடும் குணமே மனம். மனம் தேடிக்கொண்டிருக்கிறது என்று கூறுவது பொருளற்றதும் அர்த்தமற்றதும் ஆகும். மனம் என்றாலே தேடுதல். நீ தேடும்வரை மனம் இருக்கும். எதைத் தேடுகிறாய் என்பது பொருட்டே அல்ல, தேடும்வரை மனம் இருக்கும். நீ தேடுவதை நிறுத்திவிட்டால் மனம் மறைந்துவிடும். மனம்

மறைந்துவிட்டால், பின் அங்கே உள்ளதைப் பற்றிய உணர்வு உரைக்கும்.

அங்கே உள்ளதை நீ தேட வேண்டியதில்லை. அது அங்கேயே இருக்கிறது, தேடுவதை நிறுத்தினால் போதும்.

பல மலர்கள் பூத்து குலுங்கும் தோட்டம் இருக்கிறது. நீ அந்தத் தோட்டத்தை விமானத்தில் அதி வேகத்தில் கடந்து செல்கிறாய். நீ அந்தத் தோட்டத்தை பல்லாயிரம் தடவைகள் சுற்றி வந்தாலும்கூட அந்தத் தோட்டத்தில் மலர்கள் பூத்திருப்பதை உன்னால் காணமுடியாது. மலர்கள் அங்கிருக்கின்றன, ஆனால் நீ அவசரத்தில், அதிவேகத்தில் இருந்தால் உன்னால் எப்படி அவைகளைக் கவனிக்கமுடியும்? நீ நிற்க வேண்டும், அப்போது தான் அவை அங்கே இருப்பதை உன்னால் காணமுடியும். நீ தொடர்ந்து ஓடிக் கொண்டே இருந்தால் அங்கே இருப்பதை நீ தவற விட்டுவிடுவாய்.

நீ எவ்வளவு வேகமாக ஓடுகிறாயோ அந்த அளவு அங்கே இருப்பதை தவற விட்டுவிடுவாய். மனம் எந்த அளவு வேகத்தில் ஓடுகிறதோ அந்த அளவு உண்மையிலிருந்து அது விலகிச் செல்லும். எந்த அளவு மனம் சாந்தமாக இருக்கிறதோ அந்த அளவு அது உண்மைக்கு அருகில் வரும். அசைவற்ற மனமே உண்மையை அறியமுடியும். மனமற்ற நிலை, மனம் இறந்து விடுகிறது. எப்போது அது நிற்கிறதோ அந்த கணமே அது மறைந்துவிடுகிறது.

இதை நாம் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும், ஏனெனில் நாம் அன்றாட வாழ்வில், அவர் மனம் மிகவும் அமைதியாக இருக்கிறது என்று சொல்வதைப் போன்று தவறான சொற்றொடர்களைக் கையாளுகிறோம். இது மிகவும் தவறான கூற்று. அமைதியான மனம் என்று ஒன்று இருக்கமுடியாது. குழப்பத்திற்கு இன்னொரு பெயர்தான் மனம். மனம் எப்போதும் அலைபாய்ந்து கொண்டிருக்கும். குழப்பம் தெளியும்பொழுது, மனம் காணாமல் போய்விடும்.

இதை இன்னொரு வகையில் புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய். கடலில் புயல் வீசுகிறது, அலைகள் எழுகின்றன. அங்கே நிலைமை மோசமாகிறது, எல்லாமும் பாதிக்கப்படுகிறது. நாம் அலைகள் மிகவும் பாதிக்கின்றன என்கிறோம். பின் புயல் ஓய்ந்து அலைகள் அடங்கி விடுகின்றன. நாம் இப்போது அலைகள் சாந்தமாகின்றன என்றா சொல்கிறோம்? அலைகள் இப்போது இல்லை. அதுதானே! இப்போது அங்கே அலைகள் இல்லை.

அசைவில்லாத அலை என்று ஒன்று கிடையாது. அலை என்றாலே அசைவுதான். அங்கே அலை இருக்கும்வரை அசைவு இருக்கும். அசைவில்லாத அலை என்று கிடையாது. அசைவில்லாத அலை என்பது அலையே இல்லாத நிலைதான். இப்போது அலைகளே எழவில்லை. அதுதான் அசைவற்ற அலை என்பதன் பொருள்.

மனம் எப்போதும் அசைவுடையதுதான். அது ஏன் அசைகிறது? தேடுபவன் அசைந்தே தீரவேண்டும். தேடுதல் பதட்டத்தைத் தருகிறது. நான் இங்கிருக்கிறேன், எனக்கு வேண்டிய பொருள் எனது கைக்கெட்டும் தூரத்தில் இருக்கிறது எனும்போது எந்தப் பதட்டமும் இல்லை, நான் இங்கிருக்கிறேன், எனக்கு வேண்டிய பொருள் சிறிது தொலைவில் இருக்கிறது என்றால் நான் சென்று அதை அடையும்வரை பதட்டம்தான், ஓய்வாக இருக்கமுடியாது. ஆனால் நான் சென்று சேர்ந்த பின்னும் எனது தேடல் இன்னும் சிறிது தூரம், இன்னும் சிறிது தூரம் என்று சொல்லும். அப்போதுதான் அது இருக்கமுடியும். தேடுதலை வைத்திருக்கும்வரைதான் மனம் இருக்கமுடியும். ஆகவேதான் மனம் ஒவ்வொரு நாளும் உன்னை இன்னும் இன்னும் என்று கூட்டிச் செல்கிறது. மனம் உன்னை எதிர்காலத்திற்கு கூட்டிச் செல்கிறது, ஆனால் நீ நிகழ்காலத்தில் இருக்கிறாய்.

தேடல் உன்னை எதிர்காலத்தில் கொண்டு செல்கிறது, ஆனால் இருப்பு நிகழ்காலத்தில் இருக்கிறது. தேடல் என்றும்

நாளை என்றே இருக்கும், தேடல், 'நாளை நீ அடைந்து விடுவாய்! நாளை உனக்குச் செல்வம் கிடைத்துவிடும், நாளை உனக்கு கௌரவம் கிடைத்துவிடும், நாளை நீ கடவுளை அடைந்துவிடுவாய்' என்றே சொல்லி சொல்லி கூட்டிச் செல்லும்.

தேடல் என்பது நாளை, இருப்பது என்பது இன்று. அது இப்போது இங்கே தான்.

நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்...

சில சாதுக்கள் சேர்ந்து பயணம் செய்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களில் ஒரு சூஃபி, ஒரு யோகி. ஒரு பக்தன் ஆகியோரும் இருந்தனர். அவர்கள் ஒருநாள் இரவு ஒரு கிராமத்தில் தங்கினர். அவர்கள் பிச்சையெடுத்து கொண்டு வந்த பணத்தில் ஒருவர் சென்று உணவு வாங்கச் சென்றார். அவரிடம் இருந்த குறைந்த பணத்தில் சிறிதளவு அல்வா மட்டுமே அவரால் வாங்க முடிந்தது. ஆனால் அவர்கள் எல்லோருக்கும் அதிக அளவு பசி இருந்ததால் அந்த அல்வாவைச் சாப்பிட எல்லோரும் போட்டியிட்டனர். பக்தன், 'நான் கடவுளிடம் மிகுந்த பக்தி கொண்டவன், நான் பலமுறை கண்ணன் குழலாதுவதைப் பார்த்திருக்கிறேன். எனவே அல்வா எனக்கே உரியது'. என்றான்.

யோகி, 'என்ன மடத்தனம்! என்னுடைய வாழ்வில் பலமுறை நான் தலைகீழாக நின்று யோகா செய்திருக்கிறேன். என்னுடைய அளவு யோகா செய்தவர்கள் இங்கு யாருமே இல்லை. எனவே நானே அல்வாவைச் சாப்பிடுவேன்'. என்றார்.

இதுபோல தகராறு போய்க்கொண்டேயிருந்தது. முடிவு எதுவும் எடுக்கப்படவில்லை. சிறிதளவு அல்வா மட்டுமே இருந்ததால் பங்கிட்டுச் சாப்பிடவும் வழியில்லை. மாலையாகவும் சூஃபி, 'நாம் எல்லோரும் தூங்கச் செல்வோம். யார் இனிமையான கனவு காண்கிறார்களோ அவர்களுக்கு

காலையில் அந்த அல்வா கொடுக்கப்படும். காலையில் எழுந்து நாம் கண்ட கனவைப் பகிர்ந்துகொள்வோம்' என்றார்.

ஒத்துக்கொண்டு எல்லோரும் தூங்கச் சென்றனர். காலையில் எழுந்தவுடன் எல்லோரும் தாங்கள் கண்ட கனவை விவரித்து கூற முற்பட்டனர். யாருக்கும் தங்களது கனவின் மீது ஆளுமை இருக்காது, ஆனால் அவர்களால் கனவை உருவாக்க முடியும். எனவே எல்லோரும் மிகச்சிறந்த கனவைக் கூற ஆரம்பித்தனர்.

பக்தன், 'கடவுள் என்னுடைய கனவில் வந்து நீயே என்னுடைய மிகச்சிறந்த பக்தன்! உன்னைவிடச் சிறப்பான பக்தன் யாரும் இல்லை' என்று கூறினார். எனவே எனக்கே அல்வா உரியது' என்றான்.

யோகி, 'நான் சமாதி நிலைக்குள் சென்றுவிட்டேன். இறுதி நிலையைச் சென்றடைந்தேன். பரவச நிலையை அனுபவித்தேன். ஆகவே எனக்குத்தான் அல்வாவைச் சாப்பிட முழு உரிமை உள்ளது' என்றார். அவர்கள் தொடர்ந்து சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

இறுதியாக அவர்கள் சூஃபியிடம், 'நீங்கள் என்ன கூறுகிறீர்கள்?' என்று கேட்டனர். அவர், 'நான் இப்போது சங்கடத்தில் மாட்டிக்கொண்டுவிட்டேன். என் கனவில் கடவுள் வந்து 'எழுந்திருந்து அந்த அல்வாவைச் சாப்பிடு!' என்று கூறினார். யாராலும் கடவுளின் கட்டளையை மறுக்கமுடியாது. என்னால் மட்டும் எப்படி முடியும்?' என்று கூறினார்.

தன்னுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றில் இந்த சம்பவத்தைப் பற்றி கூறிய சூஃபி ஞானி, எழுந்திருந்து அல்வாவைத் சாப்பிட்டவர்கள்தான் நிஜமானவர்கள் என்கிறார். நாளை என்று சொல்பவர்கள், ஒரு நிமிடம் என்று தள்ளிப் போடுபவர்கள் என்பவர்கள் தவறவிடுகிறார்கள். தேடுதல் எப்போதும் தள்ளிப்போடுகிறது. தேடுதலே தள்ளிப்போடுதல் தான். தேடுதல் ஒருபோதும் இங்கே இப்போது நிகழாது.

தேடுதல் என்பது போய்க்கொண்டே இருக்கும். அப்போதுதான் ஏதோ ஒன்று நாளைக்கு எங்காவது நமக்காகக் காத்திருக்கும். ஆனால் நாம் சென்றடையும் போது இந்தத் தேடும் மனம் அதைத் தாண்டி எங்காவது போய் நிற்கும். இன்னும் போகலாம், இன்னும் போகலாம் என்று கூறும்.

தொடுவானம் எப்படி தோன்றுகிறது? உன்னுடைய வீட்டிலிருந்து வெளியே வந்து நின்று பார்த்தால் வானம் எல்லாதிசைகளிலும் பூமியைத் தொட்டுக்கொண்டிருப்பது போலத் தோன்றும். அது உன்னிடமிருந்து சிறிது தூரத்தில் இருப்பது போலத் தோன்றும். நாம் இப்போது உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் இந்த இடத்திலிருந்து பார்த்தால் மலைகளுக்கு அப்பால் வானம் பூமியுடன் இணைந்துவிட்டது போலத் தோன்றும். ஆனால் நீ அங்குச் செல்ல ஆரம்பித்தால் அதுவும் சென்று கொண்டே இருக்கும். தொடுவானம் எங்கேயும் எப்போதும் பூமியைத் தொடுவதில்லை. நீ நகர நகர, அதுவும் நகர்ந்துகொண்டே போகும். நீ இந்த முழு பூமியையும் சுற்றி வந்தாலும், வானமும் பூமியும் சிறிது தூரத்தில் தொட்டுக் கொள்வது போலத் தோன்றும். நீ அந்த இடத்தை நோக்கி நகர ஆரம்பித்தால் அதுவும் நகர்ந்துகொண்டே தான் போகும்.

இதேபோலத்தான் ஆசையும் எங்கும் முடிவதில்லை. ஆசையெனும் வானம் ஒருபோதும் உன்னுடைய இருப்பு எனும் பூமியைத் தொடுவதில்லை. நீ அதைத் தொடர்ந்தால், அது உன்னிடமிருந்து இன்னும் சிறிது தொலைவு செல்லும். நீ ஓடி, தேடி, வாடி, இறுதியில் உன்னுடைய வாழ்வின் முடிவுக்கு வந்துவிடுவாய். ஒரு வாழ்க்கை, இரண்டு வாழ்க்கையல்ல, முடிவற்ற வாழ்க்கைகள்..... ஆனால் இந்தத் தேடும் பைத்தியக் காரத்தனம் ஒருபோதும் முடிவதில்லை.

ஆம், ஒரேஒரு விஷயம் நடக்கும். அது என்னவென்றால் நீ ஒரு விஷயத்தில் சலிப்படைந்து வேறொரு விஷயத்தை அதற்கு மாற்றாக வைப்பாய். ஆனால் தேடுதல் தொடரும்.

உண்மையான மதவாதி என்பவன் தேடுதலை முடித்தவன்தான். குறிப்பிட்ட விஷயத்தைத் தேடுதல் என்றில்லாமல் தேடுதலையே முடித்தவன். அவன் தேடுதல் என்பதிலேயே சலிப்படைந்து விட்டவன். 'இனி நான் எதையும் தேடப்போவதில்லை. அமைதியாக உட்கார்ந்து தேடாமல் இருந்தால் என்ன நிகழ்கிறது என்பதை பார்க்கப்போகிறேன்!' என்று கூறுபவன்.

எதையும் தேடாமல் அமைதியாக உட்கார்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருப்பதுதான் தியானம். தேடுதலை நிறுத்திவிட்ட மனம், எதையும் தேடாத மனம் மட்டுமே தியானத்திற்குள் பிரவேசிக்க முடியும். அது தியானத்தை அடையமுடியும். தேடுதலற்ற மனம் என்பதுதான் தியானம்.

தேடுதலற்ற நிலை என்பதைப் பற்றி நமக்கு ஒருகணம் கூட தெரியாது. நாம் எப்போதும் எதையாவது தேடிக் கொண்டிருக்கிறோம். நமக்கு உள்ளே அமைதியற்ற நிலை இருப்பதைத்தான் இந்தத் தேடுதல் காட்டுகிறது. நீ யாரையாவது ஒருவரை ஒரு காலியான அறைக்குள் பொருட்கள் ஏதுமற்ற அறைக்குள் விட்டுவிட்டு அவர் என்ன செய்கிறார் என்று பார்த்தால் அவர் அந்த அறைக்குள் எதையாவது கண்டுபிடிக்க முயற்சி செய்வார், அவர் சும்மா அங்கு உட்கார்ந்து கொண்டிருக்க மாட்டார், அங்கு ஏதும் இல்லையென்றாலும் அவர் தேடுவார். அவர் ஒரு துண்டுபேப்பர் எதையாவது அங்கு கண்டுபிடித்தால் அதை படிப்பார், ஒரு முறை, இரண்டு முறை, பத்து தடவைகள் படிப்பார். அதையே திரும்ப திரும்ப படிப்பார். ஜன்னலை திறப்பார், மூடுவார், எதையாவது செய்வார். அவர் படுத்தாலும் கூட புரண்டு புரண்டு படுப்பார். அவர் எழுந்து நடந்தாலும் கைகளையும் கால்களையும் ஆட்டிக் கொண்டிருப்பார்.

ஒரு முறை புத்தரின் எதிரில் உட்கார்ந்திருந்த மனிதன் தனது கால் கட்டைவிரலை ஆட்டிக்கொண்டிருந்தான். புத்தர் தனது பேச்சை நிறுத்திவிட்டு, அவனிடம், 'ஏன் உங்கள் கட்டைவிரல்

ஆடிக்கொண்டிருக்கிறது?’ என்று கேட்டார். அவர் கேட்ட வினாடியில் அவனது காலாட்டம் நின்றது. அவன் புத்தரிடம், ‘உங்களது பேச்சைத் தொடருங்கள். கால் விரல் பற்றியெல்லாம் ஏன் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? என்னுடைய கால் கட்டைவிரல் உங்களை என்ன செய்துவிடப்போகிறது?’ என்று கேட்டான்.

புத்தர், ‘நீங்கள் உங்களுடைய கால்கட்டைவிரலைப்பற்றி கவலைப்படாமல் இருக்கலாம். ஆனால் நான் அப்படி இருக்க முடியாது! ஏன் உங்களது கட்டைவிரல் ஆடிக்கொண்டிருக்கிறது?’ என்று கேட்டார். அவன், ‘அது தானாகவே ஆடிக்கொண்டிருக்கிறது. நான் அதைச் செய்யவில்லை’ என்றான். புத்தர், ‘அது உங்களுடைய கால்விரல். அதைப் பற்றிய விழிப்புணர்வு உங்களுக்கு இல்லை என்று கூறுகிறீர்கள். இது மிகவும் சிரமம். நீங்கள் சுயஉணர்வுடன் இருக்கிறீர்களா இல்லையா? எப்படி அது தானாகவே ஆடும்?’ என்று கேட்டார். அந்த மனிதன், ‘ஏன் இந்தச் சின்ன விஷயங்களைப் பற்றியெல்லாம் கவலைப்படுகிறீர்கள்? ஏன் என்னுடைய விரலைப் பற்றி நீங்கள் அக்கறை கொள்கிறீர்கள்?’ என்று கேட்டான். இது விரலைப் பற்றிய கேள்வி அல்ல. இது உன்னுடைய மனம் வேறு எங்கோ இருக்கிறது, அது எதிர்க்கிறது என்பதையே இது காட்டுகிறது.

வேலையில்லாமல் உட்கார்ந்திருக்கும் ஒருவர் தனது கால்களை உணர்வில்லாமல் ஆட்டிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்திருப்பீர்கள். ஏன் உங்களது காலை ஆட்டிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று அவரிடம் கேட்டால் அதற்கு அவரிடம் பதிலிருக்காது. எங்காவது நடந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறோம் என்றால் கால்களை உபயோகிக்கிறீர்கள். அது சரி. ஆனால் இப்போது எங்கேயும் போகவில்லை, உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஆனாலும் ஏன் உங்களது கால்கள் அசைந்து கொண்டிருக்கின்றன என்று கேட்டால்.....?

உங்களது மனம் உள்ளே அமைதியாக இல்லை. மனம், 'எதையாவது செய். காலத்தை வீணடிக்காதே. உபயோகமாக ஏதாவது செய்' என்று சொல்லும். மற்றவர் சிகரெட் குடிப்பதை பார்த்திருப்பீர்கள். சிகரெட் குடிப்பதில் எந்தப் பயனும் இல்லை. அதை உள்ளே இழுத்து வெளியே விட்டு என்று எதையோ செய்கிறான். ஏன் புகையை உள்ளே இழுத்து வெளியே விட்டுக் கொண்டிருக்கிறாய் என்று கேட்டால்..... இந்த மாதிரி விஷயங்களை நாம் எங்கும் பார்க்கலாம்.

யாராவது உட்கார்ந்துகொண்டு வாய்க்குள் தண்ணீர் விட்டுக் கொண்டு அதை கொப்பளித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தால் நாம் அவரை கிறுக்கு என்போம். ஆனால் அதுவே ஒரு பேஷனாக மாறிப்போய் அதுவும் இந்த சமுதாயத்தால் ஒரு கேளிக்கையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு விட்டால் பின் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் மக்கள் உட்கார்ந்து தண்ணீரை வாயில் ஊற்றிக்கொண்டு கொப்பளித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். இப்படியே இது ஆயிரம் வருடங்களாக நடக்கும். குருமார்கள் இப்படிச் செய்வது தவறான செயல் என்று போதிக்க ஆரம்பிப்பார்கள். ஆனால் மக்கள், 'சார், எங்களால் இதை விடமுடியாது. நாங்கள் இதற்கு அடிமையாக மாறிவிட்டோம். நாங்கள் இப்படி கொப்பளிக்க வில்லை யென்றால் நாங்கள் எதையோ இழந்தது போல உணர ஆரம்பித்து விடுவோம். நாங்கள் இதற்கு அடிமையாகி விட்டோம், ஒரு நாளைக்கு நான்கு அல்லது ஐந்து முறையாவது அதைச் செய்தாக வேண்டும்' என்பார்கள்.

உனக்கு தெரியாமல் இருக்கலாம்! இந்தியாவில் யாரும் சுவிங்கம் மெல்லுவது கிடையாது. ஆனால் அமெரிக்காவில் நாடு முழுவதும் மக்கள் சுவிங்கம் மெல்லுகிறார்கள். வாயில் சுவிங்கத்தைப் போட்டு மென்று கொண்டே இருக்கிறார்கள். அவர்களால் அதை விட முடிவதில்லை. ஆனால் இங்கே நாம் உட்கார்ந்து கொண்டு சுவிங்கம் மெல்லுவது என்று சிந்திப்பது

இல்லை. ஏன்? அங்கே அது பேஷனாகிவிட்டது. ஆகவே அது அங்கே நடக்கிறது. மக்கள் சிகரெட்டை புகைக்கிறார்கள். அவர்கள் புகையை உள்ளே இழுத்து வெளியே விடுகிறார்கள். அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்? கட்டாயம் சிகரெட் பிடிக்க வேண்டும் என்று கிடையாது. ஆனால் அமைதியற்ற மனிதன் எதையாவது செய்ய விரும்புகிறான். சும்மா உட்கார்ந்து கொண்டு என்னதான் செய்வது? அவன் புகைக்க ஆரம்பிக்கிறான். சிகரெட் குடிப்பது ஒரு வேலை. ஒரு வேலையற்ற மனிதன் தன்னை நிலைப்படுத்திக் கொள்ள அது ஒரு கருவி.

மெதுமெதுவாக உலகம் முழுவதும் உள்ள பெண்களும் புகைக்க ஆரம்பிக்கிறார்கள். பெண்கள் புகைக்க ஆரம்பித்துள்ள நாடுகளில் பெண்கள் வம்பு பேசுவது குறைந்துள்ளது என்பது உனக்குத் தெரியுமா? ஏனெனில் பெண்கள் புதுவிதமாகத் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டுள்ளனர். பெண்கள் அதிகமாக புகைக்காத இந்தியா போன்ற நாடுகளில் பெண்கள் வம்பு பேசுவார்கள். நீ புகை பிடிப்பதால் உன்னை நிலைப்படுத்திக் கொள்கிறாய். பெண்கள் தாங்கள் வம்பு பேசுவதால் தங்களை நிலைப்படுத்திக்கொள்கின்றனர். அதே போன்றதுதான் இதுவும். எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. மற்றவர்களைப் பற்றி புரளி பேசுவதை விட புகை பிடிப்பது நல்லது என்பது என்னுடைய கருத்து. நீ புகை பிடிக்கும்போது நீதான் மாட்டிக்கொள்கிறாய், உனக்கு நீயே தீங்கிழைத்துக் கொள்கிறாய். மற்றவர்களுக்கு எந்த விதமான தீங்கும் நீ இழைக்கவில்லை.

உலகம் பூராவும் பெண்கள் ஆண்களை விட அதிகமாக பேசுகின்றனர், ஏனெனில் அவர்களது வாய்க்கு வேலை தேவைப்படுகிறது. ஆனால் புகைக்க ஆரம்பித்து விட்ட பெண்கள் அதிக அளவில் மௌனமாகி விடுகின்றனர். அவர்கள் பாட்டுக்கு ஒரு மூலையில் அமர்ந்துகொண்டு புகைக்க ஆரம்பித்து விடுகின்றனர். அவர்கள் வம்பு பேசுவதில்லை.

நமது மனதிற்கு குறிக்கோளில்லாத வேலை தேவைப் படுகிறது. மக்கள் காலையில் எழுந்து நாளிதழ் படிக்க ஆரம்பிக்கின்றனர். அவர்கள் எழுந்தவுடன் நாளிதழைத் தேடுகின்றனர். அவர்களுக்கு உலகத்தைப் பற்றி தெரிந்து கொள்ள அவ்வளவு அக்கறையா என்ன? அப்படி நினைக்காதீர்கள். தங்களைப் பற்றி தெரிந்துகொள்ளக்கூட அவர்களுக்கு அக்கறையில்லை, பின் மற்றவர்களைப் பற்றி என்ன தேவை? ஆனால் அவர்களுக்கு ஏதாவது வேலை தேவைப்படுகிறது. அது அவர்களைச் சிறிது நேரத்திற்கு பிணியாக வைத்திருக்கிறது. பின் டிவியை திருப்பி தங்களை அதில் மூழ்கடித்துக் கொள்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஏதாவது ஒன்று தேவைப்படுகிறது, மனிதன் உள்ளே அமைதியாக இல்லை. அதனால் அவன் ஏதாவது ஒரு தேடுதலில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டாக வேண்டும். அங்கே எதுவும் இல்லையென்றால் அது பிரச்சனைதான்.

நாம் நம்மிடமிருந்து தப்பித்துக் கொள்கிறோம். மக்கள் தங்களிடமிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள முயற்சி செய்துகொண்டே இருக்கிறார்கள், மேலும் இந்த முயற்சிக்கு நாம் புதுப்பெயர் கொடுத்துக்கொண்டே இருக்கிறோம்.

இது பலன் தராது. நீ இதை நிறுத்தியே தீரவேண்டும். உன்னிடமிருந்து நீ தப்பிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. நிறுத்திவிடு. இடைவேளை எடுத்துக்கொண்டு உள்ளே செல். எங்கே செல்வதையும் நிறுத்து, எதைச் செய்வதையும் நிறுத்து, எதைத் தேடுவதையும் நிறுத்து, எதன் மீதும் கவனம் கொள்வதை நிறுத்து. உனது கால்களையும் கைகளையும் உறைந்து போய்விட்டதைப் போல வைத்துக்கொள். சிகரெட் இல்லை, நாளிதழ் கிடையாது, மந்திரங்கள் சொல்வதும் இல்லை. நீ ராமா ராமா என்று சொல்வதும் சிகரெட் பிடிப்பதும் ஒன்றுதான். மந்திரங்களைச் சொல்லி ஜெபமணிகளை உருட்டுவதும் உன்னை எதிலாவது ஈடுபடுத்திக்கொள்வதுதான்.

இன்னும் சிறப்பாக இந்த உலகம் இருக்குமேயானால் குழந்தைகள் மேலும் அதிகம் வளர்ந்த புத்திசாலிதனத்துடன் இருப்பார்கள், அப்போது அவர்கள் கடந்த காலத்தில் மக்கள் அரைமணி நேரம் அல்லது முக்கால் மணி நேரம் உட்கார்ந்து மணிகளை உருட்டிக்கொண்டு மந்திரம் எதையாவது சொல்லிக்கொண்டு இருப்பார்கள் என்பதை அறியும்பொழுது வியப்படைவார்கள். ஆனால் நம்மால் இதைப் பார்க்க முடிவதில்லை. நாம் இதைச் சரியானது என்று நினைக்கிறோம். ஆன்மீகவாதி என்று சொல்லிக்கொள்பவர்கள் உட்கார்ந்து மணிகளை உருட்டியபடி பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆன்மீகத்திற்கும்கூட மணிகளை உருட்டுவதற்கும் என்ன சம்பந்தம்? ஒரு சிகரெட் குடிப்பவனுக்கும் மணிகளை உருட்டி பிரார்த்தனை செய்பவனுக்கும் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. அதே செயல்தான் - முறைதான் வேறு. ஒருவர் புகையை உள்ளே இழுத்து வெளியே விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார், ஒருவர் மணிகளை உருட்டிக்கொண்டிருக்கிறார். ஆனால் இருவரும் ஏதோ ஒரு செயலில் ஈடுபட்டு இருக்கிறார்கள். அவர்கள் செயலற்ற தன்மையில் இல்லை.

செயலற்ற தன்மையே தியானம். எதிலும் ஈடுபடாமல் இருக்கும் தன்மையே தியானம். நான் உங்களுக்குச் சொல்லும் இரண்டாவது விஷயம் இதுதான் - சிறிது நேரத்திற்கு எதையும் செய்யாமல் இருந்துபாருங்கள். முழுமையாக செயலற்று இருங்கள்.

மக்கள் என்னிடம் வந்து, 'சரிதான், அந்தச் செயலற்ற தன்மையில் இருக்கும் சமயத்தில் என்ன செய்வது? ஒம் என்றோ ராமா ராமா என்றோ கூறலாமா, அல்லது ஜைன மத மந்திரம் எதையாவது கூறலாமா அல்லது வேறு ஏதாவது செய்ய வேண்டுமா?' என்று கேட்கிறார்கள். நான் அவர்களிடம், இதைத்தான் நான் வேண்டாம் என்று சொல்கிறேன், மௌனமாக அமர்ந்து பாருங்கள், எதையும் செய்யாமல்

இருங்கள் என்று சொல்கிறேன். ஆனால் அவர்கள். நாங்கள் ஏதாவது செய்தாகவேண்டும். எங்களுக்கு எதையாவது சொல்லிக்கொடுங்கள் என்றுதான் கேட்கிறார்கள். நான் அப்படி எதையாவது கொடுத்துவிட்டால், பின் அவர்கள் நிம்மதி அடைந்துவிடுகிறார்கள், ஏனெனில் அவர்கள் வேறு மாற்று ஒன்றைப் பெற்று விட்டார்கள். அவர்களுக்கு செய்வதற்கு ஏதாவது வேண்டும். அவர்கள் எதைச் செய்யவும் தயார். ஆனால் அவர்களை பிணியாக வைத்திருக்க அவர்களுக்கு ஏதாவது ஒன்றை நீ கொடுக்க வேண்டும். அவர்கள் அதைச் செய்து கொண்டே இருப்பதன் மூலம் அதில் ஈடுபட்டு விடுவார்கள். பின் அதே செயல்படும் தன்மைதான் தொடர்கிறது.

சிறிது நேரத்திற்கு செயல்படாமல் இருங்கள். கொஞ்ச நேரம் எதையும் செய்யாமல் சும்மா இருங்கள். அப்படி இருக்கும் நேரத்தில் உண்மையிலேயே ஒருகணநேரமேனும் உங்களால் செயலற்ற தன்மையில் இருக்க முடிந்தால் அந்தக் கணம் உங்களுக்கு பிரபஞ்சத்தின் வாயில் திறந்துவிடும்.

இந்த மாலை நேர தியானத்தின் போது நாம் இதைப் பரிசோதனை செய்து பார்க்கப் போகிறோம். மாலை நேர தியானத்திற்காக நாம் அமரும்பொழுது, நாம் தியானம் செய்யப் போகிறோம் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். அதாவது எதையும் செய்யப் போவதில்லை. நாம் தியானம் செய்யப் போகிறோம் என்று சொல்வது தவறானது, ஆனால் அதை மொழியில் சொல்லும்போது நமக்கு வேறு வழியில்லை. தியானம் என்பதே எதையும் செய்யாமல் இருப்பது. ஆனால் மொழியில் உள்ள பிரச்சனை இதுதான். மொழி என்பது ஞானமடையாத மக்களால் உருவாக்கப்பட்டது. ஞானமடைந்தவர்களால் எந்த மொழியையும் உருவாக்க முடிவதில்லை. ஞானமடைந்தவர்கள் அப்படி மொழி ஒன்றை உருவாக்க முயற்சி செய்யும்பொழுது சில முட்டாள்கள் அதைத் தடுத்து

நிறுத்த முயற்சி செய்கின்றனர். ஒரு ஞானமடைந்தவர் ஒரு மொழியை உருவாக்கினால் அது முற்றிலும் வேறுவிதமாக இருக்கும். நமது மொழிகள் அனைத்தும் ஞானமடையாத மனிதர்களால் உருவாக்கப்பட்டவையே.

நான் என்னுடைய பேச்சை ஒரு சிறிய கதையைச் சொல்லி முடித்துவிடுகிறேன். பின் நாம் இந்தச் செயலற்ற தன்மைக்குள் செல்வோம்.

நீங்கள் விழித்திருக்கும் தருணங்களில் இந்தச் செயலற்ற தன்மையைப் பற்றிச் சிந்தியுங்கள். அதைப்பற்றிய உங்களது புரிதலை வளர்த்துக்கொள்ளுங்கள். நான் உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் விஷயத்தை நீங்கள் உங்களுக்குள் சிந்தித்து பார்க்க சிறிது நேரம் செலவிட வேண்டும். நான் சொல்வதை கேட்பதனாலேயே மட்டுமே அது உங்களுக்குப் புரிந்துவிடாது. அது அப்படி வராது. நான் எதையாவது பகிர்ந்துகொள்ளும் பொழுது, நீங்களும் அதற்காக எதையாவது பங்களிப்புச் செய்ய வேண்டும். நீங்கள் அதன்மேல் தொடர்ந்து தியானம் செய்ய வேண்டும். பின்பு மட்டுமே ஏதாவது நிகழக் கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிறது.

ஒரு சமயம் ஜப்பானில் இருந்த ஒரு மடாலயத்திற்கு சக்ரவர்த்தி விஜயம் செய்தார். அது மிகப் பெரிய மடாலயம். அதில் இருந்த பிட்சுக்கள் தங்குவதற்கு நூற்றுக்கணக்கான அறைகள் இருந்தன. மடாலயத்தலைவர் சக்ரவர்த்திக்கு அங்கிருந்த அனைத்தையும் சுற்றிக்காட்டினார். ஒவ்வொரு அறையையும், குளிக்கும் அறைகளையும், கழிவறைகளையும், படிக்கும் அறைகளையும், யோகாசனம் செய்யும் அறைகளையும் என எல்லாவற்றையும் காட்டினார்.

சக்ரவர்த்தி, 'நீங்கள் அதோ அங்கிருக்கும் அந்தப் பெரிய கட்டிடத்தை தவிர மற்ற எல்லாவற்றையும் காட்டுகிறீர்கள். நீங்கள் அங்கே என்ன செய்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டார்.

ஆனால் தலைவர் மௌனமாக இருந்துவிட்டார். பின் எல்லா இடத்திலும் சக்ரவர்த்தி அந்த கட்டிடத்தைப் பற்றி கேட்கும் பொழுதெல்லாம் குரு செவிடு போல, எதுவும் காதில் விழாதது போல இருந்துவிட்டார். ஆனால் அவருக்கு எல்லாமும் கேட்கிறது.

சக்ரவர்த்தி மிகவும் கோபமடைந்துவிட்டார். ஏனெனில் அவர் எதற்காக வந்தாரோ அது அவருக்கு காட்டப்படவில்லை. அவர் அவர்கள் அந்த கட்டிடத்தில் என்ன செய்வார்கள் என்ற கேள்விக்கு பதில் கிடைக்கவில்லை. தேவையில்லாத இடங்களை எல்லாம் தொடர்ந்து குரு காட்டிக்கொண்டே இருந்தார். இறுதியில் சக்ரவர்த்தி, 'உங்களுக்கு என்ன பயித்தியமா? நீங்கள் எங்கே தங்குகிறீர்கள் என்பதைப் பற்றி எனக்கு என்ன அக்கறை? நான் அந்தக் கட்டிடத்தைத்தான் பார்க்க வந்தேன், அங்கு நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள் என்பதைத்தான் அறிந்துகொள்ள வந்தேன்?' என்றார்.

நீங்கள் அங்கு என்ன செய்கிறீர்கள் என்று அவர் கேட்ட அக்கணமே குரு மௌனமாகிவிட்டார். சக்ரவர்த்தி மிகவும் கோபத்துடன் வெளியே போக திரும்பினார். 'நான் இங்கிருந்து மிகவும் வருத்தத்துடன் செல்கிறேன். ஒன்று நீங்கள் பைத்தியமாக இருக்கவேண்டும் அல்லது நான் கிறுக்கனாக இருக்க வேண்டும். இங்கு நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள் என்பதை ஏன் என்னிடம் சொல்ல மறுக்கிறீர்கள் என்று எனக்கு புரியவில்லை' என்றார்.

குரு, 'நீங்கள் தவறான கேள்வியைக் கேட்கிறீர்கள். அதற்கு நான் பதிலளித்தால் அதுவும் தவறான விடையே. ஒரு தவறான கேள்விக்கு சரியான பதில் கிடைக்காது' என்றார்.

'நான் என்ன கேட்டுவிட்டேன்? நீங்கள் அந்தக் கட்டிடத்தில் செய்வது என்ன என்று தெரிந்து கொள்ளும் ஆசையில் கேட்டேன்' என்றார் அரசர்.

அதற்கு அந்த குரு, 'அதனால்தான் நான் மௌனமாகி விட்டேன். உங்களால் செயல்படும் தன்மையை மட்டுமே புரிந்துகொள்ள முடியும், எனவே நாங்கள் செயல்படும் இடங்களை மட்டும் உங்களுக்கு காட்டினேன். குளிப்பது, யோகாசனம் செய்வது, சாப்பிடுவது, படிப்பது போன்றவை. அந்த இடத்தில் நாங்கள் தியானம் செய்கிறோம். அங்கே நாங்கள் எதுவும் செய்வதில்லை. அங்கே என்ன செய்கிறீர்கள் என்று நீங்கள் கேட்கும்பொழுது நான் மௌனமாக இருந்தேன், ஏனெனில் உங்களால் அந்த மொழியைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. உங்களால் செயல்களை மட்டுமே புரிந்துகொள்ள முடியும். அதனால்தான் அந்த இடத்தை நான் காட்டவில்லை. எங்களில் யாருக்காவது செயலற்ற தன்மையில் இருக்க வேண்டுமெனத் தோன்றினால் அங்கே செல்வோம். அது எங்களுடைய தியான மண்டபம். அரசே, அங்கே நாங்கள் எதுவும் செய்வதில்லை. எதுவும் செய்யாமல் அசைவற்று இருக்க வேண்டுமென்று உணரும்பொழுது அங்கே சென்று அமர்ந்து கொள்வோம். அங்கே நாங்கள் எதையும் செய்வது கிடையாது, வெறுமனே எங்களுடன் நாங்கள் இருப்போம் அவ்வளவுதான்' என்றார்.

நாள் முழுவதும் இதைப் பற்றி சிந்தனை செய்யுங்கள், அப்போது மாலை தியானம் பயனுள்ளதாக இருக்கும். நான் சொல்வதை கேட்பது மட்டுமே போதாது. நீயும் அதைப் பற்றி சிந்தனை செய்தால்தான் அது தெளிவடையும். அதில் உன்னுடைய பங்களிப்பும் சிறிதளவாவது இருக்க வேண்டும், நீயும் அதில் பங்குகொள்ள வேண்டும்.

ஒருமுறை ஒரு அரசர், வேட்டையாட கிளம்பும்பொழுது தன்னுடைய நண்பனையும் உடன் அழைத்தார். அந்த நண்பன் மிகவும் விவேகி. நண்பனை கேலி செய்வதற்காக இருப்பதிலேயே மிகவும் வேகம் குறைந்த குதிரையை அவனுக்கு கொடுக்க உத்தரவிட்டார். அதில் அமர்ந்து எதையும் வேட்டையாடுவது சாத்தியமில்லை.

அவர்கள் கிளம்பினர், அவர்கள் எல்லோரும் காட்டிற்குள் சென்றுவிட்டனர், ஆனால் இந்த நண்பனுடைய குதிரை கிராமத்தின் எல்லையையே தாண்டவில்லை. குதிரை மிகவும் மெதுவாகச் சென்றது, நடந்து சென்றால்கூட அவர்களைப் பிடித்து விடலாம், ஆனால் இந்தக் குதிரையில் சென்றால் எங்கும் சென்று சேரமுடியாது என்பது போல சென்றது. சிலசமயங்களில் வாகனம்கூட தடையாகி விடக்கூடும். ஆனால் அதிர்ஷ்டவசமாக மழை பிடித்துக்கொண்டது. மிகவும் பலத்த மழை. கிராமத்தின் எல்லையில் இருந்த அந்த புத்திசாலி தன்னுடைய ஆடைகளைக் கழற்றி சேணத்தின் கீழே வைத்துக் கொண்டு சவாரி செய்து அரண்மனைக்கு திரும்ப வந்துவிட்டான். அரண்மனையை அடைந்ததும் உடைகளை திரும்ப அணிந்துகொண்டான்.

வேட்டைக்குச் சென்ற மற்றவர்கள் திரும்ப வந்தனர், அவர்கள் மழையில் முழுமையாக நனைந்துவிட்டனர். அவர்கள் இந்த புத்திசாலி நண்பன் உலர்ந்த ஆடைகளுடன் இருப்பதைப் பார்த்தனர். நனையவே இல்லை. என்ன நடந்தது என்று கேட்டனர். 'இந்தக் குதிரை மிகவும் திறமையானது. இது என்னை நனையாமல் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டது. ஆகவேதான் என்னுடைய உடைகள்கூட நனையவில்லை' என்றான் அந்த நண்பன்.

அடுத்தநாள் அவர்கள் திரும்பவும் வேட்டைக்குக் புறப்பட்டனர். அரசன், 'நான் இன்று இந்தக் குதிரையை எடுத்துக்கொள்கிறேன்' என்றார். நண்பன், 'உங்கள் விருப்பம்' என்று கூறினான். அரசர் வேகமான குதிரையை நண்பனிடம் கொடுத்துவிட்டு, அந்த மந்த குதிரையில் புறப்பட்டார். அன்றும் மழை. இவன் தன்னுடைய ஆடைகளை வழக்கம்போல கழற்றி சேணத்தின் அடியில் வைத்துக்கொண்டு வேகமாக திரும்ப வந்து சேர்ந்தான். குதிரை வேகமாக ஓடிய காரணத்தால் அவன் நேற்றைய அளவுகூட நனையவில்லை.

அரசர் முந்தின தினத்தை விடவும் அதிகமான அளவு தொப்பலாக நனைந்தபடி திரும்ப வந்து சேர்ந்தார். ஏனெனில் மந்தமான குதிரையை ஓட வைக்கமுடியவில்லை. திரும்ப வந்தபின் அரசர் நண்பனிடம், 'நீ என்னிடம் பொய் சொல்லி விட்டாய். நேற்றையவிடவும் நான் தொப்பலாக நனைந்து போனேன்' என்றார். நண்பன், 'அரசே, குதிரை இருக்கிறது என்பது மட்டும் போதாது, நீங்களும் அதில் பங்கு கொள்ள வேண்டும். நீங்களும் எதையாவது செய்ய வேண்டும். குதிரை மட்டும் என்ன செய்துவிட முடியும்? நீங்கள் எதையாவது செய்தீர்களா அல்லது வெறுமனே குதிரையின் மீது உட்கார்ந்திருந்தீர்களா?' என்று கேட்டான். அரசர், 'நான் வெறுமனே குதிரையின் மீது உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன். எல்லாமும் தவறாக போனது'. என்று பதில் கூறினார்.

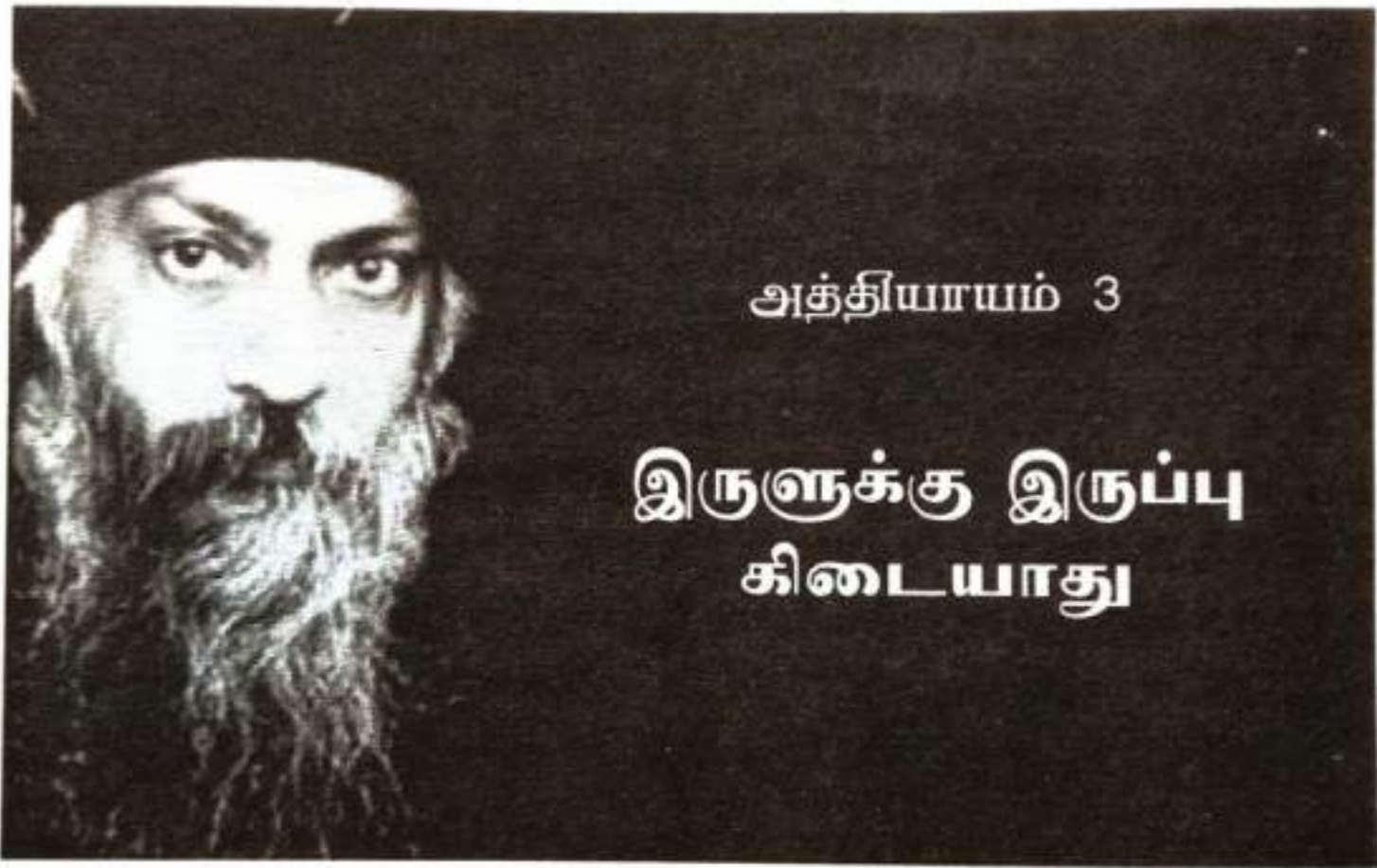
நண்பன், 'நேற்று நானும் பங்கு கொண்டேன், குதிரை ஒத்துழைத்தது. இன்றும் நான் என்னுடைய பங்கைச் செய்தேன், குதிரை ஏற்று அதன்படி நடந்தது' என்றான். அரசர், 'நீ என்ன செய்தாய்?' என்று கேட்டார். நண்பன், 'அதை மட்டும் என்னிடம் கேட்காதீர்கள், அதை கேட்கக்கூடாது. அது ஒரு ரகசியம். ஆனால் ஒரு விஷயம் உறுதி, நீங்களும் எதையாவது பங்களிப்பு கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் பங்கு கொள்ளா விட்டால் அதிவேகமான குதிரைகூட பயனற்றதாகிவிடும். நீங்கள் பங்கு கொள்ளும்பொழுது மந்தமான குதிரைகூட உங்களுடன் ஒத்துழைத்து நட்பு பாராட்டும்' என்றான்.

இந்தக் கதை குதிரையைப் பற்றியது. இந்தக் கதையில் சொன்னதுபோல, என்னுடைய பேச்சைக் கேட்டபின்பு நீங்களும் நீங்கள் கேட்டவற்றைப்பற்றி ஏதாவது சிந்தனை செய்து புரிந்துகொள்ள முயலவேண்டும். நீங்கள் அப்படி எதையாவது செய்யும் பொழுது ஏதாவது நிகழக்கூடிய சாத்தியம் இருக்கிறது, இல்லாவிடில் நீங்கள் கேட்பீர்கள், பின் மறந்துபோய் விடுவீர்கள், அது மறைந்துபோய்விடும்.

ஆகவே இன்று மாலை தியானத்திற்கு திரும்ப வரும்பொழுது இதைப் பற்றிய சிந்தனையுடன் வாருங்கள். மாலை தியானத்திற்கு செயலற்ற தன்மையின் புரிதலுடன் வாருங்கள். மாலையில் தியானத்தில் சேர்ந்து அமர்வோம். இதைப் பற்றிய சிந்தனை செய்தபின் தியானத்திற்கு வந்தால் உங்களால் செயலற்ற தன்மைக்குள் நுழையமுடியும். அது அப்போது இங்கே நிகழமுடியும். அது எந்தக்கணம் வேண்டுமானாலும் நிகழலாம். அதற்கு ஒரு சிறிதளவு பங்களிப்பு தேவைப்படுகிறது. பின் ஒரு கணத்தில் அந்த முழுமையான பாய்ச்சல் நிகழ்ந்து விடும். அந்த முழுமையான பாய்ச்சல் உங்களை உங்களின் மையத்திற்கு, நீங்கள் எப்போதும் இருக்கும் அந்த உள்ளிருப்பு மையத்திற்கு கூட்டிச் செல்லும்.

அந்த முழுமையான பாய்ச்சலுக்காக மாலை நாம் இங்கு கூடுவோம்.

இவ்வளவு அமைதியோடும், அன்போடும் அமர்ந்து நான் கூறியவற்றை கேட்ட உங்களுக்கு எனது நன்றி. உங்களுக்குள் இருக்கும் தெய்வீகத்திற்கு எனது வணக்கத்தை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். என்னுடைய மரியாதையைத் தயவுகூர்ந்து ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

அத்தியாயம் 3

இருளுக்கு இருப்பு
கிடையாது

சில விஷயங்கள் விவாதிக்கப்பட வேண்டும். அதில் முதல் விஷயம் என்னவென்றால் வெறுப்பிலிருந்தும், விருப்பிலிருந்தும் நாம் வெளிவர விரும்புகிறோம். நாம் முழுக்க முழுக்க அந்த உணர்வு மட்டுமே என நினைத்துக்கொள்கிறோம். நான் இதைப்பற்றி ஏற்கனவே நேற்று இரவும் இன்று காலையும் பேசி இருக்கிறேன். இந்த வகையான அணுகுமுறை முழுமையான மாயையே. இதை நம்ப ஆரம்பித்தால், உணர்வுகளை விலக்க ஆரம்பித்தால், உன்னால் அவற்றை அழிக்க முடியாது.

அதனால், விருப்பிலிருந்தும், வெறுப்பிலிருந்தும் வெளி வருவதைப்பற்றி நான் பேசப் போவதில்லை. என்னுடைய ஆலோசனை என்னவென்றால் நீயும் இந்த உணர்வும் வேறு வேறு என்பதை நீ உணர்ந்து கொள். அதைக் கண்டுபிடிக்க முயற்சி செய், உன்னுடைய மனதை ஆராய்ச்சி செய், அந்த பந்தமும் நீயும் ஒன்றா என்று பார். இது பற்று கொள்ளும் உணர்வு, இது வெறுப்பு உணர்வு, இது என்னுடைய இருப்பு - இது எந்த உணர்வாலும் எந்த வகையிலும் பாதிப்படையாது என்று நீ தெரிந்துகொண்டுவிட்டால், அந்தத் தெளிவு உனக்கு வந்துவிட்டால், எல்லா வகையான விருப்புகளும்

வெறுப்புகளும் மறையத் துவங்கும். நீ எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்பவன் என்ற புரிதல் தெளிவாகும் பொழுது, உனக்குள் எந்த விருப்பும், எந்த வெறுப்பும் தங்கமுடியாது. நீ சுதந்திரமானவனாகிறாய்.

உண்மையில் எவரும் ஆசையுடனும், வெறுப்புடனும் ஒன்றாக இருக்க முடியாது. நீ அந்த உணர்வுகளுடன் ஒன்றி விட்டதாக நீயே கற்பனை செய்துகொள்கிறாய். இந்த மாயைதான் பிரச்சனையை உருவாக்குகிறது. அதனால் நீ அதிலிருந்து எப்படி வெளியே வருவது என்ற வழியைத் தேடுகிறாய்.

சாட்சிபாவம் ஒன்றே இதற்கான தீர்வு. பாசம், ஆசை, விருப்பு என எது வரும்போதும் சாட்சியாக இரு, வெறுப்பு வரும்போதும் சாட்சியாக இரு. வெறுமனே சாட்சியாக இரு. அதிலிருந்து தப்பிக்கவோ, அதைத் தவிர்க்கவோ முயற்சி செய்யாதே. விருப்பு வரும்போது, அதைக் கவனி. அதை முழுமையாக கவனமாக பார். விருப்பு இங்கே இருக்கிறது, நான் அது நிகழ்வதை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் இங்கிருக்கிறேன், விருப்பு அங்கிருக்கிறது என்ற உணர்வோடு அதைக் கவனி. வெறுப்பு எழும்போதும், அதைக் கவனி. வெறுப்பு எழுகிறது, நான் அதிலிருந்து தனித்து இருக்கிறேன் என்பதை சாட்சியாக உணர்வோடு பார். மாலையில் இரவு வந்து கவியும்பொழுது பார்த்தாலும் சரி, காலையில் பகல் வெளிச்சம் பரவுவதை பார்த்தாலும் சரி, பார்க்கும் செயல் என்பது ஒன்றே. நாம் வெறுமனே கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

இப்போது பகல்வெளிச்சம் இருக்கிறது. நாம் தொடர்ந்து இங்கே இருந்து கொண்டிருப்போம், மாலை வரும்பொழுது இருள் கவியத் தொடங்கும். அப்போது நீ, நான் இருளாகி விட்டேன் என்று சொல்லமாட்டாய். இருட்டாகிவிட்டது என்றுதான் சொல்வாய். காலையில் வெளிச்சம் பரவும்பொழுது நீ, வெளிச்சமாகி விட்டது என்றுதான் சொல்வாய். நீ உன்னை வேறுபாடாகத்தான் உணர்வாய். இருளாகும், பின் வெளிச்சம்

வரும். அது மாறி மாறி வந்து போய்க்கொண்டேதான் இருக்கும்.

அதே போலத்தான் விருப்பம் வெறுப்பும் வந்து போய்க் கொண்டிருக்கும். நான் தனியாக நிற்கிறேன், பிரிந்து நிற்கிறேன், என்ற உணர்வோடு இருக்க வேண்டும். விருப்பு வந்ததும், அதைப் பற்றிக்கொண்டு எனக்கு விருப்பமாக இருக்கிறது என்று சொல்வதும், வெறுப்பு வந்ததும், அதனுடன் ஒன்றிப்போய், எனக்கு வெறுப்பாக இருக்கிறது என்று சொல்வதும் மாயை. இந்த அடையாளம் கொள்ளுதல்தான் உடைக்கப்பட வேண்டும். அதை உடைக்க நீ எதையும் தனியாகச் செய்ய வேண்டியதில்லை. வெறுமனே அதைக் கவனித்தல் மட்டுமே போதுமானது.

உதாரணமாக, கோபம் வரும்பொழுது, கோபம் எழுவதை கவனித்துக்கொண்டிரு. கோபம் எழும்பொழுது நீ ஒரு சாட்சியாளனாக இருந்தால், அப்போது முழு விஷயத்துடன் அடையாளம் கொள்ளாமல் நீ இருப்பதையும், அப்படி நீ அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளாமல் இருக்கும்பொழுது, அது வெறுமனே ஒரு புகை போல கரைந்து மறைவதையும் பார்த்து ஆச்சரியப்படுவாய். நீ பிரிந்து இருப்பாய், கோபம் மறைந்து போகும்.

எது எழுந்தாலும் கவனிப்பவனாக இரு. சாட்சிபாவத்தில் நில்.

ஓஷோ,

இது போன்ற விஷயங்கள் நாம் அடுத்தவருடன் தொடர்பு கொள்ளும் பொழுது மட்டுமே எழுமா?

நிகழும் நிகழாது என்பது போன்ற எந்த விஷயத்தையும் நான் கூறவில்லையே! நான் எப்போது அப்படி சொன்னேன்? அது நிகழாது என்று நான் சொல்லவே இல்லை. எது நிகழ்ந்தாலும் நீ சாட்சிபாவத்தோடு இரு என்றுதான் நான் சொன்னேன். பார்ப்பதன் மூலமாகவே அது மெதுமெதுவாக மறைந்து போகும். பின் நீ மற்றவர்களுடன் இருக்கும்போது, அங்கே

இருவருக்கிடையில் எதுவும் எழாது. ஒரு முனையில் ஒருவர், மற்றொரு முனையில் மற்றவர் அவ்வளவே. அங்கே இருவருக்கிடையில் எதுவும் உரசல் இருக்காது. எந்த விருப்பும் வெறுப்பும் இருக்காது.

ஆகவே நாம் இதைச் சரியாகப் புரிந்துகொண்டால், நாம் விழிப்புணர்வுடன் இருக்கும் பொழுது, அங்கே விருப்பும் வெறுப்பும் இருக்காது. நாம் விழிப்புணர்வில்லாமல் இருப்பதுதான், நாம் விருப்பத்துக்குள்ளும், வெறுப்புக்குள்ளும் விழுவதற்கு காரணம்.

நாம் விழிப்புணர்வின்றி இருக்கும் பொழுது, என்ன வருகிறதோ அதனுடன் நம்மை அடையாளப்படுத்திக்கொண்டு விடுகிறோம். கோபம் எழும்போது, அது உன்னைக் கடந்து போகும் ஒன்று என்பதை நினைவில் கொள்ளாமல், நீயே கோபமாகி விட்டதாக நினைத்துக்கொள்கிறாய். நீ உன்னை மூடிக்கொண்டுவிட்டால், நீ கோபமடைந்து விட்டதாக உணர்ந்து கொள்கிறாய். தீ எரிகிறது, நீயே தீயாக மாறுகிறாய். கோபத்தின் கணத்தில் கோபவயப்பட்டு நீ யாரையாவது அடித்து விடுகிறாய் என்பதல்ல, நீயே கோபமாக மாறி அடித்துவிடுகிறாய்.

அதனால்தான் கோபம் முடிந்தபின், நீ வருந்துகிறாய், நான் எப்படி இதை செய்தேன், நான் அப்படி செய்திருக்கக் கூடாது, எப்படி அப்படி நிகழ்ந்தது என்று வருத்தம் கொள்கிறாய். நீ அங்கிருப்பதில்லை, நீ துயிலில் ஆழ்ந்துவிடுகிறாய். முழுமையாக கோபம் மட்டுமே அங்கிருக்கிறது. கோபம்தான் எல்லா வற்றையும் செய்ய வைக்கிறது. கோபம் எழும்போது என்ன வகையான தவறான புரிதல் நிகழ்ந்ததோ, அதுவே நீ வருத்தப்படும்போதும் நிகழ்கிறது.

அந்தக் கணத்தில் நாம் கோபமாக இருக்கிறோம் என்ற மாயையில் அப்போது இருந்தாய், இப்போது நாம் வருத்தப்படுகிறோம் என்ற மாயையில் இப்போது இருக்கிறாய். இதுதான்

அடிப்படையான தவறு. வருத்தப்படுகிறோம் என்று நீ நினைப்பதால் நீ இப்போதும் வருத்தமாகவே மாறி விடுகிறாய். அழுகிறாய், நெஞ்சில் அடித்துக்கொள்கிறாய், கடவுளிடம் ஏன் இப்படி நிகழ்ந்தது, இப்படி ஒருபோதும் நிகழ்ந்திருக்க கூடாதல்லவா என்று வேண்டுகிறாய். இப்போது நீ நான் இனிமேல் கோபத்தை விட்டுவிடுகிறேன் என்று சொல்கிறாய். முதலில் நீ கோபத்துடன் உன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளும் தவறைச் செய்தாய், இப்போது நான் விட்டு விடுகிறேன் என்று சொல்வதன் மூலம் அதையேதான் திரும்பச் செய்கிறாய்.

அதனால்தான் நான் அடையாளப்படுத்திக் கொள்வது ஒரு தவறான புரிதல் மற்றும் அதை விட போராடுவது மற்றொரு தவறான புரிதல் என சொல்கிறேன். நான் வேறு, அது வேறு என்று சரியான விதத்தில் புரிந்து கொள்வதுதான் விவேகம். அதனுடன் உன்னை இணைத்துக்கொள்ளவும் வேண்டிய தில்லை, அதை விட்டு விட போராடவும் வேண்டியதில்லை.

உன்னுடைய விழிப்புணர்வை நீ சீராக வளர்த்துக்கொண்டே வரவேண்டும். அது இருபத்திநான்கு மணி நேரமும் இருக்கும் நிலையாக மாற வேண்டும். எது நிகழ்ந்தாலும் நீ அதிலிருந்து வேறுபட்டு நிற்கிறாயா என்பதை கவனத்தில் கொள். இந்த வேறுபட்டு நிற்கும் உணர்வு சிறிது சிறிதாக வளர வேண்டும். உதாரணமாக, என்னை இப்போது நீங்கள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். நீ மூன்று விதங்களில் கேட்கலாம். பாராட்டும் விதமாக கேட்கலாம், அல்லது குறைகூறும் விதமாக கேட்கலாம், அல்லது வெறுமனே கேட்க மட்டும் செய்யலாம். மூன்று விதமாகவும் கேட்கலாம். கேட்கும்பொழுது, நீங்கள், அவர் சொல்வது சரிதான், அதை மனதில் எடுத்துக்கொண்டு அதைச் செய்து பார்க்கலாம் என்று நினைப்பாய். அப்போது நீ உன்னுடைய பாராட்டினால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு விடுகிறாய். அங்கே விருப்பு ஆரம்பிக்கிறது. அல்லது கேட்கும்பொழுது, இல்லையே, இவர் சொல்வது என்னுடைய வேத நூல்கள்

சொல்வதிலிருந்து வேறுபடுகிறதே. இது என்னுடைய மறைநூல்களுக்கு எதிரானது, நான் இதைக் கேட்க கூடாது, நான் இப்படிச் செயல்படக்கூடாது, இது மிகவும் தவறானது என்று நினைத்தால் அங்கே நீ உன்னுடைய குற்றம் காணுதலில் நிலை கொள்கிறாய். அப்போது வெறுப்பு ஆரம்பிக்கிறது. இந்த வகையிலும் நீ எதையும் கேட்பதில்லை. மூன்றாவது வகையில் நீ வெறுமனே கேட்கிறாய். விருப்பு வெறுப்பின்றி தனித்து நின்று கேட்கிறாய். அப்படி கேட்பவர் இது தவறு என்றோ சரி என்றோ சொல்வதில்லை, அவர் வெறுமனே கேட்கிறார், கேட்பது மட்டுமே. விருப்பு வெறுப்பின்றி இப்படிச் கேட்பதன் மூலமே விவேகம் பிறக்கும். ஆனால் நாம் ஒருபோதும் இந்த வகையில் கேட்பதில்லை.

இதை ஒவ்வொரு செயலிலும் முயற்சி செய்து பாருங்கள், பின் மெதுமெதுவாக விருப்பு வெறுப்பிலிருந்து விடுபட்டு விட்டாய் என்பது மட்டுமாக இல்லாமல் அப்படி ஒருபோதும் அந்த பந்தத்தில் விழுந்ததே இல்லை என்பதை நீ கண்டறிவாய். ஒருநாள் விருப்பு வெறுப்பிலிருந்து விடுபட்டு விடுவாய் என்பதல்ல, நீ அப்படி நினைத்தால் இன்னும் அந்த மாயையிலிருந்து விடுபடவில்லை என்று பொருள். பதிலாக நீ அந்த வலையில் விழுந்ததே இல்லை என்பதை நீ உணர்ந்து கொள்வாய்.

ஒருவர் இங்கே படுத்து தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார், ஆனால் அவர் கல்கத்தா அல்லது டோக்கியோவில் இருப்பதாகக் கனவு காண்கிறார். அதை உண்மை என்று நினைத்துக்கொண்டு 'உதயப்பூரிலிருந்து எப்படி அங்கே போனேன்?' என்று வேதனைப்படுகிறார், 'நான் எப்படி உதயப்பூருக்கு திரும்புவது? என்ன நடந்தது? நான் எப்படி டோக்கியோ வந்தேன்?, எனக்கு ஆயிரக்கணக்கான வேலைகள் அங்கே உள்ளன. நான் உதயப்பூரில் வீட்டில் படுத்து தூங்கினேன். ஆனால் டோக்கியோவில் இருக்கிறேன். நாளை காலை நான் உதயப்பூரில் இருக்க வேண்டும்! நான் எப்படி போவது? கப்பல் இருக்குமா?

விமான டிக்கெட் கிடைக்குமா? நாளை காலைக்குள் நான் அங்குச் சென்று விட முடியுமா? ஆயிரம் கேள்விகள் கேட்கிறார்.

அவரது கேள்விகள் அனைத்தும் சரியானவையே. ஏனெனில் அவரது மனதை பொறுத்தவரை அவர் டோக்கியோவில் இருக்கிறார். ஆனால் உண்மையில் அவர் எங்கும் செல்லவில்லை. அவர் தனது படுக்கையில் படுத்திருக்கிறார். அவர் காலையில் எழுந்து ஆச்சரியப்படுவார், நான் எப்படி திரும்பி வந்தேன்? நான் டோக்கியோ சென்றிருந்தேனே, அங்கிருந்து எப்படி திரும்பி வந்தேன்?' ஆனால் முழுமையாக விழிப்பு வந்தபின் அவர் தான் எங்கும் செல்லவில்லை என்பதையும் எங்கிருந்தும் திரும்பி வரவில்லை என்பதையும் உணர்ந்து கொள்வார். அவர் எப்போதும் இங்கேயேதான் இருக்கிறார். போனதும் கனவுதான், வந்ததும் கனவுதான். திரும்பி வரும் எண்ணமே போயிருக்கிறோம் என்ற எண்ணத்திலிருந்து வந்தது.

விருப்பு கொண்டிருப்பது என்பது ஒரு மாயை, அந்த விருப்பு வெறுப்பிலிருந்து விடுதலை அடைவது என்பதும் மாயையே. இந்த இரண்டிலிருந்தும் கடந்து இருப்பவர் என்பதை உணர்ந்து கொள்வது தான் பந்தங்களை கடந்து நிற்பது என்று பொருள் படும் வீட்ராகா. வீட் என்ற வார்த்தையின் பொருள் கடந்திருப்பது. வீட் என்ற வார்த்தையின் பொருள் நீ எதையாவது விடவேண்டும் என்பதல்ல, அது நீ விட்டுவிட வேண்டும் என்று பொருளல்ல. 'வீட்' என்ற வார்த்தை தரும் பொருள் நான் ஏதாவது ஒன்றுடன் பிணைந்திருக்கிறேன் என்பதும் அல்ல, நான் எதையாவது கை விட வேண்டும் என்பதும் அல்ல. நான் கடந்து இருப்பவன். நான் கட்டுண்டு இருக்கிறேன் என்னும் மாயையில் இருந்தேன்.

கடந்து விட்டேன் என்பதா இல்லை கடந்து இருப்பவன் என்பதா?

கடந்து இருப்பவன். கடந்து நிற்பவன் என்பதுதான் எப்பொழுதும் இருப்பது. ஆனால் நீ பந்த பாசங்களில் சிக்கி

இருக்கிறாய் என்ற மாயையில் இருக்கும்போதும் நீ கடந்து இருப்பவன் என்பது உனக்குத் தெரியும். ஆனால் நீ விழித்தபின் தான் அதை உணர்கிறாய். பின் அப்போது நீ எப்போதும் கடந்து நிற்பவன்தான் என்பது உனக்குத் தெரிய வருகிறது.

அதனால் விட்டுவிடுவது என்பதைப் பற்றி தயவுசெய்து என்னிடம் பேசாதீர்கள். விட்டுவிடுவது என்று பேசுவது அறியாமையின் பேச்சாகும். ஏனெனில் பந்தம் கொண்டிருப்பதே அறியாமையின் விளைவாகும். ஒருவர் பொருள்கள் மேல் பற்று கொண்டிருக்கிறார், மற்றொருவர் பொருள்களை விடுதலின் மேல் பற்று கொண்டிருக்கிறார். ஒருவர் தனது மனைவியின் மேல் பற்று கொண்டிருக்கிறார். அவர் வேறு, அவள் வேறு என்று இருந்தாலும் அவர் தனது மனைவியைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார். எவ்வளவு கடினமாக முயற்சி செய்தாலும், பல்லாயிரக்கணக்கான வழிகளில் முயற்சித்தாலும் எதையும் பிடித்து வைத்துக்கொள்ளாதல் என்பது இயலாத காரியம். உண்மையில் யாரும் பிணைக்கப்பட்டு இல்லை. உன்னுடைய மனைவியைப் பிடித்து வைத்துக்கொள்ள எவ்வளவு கடினமாக முயற்சி செய்தாலும், நீ எதைப் பற்றிக்கொள்ளப் போகிறாய்? நீ பற்றிக் கொண்டிருப்பது உன்னுடைய மனைவியை அல்ல. ஏனெனில் உன்னுடைய மனைவி என்பவர் உன்னுடைய பற்றுதலுக்கு அப்பால் இருப்பவர். உன்னுடைய பிடிக்கு அப்பாற்பட்டவர். அதனால்தான் அங்கே தினசரி போராட்டம் நிகழ்கிறது, ஏனெனில் நீ பிடித்து வைத்துக்கொள்ளப் போராடுவது உன்னுடைய கைப்பிடிக்குள் இருப்பதில்லை என்பது உனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

என்னுடைய மனைவியுடன் நான் பாசத்துடன் இருக்கிறேன் என்று கூறும் மனிதன் மாயையில் இருப்பவன். என்னுடைய மனைவியைத் துறந்துவிட்டேன் எனக்கூறும் மற்றொரு வகையான மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். துறந்து விடுதல் என்ற மாயையே பந்தம் கொண்டிருக்கிறேன் என்ற மாயையின் விளைவே. அவன், நான் என் மனைவியின் அருகில் கூட

போகமாட்டேன். நான் என்னுடைய மனைவியை நிமிர்ந்துகூட பார்க்க மாட்டேன். நான் என்னுடைய மனைவியைத் துறந்து விட்டேன். நான் காட்டிற்குள் போகப் போகிறேன் என்று கூறுவான்.

ஒரு ஜைன துறவி தன்னுடைய மனைவியை துறந்த பின் இருபது வருடங்கள் சென்று விட்டன. அவர் தன்னுடைய மனைவியைத் துறந்து இருபது வருடங்கள் சென்றபின் அவருடைய மனைவி இறந்துவிடுகிறார். அவர் வாரணாசியில் இருக்கும்பொழுது அவருக்கு அந்தச் செய்தி கிடைக்கிறது. அந்தத் துறவியின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதியிருப்பவர், அந்த செய்தி கிடைத்த பின் அவரது எதிர்வினையை கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு வியந்து எழுதியிருக்கிறார். அவருக்கு அந்த செய்தி கிடைத்தபின் அவர் கூறியது, நல்லது, கடைசி இடையூறும் முடிந்தது. என்றுதான். வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதியிருப்பவர் அதைப் புகழ்ந்து எழுதியிருக்கிறார். என்னவொரு துறவு, மனைவி இறந்த செய்தி கேட்டபின்னும் அதைக் கடைசி இடையூறு முடிந்தது என்று எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றால் அவர் எப்படிப்பட்ட துறவியாக இருந்திருக்க வேண்டுமென்று பாராட்டியிருந்தார்.

நான் அந்த நபருக்கு 'நீங்கள் கிறிக்குத்தனமாக யோசிக்கிறீர்கள்' என்று கடிதம் எழுதினேன். ஒரு துறவிக்கு தான் இருபது வருடங்களுக்கு முன் துறந்த ஒரு விஷயம் இன்னும் இடையூறாக இருக்கிறதென்றால், அவர் அதை ஒரு தடையாகக் கருதி அப்படிச் சொல்லியிருக்கிறார் என்றால் அவர் கிறுக்கன் என்றுதான் கூறவேண்டும். அவர், கடைசி தடையும் போய்விட்டது என்று கூறியுள்ளார் என்றால் இது மிகவும் சுவாரசியமான விஷயம்.

இருபது வருடங்களுக்கு முன்பே அவர் தனது மனைவியைத் துறந்துவிட்டார். ஆனால் அவர் தன்னுடைய எண்ணும் எண்ணத்தில்தான் துறந்திருக்கிறார். அவர், அவள் தன்னுடைய

மனைவி என்னும் தளத்தில்தான் அவளைத் துறந்திருக்கிறார். அவள் தன்னுடையவள் என்னும் மாயை இன்னும் இருக்கிறது. இருபது வருடங்கள் கடந்த பின்னும் அவளை இவரை சேர்ந்தவளாகவே துறவி உணர்ந்திருக்கிறார். இவர் துறந்தவைகளில் ஒன்றாகவே இன்னும் அவள் நீடிக்கிறாள். அவருடைய உள்மன ஆழத்தில் அவள் இன்னும் ஒரு தடையாகவே இருக்கிறாள். அவளைத் தன்னுடைய உடைமையாகவே இன்னும் அவர் பாவிப்பதால் அவளுடன் இன்னும் பந்தம் நீடிக்கிறது. இது ஒரு மாயை. இவர், அவளைத் துறந்துவிட்டார், இதுவும் ஒரு மாயை. இருபது வருடங்கள் கடந்து சென்று விட்டன, அவள் இப்போது இறந்துவிட்டாள், கேள்விப்பட்ட அவர் தடை விலகியதென்று கூறுகிறார். அப்படியென்றால் இந்த இருபது வருடங்களும் அது அங்கு இருந்து கொண்டிருக்கிறது என்றுதானே பொருள். மனைவியைத் துறந்தாலும் அவளிடமிருந்து விடுதலை கிடைக்கவில்லை, அவள் இறந்துதான் இவர் விடுதலை பெற்றிருக்கிறார். இதை நினைத்துப்பாருங்கள். துறந்திருந்தாலும்கூட மனதிலிருந்து வெளியே போகாத மனைவியின் நினைவு அவள் இறந்து விட்டால் மட்டும் எப்படி போகும்? ஒரு வகையில் அவர் மனைவி அவரைப் பொறுத்தவரை ஏற்கனவே இறந்து விட்டவள். இருபது வருடங்களாக அவள் இவரைப் பொறுத்தவரை யாரோ, ஆயினும் இவர் அவளிடமிருந்து விடுபடவில்லை.

அதனால்தான் நான் இந்த பந்தம், துறவு என்ற மொழி வேலைக்காதென்று வலியுறுத்தி சொல்கிறேன். நிகழ்வது அனைத்தையும் சாட்சியாக நின்று பார்ப்பது மட்டுமே பயன் தரும். நடப்பது என்னவென்று வெறுமனே பார். நீ சாட்சிபாவத்தினுள் ஆழமாகச் செல்லும் அளவு நீ அனைத்திலிருந்தும் பட்டுக்கொள்ளாமல் நிற்பாய்.

ஆனால் நீங்கள் முதலில் பேசும்பொழுது, நம்பிக்கைக்கு பதிலாக நமது சிந்தனையைக் கூர் படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்று கூறினீர்களே!

யாருடைய காலிலாவது முள் குத்திவிட்டால், நான் வேறொரு முள்ளை எடுத்து அந்த உள்ளிருக்கும் முள்ளை எடுக்க உபயோகப்படுத்து என்று சொல்கிறேன். உடனே அவன், 'நான் ஏற்கெனவே முள்ளினால்தான் அவஸ்தைபட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் மீண்டும் வேறொரு முள்ளை கொண்டுவா என்று சொல்கிறீர்களே, நான் ஏற்கெனவே முள் குத்திய வேதனையில் இருக்கிறேன். மற்றொரு முள்ளா?' என்று கேட்கிறான். நான், 'அவசரப்படாதே, நான் அந்தக் குத்திய முள்ளை இந்த முள்ளினால் வெளியே எடுத்துவிடுகிறேன்' என்று சொல்கிறேன். நான் முள்ளைக் கொண்டு வந்தாலும் கூட அவனது காலில் அருகில் கொண்டு வந்தாலே அவன் அதை தடுக்க முயற்சிப்பான். அவன், 'ஒன்று குத்திய வலியே தாங்க முடியவில்லை, இன்னொரு முள்ளையும் என் காலில் குத்தப் போகிறாயா?' என்று கேட்பான். நான் இந்த முள்ளின் உதவியால் அந்தக் குத்திய முள்ளை வெளியே எடுத்தபின், அவன், 'நான் இந்த முள்ளை என்னுடைய காலில் குத்தி வைத்துக்கொள்கிறேன். ஏனெனில் இதுதான் என்னுடைய வேதனையைத் தீர்த்தது. இது முள்ளின் கருணை. அதை நான் வைத்துக்கொள்ளப்போகிறேன்' என்று கூறினால் நான், மடையா, அந்த முள்ளையும் வீசிவிடு என்றுதான் கூறுவேன். அந்த முள்ளை வெளியே எடுக்கத்தான் இந்த முள் தேவை. இப்போது அந்த முள்ளுக்கு வேலை இல்லை. உனக்குப் புரிகிறதா?

சிந்தனையின் மூலம் எல்லா நம்பிக்கைகளையும் அகற்றிவிடு என்று நான் உன்னிடம் கூறுகிறேன். எல்லா நம்பிக்கைகளும் வேரோடு அகற்றியபின் சிந்தனையையும் விட்டுவிடு. அதனால் சிந்தனை இன்றி வெறும் இருப்பாக மட்டும் இருப்பது மூன்றாவது படி.

நம்பிக்கைதான் இருப்பதிலேயே தாழ்வான படி. சிந்தனை அடுத்த படி. சிந்தனை ஏதுமின்றி இருத்தல் மூன்றாவது படி. நான் சொல்வது உனக்குப் புரிகிறதா? பல்வேறு தளங்கள்

உள்ளன. சிந்தனை தளத்திலேயே மாறுதலைக் கொண்டுவர முடியாத ஒரு மனிதனால் எங்ஙனம் எண்ணங்களைக் கடந்து செல்லமுடியும்? எண்ணங்களற்று இருத்தல் என்றால் எண்ணங்களை விட்டுவிடுதல். சிந்தனையில் மாறுதலைக் கொண்டு வருவது தவறான எண்ணங்களை விட்டுவிட்டு சரியான எண்ணங்களை பெருக்கிக் கொள்ளவும் வகை செய்யும். அது எண்ணங்களைக் கடந்து செல்லவும் வழி வகுக்கும். அது உள்ளார்ந்த மாறுதல். அதுதான் இறுதி மாறுதல்.

நான் சொல்வது உனக்கு விளங்குகிறதா? நாம் நம்பிக்கைகளால் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறோம், எனவே நான் நம்பிக்கையை விட்டுவிட்டு சிந்தனை செய்ய சொன்னேன். சிந்தனை செய்வது எப்படி என்ற தெரிந்துகொண்டபின், அப்போது நான் எண்ணங்களுக்கு எந்த தேவையும் இல்லை, எனவே அதையும் விட்டுவிடு என்று சொல்வேன். சிந்தனையைக் கடந்து மனமற்ற நிலைக்குள் நகரு. அங்கே அறிந்துகொள்ள ஏகப்பட்டவை உள்ளன. நான் இரண்டு விஷயங்களையும் சொன்னேன். அவை இரண்டும் வேறுபட்ட தளங்கள். அவைகளுக்குள் எந்தக் கருத்துமுரண்பாடும் இல்லை. அவைகள் ஒன்றுகொன்று எதிரானவை அல்ல என்று நான் சொல்கிறேன்.

உதாரணமாக, ஒரு மனிதன் வீட்டின் படி ஏறிக்கொண்டிருக்கிறான். அவன் முதல்படியிலேயே காலை வைத்துக் கொண்டிருந்தால் அவனால் இரண்டாவது படியில் ஏறமுடியாது. அவன் இரண்டாவது படிக்கு வந்தபின்பே நாம் அவனை மூன்றாவது படிக்கு வருக என அழைக்கமுடியும். அவன் இரண்டாவதுபடியை விட்டு காலை எடுத்தால்தான் மூன்றாவது படி ஏறமுடியும். பதிலாக அவன், என்ன மடத்தனமாக பேசுகிறீர்கள்!, முதல் படியை விட்டால் தான் இரண்டாவது படி ஏறமுடியும் என்று கூறினீர்கள். நான் இப்போது இரண்டாவது படியில் நிற்கிறேன். அதையும் விட்டுவிட்டு வா என்றால் என்ன அர்த்தம் என்று கேட்டால் என்ன சொல்ல முடியும்? நான் அவனிடம், 'நீ படிகள் எதுவும் இல்லாத

இடத்திற்கு வந்து சேர வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன். அதன்பின் நீ அங்கேயே இருப்பாயோ அல்லது இங்கே வந்து படிகளில் நின்று கொள்வாயோ அது உன்னிஷ்டம். ஆனால் நீ எல்லா படிகளையும் ஏறி கடந்து வந்தாக வேண்டும். இவை யாவும் படிகளே. மனமற்ற நிலையே கடைசிப் படி. அங்கே படிகள் முடிந்துவிடுகின்றன.

ஓஷோ,

அதற்குப்பின் ஏதாவது உள்ளதா?

நீ அங்கே சென்றடையாமல் அதைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாது.

நான் உங்களை மேலும் சில விஷயங்கள் கேட்கலாமா?

இப்போது முடியாது. நாம் மாலை சந்திப்போம். அப்படி ஏதாவது மிக முக்கியமாக கேட்க விரும்பினால் எழுதி தரவும்.

ஓஷோ,

நாம் ஆன்மா எனப்படும் ஜீவன்கள் அல்லவா?

நீ இன்னும் ஆன்மாவாக மலரவில்லை. நீ உன்னில் கரைந்துபோகாதவரை, உன்னால் ஆன்மாவை அனுபவப்பட முடியாது. நீ இப்போது வெறும் மனம் மட்டுமே. மனம் என்பது ஒரு நிழல்.

நாம் யாருடைய நிழலாக சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறோம்?

அதைத்தான் நாம் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். இதைத்தான் கண்டுபிடித்தாக வேண்டும். நீ தேட ஆரம்பித்தவுடன், சுற்றி சுற்றி வந்து கொண்டிருக்கும் பைத்தியக்காரத்தனத்தை தெரிந்து கொள்வாய். நீ கண்ணாடியில் பார்க்கும்பொழுது யாருடைய பிரதிபிம்பத்தை நீ பார்க்கிறாய்?

கண்ணாடியில் எதுவோ பிரதிபலிக்கிறது!

யாருடைய பிம்பம் அது? அது உன்னுடையதா? நீ கவனிப்பவனும் கூட. நீ உன்னுடைய பிம்பத்தை கவனிக்

கிறாய். உதாரணமாக நாம் நமது பிம்பத்தை கண்ணாடியில் பார்க்கிறோம். அந்தக் கண்ணாடி என்பது உயிரற்ற ஒரு பொருள். ஆனால் அதுகூட நம்மை சந்தோஷப்பட வைக்கிறது. அது நல்ல கண்ணாடியாக இருந்தால் அது உன்னை அழகாக காட்டுகிறது, அந்த அழகான பிம்பத்தை பார்க்கும் பொழுது உனக்கு சந்தோஷமாக இருக்கிறது. ஆனால் அந்தக் கண்ணாடியில் நீ அசிங்கமாக தெரிந்தால் உனக்கு கோபம் வருகிறது. அந்தக் கண்ணாடிக்கு என்ன தெரியும்? அதற்கு உன்னை அழகாக காட்ட வேண்டுமென்ற அக்கறையும் இல்லை, அல்லது உன்னை அசிங்கமாக காட்ட வேண்டுமென்ற எண்ணமும் இல்லை. கண்ணாடிகள் உன்னை அழகாகக் காட்டுகின்றன. கண்ணாடி காட்டும் அளவு யாரும் அவ்வளவு அழகாக இருப்பதில்லை. கண்ணாடியை உருவாக்குபவர்கள் அதில் தெரிவது தெளிவாக அழகாக தெரியும்வண்ணம் அதை உருவாக்குகின்றனர். அப்போதுதான் அவற்றை விற்க முடியும். உன்னுடைய அழகான பிம்பத்தை பார்க்க உனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது. அதில் மகிழ்ச்சியடைவது யார்? கண்ணாடியைப் பார்க்கும் பொழுது அதில் சந்தோஷம் பெறுவது யார்?

கண்ணாடி ஒரு உயிரற்ற பொருள். மற்றவர்களுடைய கண்கள்தான் உயிர்ப்புள்ள கண்ணாடிகள். அதில் நாம் நம்முடைய பிம்பத்தை பார்க்கிறோம். சிலர் வந்து உன்னிடம் நீ நல்லவன் என்று சொன்னால் உடனே உன்னுடைய அகம்பாவம் ஒரு படி உயர்கிறது. யாராவது உன்னை நல்லவன் என்று சொன்னால் என்ன நடக்கிறது? அது ஒரு நல்ல பிம்பம். யாராவது வந்து உன்னை மடையன், முட்டாள், கெட்டவன் என்று கூறினால் அப்போது நீ சோகத்துடன் வீடு திரும்புகிறாய். அன்று இரவு உன்னால் தூங்க முடிவதில்லை. புரண்டுபுரண்டு படுக்கிறாய். மற்றவர்களுடைய அபிப்பிராயம் ஏன் அந்த அளவு உன்னை பாதிக்கிறது? அவர்களுடைய மனதில் இருக்கும் உன்னுடைய பிம்பம் நல்லபடியாக இல்லை. நீ அவர்களுடைய

பார்வையில் எப்படி பார்க்கப்பட விரும்புகிறாயோ அது அங்கே இல்லை, எனவே நீ பாதிக்கப்படுகிறாய்.

நாம் எல்லா நேரமும் நம்முடைய பிம்பத்தில்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதைத்தான் நான் உனக்கு காட்ட விரும்புகிறேன். யார் என்ன சொல்கிறார்கள், யார் என்ன நினைக்கிறார்கள். நாம் எப்படி மற்றவர்கள் பார்வையில் தோன்றுகிறோம் என்பதைப் பற்றியெல்லாம் நாம் எப்பொழுதும் தொடர்ந்து கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். பிம்பங்களில் வாழும் மனிதன் ஒருபோதும் உண்மையைத் தேட மாட்டான். ஏனெனில் நாம் பிம்பங்களிலிருந்து நகர்ந்தால் மட்டுமே நம்மால் உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ள முடியும். மற்றவர்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள் என்று கவலைப்படுவதை நாம் நிறுத்தினால் மட்டுமே உணர முடியும்.

பொதுவாக இந்த உலகத்தை துறந்தவனே சன்னியாசி என்று அழைக்கப்படுகிறான். ஆனால் மக்கள் தன்னைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறார்கள் என்பதைப் பற்றி ஒரு சன்னியாசி கூட எப்பொழுதும் கவலைப்படுகிறான். அப்போது அவன் எதைத் துறந்திருக்கிறான்?

ஒரு துறவி என்னைக் காண சமீபத்தில் வந்திருந்தார். அவர் தன்னுடைய வாயை ஒரு கெட்டித்துணியினால் மூடியிருந்தார். நான் அவரிடம், நீங்கள் ஏன் அதையும் துறந்துவிடக்கூடாது அதை வைத்திருப்பதன் பொருள் என்ன என்று கேட்டேன். அவர், நான் இதை இன்றே இப்போதே துறந்துவிட முடியும். ஆனால் அப்படி துறந்துவிட்டால் யாரும் என்னை ஜெனத்துறவி என்று கருதமாட்டார்கள் என்றார். அப்போது நான் கேட்டேன், மற்றவர்கள் உங்களைத் துறவி என்று நினைக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றி ஏன் கவலைப்படுகிறீர்கள்? உங்களுடைய ஆன்மீக செயல்களில் ஆழ்ந்திருங்கள். மற்றவர்கள் உங்களைத் துறவி என்று கருத வேண்டும் என்ற அவசியம் எங்கிருக்கிறது? அது மற்றவர்கள் பார்வையாக இருந்துவிட்டு போகட்டும். துறவியாக வாழ்வது உங்களுடைய வாழ்க்கை.

ஆனால் அப்படி மற்றவர்களை சரிகட்டாவிட்டால் பின் அங்கே சவால் என்ன இருக்கிறது? ஏனெனில் அப்படிச் செய்யா விட்டால் தனக்கு சாதகமான பிம்பம் அங்கே உருவாகாது. அப்போது மக்கள் அவர் ஒன்றுமில்லை என்று கூறிவிடுவார்கள். இதைத்தான் நான் பிம்பத்தில் சிக்கிக் கொள்ளுதல் என்று கூறுகிறேன்.

மேலும் இந்த ஆன்மா என்பதை பற்றியெல்லாம் பேசாதீர்கள். இவை யாவும் நாம் மற்றவர்களிடமிருந்து கற்றுக்கொண்ட வெற்று வார்த்தைகளே. அவை மிகவும் ஆபத்தானவை. நம்மிடம் மிக அழகான வார்த்தைகளும், மிக அற்புதமான விளக்கங்களும் உள்ளன. ஆனால் நம்முடைய வாழ்வின் உண்மைதன்மைக்கும், அந்த வார்த்தைகளுக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை. நாம் ஒருபோதும் மனமற்ற நிலையின் அருகேகூட செல்வதில்லை, ஆனால் நம்முடைய வார்த்தைகள் ஆன்மா என்பது போன்ற உயரத்திலிருந்து ஒருபோதும் இறங்குவதில்லை. அதனால்தான் நம்முடைய வார்த்தை களுக்கும், நம்முடைய வாழ்க்கைக்கும் எந்த வித உடன்பாடும் இல்லை. நாம் மனதின் தளத்தில் வாழ்கிறோம். ஆன்மாவின் தளத்தில் பேசுகிறோம். இவை இரண்டிற்கும் இடையில் எந்த லயமும் இல்லை.

இருளில் வாழும் மனிதன் வெளிச்சத்தைப் பற்றி பேசுகிறான். நோயாளி ஆரோக்கியத்தைப் பற்றி பேசுகிறான். நோய்வாய்ப் பட்டவர்கள்தான் எப்பொழுதும் ஆரோக்கியத்தைப் பற்றி பேசிக்கொண்டே இருப்பார்கள் என்பதுதான் உண்மை. ஆரோக்கியமான மனிதன் ஆரோக்கியத்தைப் பற்றி பேச அக்கறை காட்டமாட்டான். அதில் என்ன இருக்கிறது? நோயாளி, இருபத்தி நான்கு மணி நேரமும் தன்னுடைய நோயால் அவதிப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஒருவன் ஆரோக்கிய மாக இருக்க ஆசைப்படுவான், அதைப் பற்றி பேசுவான். ஏழை பணத்தைப் பற்றித்தான் பேசுவான். ஒருமனிதன் எப்பொழுதும் பணத்தைப்பற்றி பேசிக்கொண்டே இருந்தால் அவனை ஏழை

என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். அவனிடம் எவ்வளவு பணம் இருக்கிறது என்பது பிரச்சனை அல்ல. ஒரு பணக்காரன் பணத்தைப் பற்றி ஏன் பேசுகிறான்? நம்மிடம் இல்லாத பொருட்களைப் பற்றி நாம் பேசிக்கொண்டே இருக்கிறோம், அல்லது நம்மிடம் உள்ள பொருளை அது இல்லை என்பது போல காட்டி அதை மறைத்து வைத்துக் கொள்ளவும் அதைப் பற்றிப் பேசுகிறோம்.

அதனால், நாம் உண்மையில் யார் என்பதை நாம் மறைத்துக் கொள்கிறோம். நாம் சில விஷயங்களை படித்து நம்மிடம் உண்மையில் இல்லாத அந்த விஷயங்கள் நம்மிடம் உள்ளதாக நினைத்துக்கொள்கிறோம். உதாரணமாக, ஆன்மா நம்முள் உள்ளது, அதற்கு நிழல் கிடையாது. என்பது போல..... அந்த ஆன்மா எங்கே உள்ளது? அதை வைத்துக்கொண்டு நீயோ அல்லது மற்றவர்களோ என்ன செய்யமுடியும்? உன்னுடைய அக்கறை எது உள்ளதோ அதில் இருக்க வேண்டும். நம்முடைய வாழ்வில் உள்ளதோ பிம்பங்களின் விளையாட்டே. பிரதிபலிப்புகளின் செயல்பாடே. நமது துக்கமும், சந்தோஷமும் அந்த விளையாட்டைப் பொறுத்தே உள்ளது.

ஒரு பெண் இந்தியாவில் சப்பை மூக்குடன் பிறந்துவிட்டால் அவள் வாழ்நாள் முழுவதும் சங்கடப்பட்டுக்கொண்டே இருப்பாள். ஏனெனில் அவளது பிம்பம் மற்றவர்களின் பார்வையில் அசிங்கமாகத் தெரியும். அதே பெண் சீனாவில் பிறந்துவிட்டால் அவளுக்குச் சிரமமாக இருக்காது, ஏனெனில் சப்பை மூக்கு அங்கே அழகான ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது. இப்போது சங்கடம் எங்கிருந்து வருகிறது? சப்பை மூக்குடன் இருப்பதா? அப்படி என்றால் அது சீனாவிலும் அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும். ஆனால் சப்பை மூக்குடன் பிறப்பதால் சீனாவில் யாரும் சங்கடப்படுவதில்லை. இந்தியாவில் உள்ள மக்கள் நாளை முதல் சப்பை மூக்கு அழகானதென்று தீர்மானித்தால் எல்லாமும் மாறிவிடும். அப்படி ஏற்றுக்

கொள்வதில் எந்த கஷ்டமும் இல்லை, ஏனெனில் சப்பை மூக்கு என்ன செய்யுமோ அதையேதான் நீளமான மூக்கும் செய்கிறது. உண்மையான விஷயம் செயல்புரிதல்தான். காரில் உள்ள புகைபோக்கி என்ன வேலை செய்யுமோ அதைத்தான் மூக்கும் செய்கிறது. அது காற்றை வெளியே விடுகிறது. அது என்ன வடிவத்தில் உள்ளது? சப்பையா, நீளமா, பெரிதா, சிறிதா என்பது பிரச்சனையில்லை. அதேபோல சுவாசத்தை உள்ளிழுப்பதற்கும் வெளியே விடுவதற்கும் உள்ள ஒரு குழாய்தான் மூக்கு. அது ஒரு பாதை மட்டுமே. அந்தப் பாதை என்ன வடிவத்தில் உள்ளது என்பது பொருட்டல்ல. அது அதன் வேலையைச் செய்தால் சரி.

ஆகவே மக்கள் நினைத்தால், அவர்கள் சப்பை மூக்கை அழகென்றோ, அல்லது நீளமான மூக்கு அழகென்றோ வைத்துக் கொள்ளலாம். அது ஒரு பொதுமக்கள் கருத்து. அவர்கள் அதை நீண்ட நாட்களாக அப்படி நம்பிக்கொண்டிருந்தால் பின் அவர்களுக்கு அதில் ஏதாவது அர்த்தம் இருக்கிறதா இல்லையா என்பது மறந்து போய்விடும். ஆனால் மக்கள் நினைப்பதைப் பொறுத்து பிம்பம் மாறுபடும். யாருக்காவது சப்பை மூக்கு இருந்தால் அது அசிங்கமாகக் கருதப்படும். அவர் தன்னுடைய மூக்கைப் பற்றி இருபத்தி நான்கு மணி நேரமும் உணர்வோடு இருப்பார். அவருடைய மூக்கை நீ கவனிக்காமல் இருப்பதற்காக அவர் எது வேண்டுமானாலும் செய்வார். ஆனால் அப்படி செயல்படுவது எதற்காக? யாராவது ஒருவர் யாருமில்லாத காட்டில் தனியே சப்பை மூக்குடன் இருந்தால் அவர் அதைப்பற்றி கவலைப்படுவாரா என்ன? அவர் எந்தக் கவலையும்கூட மாட்டார். ஏனெனில் அங்கு எந்தப் பிரதிபலிப்பும் இல்லை, எனவே எந்த வித பிம்பமும் இருக்காது. ஆகவே பிம்பம்தான் பிரச்சனையை உருவாக்குகிறது.

என்னுடைய நண்பன் ராகுல் சங்கித்யாயன் முதல்முறையாக ரஷ்யா சென்றார். ராகுலின் கரங்கள் மிகவும் அழகானவை,

மிகவும் மென்மையானவை. பொதுவாகவே கடினமான வேலை எதுவும் செய்யாதவரின் கரங்கள் மிகவும் மென்மையாகவும் அழகானதாகவும் இருக்கும். ஆகவே அவருடைய கரங்களைப் பார்க்கும் யாவரும், பெண்களின் கரங்கள் போல எத்தனை அழகாக உள்ளன என்பார்கள்.

அவர் ரஷ்யா சென்று இறங்கியவுடன், அவரை வரவேற்று கை கொடுத்த முதல்மனிதன் கை குலுக்கிய உடனேயே தன்னுடைய கரங்களை விடுவித்துக்கொண்டார். அவர், தயவு செய்து யாரிடமும் கை கொடுக்காதீர்கள். எங்களுடைய நாட்டில் மென்மையான கரங்களை உடையவர்கள் சுரண்டி பிழைப்பவர்கள் என்ற எண்ணம் எல்லோருக்கும் உண்டு. எனவே உங்களைத் தவறாக எண்ணிக்கொள்வார்கள். நீங்கள் உழைத்திருக்க வேண்டும். வேலை செய்திருக்க வேண்டும். உங்களுடைய கரங்களில் வேலை செய்ததற்கான எந்த அடையாளமும் இல்லை. நீங்கள் முதலாளியாக இருப்பவர்'. என்றார்.

ராகுல், 'ரஷ்யாவில் நான் யாருடன் கை குலுக்கினாலும் அவர்களுடைய விழிகளை பார்த்துக் கொண்டே இருந்தேன். அவர்களுடைய பாவனைகள் எவ்வாறு மாறுகின்றன என்று கவனித்தேன். நான் மிகவும் கவனமாக இருந்ததால் அவர்கள் நான் முதலாளி என்று எண்ணுவதை என்னால் உணர முடிந்தது'. என்றார்.

இந்த உதாரணத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அழகான கைகளை நமது கைகளுக்குள் வைத்துக்கொள்ளும் பொழுது நாம் மகிழ்வாக உணர்கிறோம் என நாம் நினைக்கிறோம். ஆனால், அழகான கைகள் என்றால் தவறானவை என்ற பிம்பம் நமது மனதில் விழுந்துவிட்டால் பின் அங்கே பிரச்சனைதான்.

நாம் எல்லோரும் பிம்பங்களில்தான் வாழ்கிறோம், பலவிதமான பிம்பங்கள்.

ஒஷோ,

நமது வாழ்வைப் பற்றி நீங்கள் சொல்வதை நாங்கள் நம்பித்தான் ஆகவேண்டுமா?

நான் பிம்பம் உருவாகும் விதம் பற்றியும் நமது வாழ்க்கை எவ்வாறு அந்த பிம்பங்களின் அடிப்படையில் அமைகிறது என்பதை பற்றியும் பேசினேன். இந்த விஷயங்களைப் பற்றி நீங்கள் சிந்தனை செய்து பார்க்க வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய முயற்சியே. நீங்கள் இதைத் தவறு என்று கண்டால் அதை வீசி எறிந்துவிடுங்கள். சரி என்று தோன்றினால் பின் அதை அனுபவபூர்வமானதாக மாற்றுங்கள். புரிகிறதா?

அது எங்களுடைய மனதில் குழப்பத்தை உருவாக்கினால் என்ன செய்வது?

அப்படி இதுவரை எந்தத் தொந்தரவும் ஆகவில்லை. உங்களுடைய மனம் மிகவும் கடினமாகவும் பாறை போன்றும் உள்ளது. அப்படி ஏதாவது இடையூறு ஏற்பட்டிருந்தால் நீங்கள் சந்தேகத்துடன்தான் வந்திருப்பீர்கள். பதிலாக நீங்கள் நிறைய பதில்களுடன் வந்திருக்கிறீர்கள். உங்களுக்குள் எந்தக் குழப்பமும் இல்லை. குழப்பம் என்பது முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒரு விஷயம். நான் சொல்வதைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள். நீங்கள் பதில்களுடன்தான் வந்திருக்கிறீர்கள். அங்கே எங்கே குழப்பம் இருக்கிறது?

இல்லை, குழப்பமடைந்தபின், என்னுடைய.....

அங்கே ஏதாவது ஒரு சிறிதளவாவது இடையூறு ஏற்பட்டிருக்கிறதா?

ஆமாம், இருக்கிறது.

என்ன குழப்பம்?

நீங்கள் சொன்னதைக் கேட்டு, இருள் முடிவற்றதா என்று ஆச்சரியப்படுகிறேன்.

இப்போதுவரை நீங்கள் உங்களுடைய சிந்தனையை உபயோகப்படுத்தவே இல்லை. நீங்கள் சிந்திக்க ஆரம்பித்தால் முன்பு பேசியதில் இருந்து ஒரு வார்த்தையைக்கூட இங்கு கொண்டுவர மாட்டீர்கள். இதைக் கவனமாக கேட்டு ஒரு சிறிதளவாவது புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள்.

உண்மையில் இருக்கும் அனைத்திற்கும் எல்லை உண்டு. பிரபஞ்சம் எல்லை கொண்டது. சூன்யம் மட்டுமே எல்லையற்றதாக இருக்க முடியும். இருப்பற்றது மட்டுமே எல்லையற்றதாக இருக்கமுடியும்.

நாம் ஏதாவது இருக்கிறது என்று சொன்னாலே, அந்த இருக்கிறது என்பதே எல்லையை உருவாக்குகிறது. அது எங்காவது, ஏதோ ஒரு காலத்தில் முடியும். எங்கோ ஒரு இடத்தில், ஏதோ ஒரு வெளியில் முடிந்தாக வேண்டும். இருப்பிற்கு ஒரு ஆரம்பம் இருக்கும்பொழுது முடிவும் இருக்கத் தான் வேண்டும். பிரபஞ்சம் எல்லைகளை வைத்திருக்கிறது.

இதனால்தான் கடவுள் இருக்கிறார் என்று சொல்லும் மக்கள் கடவுளுக்கு ஒரு எல்லையைக் கொடுத்துவிடுகிறார்கள். இதனால்தான் அறிந்தவர்கள் கடவுள் என்பது இருப்பதுமல்ல, இல்லாததுமல்ல என்று கூறுகிறார்கள். எல்லை இல்லை என்பதைக் குறிப்பிடும்பொழுது அவர் இல்லாதவர் என்பதையும் சேர்த்து சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

ஒரு உதாரணத்துடன் இதைப் புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்வோம். இது ஒரு அறை என்றால் இதற்கு சுவர்கள் இருந்தாக வேண்டும். இல்லாவிடில் இதை அறை என்றழைக்க முடியாது. இந்த இடம் அறை அல்ல என்றால் பின் இதற்கு சுவர்கள் இருந்தாக வேண்டும் என்பது கட்டாயம் கிடையாது. எனவே அறை என்று ஒன்று கூறப்பட்டால் அதற்கு எல்லைகள் இருக்கவேண்டும். அறை என்பது இல்லையென்றால் பின் அங்கு சுவர்கள் இல்லாமல் இருக்கலாம்.

ஆகவே இருளுக்கு எல்லைகள் இல்லை என்று நான் சொல்லும்பொழுது, இருளுக்கு அடிப்படையிலேயே இருப்பு கிடையாது. அது இல்லாதது. ஒளிக்கு இருப்பு உண்டு. அது இருக்கிறது. ஒளிக்கு இருப்பு உண்டு, இருளுக்கு இருப்பு இல்லை. ஆகவேதான் நீ ஒளியைக் கொண்டு வரலாம், ஒளியை அணைக்கலாம். இருளைக் கொண்டு வரவும் முடியாது, இருளை அணைக்கவும் முடியாது.

எனக்கு இது புரியவில்லை.

முதலில் புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய். ஒளியை நீ ஏற்றலாம், அணைக்கலாம். இருட்டை ஏற்றவோ அணைக்கவோ முடியாது. 'இந்த அறைக்கு சிறிது இருட்டை கொண்டு வாருங்கள்' என நாம் கேட்டால், 'இருளைக் கொண்டுவர முடியாது' என்றே பதில் வரும். ஆனால் நான், 'இந்த அறைக்குச் சிறிது வெளிச்சம் கொண்டு வாருங்கள்' என்று கேட்டால், 'உடனே இதோ கொண்டு வருகிறேன்' என்றே பதில் வரும். ஏனெனில் வெளிச்சத்திற்கு அளவுண்டு, நீ அதை கொண்டு வரமுடியும். ஆனால் உன்னால் எப்படி இருளைக் கொண்டுவர முடியும்? மேலும் வெளிச்சத்தைக் கொண்டு வரவோ கொண்டு போகவோ முடியும். ஏனெனில் அது இருக்கிறது. இருளில் எதுவும் இல்லை. இருள் என்ற பெயரின் பொருளே இல்லாமைதான்.

ஒஷோ,

நீங்கள் கருப்பு திரைகளை தொங்க விட்டால், அங்கே இருள் வந்து விடுமே!

அங்கே நீங்கள் திரைகளைத் தொங்கவிடுவது ஒளியைத் தடுக்கத்தான். நீங்கள் இருளுக்காக எதையும் செய்யவில்லை. நீங்கள் ஒளி உள்ளே வருவதை தடுத்துள்ளீர்கள். இதை கவனித்தால் நீங்கள் எதைச் செய்தாலும் ஒளியுடன் மட்டுமே செய்ய முடியும். இருளை உங்களால் எதுவும் செய்யமுடியாது. இருளைப் பொறுத்தவரை நீங்கள் சக்தியற்றவர்.

இதை புரிந்துகொள்ள சிறிதளவு முயற்சி செய்யுங்கள். நான் திரைகளைத் தொங்கவிடுவேன் என்று நீங்கள் கூறும்பொழுது, நீங்கள் இருளை உள்ளே கொண்டுவரவில்லை. திரைகளைத் தொங்கவிட்டு, ஒளி ஊடுருவுவதை தடுத்து விட்டீர்கள். விளக்கை அணைக்கும்பொழுது, நீங்கள் இருட்டை உள்ளே கொண்டு வரவில்லை. நீங்கள் ஒளியை அணைத்துவிட்டீர்கள். நீங்கள் இருளுடன் எதையும் செய்யமுடியாது. நீங்கள் எதைச் செய்தாலும் அது ஒளியுடன் செய்வதாகவே இருக்கும். ஒளி இருக்கிறது, அதற்கு எல்லைகள் உண்டு, அதனால் அதை ஏதாவது செய்யமுடியும். ஆனால் இருளை எதுவும் செய்ய முடியாது.

நான் ஏற்கனவே சொன்னதை கவனமாக நினைவுகூர்ந்தால், இயற்கையின் முன்னே நாம் ஏதும் செய்யமுடியாது என்பது உங்களுக்கு தெளிவாகும். நமக்கு அதற்கு சக்தியில்லை என்பது புரியும். உன்னால் இயற்கைக்கு எதிராக எதையும் செய்வது சாத்தியமேயில்லை. உங்களால் இயற்கையை ஏதாவது செய்ய முடியும் என்றால் அப்போது நீங்கள் இயற்கையை விட சக்திவாய்ந்தவர். இவையெல்லாம் குறியீடுகள். இவற்றைப் பிடித்துக் கொள்ளாதீர்கள். இல்லாவிடில் வார்த்தைகள் நம்மை சிக்கலில் மாட்டிவிடும். நான் நேற்று இரவு சொன்னதை கவனித்திருந்தீர்கள் என்றால் அது ஒரு குறியீடு என்பது உங்களுக்கு தெரியும். இறுதியானதை ஒளி என்று சொன்னவர் கூட அதை ஒரு குறியீடாகத்தான் சொல்கிறார்.

நாங்கள் நீங்கள் கூறுவதை எப்படி எடுத்துக்கொள்வது?

முதலில் இதை முழுமையாக கேளுங்கள். இதை முழுமையாகவே அர்த்தம் கொள்ளுங்கள். அதனால்தான் நான் இதைப் புரிந்து கொள்வது கடினம் என்று சொல்கிறேன். நான் பேசும்பொழுது அதே சமயத்தில் வேறு ஏதாவது எண்ணம் உங்கள் மனதில் ஒடிக்கொண்டிருந்தால் பின் நான் சொல்வது உங்களை வந்து சேராது. நான் சொல்வதை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று நான் கேட்கவில்லை. எனவே

பயப்பட தேவையில்லை. நான் சொல்வது உங்களுக்கு ஏற்புடையதாக இல்லை என்றால் பின் அதை தூக்கி குப்பைத் தொட்டியில் வீசிவிட்டு வீடு போய் சேருங்கள். நான் என்னைப் பின்பற்றுபவராகவோ, ஒரு மதம் என்னும் பகுதிக்குள் அடைக்கவோ, என்னுடைய சீடனாக மாறவோ, அல்லது என்னுடன் வேறு ஏதாவது வகையிலோ தொடர்பு கொள்பவராக இருக்க வேண்டும் என்றோ நான் கேட்கவில்லை. நான் என்னை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறேன், நீங்கள் அதைக் காது கொடுத்து கேட்டால் அது உங்களுடைய அளவற்ற அன்பாகும். அதோடு முடிந்தது. அதைத்தவிர எனக்கு வேறு எந்த எதிர்பார்ப்பும் இல்லை. நான் சொல்வது ஏதாவது தவறாக இருந்தால் நீங்கள் அதைச் சரி என்று எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நான் கூறவில்லை.

அன்றொரு நாள் நான் பேசியதை நீங்கள் நினைவு கூர்ந்தால்..... சில நேரம் வெளிச்சம் இருப்பதும் சில நேரம் வெளிச்சம் இல்லாமல் இருப்பதும் உங்களுக்குத் தெரியும். இருள் எப்போதும் இருக்கிறது. அது அங்கே இருக்கிறது அல்லது அங்கே இல்லாமல் இருக்கிறது என்பதைப் பற்றிய கேள்வியே இல்லை. வெளிச்சம் இருக்கும்பொழுது உன்னால் இருளைக் காண முடியாது. வெளிச்சம் போய்விட்டால் உன்னால் இருளைப் பார்க்கமுடியும்.

காலையில் சூரியன் உதிக்கும்பொழுது, நட்ஷத்திரங்கள் எங்கோ மறைந்துவிடுகின்றன என்று நீ நினைக்கலாம். அவைகள் மறைவதில்லை. அவைகள் அவைகளின் இடத்திலேயே இருக்கின்றன. சூரியஒளியில் அவை தெரிவதில்லை. சில பொருட்கள் வெளிச்சத்தில் தெரிகின்றன, சில பொருட்கள் வெளிச்சத்தில் தெரிவதில்லை என்பது ஒரு ஆச்சரியமான விஷயம். வானத்தில் உள்ள நட்ஷத்திரங்கள் பகலில் தெரிவதில்லை. சூரியன் மறைந்தவுடன் அவை தெரிகின்றன. இங்கே சூரியன் மறைகிறான், அங்கே அவை தெரிய ஆரம்பிக்கின்றன. அவை எப்போதும் அங்கே உள்ளன. வானம் முழுவதும் அவைகளால்

நிரம்பி இருக்கிறது. சூரிய வெளிச்சம் உனது கண்களை மூடிவிடுகிறது, எனவே அவை காணாமல் போய்விடுகின்றன.

ஒளி நிலையற்றது, இருள் முடிவற்றது. நான் இப்படி சொல்லும் பொழுது நான் ஒளிக்கு எதிராக எதையும் சொல்லவில்லை. நான் ஒளிக்கு எதிராக பேசுகிறேன் என்று தவறாக எதையும் எண்ணிக் கொள்ளாதீர்கள். கடவுளை ஒளிவடிவமானவர் என்று நினைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு எதிராக எதையும் நான் சொல்லவில்லை. இறுதியானதைப் பற்றி விளக்க முற்படும்பொழுது, குறியீடுகளாக சொல்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்றுதான் நான் சொல்லவருகிறேன்.

ஒரு குறிப்பிட்ட கருத்தைக்கூற குறியீடுகள் உபயோகப்படுகின்றன. நான் தெய்வீகம், இயற்கை போன்ற விஷயங்களைப் பற்றி பகிர்ந்து கொள்ள வரும்போது அவைகள் ஒருபோதும் வருவதும் இல்லை, ஒருபோதும் அழிவதும் இல்லை, அவை என்றும் இருப்பவை என்பதைச் சொல்ல விழைகிறேன். அவை சிலசமயங்களில் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றன, சில சமயங்களில் மறைந்து இருக்கின்றன. அதுபொருட்டல்ல, ஆனால் அவை போவதுமில்லை, வருவதுமில்லை. ஆகவேதான் நான் அவற்றை ஒளியை விட இருளுடன் ஒப்பிட்டு கூற விரும்புகிறேன்.

பிரபஞ்சம் முடிவில்லாதது என்று நான் சொல்லும்போது, அது வெறுமையானது என்று குறிப்பிடுகிறேன், ஏனெனில் வெறுமை மட்டுமே முடிவில்லாததாக இருக்கமுடியும். வெறுமை மட்டுமே எல்லைகளற்றதாக இருக்கமுடியும். மற்ற யாவும் எல்லைகளுக்குட்பட்டதே. எனவே, பிரபஞ்சம் எல்லைகளற்றது என்று ஒருவர் கூறினால் அவர் பிரபஞ்சம் வெறுமை என்பதையும் சேர்த்தே கூறவேண்டும். வெறுமை என்பதை குறிப்பிடும்போது, ஒளி என்பதைவிட இருள் என்பதே அர்த்தமுள்ளதாக இருக்கிறது.

பிரபஞ்சம் முழுமையான அமைதியில் இருக்கிறது என்று நான் சொல்லும்போது, வெளிச்சம் என்பது பதட்டம் என்பதையும் நான் கூறவருகிறேன். வெளிச்சத்தின் ஒவ்வொரு

கீற்றும் உன்னுள் பதட்டத்தை உருவாக்குகிறது. அதனால்தான் நீ காலையில் எழுந்து கொள்கிறாய். உலகம் முழுவதும் காலையில் எழுந்துகொள்கிறது. இரவில் இருளில் உலகமனைத்தும் உறங்குகிறது.

இருள் ஆழமான தூக்கத்தில் ஓய்வைத் தருகிறது. வாழ்வில் ஒளி என்பது தொடர் அசைவே. வெளிச்சம் என்பது அசைவது. இருளுக்கு அசைவில்லை. அது உறக்கம், இணைவது, கரைந்துபோவது.

நீ தெய்வீகத்துடன் இணைந்திருந்தால், அசைவுகள் குறைவாகவே, ஓய்வைப் போல, நிச்சலனமாக இருக்கும். இவை யாவும் குறிப்பவையே. இதில் யாருக்காவது பிரச்சனை இருந்தால் அதை இருள் என்று அழைக்காதீர்கள். அதில் எந்தத் தகராறும் இல்லை. இது எல்லையற்ற இறுதியானதை சுட்டிக்காட்டும் போது புரிந்து கொள்வதற்காக சொல்லப்படும் குறிப்புகள்தான்.

நான் பேசிக்கொண்டிருந்த விஷயத்திற்கு திரும்பவும் வருவோம். வாழ்வு நிகழ்காலத்தில்தான் உள்ளது. நேற்று என்பதில் இல்லை. நீங்கள் இங்கு இப்போது இருக்கிறீர்கள். நேற்று என்பதில் இல்லை. வாழ்வு இந்த பூமியில்தான் இருக்கிறது. கணக்கிலடங்காத நட்ஷத்திரங்களிலோ, கிரகங்களிலோ இல்லை. இந்த பூமியில் கூட இருபது லட்சம் வருடங்களுக்கு முன் வாழ்வு என்பது இல்லை. நாளை இந்த பூமியே கூட காய்ந்துபோய் இங்கிருந்தும் வாழ்வு மறைந்து போகலாம். எண்ண முடியாத அளவு நட்ஷத்திரங்கள், கிரகங்கள் இருந்த போதிலும் இப்போது எதிலும் வாழ்வு என்பது இல்லை. வாழ்வு என்பது கணநேரம்தான். ஆனால் வாழ்வு இல்லாத பிரபஞ்சம் என்பது எப்போதும் உள்ளது. இந்த முடிவில்லாத பிரபஞ்சத்தில் வாழ்வு என்பது வருகிறது, பின் திரும்ப மறைந்து போய்விடுகிறது. வாழ்வு என்பதை விட அது மறைந்து போகும் இடம் மிக மதிப்பு வாய்ந்ததாகும், உருவாகி

வரும் வாழ்வை விட அது உருவாகும் இடம் மிகவும் அரிதானதாகும்.

உதாரணமாக கடலை எடுத்துக் கொள்வோம். அலைகள் உருவாகின்றன. அலைகள் உருவாகும் முன்னரும் அங்கே கடல் இருக்கிறது, அலைகள் மறைந்த பின்னரும் கடல் இருக்கும். அலை இருப்பதோ இல்லாமல் போவதோ கடலின் இருப்பில் எந்த விதமான மாறுதலையும் உருவாக்குவதில்லை. யாராவது கடல் என்பதே அலைகள்தான் என்று சொன்னால், அவரது கூற்று தவறு அல்ல. ஆனால் ஆழமாகப் பார்த்தால் அவர் உண்மையைக் கூறவில்லை. உண்மை நேர்மாறானது. கடல் என்பதே அலைகள்தான் என்றாலும் அலைகள் இல்லாமலும் கடல் இருக்கும். சில நேரங்களில் கடல் அலையின் உருக் கொண்டு தோன்றினாலும், அலைகள் இல்லாமலும் இருக்கும்.

பிரபஞ்சம் என்பது சில நேரங்களில் வாழ்வின் உருக்கொண்டு வந்தாலும், சில நேரங்களில் உரு இல்லாமலும் இருக்கும். இறுதியானது சில நேரங்களில் ஒளியாக தோன்றக்கூடும், சில நேரங்களில் இல்லாமலும் இருக்கும். ஆனால் இந்த உருத்தோற்றம் என்பது கணநேர காட்சி போல வரலாம், மறையலாம். ஆனால் உருவமற்றது எப்போதும் உள்ளதே.

இருப்பது, மறைவது இரண்டும் ஒரே நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்களே என்று நான் கூறுகிறேன். ஆனால் இந்த இரண்டில் மறைவது ஆழமானது, அடிப்படையானது. ஆகவே தோன்றுவது சில காலங்களே இருக்கும். ஆனால், இல்லாதது காலமற்று நீடிக்கும்.

வாழ்வு இருளில் இருக்கிறது என்று நான் கூறினேன். ஆனால் நீங்கள் நான் கூறியதன் பொருளைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. குறியீடுகளை பொருள் தெரிந்து அவற்றைச் சரியாக புரிந்து கொள்வது சற்று கடினம்தான். ஆனால் நாம் சில கருத்துகளை வைத்துக்கொண்டு விட்டால் அது மேலும் கடினமாகி விடும். கருத்து சரியாகப் புரிந்து கொள்ள விடாது.

வாழ்வு உண்மையில் இருளில்தான் இருக்கிறது - இதற்கான அத்தாட்சி என்ன? வாழ்வாதாரங்கள் அனைத்தும் மர்மமாக இருளில்தான் உள்ளது. அங்கே முழு இருளில், எந்த விதமான ஒளியும் இல்லாத இடத்தில்தான் வாழ்வின் வேர்கள் உள்ளன. அதற்காக சூரிய ஒளியில் வாழ்வு இல்லை என நான் கூறுகிறேன் என்று அர்த்தமல்ல. சூரியஒளியில் வாழ்வு உள்ளது. மலர்களில், இலையில், நம்மில் வாழ்வு வெளிப்படுகிறது. இவை யாவும் சூரிய ஒளியில்தான் நிகழ்கின்றன. ஏன் வாழ்வு சூரியஒளியில் மலர்கிறது? ஏனெனில் வேர்கள் இருளில்தான் உள்ளன. புரிகிறதா? இருள் மர்மத்தைக் குறிக்கிறது. எல்லாமும் மறைந்து போகிற அந்த இடத்தில் பரவி உள்ளது அந்த மர்மம். அங்கே எதுவும் ஒளி விடுவதில்லை. எல்லாமும் விரவி இருக்கிறது. வெளிச்சத்தில் எல்லாமும் தெரிகிறது, இருளில் அனைத்தும் மறைந்துவிடுகிறது.

பிரபஞ்சம் மாபெரும் மர்மம். உறுதியாக அந்த மர்மம் இருளில்தான் இருந்தாக வேண்டும். உதாரணமாக மரத்தின் வேர்கள் பூமியின் அடியில் முழுமையான இருளில்தான் வேலை செய்யும். வெளிச்சத்தில் நீ உன் உணவை சாப்பிடலாம், ஆனால் யார் அந்த உணவை ஜீரணம் செய்வது என்பது உனக்குத் தெரியாது. அவை யாவும் இருளில் மௌனமாக நடைபெறுகின்றன. உனது வயிறு செய்யும் ஒரு ரொட்டியை இரத்தமாக மாற்றும் வேலையை வெளியில் செய்ய வேண்டுமானால் பிரம்மாண்டமான தொழிற்சாலையும் அதில் வேலை செய்வதற்கு ஆயிரக்கணக்கான பேர்களும் தேவைப் படுவார்கள் என்று விஞ்ஞானிகள் கூறுகிறார்கள். இருப்பினும் ஒரு ரொட்டியை எப்படி இரத்தமாக மாற்றுவது என்பதைப் பற்றி முழுமையான அறிவு நமக்கு இன்னும் ஏற்படவில்லை. உணவு, அது ஜீரணம் ஆவது போன்ற அனைத்து பிரச்சனைகளும் முடிந்துவிடும். ஆனால் இன்னும் நமக்கு முழு விவரமும் தெரியவில்லை. ஒரு ரொட்டி எப்படி இரத்தமாக மாறுகிறது என்பது நமக்குத் தெரியாது.

ஒரு மரம் பூமியில் இருந்து சத்துக்களை எடுத்து அதை ஒரு மலராக மாற்றுகிறது. எங்கே பூமியின் சத்துக்கள் மலராக மாற்றப்படுகின்றன? அது உண்மையில் எங்கே நிகழ்கிறது? அது இதுவரை ஒரு மர்மமே. அது இருளில்தான் நிகழ்கிறது, அதைப் பற்றி எதுவும் நமக்குத் தெரியாது. நீ செடியை பிடுங்கிப் போடலாம், ஆனால் அது பூமியின் சத்துக்கள் எங்ஙனம் மலராக மாற்றப்படுகின்றன என்பதை தெரிந்து கொள்ள உனக்கு உதவாது. எந்தக் கணத்தில் அந்த மாறுதல் நிகழ்கிறது?

நீ சாப்பிடும் உணவு எந்த சமயத்தில் இரத்தமாக, சதையாக, எலும்பாக மாறுகிறது என்று யாருக்கும் தெரியாது. என்ன ஒரு அற்புதமான விஷயம் இது - நீ சாப்பிடும் உணவின் ஒரு பகுதி எலும்புகளுக்குச் சத்து தருகிறது, ஒரு பகுதி முடிக்கு சத்து தருகிறது, ஒரு பகுதி கண்களுக்குச் சத்து தருகிறது, ஒரு பகுதி தோலுக்கு சத்து தருகிறது, ஒரு பகுதி சதையாக மாறுகிறது. இவை யாவும் நீ சாப்பிட்ட ஒரே வகையான உணவிலிருந்து வருகிறது. இவை யாவும் எங்ஙனம் நிகழ்கிறது? எந்த இடத்தில் இந்த மாறுதல் நிகழ்கிறது? இவை யாவும் இருளில் சப்தமில்லாமல் முழுக்க முழுக்க மௌனமாக நடைபெறுகிறது.

இந்தச் செயல்பாட்டை தெரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்வது அங்கே இடையூறை உருவாக்குகிறது என்கிறார்கள் விஞ்ஞானிகள். நாம் மனித இனத்தின் செயல்பாட்டை பற்றி தெரிந்துகொள்ள முயலும்போதெல்லாம் அது தொந்தரவாகிறது. பல பிரச்சனைகள் எழுகின்றன. பல்வேறு வேர்கள் வெட்டப்பட்டு பிரச்சனைகள் அதிகமாகின்றன.

ஆகவே நான் சொல்வதைப் புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள். நான் ஒளிக்கு எதிராகப் பேசவில்லை. இருளுக்கு கூட எதிராக இல்லாத ஒருவர் எப்படி ஒளிக்கு எதிரானவராக இருக்க முடியும்? இருளையே தெய்வீகம் என்று சொல்லும் பொழுது ஒளியையும் சேர்த்தே சொல்கிறார். இருள் வாழ்வை பரப்புகிறது என்று சொல்லும் ஒருவர் எங்ஙனம் வெளிச்சம் வாழ்வை உருவாக்கக் கூடிய சாத்தியக்கூறு இருப்பதை

மறுப்பார்? வாழ்வு வெளிச்சத்திலிருந்து எழுகிறது. ஆகவே எனது பேச்சை தொகுத்து கொள்ள முயற்சி செய்.

இதைப் பாராட்டவோ, மறுத்துரைக்கவோ அவசரம் காட்டாமல் இருந்தால் புரிந்து கொள்வது சிறிது எளிதாக இருக்கும். அவை செய்வதற்கு அவசரம் இல்லை. ஏனெனில் எனக்கு எந்த எதிர்பார்ப்பும் இல்லை. அல்லது இதை ஒத்துக்கொள்ளவோ, மறுக்கவோ உங்களுக்கும் எந்தத் தேவையும் இல்லை. சிறிது கவனம் மட்டும் கொடுங்கள். அது மட்டுமே எனது கோரிக்கை. இதை ஆழ்ந்து யோசியுங்கள். நீங்கள் சரியென உணர்ந்தால் சரி, அப்படி உணர வில்லையென்றால் உங்களுக்குச் சுதந்திரம் இருக்கிறது. 'இந்த மனிதன் சொல்வது தவறு.' என்ற நினைப்போடு போய்க்கொண்டே இருக்கலாம். இதை ஆழ்ந்து யோசித்து பாருங்கள் என்ற கோரிக்கை மட்டுமே. வேறு எதுவும் இல்லை.

ஒஷோ,

ஏன் வாழ்வு வெளிப்பட விரும்புகிறது?

மனிதனால் இந்தக் கேள்விக்கு விடை கூற இயலாது. நீங்கள் கடவுளை எங்காவது சந்தித்தால் அப்போது இந்தக் கேள்வியை அவரிடம் கேளுங்கள். நீங்கள் அவருடன் கூட ஒத்துப் போக மாட்டீர்கள். ஒத்துப் போவது மிகவும் கடினம்.

என்னுடைய கருத்து என்னவென்றால்.....

உங்களுடைய கருத்தைக் கூறுங்கள்.

இந்தக் கருத்து பரிமாற்றம்தான்...

இல்லை, இல்லை இது கருத்து பரிமாற்றம் இல்லை. நான் கொள்ளவோ, கொடுக்கவோ தயாராக இருந்தால் தவிர, பரிமாற்றம் ஒருபோதும் நிகழ்வதில்லை. உங்களுக்குப் புரிகிறதா?

எனக்கு தெளிவாக புரியவில்லை.

நான் சொல்வதை புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள். நான் பெற்றுக்கொள்ள தயாராக இருக்கிறேன். நீங்கள் கொடுக்க

விரும்பினால் நான் முழுமையாக தயார். அப்போது நான் மௌனமாக அமர்ந்து நீங்கள் சொல்வதைப் புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்வேன். நீங்கள் புரிந்து கொள்வதைப் பற்றி கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்க மாட்டேன். என்னுடைய நிலைப்பாடு புரிகிறதா? நான் ஒரு நேரத்தில் ஒரு செயல் செய்கிறேன், நீங்கள் ஒரு செயல் செய்கிறீர்கள். இரண்டும் ஒரே சமயத்தில் நடந்தால் - இந்தப் பக்கத்திலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். பின் கொடுங்கள்.

இரண்டும் ஒரே சமயத்தில் நடக்க முடியுமே!

ஆம். அதனால்தான் இந்த உலகம் இவ்வளவு குழப்பத்தில் இருக்கிறது. கொள்வதும் கொடுப்பதும் ஒரே சமயத்தில் நிகழ்ந்தால் அது இரண்டும் எதிரெதிர் திசைகளில் இருந்து வரும், அவை கடந்து செல்லும். ஆனால் சந்தித்துக் கொள்ளாது. சந்திப்பது சாத்தியமே இல்லை. நான் எப்போதும் தயார். நான் உங்களை நம்ப வைப்பதில் மகிழ்ச்சி கொள்வதில்லை, மாறாக புரிந்து கொள்ள வைப்பதில்தான் மகிழ்வடைகிறேன். ஆகவே என்னைச் சந்திக்க வாருங்கள், நாம் ஒரு மணிநேரம் உட்கார்ந்து பேசுவோம், நான், நீங்கள் பேசுவதைக் கேட்கிறேன், உங்களை புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்கிறேன். ஆனால் அந்த சமயத்தில் நான் உங்களுக்கு புரியவைக்க முயற்சி செய்யமாட்டேன். அந்தத் தேவை அங்கு ஏற்படாது.

நாம், அதன்பின் கலந்துரையாடலில் ஈடுபடலாம்.

கலந்துரையாட அவசியம் இல்லை. இது உங்களுடைய வாழ்க்கை. இங்கு எந்தக் கலந்துரையாடலுக்கும் தேவை இல்லை. நான் நீங்கள் கூறுவதைக் கேட்கிறேன், அதில் ஏதாவது அர்த்தம் இருப்பதாக தோன்றினால் நான் அதை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். இல்லாவிடில் நான் அதை விட்டுவிடுவேன். அது அங்கேயே முடிந்துவிடும். பின் கலந்துரையாடலுக்கு என்ன தேவை வந்தது? கலந்துரையாடல் பல பிறவிகளுக்கு பின் கடவுளின் எதிரில் நிற்கும்பொழுது நிகழும். அதற்கு முன் அனைத்தும் வீணே.

கடவுள் என்று நாம் குறிப்பிடுபவர் எங்கோ இருக்கிறார் என்று பொருள்படுகிறதே!

நீங்கள் காலைச் சொற்பொழிவுக்கு வந்தீர்களா?

இல்லை, நான் என்னால் காலைச் சொற்பொழிவுக்கு வரஇயலவில்லை.

நீங்கள் காலையில் வரவில்லை. ஆகவே பதிவு செய்யப்பட்ட காலைச் சொற்பொழிவை முழுமையாகக் கேளுங்கள். இங்கிருக்கும் யாரையாவது கேளுங்கள். அவர்கள் உங்களுக்கு உதவி செய்வார்கள். இந்த முழு சொற்பொழிவும் இந்த விஷயத்தைப் பற்றியது தான். கடந்த மூன்று நாட்களில் பேசியவை அனைத்தையும் கேளுங்கள். அதன்பின் என்னுடன் எதையாவது பகிர்ந்துகொள்ள விரும்பினால் ஜபல்பூர் வந்து சந்தியுங்கள். நான் நீங்கள் கூறுவதைக் கேட்கிறேன். நான், நீங்கள் கூறியதைக் கேட்பதன் மூலமாக உங்களுக்கு என்ன புரிகிறது என்பதை உங்களுக்கு சுட்டிக்காட்டுகிறேன். அதை நான் எத்தனை பேசினாலும் உங்களுக்கு புரிய வைக்க முடியாது. நீங்கள் சொல்ல விரும்புவது அனைத்தையும் வெளிப்படுத்தி விட்டால் பின் அது எளிதாகி விடும். மிக எளிதாகும்.

அந்த ஒளி முடிவற்றதாக பரவுகிறது, அது எப்பொழுதும் பிரகாசித்துக்கொண்டே இருக்கிறது.

அப்போது அது பரவட்டும், அதில் எந்தத் தீங்கும் இல்லை. எந்த பிரச்சனையும் இல்லை.

ஒஷோ,

நாம் தியானத்திற்காக யோகாசனம் பயில வேண்டுமா?

உன்னுடைய ஆரோக்கியத்திற்காக யோகாசனம் பயில விரும்பினால் அது சிறந்தது. அதன் செயல்பாடு மிகவும் பயனுள்ளது. ஆரோக்கியத்திற்கு அது மதிப்பானது. ஆனால் ஆரோக்கியம் தியானத்துடன் நேரடியாக தொடர்புடையது அல்ல. ஆரோக்கியமான உடல் தியானத்திற்குள் எளிதாகச் செல்ல முடியும். ஆரோக்கியமற்ற உடல் சிறிது தடையை எதிர்

கொள்ள வேண்டியிருக்கும். சித்து விளையாட்டுக்களை உண்டாக்கித் தரும் மற்ற யோகா முறைகள் எதுவும் தியானத்துடன் தொடர்புடையது அல்ல. டெலிபதி, ஹிப்னாடிசம், அது போன்ற மற்ற மனோ சக்திகளை பெற விரும்பினால் அப்போது அந்த யோகா முறைகள் உதவலாம். ஆயினும் அவை யாவும் தியானத்துடன் சம்பந்தப்பட்டவை அல்ல.

உண்மையான ஆன்மீகம் மற்றும் தியானத்தைப் பற்றித்தான் நான் பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் எதைப் பயிற்சி செய்து முயற்சி செய்தாலும் இறுதியில் செயலற்ற தன்மைக்குள் வந்தே ஆகவேண்டும்.

அப்போது அவை அனைத்தும் பயனற்றவையா?

ஒரு வகையில் வீண்தான். உதாரணமாக, ஒருவர் பல்கலைக் கழகத்திற்கு படிக்கப் போகிறார் எனும் போது, நான் ஆன்மீகத்திற்காக பல்கலைக்கழகத்திற்கு படிக்கப் போவது வீண் என்று சொல்கிறேன். அவர் வந்து பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கப்போவது வீணா என்று கேட்கும்பொழுது, நான் இல்லை, இல்லை, பல்கலைக்கழகத்தில் படிப்பது என்பது வேறு, இந்தக் குறிக்கோளுக்காக படிப்பது என்பது வேறு என்று சொல்கிறேன். ஒரு டாக்டருக்காக படிக்க விரும்பினால் மெடிக்கல் காலேஜில் படிக்கத்தான் வேண்டும். ஆனால் டாக்டர் ஆவதோ, என்ஜினியர் ஆவதோ தியானத்துடன் தொடர்புடையது அல்ல. டாக்டர் ஆகாமல், என்ஜினியர் ஆகாமலேயே தியானம் செய்யலாம். ஒரு டாக்டராகவோ ஒரு என்ஜினியராகவோ ஆகலாம். தியானமே செய்யாமல் இருக்கலாம். முழுமையாக தியானம் செய்வதை தவிர்த்து விடலாம். அது உங்களுடைய தொழிலுடன் தொடர்புடையது அல்ல.

ஆகவே நான் யோகா, மற்றும் இதர முறைகள் யாவும் ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கு உதவாது என்று கூறினால், யோகா வீண் என்று நான் கூறுகிறேன் என்று பொருளல்ல. உங்களுடைய உள்வளர்ச்சிக்கு தொடர்புடையவை பற்றி மட்டுமே நான்

சொல்கிறேன். எப்போதும் இந்த நிபந்தனையை நினைவில் கொள்ளுங்கள். இல்லாவிடில் நீங்கள் சிரமப்படுவீர்கள்.

அதற்கு வேறு பலன்கள் உண்டல்லவா?

ஆம். அதற்கு வேறுவிதமான பலன்கள் உண்டு. அது மற்ற வகையில் உபயோகப்படும்.

ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கு என்றுதான் இன்று எல்லா இடங்களிலும் யோகா கற்றுத்தரப்படுகிறது.

ஆமாம், ஆமாம். அப்படித்தான் கற்றுத்தரப்படுகிறது.

எல்லாவிதமான பிரச்சனைகளும் அந்த விதமான சிந்தனையிலிருந்துதான் எழுகின்றன.

அது அப்படி சொல்லித்தான் கற்றுத்தரப்படுகிறது. இந்த போதனைதான் குழப்பத்தை உண்டாக்குகிறது, கொந்தளிப்பைத் தருகிறது. யோகா மிகவும் கற்றுத்தரப்பட்டுள்ள இந்த நாட்டில் ஆன்மீகம் எங்கே உள்ளது? எல்லாவிதமான நிலைகளும் எல்லா விதமான ஆசனங்களும் இங்கே பயிற்சி செய்யப்படுகின்றன. எல்லாமும் செயல்படுத்தப்படுகிறது. ஆனால் உள்வளர்ச்சி எப்படி உள்ளது?

பரகாய பிரவேசம் எனப்படும் மற்றவர்களின் உடலில் நுழைவது போன்ற அதீத சக்திகளும் ஆன்மீகத்தின் பாகம்தானே!

இந்த விஷயங்களுக்கும் ஆன்மீகத்திற்கும் எந்த தொடர்பும் இல்லை.

இந்த யோகா சக்திகள் நம்முடைய உள்வளர்ச்சிக்கு உதவி செய்யாதா?

செய்யாது. செய்யவே செய்யாது. பல வகைகளில் அவை தொந்தரவாகவே இருக்கும். ஏனெனில் அவை உன்னை வேறொரு திசையில் எடுத்துச் செல்லும். உதாரணமாக நான் நேரிடையாக உதய்பூர் ரயில் நிலையம் செல்ல விரும்புகிறேன். பாதையில் பலவிதமான திருப்பங்கள் உள்ளன. ஒரு பாதை கண்காட்சி வழியாக செல்லுகிறது, மற்றொரு பாதை சினிமா

தியேட்டர் வழியாக செல்லுகிறது. இந்த பாதைகள் வேறு வேறு இடங்களுக்கு கொண்டு செல்பவை. நான் சினிமா தியேட்டருக்கு சென்றால் ரயில்நிலையம் செல்லும் என்னுடைய பயணம் தடைப்படும். ஏனெனில் சினிமாவை அனுபவிப்பது என்னை திசைதிருப்பி விடும். நான் உண்மையிலேயே ரயில்நிலையம் செல்ல விரும்பினால் நான் சினிமாவை தவிர்த்துவிட்டு ரயில்நிலையம் நோக்கிச் செல்ல வேண்டும். நீ இது போன்ற விஷயங்களை பாதையில் கடந்துபோவாய், ஆனால் அவை திசை திருப்பும் மாற்றுப் பாதைகளே.

உதாரணமாக, மல்யுத்த வீரர் ராமமூர்த்தியை எடுத்துக் கொள்வோம். அவருடைய உடல் எதனால் உருவானதோ அதே போலத்தான் நம்முடைய உடலும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. யாராவது ஒருவர் தானும் ராமமூர்த்தியைப் போல உருவாக விரும்பினால், முயற்சி செய்தால் உருவாக முடியும். அதில் எந்த பிரச்சனையும் இல்லை. ஆனால் ராமமூர்த்தி தன்னுடைய உடலை கட்டுமஸ்தாக வைத்திருப்பதைக் கண்டு நாம் வியப்படைகிறோம், ஆச்சரியப்படுகிறோம். அவர் மீது கார் ஏறினாலும் எதுவும் ஆகாத அளவு அவர் வலிமையாக இருக்கிறார். அவருக்கு எதுவும் ஆவதில்லை. நீ ஒரு கல்லை தூக்கி அவரது நெஞ்சின் மீது போட்டு உடைத்தாலும் அவருக்கு காயம் எதுவும் படுவதில்லை. அவர் காரை இழுத்து பிடித்துக்கொண்டு விட்டால் என்ஜின் என்ன உறுமினாலும் கார் ஓர் அங்குலம் கூட அசைய முடிவதில்லை. இந்த சக்திகள் அனைத்தும் நமது உடலில் மறைந்துள்ள சக்திகள். ஆனால் மறைந்துள்ள இந்த சக்திகளை வெளியே கொண்டு வருவதற்கும் ஆன்மீகத்திற்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை.

யாராவது உன்னிடம் நீ முதலில் ராமமூர்த்தியைப் போல உருவாகு. பின்பு மட்டுமே உன்னால் ஆன்மீகத்திற்குள் செல்ல முடியும் என்று கூறினால் அது மிகவும் கடினம். தியானத்திற்கும் ராமமூர்த்தி போல மாறுவதற்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை.

நம் எல்லோருக்கும் உடல் உள்ளது. நாம் உடலுடன் இரண்டு விதமாகச் செயல்படலாம். உடல் மூலமாக செயல்பட்டு உடலைத் தாண்டி செல்லும்போது அது உன்னை மனதை நோக்கி கொண்டு செல்லும். இது ஒரு விதம். மற்றொரு விதமாக உடலுக்குள் சென்று செயல்படுவது. ஆனால் அது உன்னை உடலைத் தாண்டி மனதுக்கு கொண்டு செல்லாது.

உடல், மனம், இருப்பு என்ற மூன்று விஷயங்கள் உள்ளன. இதில் ஒரு விதம் உடலிலிருந்து மனதிற்கு, மனதிலிருந்து இருப்புக்கு என செல்வது. மற்றொரு விதம் உடலுக்குள் என ஆழ்ந்து சென்று உடலின் மர்மங்களை கண்டறிவது. மனதின் ஆழத்தில் சென்று மனதின் மர்மங்களைக் கண்டுபிடிப்பது. இருப்பின் வேர் வரை சென்று அதன் ஆழமான மர்மங்களை உணர்வது. இவை யாவும் செங்குத்து வழிகள், அவை யாவும் நேர்கோட்டு வழிகள்.

ராமமூர்த்தி நேர்கோட்டு வழியில் உடலின் உள்ளே செல்கிறார். அவரால் உடலின் மர்மங்களைக் கண்டுபிடிக்க முடியும். மேலும் அவரையும் தாண்டி மேலும் அதிகமான மர்மங்களை பின்னால் வருபவர்களால் கண்டுபிடிக்க முடியலாம். உடல் தன்னளவில் முடிவில்லாதது. நமது உடலில் கூட நமக்கே தெரியாத பலவேறு விதமான மர்மங்கள் புதைந்து கிடக்கின்றன, நாம் அதை முழுமையாக புறக்கணித்து விடுகிறோம்.

ஆகவே 'ஹத யோகா' நமது உடலில் நேர்க்கோட்டு முறையில் உள்ளே நுழைவது. பல பிறவிகளாக நீ அதனுள் ஆழமாக ஆழமாக என சென்று கொண்டே இருக்கலாம். ஆச்சரியமான அனுபவங்களையும் அதிசயமான சக்திகளையும் நீ பெறலாம். ஆனால் அவை யாவும் உன்னுடைய உள்வளர்ச்சிக்கு எந்த வகையிலும் உதவாது. அவை யாவும் உடலுக்கே உரிய மர்மங்களாகும். நீ நீண்ட ஆயுளையும் இரும்பு போன்ற உடலையும் பெறலாம். இவை யாவையும் அடைந்தபின் என்ன நடக்கும்? எதற்கும் பொருளில்லை. மரணத்தை ஒத்திப் போடலாம்,

ஆனால் இவற்றால் உள்முக பயன் என்ன? எதுவும் இல்லை. தன்னுணர்வில் வளர்ந்திட, அதன் உயர்ந்த தளத்திற்கு செல்ல ஒரு சாதாரண ஆரோக்கியமான உடலே போதுமானது. உடலின் ஆழத்து மர்மங்களுக்கு செல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

உதாரணமாக, ஒரு காரை ஓட்டுவதற்கு ஸ்டியரிங் வீலை எப்படி கையாளுவது, ஆக்ஸிலேட்டரை எப்படி அழுத்துவது, காரை எப்படி திருப்புவது, பிரேக்கை எவ்வளவு அழுத்துவது என்பது போன்ற விஷயங்கள்தான் தெரிந்திருக்க வேண்டும். காரை ஓட்டுவதற்கு இந்த அடிப்படை விஷயங்கள் தெரிந்திருந்தாலே போதும். காரின் என்ஜின் எப்படி வேலை செய்கிறது, அதன் செயல்பாடு, அது எதைச் செய்யாது, எதைச் செய்யும் என்பது போன்ற விவரங்கள் நமக்கு தேவை இல்லை. அதை செய்வதற்கு கார் மெக்கானிக் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் காரின் என்ஜினின் ஆழம் வரை சென்று அறிந்தவர்கள். இவை யாவும் தெரியாமலேயே நீ காரை ஓட்டலாம். காரை ஓட்டுவதற்கு தேவையான அடிப்படை அறிவு இருந்தாலே போதும். ஆனால் ஒரு மெக்கானிக்குக்கு இந்த அடிப்படை அறிவு மட்டும் போதாது. கார் டிரைவர்களில் பலர் கார் என்ஜின் எங்ஙனம் வேலை செய்கிறது என்பதை பார்த்தது கூட கிடையாது. ஒரு கார் எப்படி வேலை செய்கிறது, என்று கேட்டால் அதற்கு அவர்களால் பதில் சொல்ல முடியாது. அவர்களுக்கு தெரிந்ததெல்லாம் ஆக்ஸிலேட்டரை எப்படி அழுத்துவது, ஸ்டியரிங் வீலை எப்படி திருப்பினால் எங்கே திரும்பும் என்பது மட்டுமே. மற்றபடி வேறு எதுவும் அவர்களுக்குத் தெரியாது.

மனதின் தளத்திற்கு நீ சென்றடைந்து விட்டால், மனதிற்குள் ஒரு நேர்க்கோட்டு பாதை செல்வதை காண்பாய். அந்தப் பாதையின் வழி மனதிற்குள் சென்றால், எல்லா விதமான அசாதாரணமான சக்திகளையும், அதீத சக்திகளையும், அற்புதங்களையும் நீ கண்டடைவாய். இதுதான் மாயா

ஜாலங்களின் உலகம். சாதாரண மக்களுக்கு சாத்தியமில்லாத விஷயங்கள் மனதின் இந்த தளத்தில் செயல்படுத்த முடியும். ஆனால் மறுபடியும் நீ மனோசக்தி தளத்தினுள் ஆழமாகச் செல்கிறாய்.

மேலும் இருப்பினுள் நகர, உனக்கு சாதாரண மனமே போதுமானது. அதுவே அதிகம். அதை விடுத்து மனதின் ஆழத்தினுள் செல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

முன்றாவது தளம் உன்னுடைய இருப்பு. உன்னுடைய இருப்பினுள் நீ நேர்க்கோட்டு பாதையில் நுழைந்தால் வேறு விதமான விஷயங்கள் நிகழ ஆரம்பிக்கும். இருப்பினுள் நேர்க்கோட்டுப் பாதையில் நுழைந்தவர்கள் வேறுவிதமான அற்புதங்களைச் சந்திப்பார்கள். ஆனால் செங்குத்து முறையில் இருப்பினுள் நுழைந்தவர்களே இயற்கையுடன் சங்கமிக்கிறார்கள். ஆகவேதான் இருப்பினுள் நுழைந்திருந்தால்கூட நேர்க்கோட்டுப் பாதையில் நுழைந்தால் அவர்களால் இறுதியான சத்தியத்தை சென்றடைய முடியாது. அவர்கள் தவறவிட்டதன் காரணம் அவர்கள் தங்களுக்குள் நேர்க்கோட்டு பாதையில் நுழைந்ததே, செங்குத்து பாதையில் அவர்கள் தங்களுக்குள் இறங்கவில்லை. அவர்களால் இருப்பை கடக்க இயலவில்லை. அவர்கள் இருப்பினுள் நுழைந்து விட்டார்கள், அங்கே இறுதியானதை கண்டெடுக்க முடியவில்லை. அப்போது அவர்கள் கடவுள் இல்லை என்று கூறுகிறார்கள்.

இந்தக் காலகட்டத்தில் இதே விஷயம் தான் மேற்கத்திய மனோபாவத்திலும் நிகழ்ந்துள்ளது. அது மனதினுள் நேர்க்கோட்டுப் பாதையில் நுழைந்துள்ளது. அது அங்கே எந்த ஆன்மாவும் இல்லை என மறுக்கிறது. மேற்கத்திய மனோபாவமும் மருத்துவமும் உடலினுள் நேர்க்கோட்டுப்பாதையில் நுழைந்துள்ளது. அவர்கள், ஆன்மாவா? மனமா? இங்கே உடல் மட்டுமே உள்ளது, மற்ற அனைத்தும் உடல் இயக்கத்தின் பாகங்களே என்று கூறுகிறார்கள். நான் சொல்லும் கோணத்தை விளங்கிக் கொண்டீர்களா?

ஆகவே இவைதான் மர்மங்கள். அற்புதங்கள். ஆச்சரியங்கள். அதனால்தான் இத்தனை கஷ்டங்களும் எழுகின்றன. எனவே நான் பேசுவதன் நோக்கம் உங்களைச் செங்குத்துப் பாதையில் முன்னோக்கிச் செல்ல உதவி புரிவதே. அப்போதுதான் நீங்கள் எங்கிருக்கிறீர்களோ அங்கிருந்து நீங்கள் எங்கு எப்படி சென்றால் இந்த இயற்கையுடன் சங்கமிக்க முடியுமோ அங்கே அப்படி செல்ல வழி காட்டுவதே. நான் வழியில் உள்ள திருப்பங்களைப் பற்றி பேசவில்லை. ஆனால் அந்தத் திருப்பங்கள் அங்கே இருக்கின்றன, அதன் வழி செல்ல முடியும். முழு விஞ்ஞானமும் அந்தப் பாதைகளில்தான் பயணம் செய்கிறது.

அதனால்தான் பதஞ்சலி யோகாவில் அர்த்தமில்லை என்பதல்ல, மேற்கத்திய விஞ்ஞானத்தில் பொருளில்லை என்பதல்ல, மேற்கத்திய மனோதத்துவம் வீண் என்பதல்ல. அவை யாவும் அர்த்தமுள்ளவையே. ஆனால் செங்குத்துப் பாதையில் பயணப்படும் சாதகனுக்கு அவை யாவும் தடைகளே. அவன் அந்த மாற்றுப் பாதைகளில் சென்றால், அவை நீண்ட பாதையாக இருக்கலாம், அவன் திரும்பி வர முடியாமல் போகலாம், அல்லது பல பிறவிகள் கடந்து போகலாம், அல்லது அவனால் தன்னுடைய பயணப்பாதைக்கு வர முடியாமல் போகலாம்.

எனவே நேர்க்கோட்டுப்பாதையில் முன்னோக்கி செல்வது தான் செய்ய வேண்டியது. அதனால்தான் நான் நேரிடையாக அதை மட்டுமே பேசுகிறேன். ஒரு அங்குலம்கூட வீணாக காலம் கழிய இடம் கொடுக்காமல் செல்ல வலியுறுத்துகிறேன். மற்ற அனைத்தும் பயனற்றது என நான் கூறவில்லை, ஆனால் இந்தக் கோணத்தில் பார்த்தால் அவை யாவும் வீணான பயிற்சிகளே. ஒரு சினிமா அதற்கே உரிய பயனைக் கொண்டுள்ளது, ஒரு ஆஸ்பத்திரி அதற்கே உரிய பயனைக் கொண்டுள்ளது. ஆனால் ரயில்வே நிலையம் சென்று சேர வேண்டிய நபர் சினிமாவை தவிர்த்து, ஆஸ்பத்திரியை கடந்து, ரயில்வே நிலையத்தை நோக்கியே நடக்க வேண்டும். இது யாவற்றுக்கும் பொருள் இதுதான்.

ஓஷோ,

நான் சன்னியாஸ் எடுப்பதற்கு உங்களுடைய வழிகாட்டுதல் எனக்குத் தேவை.

முதல் விஷயம், நீங்கள் சன்னியாஸ் எடுப்பதற்கு மற்றவர்களுடைய வழிகாட்டுதல் தேவைப்படுகிறது என்றால், அப்போது சன்னியாஸ் எடுக்காதீர்கள். உங்களுக்கு உள்ளார்ந்த உணர்வு வரும்போது, இந்த முழு உலகமும் எதிர்த்து நின்றாலும் அதை எடுக்க வேண்டும் என்று எப்போது உங்களுக்குத் தோன்றுகிறதோ அப்போது மட்டுமே எடுங்கள். இல்லாவிடில் நீங்கள் சிரமப்படுவீர்கள்.

நீங்கள் சிரமம் என்று எதைச் சொல்கிறீர்கள்?

உங்களுடைய மனம் சன்னியாஸ் எடுப்பதற்கு மற்றவர்களுடைய வழிகாட்டுதலைக் கேட்கிறது என்றால், இந்த விஷயத்தில் உங்களுக்கு தெளிவு இல்லை என்பதையே அது காட்டுகிறது. அதனால்தான் நீங்கள் கேட்கிறீர்கள்.

இல்லை, இந்த கணமே நான் சன்னியாஸ் எடுக்கத் தயார். ஆனால் நான் என்னை கவனித்துக்கொள்ள, பணம் சம்பாதிக்க வேலை செய்தாக வேண்டும், இந்த உலகத்தில் இருந்தாக வேண்டும். நான் முழுமையாக இங்கு வருவதற்கு இன்னும் சிறிது காலம் பிடிக்கும். ஆகவேதான் இந்தக் கேள்வி எழுந்தது.

எனக்கு உங்களுடைய பாயின்ட் புரிகிறது. நம்முடைய மனதில் தெளிவு இல்லாதபோது தான் நாம் மற்றவர்களுடைய வழிகாட்டுதலை கேட்க நினைப்போம். உதவி கேட்டாலே நாம் குழப்பத்தில் இருக்கிறோம் என்றே பொருள். நான் சொல்வது விளங்குகிறதா? யாரிடமாவது என்ன செய்வது என்று கேட்டாலே நாம் குழப்பத்தில் இருக்கிறோம் என்றே அர்த்தமாகும்.

ஆகவே இரண்டு விதமான சாதகர்கள் இருக்கிறார்கள். முதல் வகை யாருடைய வழிகாட்டுதலின் பேரிலாவது சன்னியாஸ் எடுப்பவர்கள், மற்றொரு வகை யாருடைய தூண்டுதலும்

இல்லாமல் தாங்களாகவே சன்னியாஸ் எடுப்பவர்கள். அது அவர்களின் வரம்.

ஆகவே இந்த உலகத்தின் விளையாட்டு முடிந்துவிட்டது, சன்னியாஸ் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று எந்த நாளில் நினைக்கிறாயோ அன்று நீ வரம் பெறுகிறாய். அப்போது விஷயம் முடிந்தது. யாரையும் கேட்காதே. யாரையும் கேட்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. யாரையாவது கேட்கிறாய் என்றாலே இன்னும் எடுக்கலாமா வேண்டாமா என்ற குழப்பத்தில் இருக்கிறாய் என்றே பொருள். முடிவு எடுப்பதற்கு ஏதாவது ஒரு வகையில் உனக்கு ஆதரவு தேவைப்படுகிறது - அப்போது நீ இரண்டு வகையான பதில்களையும் பெறுவாய்.....

எனக்கு முடிவில் குழப்பமாக இருக்கிறது. எனக்கு உலகைப்பற்றித் தெரியவில்லை. எப்படி இப்போது இணைத்துக்கொள்வது என்பதும் தெரியவில்லை.

ஆமாம், ஆமாம், அது அப்படித்தான். அதனால்தான் நீ உனக்கு அறிவுரை சொல்லக்கூடிய நபர்களை தேடுகிறாய். சிலர் எடுத்துக்கொள் என்று கூறுவார்கள், சிலர் எடுக்காதே என்று கூறுவார்கள். இருப்பினும் இறுதியில் நீதான் அந்த முடிவை எடுத்தாக வேண்டும்.

சன்னியாஸ் எடுத்த பின்னும் வேலைக்குத் தொடர்ந்து செல்லலாம் என்று நீங்கள் கூறினீர்கள். ஆனால் பின் சன்னியாஸ் எடுப்பது எதற்காக? அது சமுதாயத்திற்காக என்றாகி விடுகிறதல்லவா? நான் சந்தித்த ஒரு சுவாமியிடம், ஒரு சன்னியாசியாக வாழ்வதில் என்ன வித்தியாசம் இருக்கிறது என்று கேட்டேன்.

ஆமாம், இந்த மற்றொரு விஷயத்தையும் நீங்கள் மனதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் இந்த உலகில் உள்ள மக்களை எப்படி பார்க்கிறீர்களோ அப்படியே இந்த சன்னியாஸ் எடுத்துக் கொண்டவர்களையும் பார்க்கிறீர்கள். உண்மையில் அவர்கள் எந்த நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்பதை பார்ப்பதில்லை. பொதுவாக மக்கள், கல்யாணம் செய்து

கொண்டவர்கள் சந்தோஷமாக இருப்பதில்லை, ஆயினும் ஏன் எல்லோரும் கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள்.

எனக்கு என் வாழ்வில் எந்த சந்தோஷமும் இல்லை.

நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள் என்று எனக்குப் புரிகிறது. இதே விதத்தில் சன்னியாஸ் எடுத்துக் கொள்வதில் எத்தனை பேர் சந்தோஷமாக இருக்கிறார்கள் என்பதையும் பார்க்க வேண்டும்.

ஆனால் நீங்கள் சொல்லும்போது பரவசம் அழிவற்றது என்று கூறினீர்கள்.

இல்லை, இல்லை. இந்த வார்த்தைகள் எல்லாம் சரிதான். ஆனால் உன்னுடைய பிரச்சனைக்கும் இதற்கும் என்ன தொடர்பு?

அவர்கள் மகிழ்ச்சியாக இல்லை என்றால் அவர்களால் தங்களுக்குள் மகிழ்ச்சியை பார்க்க முடியவில்லை என்று பொருளாகுமா?

ஆமாம். நீ உனக்குள் பார்ப்பதாக இருந்தால் எப்படி இருந்தாலும் பார்க்கலாம். அப்போது சன்னியாஸ் எடுப்பதிலோ அல்லது நான் கொடுப்பதிலோ என்ன அர்த்தம்? நீ எங்கே இருந்தாலும் உனக்குள் பார். சாட்சியாக பார்ப்பதுதான் முழு பாயின்ட் என்றால் பின் நீ இந்த அறையில் உட்காரலாமா அல்லது வேறொரு அறையில் உட்காரலாமா என்று கேட்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? நீ எங்கே இருந்தாலும் அமைதியாக அமர்ந்து கவனி. உன்னுடைய உள்சந்தோஷத்தை ஒரு நர்ஸாக வேலை செய்து கொண்டு இருந்தாலும் சரி, ஒரு சன்னியாஸியாக இருந்தாலும் சரி, கவனித்துக்கொண்டே இரு. பின் அங்கே எந்தத் தகராறும் இருக்காது. பார்ப்பதை மட்டும் செய்துகொண்டிருந்தால் பின் அங்கே எந்தவிதமான தகராறும் இருக்காது.

முக்கியமாக, அது மட்டுமல்ல, பார்ப்பது மட்டுமே பிரச்சனையல்ல, அதைப் புரிந்து கொள்ளவும் வேண்டும். நீ

எப்படி கவனிப்பாய்? நீ எப்படி பார்ப்பாய்? நீ பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது அங்கே குழப்பம் இருக்கும். அப்போது நீ உனது குழப்பத்தைப் பற்றி கவனம் பெற்று விடுவாய். அதனால் இந்த அறையில் இருந்து பார்ப்பது எளிதாக இருக்குமா அல்லது அந்த அறையில் இருந்து பார்ப்பது எளிதாக இருக்குமா என்று சஞ்சலம் கொள்வாய். அது பொருட்டல்ல.

இன்னொரு விஷயமாக நீ நான் விரக்தி அடையவில்லை என்று சொல்கிறாய். அது நல்லதுதான். உண்மையிலேயே நல்லது. மற்றவர்களின் அபிப்பிராயத்தைப் பற்றி எனக்கு எந்தக் கவலையும் இல்லை என்றும் சொல்கிறாய். அதுவும் மிகவும் நல்லது. பின் அறிவுரை கேட்பதை விட்டுவிடு. உன் வாழ்வை நீ விரும்பும் வழியில் வாழ். ஒரு விஷயம் நினைவில் கொள். இந்த உலகியல் ரீதியான மனிதனாக இருப்பதை விட்டு விட்டு ஒரு சன்னியாஸியாக மாறுவது எளிதானது. ஆனால் ஒரு சன்னியாஸியாக வாழ்ந்துவிட்டு திரும்பவும் உலகியல் வாழ்வுக்குள் நுழைவது மிகவும் கடினமான ஒன்றாகும்.

ஏனெனில் நீ சன்னியாஸியாக மாறிவிட்டால் ஒவ்வொருவரும், எவ்வளவு புண்ணியவான் என்று கூறுவார்கள். உன்னை பாராட்டுவார்கள், போற்றுவார்கள், அவர்களது வாழ்த்துக்களையும் தருவார்கள். நீ துறவிகள், சுவாமிகள், இது போன்ற வகையான மக்களையும் சந்திப்பாய். நான் திரும்ப உலகியல் வாழ்வுக்கு செல்லப் போகிறேன் என்று நீ கூறினால் எல்லா கதவுகளும் அடைக்கப்பட்டுவிடும். கிண்டலும் கேலியும் கண்டனமும் உன் மேல் மழையாக பொழியும். இந்த சமுதாயம் மிகவும் தந்திரமானது. இது நீ சன்னியாஸ் எடுத்துக் கொள்ள எல்லா வாயில்களையும் திறந்து வைக்கும். ஆனால் திரும்ப இந்த உலகியல் வாழ்வுக்கு வர ஒரு கதவு கூட இருக்காது.

ஆகவே என்னுடைய ஆலோசனை என்னவென்றால் எதிர்காலத்திலும் உனக்கு சுதந்திரம் கொடுக்கக் கூடிய ஒன்றை தேர்ந்தெடு. எதனுடனும் உன்னைப் பிணைத்துக்கொள்ளாதே. இல்லாவிடில் அதுவே துயரங்களுக்கு ஆரம்பமாகி விடும்.

இப்போது நீ நர்ஸாக பணியாற்றும் போது யாரும் உனக்கு எந்தத் தளையையும் போடவில்லை. உனக்கு சுதந்திரம் இருக்கிறது. சன்னியாஸ் எடுத்துக்கொண்டு விட்டால் உனக்கு சுதந்திரம் இருக்குமா? நீ இப்போது உன்னுடைய வேலையை விட்டுவிட்டால் யாரும் எதுவும் சொல்லப் போவதில்லை. ஆனால் சன்னியாஸ் எடுத்துக் கொண்டபின் நீ வேலையை விட்டால் நீ பிரச்சனையில் மாட்டிக்கொள்வாய்.

ஆகவே இப்போதுள்ள சூழலில் சன்னியாஸ் எடுப்பதை விட ஒரு நர்ஸாக இருப்பதில் அதிக சுதந்திரம் இருக்கிறது. ஒரு செருப்பு தைப்பவனுக்குக் கூட ஒரு துறவியை, ஒரு கன்னியாபூரீயை, விட அதிக சுதந்திரம் இருக்கிறது. அவனால் எப்போது வேண்டுமானாலும் செருப்பு தைப்பதை விடமுடியும். ஆனால் துறவியால் தன்னுடைய நிலையை மாற்றிக் கொள்ள முடியாது. அதுதான் கடினம்.

ஆனால் இந்தப் பாதைதான் எழுச்சியின் பாதை.

எல்லா பாதைகளும் எழுச்சியின் பாதைகளே. எழுச்சி யில்லாத பாதைகளே இல்லை. நீ கிளர்ச்சி கொண்டு எழ விரும்பினால் எந்தப் பாதையிலிருந்து வேண்டுமானாலும் எழலாம். அதனால்தான் எந்தப் பாதை உனக்கு அதிக சுதந்திரம் கொடுக்கிறதோ அதே பாதை உனக்கு எழுச்சிக்கான அதிக வாய்ப்புகளையும் தரும். ஆகவே எந்த பந்தத்திலும் விழ வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

சன்னியாஸ் என்பதற்கான அர்த்தம் என்ன? யாராவது என்னிடம் வந்து, நான் சன்னியாஸ் எடுத்துக் கொள்ளவா வேண்டாமா என்று கேட்டால் நான் திகைத்துப் போகிறேன். சன்னியால் என்ற வார்த்தையின் பொருளே முழுமையான சுதந்திரம். யார் எந்த நெறிநூல்களை பொருட்படுத்துவ தில்லையோ, யார் பந்தங்களை, தளைகளை வைத்துக் கொள்வ தில்லையோ, யார் எந்த கட்டுப்பாடுகளையும் பின்பற்றுவ தில்லையோ, யார் மற்றவர்களின் எந்த அபிப்பிராயத்தையும் பொருட்படுத்துவதில்லையோ அவர்களே சன்னியானிகள்.

அவர் இயல்பாக செயல்படுவார். அதுதான் சன்னியாஸ் என்பதன் பொருள்.

ஆனால், தான் சன்னியாஸ் எடுத்துக் கொள்ளலாமா என்பதை அடுத்தவரிடம் கேட்கும்போது, இது தான் இந்த வகையான பந்தத்தில் ஏற்றுக் கொள்வதா வேண்டாமா என்று கேட்பதை போலுள்ளது. இது ஒரு சுவாரசியமான விஷயம். சன்னியாஸ் என்ற வார்த்தையே சுதந்திரமாக தன்னிச்சையாக செயல்படுவதையே குறிக்கிறது. எது உனக்குச் சரி என்று படுகிறதோ அதன்படி இயல்பாக செயல்படுதல். எந்த தளையையும் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. உனக்குப் புரிகிறதா? எதனுடன் உன்னை கட்டிப் போட்டுக் கொள்ளாதே.

ஆனால் நம்மால் பந்தங்கள் இல்லாமல் இருக்க முடிவதில்லை. ஒருவர் திருமணம் செய்து கொள்ள சொல்கிறார், மற்றொருவர் திருமணம் செய்து கொள்ளாதே என்கிறார். மற்றொருவர் சன்னியாஸ் என்ற கட்டுக்குள் சிக்கிக் கொள் என்கிறார். ஆனால் தளைகளின்றி இருக்காதே. எதனுடனாவது கட்டுண்டு இரு. தேர்ந்தெடுத்தல் இன்றி மையத்தில் இருக்க உனக்கு அனுமதி கிடையாது. குறிப்பாக, பெண்கள் சுதந்திரமாக இருக்க அனுமதியே கிடையாது. இந்தச் சமுதாயம் ஆண்களால் ஆளப்படுகிறது. இந்த சமுதாய அமைப்பே பெண்களுக்கு எதிரானதாக உள்ளது. அது ஒன்று மனைவியாக இரு. இல்லாவிட்டால் துறவியாக போ என்கிறது. உனக்கு சுதந்திரமாக இருக்க அனுமதி இல்லை. என்னுடைய பார்வையில் சன்னியாஸ் என்றால் சுதந்திரமாக இருத்தல்.

சுதந்திரமாக இரு. நீ விரும்பும் வரை நர்ஸாக பணி செய். நீ வேறு எதையாவது செய்ய விரும்பினால் அதற்கு பயிற்சி எடுத்துக் கொள். ஆனால் மற்றவர்கள் சொல்வதை செய்யாதே. அது மடத்தனமானதும், காட்டுமிராண்டித்தனமானதும் ஆகும். மற்றவர்களால் செலுத்தப்படுவதில் என்ன இருக்கிறது? சுதந்திரமாக இருப்பதற்கு மற்றவர்கள் எப்படி உதவ முடியும்? எல்லா வகையான ஆலோசனைகளும் அடிமைத்தனங்களே.

சுதந்திரமாக இரு, அப்போது எல்லாமும் சரியாக இருக்கும். உன்னுடைய உள்ளார்ந்த ஆனந்தத்தை தேடு. நீ எதை உணர்கிறாயோ அங்கே போ. யாரைக் கண்டும் பயப்படாதே. இதுதான் சன்னியாஸியாக இருப்பதன் பொருள். யாருக்கும் பயப்படாதே. இப்போது நீ சன்னியாஸ் எடுத்தால் நீ பயப்பட்டாக வேண்டும். உன்னைச் செலுத்தியவர்களைக் கண்டு நீ பயப்படுவாய். இந்தச் சமுதாயத்தைக் கண்டு பயப்படுவாய். ஒரு பிரிவுக்குள் நீ அடங்கி விடுவாய். அவர்கள் உன்னுடைய சாப்பாட்டை, நடப்பதை, தூங்கும் நேரத்தை, குடிப்பதை, நீ எங்கே போக வேண்டும், எங்கே போகக் கூடாது என எல்லாவற்றையும் கட்டுப்படுத்துவார்கள். அது மிகவும் சிரமம். பின்பு நீ அதை மாபெரும் துயரமாகக் காண்பாய். அது ஒரு நர்ஸாக பணி புரிவதை விட மோசமாக இருக்கும்.

ஒரு விஷயம் செய். எது உனக்கு ஆனந்தத்தைத் தருகிறதோ, அதைத் தொடர்ந்து செய். என்று நீ முழு விடுதலை அடைகிறாயோ அன்று நீ ஒரு சன்னியாஸி. அது மற்றவர்களுடன் தொடர்புடையதல்ல. உனக்கு என்னுடைய பாயின்ட் புரிகிறதா? நீ நர்ஸாக பணி புரியும்போதே சுதந்திரமாக இருக்கலாம், அல்லது அந்த வேலையை நீ விடும்போது அது நிகழலாம்.

இல்லை, ஆனால் ஆன்மீக அறிவு.....

ஆன்மீக அறிவு பெற யார் தடை செய்கிறார்கள்?

என்னுடைய திறன் அளவானது.

ஒவ்வொருவருடைய திறனும் அளவானதே. ஒவ்வொருவருக்கும் அளவான திறமைதான் உள்ளது. சன்னியாஸிகளுக்கு கூட அளவான திறனே இருக்கிறது. துறவிகளுக்கு கவலையே இல்லை என நினைக்கிறாயா? அவர்களுக்கும் காலையிலிருந்து மாலை வரை உணவு எங்கே கிடைக்கும் எங்கே தங்குவது என்ற கவலைகள் உண்டு. நீ அந்த வகையில் கவலையற்றவள்.

யார் ஒருவர் ஆறு மணி நேரம் முதல் எட்டு மணி நேரம் வரை வேலை செய்கிறார்களோ அவர்கள் மற்ற நேரங்களில் சுதந்திரமானவர்கள் என்பதை நான் புரிந்து கொண்டிருக்கிறேன். ஒரு சன்னியாஸி நாள் முழுவதும் வேலைக்காரனே. மேலும் அவன் முட்டாள்களுக்கு வேலைக்காரன். புத்திசாலித்தனம் என்று ஒன்று இருப்பதைக் கூட அறியாத அடிமுட்டாள்களுக்கு அவன் வேலைக்காரன். ஆறு மணி நேரம் ஆபிஸில் வேலை செய்துவிட்டு வந்தபின் நீ விடுதலையானவன். நீ நினைப்பதை நீ செய்யலாம். ஆட நினைக்கிறாயோ, பாட நினைக்கிறாயோ, படிக்க நினைக்கிறாயோ அதைச் செய்யலாம். நீ அந்த விஷயங்களை ஒரு சன்னியாஸியாக இருந்துகொண்டு செய்ய முடியாது. முட்டாள்கள் எல்லா இடத்திலிருந்தும் உன்னைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். நீ யாருடன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாய், நீ யாரைச் சந்திக்கிறாய், நீ எங்கே போகிறாய் என்று பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். நீ ஏதாவது தவறாக செய்தால் பின் உனக்கு உணவு கிடைக்காது, மரியாதை கிடைக்காது. எல்லாமும் மீளாத துயரமாகி விடும்.

உனக்கு வேலை இருந்தால், அப்போது நீ சில மணி நேரம் வேலை செய்யலாம், அதன் மூலம் உன்னுடைய உணவு, உடை இருப்பிடம் போன்ற அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம். மற்ற நேரங்களில் உனக்கு விடுதலைதான். அந்த நேரங்களில் நீ விரும்புவதை செய்யலாம். அந்த நேரங்களை உபயோகப்படுத்திக் கொள். யார் உன்னைத் தடுப்பது? தகவலறிவு எல்லா இடத்திலும் கிடைக்கிறது, அதைத் தேடு, எந்த தளையிலும் சிக்காதே. சன்னியாஸி என்பதன் பொருள் எதிலும் சிக்கிக் கொள்ளாமல் இருப்பவர் என்பதே.

நான் சன்னியாஸியாக மாறு என்று சொல்லும்போது, சிக்கிக் கொள்ளாதே என்றுதான் கூறுகிறேன். சுதந்திரமாக இரு. அதுதான் சரி. ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள், சன்னியாஸியாக மாறு என்று கூறும்போது அவர்கள் கூறுவது வேறு பொருளில். அவர்கள் சுதந்திரமானவனாக இருக்காதே.

ஏதாவது ஒரு கட்டுப்பாட்டை பின்பற்று. எங்களைப் பின்பற்று, எங்களுடைய மதத்தை, நெறியைப் பின்பற்று என்பதைதான். முழு முட்டாள்தனம். அதில் எந்தப் பொருளும் இல்லை. சுதந்திரமாக இரு. எங்கிருந்து என்ன கற்க விரும்புகிறாயோ அதை அங்கிருந்து கற்றுக்கொள். அதில் எந்தத் தீங்கும் இல்லை. என்ன அவசரம்? கட்டுப்படுவதற்கு எதற்காக அவசரப்படுகிறாய்?

நான் இரண்டு, மூன்று இடங்களுக்கு போனேன். அங்கெல்லாம் நான் ஒரு விஷயத்தை கவனித்தேன். அங்கிருக்கும் சுவாமிகளிடம், என்னுடைய லட்சியம் நான் ஆன்மீகப் பாதையில் பயணிப்பதே, ஆனால் இதுவரை நான் சரியான பாதையைக் கண்டு பிடிக்கவில்லை என்று கூறினேன்...

ம்ம்ம்.. செய். உனக்கு எது சரி என்று படுகிறதோ அதைச் செய். சுதந்திரமாக இருந்து அவற்றை அனுபவித்து செய். ஒரு சன்னியாஸியாக மாறினால் எனக்கு இன்னும் அதிக சுதந்திரம் கிடைக்கும் என்று நீ நினைத்தால் அப்போது சன்னியாஸியாக மாறு. எதற்கும் எனக்கு ஆட்சேபனை இல்லை. ஒரு பெண் என்னிடம் வந்து நான் வேசியாக போவதில்தான் அதிக சுதந்திரமாக கிடைப்பதாக உணர்கிறேன் என்று கூறினால், நான் செய் என்றுதான் கூறுவேன். அது உன்னுடைய சுதந்திரம், உன்னுடைய தேடுதல். நீ எங்கே எதைச் செய்தாலும் அங்கே உன்னைக் கட்டுப்படுத்த யாரும் இருக்க கூடாது. உன்னுடைய வாழ்வுக்கு நீயே அதிகாரி. உனது வாழ்வை வாழ். எது சரி என்று உனக்கு தோன்றுகிறதோ அதைச் செய். ஆனால் எங்கும் தளையில் சிக்கிக் கொள்ளாதே. எங்கும் மாட்டிக் கொள்ளாதே. தயவுசெய்து எந்த வகையான குருமார்களையும் தவிர்த்து விடு. குருமார்கள் விலங்குகள் போல எங்கும் திரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இங்கே ஒரு சன்னியாஸின் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவள் முதலில் சன்னியாஸ் எடுத்துக் கொள்ள பிரியப்பட்டாள். சன்னியாஸ் எடுத்தும் கொண்டாள். ஆனால்

இப்போது அதை எப்படி விடுவது என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

உண்மையிலேயே அவள் சன்னியாஸ் வாங்கிக்
கொண்டு விட்டாளா?

ஆமாம். ஆமாம். உண்மை.

ஆனால் ஆன்மீகத்தில் நானாகவே எப்படி வளர்வது?

நினைத்தால் முடியும். இப்போது உனக்கு முழுமையாக எதுவும் தெரியாது. நாளை உனக்கு இன்னும் அதிகமாக தெரியவரும். ஆகவே உன்னுடைய முடிவில் மாற்றத்தை கொண்டு வரும் வாய்ப்பை எப்போதும் திறந்து வைத்திரு. ஏனெனில் நாளை இன்று இருப்பதை விட அதிக அனுபவம் பெற்றவளாக இருப்பாய். நாளையை நீ இன்றுடன் பிணைத்து விட்டால் நீ தவறு செய்தவளாகிறாய். இன்று எனக்கு தெரிந்திருப்பதை விட நாளை எனக்கு இன்னும் அதிகமாக தெரிந்திருக்கும். இன்று நான் ஒரு சபதம் எடுத்துவிட்டால் பின் நாளை நான் அதிலிருந்து பின் வாங்க முடியாது. ஆனால் நாளை நான் அது தவறு என்று உணர்ந்தால் என்ன செய்யமுடியும்? ஆகவேதான் நீ திரும்புகிறாயோ அல்லது திரும்ப வில்லையோ அது உன் கையில் இருக்க வேண்டும். எதிலும் பிணைத்துக் கொள்ளவோ, எந்த இடத்திலும் மாட்டிக் கொள்ளவோ, எந்த நாட்டிலும் சிக்கிக் கொள்ளவோ தேவை இல்லை. அதற்கு அவசியமே இல்லை.

ஆனால் நாம் திரும்ப நினைப்போம் என்று நாம் ஏன்
நினைக்கவேண்டும்?

இங்கு அது ஒரு கேள்வியல்ல. அது பிரச்சனையல்ல. அது நடக்கலாம். நீ இன்று நடக்கும் பாதை நாளை தொடர்ந்து நடக்கும்போது முடிவுக்கு வந்து விட்டதை நீ பார்க்கலாம். அப்போது நீ என்ன செய்வாய்? திரும்புவாயா? அல்லது செய்த சத்தியத்தின் காரணத்தால் அந்தப் பாதையிலேயே நின்று கொண்டிருப்பாயா?

ஆனால் இதைப் பற்றி இப்போது நினைப்பது மிகவும் சிக்கலாகத் தோன்றுகிறது.

சிக்கல்களைப் பார்த்து பயப்படுபவர் வாழ்வைப் பார்த்து பயப்படுபவர் ஆவார். அவருக்கு தற்கொலை செய்து கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

ஆகவேதான் நான் கேட்கிறேன், நான் ஏன் அதைப் பற்றி எண்ண வேண்டும்... ஏனெனில் அதைப் பற்றி நினைக்க நினைக்க மேலும் மேலும் சிக்கலாகிறது.....

சிக்கல்களைக் கண்டு பயப்படுபவர் வாழ்வைக் கண்டும் பயப்படுவார். அவர்களால் ஒருபோதும் உண்மையைக் கண்டறியவே முடியாது.

நான் இந்த விஷயங்களைப் பற்றி சிந்தித்துப் பார்த்ததே இல்லை.

சிந்தித்தால் மேலும் சிக்கல் அதிகமாகுமே.

இன்னும் சிக்கல்களை அதிகமாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறீர்களா?

ஆமாம். அப்போதுதான் உன்னால் வாழ்வை அனுபவப்பட முடியும். இல்லாவிடில் அனுபவமே இருக்காதே. ஒரு பெண் தாசியாக இருந்த பின் அவள் சன்னியாஸ் எடுத்துக் கொண்டால் நிச்சயமாக அவளது அனுபவம் யாரையும் காதலிக்காத ஒரு பெண் எடுத்துக்கொண்ட சன்னியாஸ் அனுபவத்தை விட அதிகமான வளமை கொண்டதாக இருக்கும். தீமையின் பாதையில் நடந்து, ஒருவன் திருந்தி நல்ல பாதையில் நடக்க ஆரம்பித்தால் அவனது அனுபவம் நிச்சயமாக செழுமையானதாக இருக்கும். அவனது வாழ்வு ஆழமானதாக இருக்கும்.

சிக்கல்கள் உன்னுடைய வாழ்வுக்கு ஆழத்தைக் கொண்டு வருகின்றன. ஏன் அவற்றைக் கண்டு பயப்படுகிறீர்கள்? சிக்கல்களைக் கண்டு பயந்தால் பின் கதவுகளை மூடி விடுங்கள். உள்ளுக்குள் உட்கார்ந்து கொண்டு இறந்து போங்கள். அது தற்கொலையாகும்.

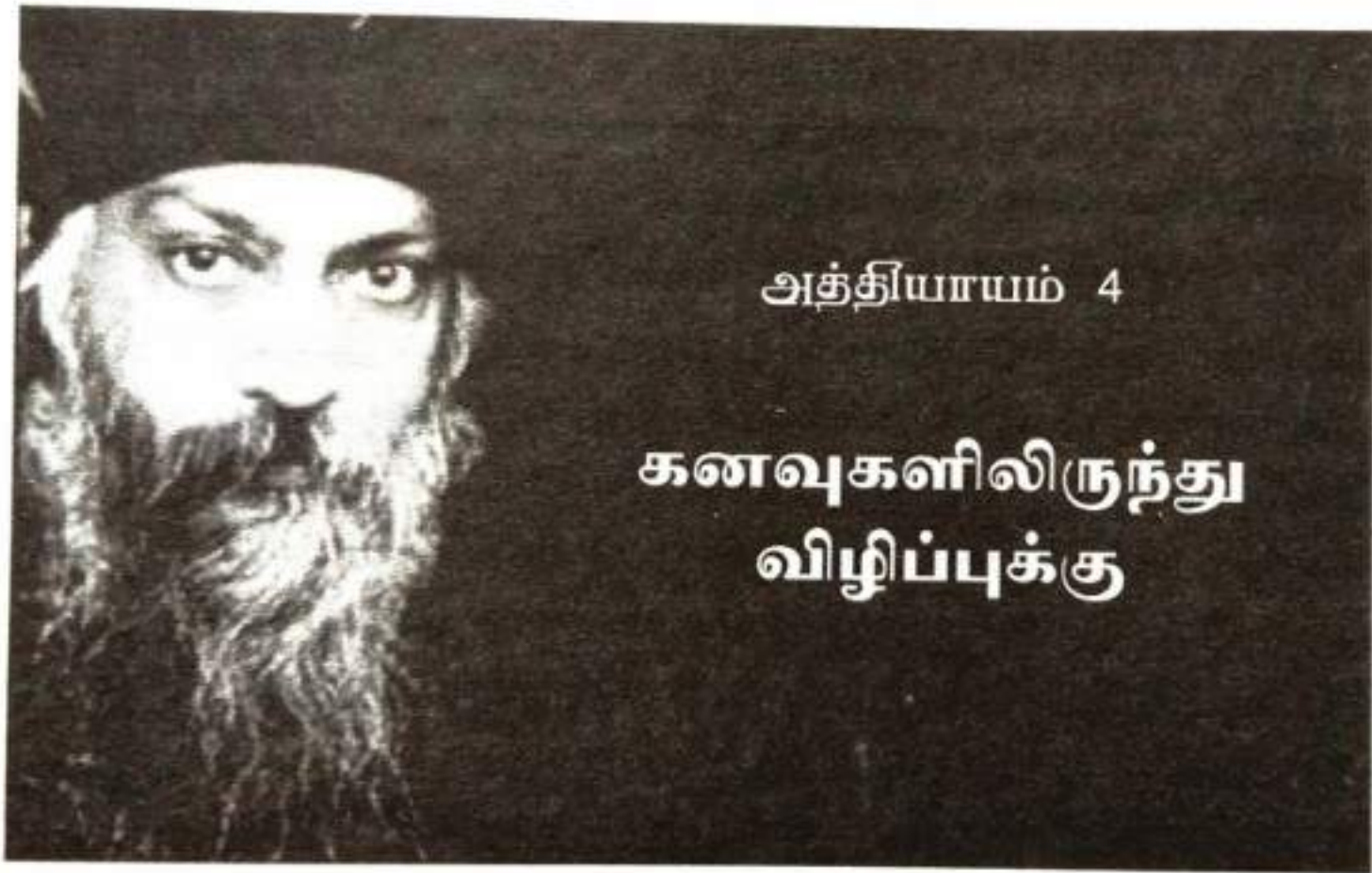
ஆனால் நான் ஒரு பாதையில் நடக்கும்போது பிரச்சனை வந்தால் அப்போது அதைச் சந்தித்துக் கொள்கிறேன். அதை நான் ஏன் ஆரம்பிக்கும் போதே கவனிக்க வேண்டும்?

நினைக்க வேண்டியதில்லை. எது உனக்கு சரி என்று தோன்றுகிறதோ அதைச் செய். இவை யாவும் நினைப்புகள் தான். சரியா?

இல்லை, இல்லை. நான் உங்களிடம் பேச நினைத்தேன்.....

இவை யாவும் நினைப்புகள்தான். வேறு எதுவும் இல்லை. நீ எங்கே தப்பி செல்ல முடியும்? நீ எங்கே போவாய்? நினைக்காதே. ஒரு விஷயத்தை நினைவில் வைத்துக்கொள். வாழ்விலிருந்து தப்பி ஓடாதே. இயற்கை உன்னை வாழ்வுக்குள் தள்ளி விட்டிருக்கிறது. இதை அனுபவி. அதைத் தெரிந்து கொள். ஆனால் எல்லா துறவிகளும் உனக்கு தப்பிப் போவதைப் பற்றித்தான் போதிக்கிறார்கள். இந்தத் துறவிகள் இயற்கையின் மாபெரும் எதிரிகள். நீ சத்தியத்தை உணர்ந்து கொள்ள விரும்பினால் இந்தத் துறவிகளை தவிர்த்து விடு. இதைத்தான் நீ அவசியம் செய்ய வேண்டும். வேறு எதுவும் தேவை இல்லை.

இந்தத் துறவிகள் ஒருபோதும் தெய்வீகத்தை உணர்வதில்லை. (அந்த அறையில் அமர்ந்துள்ள ஒருவரை அழைக்கிறார்.) சந்திராஜீ, சரியா? சத்தியத்தை உணர்ந்துள்ள யாராவது ஒரு துறவியையாவது நீங்கள் கண்டதுண்டா? அப்படி யாரும் கேள்விப்பட்டதேயில்லை. ஒரு பாபி கூட இறைமையைக் கண்டுணரக் கூடும், ஆனால் மெத்தப்படித்த துறவிகளாலும் பண்டிதர்களாலும் ஒருபோதும் அதை உணர்ந்து கொள்ளவே முடியாது!

அத்தியாயம் 4

கனவுகளிலிருந்து
விழிப்புக்கு

சாங்ட்ஸூ என்றொரு அற்புதமான மனிதர் இருந்தார். அவர் ஒருநாள் ஒரு கனவு கண்டார். அவர் தான் ஒரு பட்டாம் பூச்சியாக மாறி மலருக்கு மலர் தாவுவதாக கனவு கண்டார். காலையில் எழுந்தவுடன், அவர் மிகவும் சோகமாக காணப் பட்டார். அவரது நண்பர்கள், 'நாங்கள் உன்னை சோகமாக பார்த்ததே இல்லையே, உன் சோகத்திற்கு என்ன காரணம்?' என்று கேட்டார்கள். மற்றவர்கள் சோகமாக இருந்த காலங்களும் அந்த சோகத்திலிருந்து வெளியே வருவதற்கு சாங்ட்ஸூ வை ஆலோசனை கேட்டதும் உண்டு. ஆனால் யாரும் அவர் சோகமாக இருந்து பார்த்ததேயில்லை.

சாங்ட்ஸூ, 'என்ன சொல்வது? உங்களிடம் சொல்வதால் என்ன பயன்? நான் குழப்பமடைந்திருக்கிறேன். நேற்று இரவு நான் ஒரு பட்டாம்பூச்சியாக மாறிவிட்டதைப் போல கனவு கண்டேன்'. என்றார்.

'உனக்கு என்ன பைத்தியம் பிடித்து விட்டதா? இதில் கவலைப்பட என்ன இருக்கிறது?' என்று நண்பர்கள் கேட்டார்கள்.

சாங்ட்ஸூ, 'கனவைப் பொறுத்தவரை எந்த பிரச்சனையும் இல்லை. ஆனால் காலையில் நான் விழித்தெழுந்தவுடன், ஒரு மனிதன் தூக்கத்தில் தான் ஒரு பட்டாம்பூச்சியாக மாறி விடுவதாக கனவு காண முடியும் என்றால் ஒரு பட்டாம்பூச்சி தூக்கத்தில் அது ஒரு மனிதனாக மாறி விடுவதாக கனவு காண வாய்ப்பிருக்கிறது அல்லவா என்று எனக்கு தோன்றிவிட்டது. ஒரு மனிதன் தூக்கத்தில் பட்டாம்பூச்சியாக மாறமுடியும் என்றால் அதே வாய்ப்பு ஒரு பட்டாம்பூச்சிக்கும் இருக்கிறதே!. மேலும் இந்த இடத்தில் நான் ஒரு குழப்பத்தில் சிக்கிக் கொண்டு விட்டேன். நான் கனவில் பட்டாம்பூச்சியாக மாறிய மனிதனா அல்லது கனவில் மனிதனாக மாறி இருக்கும் பட்டாம்பூச்சியா? உண்மையில் நான் யார்? எது நிஜம் என்று நான் எப்படி கண்டுபிடிப்பது?' என்று கேட்டார்.

நாம் தூங்கும் போது அனுபவப்படுவது காண்பது கனவா அல்லது விழித்துக் கொண்டிருக்கும் நேரங்களில் அனுபவப்படுவது கனவா என்று நாமும் எப்படி தீர்மானிப்பது? நாம் உணர்வது கனவா இல்லை உண்மையா என்று நம்மால் தெளிவாக எப்படிச் சொல்லமுடியும்? நாம் வாழ்வது உண்மையிலா கனவிலா என்பதை நாம் முடிவு செய்யாதவரை நமது வாழ்க்கையின் பொருளை நம்மால் உணர்ந்து கொள்ளவே முடியாது.

சத்தியத்தைத் தேடும்போது, நாம் கனவு என்பதை கனவாகவே காண வேண்டும், பொய்யை பொய்யாகவே தெரிந்து கொள்ள வேண்டும், உண்மையற்றதை உண்மையற்றதாகவே பார்க்க வேண்டும், தேவையற்றதை தேவையற்றதாகவே உணர வேண்டும். சத்தியத்தை விரும்பும் மனிதர்கள் கனவிலிருந்து விழித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

ஆனால் நாம் தூங்கப் போகும்போது, நாம் நமது பகல் நேரத்து செயல்பாடுகள் அனைத்தையும் மறந்து விடுகிறோம், பகலில் நாம் அனுபவப்பட்ட அனைத்தும் மறந்து போய்

விடுகிறது. பகல் நேரத்தில் நாம் என்னவாக இருக்கிறோமோ - பணக்காரன், ஏழை, வாலிபன், கிழவன், பெரிய ஆள், சிறிய ஆள் - அவை யாவும் மறந்து போய் விடுகிறது. நாம் விழித்துக் கொண்டிருக்கும் போது எதையெல்லாம் அடையாளப்படுத்திக் கொள்கிறோமோ அவை யாவும் தூங்கும் நேரத்தில் மறந்து விடுகிறது.

நாம் தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக் கொண்டவுடன் நமது தூக்கத்தில் நாம் உணர்ந்து கொண்ட யாவையும் காணாமல் போய் விடுகின்றன. நாம் விழித்துக் கொண்டவுடன் நமது கனவுகள் யாவும் உண்மையற்றவை என்று நம்மால் சொல்ல முடியும். ஏன் - ஏனெனில் நமது விழிப்பு நிலை அவற்றை நமது நினைவிலிருந்து அழித்து விடுகிறது. அப்போது தூக்கத்தில் நாம் விழிப்பு நிலையில் நாம் உணர்ந்த யாவற்றையும் உண்மை அல்ல என்று சொல்லக்கூடும் அல்லவா?

விழித்துக் கொண்டவுடன், நாம் கனவு கண்டோம் என்பதை நம்மால் நினைவு படுத்திக் கொள்ள முடிகிறது, நமது கனவுகளையும் நினைவில் கொண்டு வர முடிகிறது. ஆனால் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கும் போது, நம்மால் விழித்துக் கொண்டிருக்கும் போது இருந்த எதையும் நினைவில் கொண்டு வர முடிவதில்லை. நாம் விழிப்பு நிலையில் இருந்தோம் என்பதைக் கூட நினைவுக்குக் கொண்டு வர முடிவதில்லை. நாம் விழிப்பு நிலையில் இருக்கும்போது கனவைப் பற்றி ஒரு சிறிது நினைவு வருகிறது. ஆனால் கனவு காணும் போது விழிப்பு நிலையைப் பற்றி ஒரு சிறிதளவு கூட நினைவுக்கு வருவதில்லை. ஒரு நினைவு கூட இல்லாமல் போய் விடுகிறது. முழுமையாகக் காணாமல் போய் விடுகிறது.

இதே போலத்தான் நமது வாழ்வில் நாம் அனுபவப்படும் அனைத்தும் இறப்பு சமயத்தில் கரைந்து போய் விடுகிறது. ஆகவே இறப்புக்கு பின் அல்லது இறப்பின் கணத்தில் நமது வாழ்வின் அனுபவங்கள் நமக்கு கனவு போல தோன்றுமா?

நிஜமாக தோன்றுமா? இதில் சில விஷயங்களை நாம் முதலில் புரிந்துகொண்டாக வேண்டும். அவற்றை தெரிந்து கொண்ட பின்புதான் நம்மால் உண்மையின் பாதையில் நகர முடியும்.

உனக்கு இதைப் பற்றிய தெளிவு வேண்டும். நீ உன்னிடமிருந்து விலகிச் செல்லும் அளவு நீ கனவுக்குள் ஆழமாகச் செல்கிறாய். நீ கனவுகளிலிருந்து வெளியே வரும் அளவு நீ உனக்கு நெருக்கமாகச் செல்கிறாய். நீ உன்னை வந்தடைய வேண்டுமானால் நீ எல்லா வகையான கனவுகளையும் விட்டொழித்து விட வேண்டும்.

ஆனால் நமக்கு வாழ்வை ஒரு கனவாக பார்ப்பது மிகவும் கடினம். நாம் கனவை உண்மையாக பார்க்கிறோம்.

நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.... நம் எல்லோருக்கும் இது தெரியும். நாம் சினிமாவில் ஒரு நடிகர் சோகமாக இருப்பதை பார்க்கும் போது - அங்கு உண்மையில் யாரும் இல்லை. அது வெற்றுத் திரையில் இருளில் ஒளிக்கற்றைகள் பிம்பமாக விழுகின்றன - நாமும் சோகமாக மாறுகிறோம். திரையில் யாராவது ஒருவர் மிகவும் அழகாகத் தோன்றும்போது நமக்கும் ஆசை வருகிறது. அதனால் ஈர்க்கப்படுகிறோம். யாராவது கஷ்டப்பட்டால் நமக்கு கண்ணீர் வருகிறது. அவர்கள் சந்தோஷப்பட்டால் நாமும் மகிழ்வு கொள்கிறோம்.

இந்த மூன்று மணிநேர சினிமாவில் அங்கே தெரிவது வெறும் ஒளிபிம்பங்களே, வேறு எதுவும் அல்ல என்பதை நாம் முற்றிலும் மறந்துவிடுகிறோம். நம் முன் இருப்பது வெறும் வெற்றுத்திரை மட்டுமே. இதில் தெரியும் இந்த ஒளி பிம்பங்களுடன் நாம் நம்மை அடையாளப்படுத்திக்கொண்டு அழுகிறோம். சிரிக்கிறோம். நாம் அதனால் ஈர்க்கப்பட்டு விடுகிறோம். இதை விட முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால் நாம் அதற்கு கட்டணம் கட்டுகிறோம். நாம் நம்முடைய நேரத்தை அதில் செலவிடுகிறோம். மக்கள் சினிமா தியேட்டர்களிலிருந்து ஈரமான கைக்குட்டையுடனும், அழுத கண்ணீரும் சிந்திய

மூக்குமாக வெளியே வருகிறார்கள். ஆனால் அங்கே இருந்தது என்னவோ போலியான பிம்பங்களே.

இதைப் பார்க்கும்போது நாம் எளிதாக மாயையில் விழுந்து விடுகிறோம் என்று தோன்றுகிறது. நாம் நாடகங்களை உண்மை என நினைக்க ஆரம்பித்து விடுகிறோம்.

வங்காளத்தில் வித்யாசாகர் என்றொரு சிறந்த சிந்தனையாளர் இருந்தார். அவர் ஒரு நாள் ஒரு நாடகம் பார்க்கச் சென்றிருந்தார். அந்த நாடகத்தில் ஒரு கதாபாத்திரம் ஒரு பெண்ணை துன்புறுத்துகிறது. அந்தக் கதாபாத்திரம் அந்தப் பெண்ணை ஒரு பார்க்கின் நடுவில் இருளில் பிடித்து இழுக்கிறது. வித்யாசாகர் தனது பொறுமையை இழந்துவிட்டார். அவர் தான் நாடகம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதையே மறந்துவிட்டார். அவர் தன்னுடைய செருப்பை எடுத்துக் கொண்டு மேடையேறி சென்று அந்த நடிகரை அடிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்.

மற்ற பார்வையாளர்கள் திகைத்துப் போய்விட்டனர். என்ன நடக்கிறது என்று வியந்தனர். ஒரு நிமிடத்தில் வித்யாசாகரும் தன்னிலை அடைந்துவிட்டார். 'நான் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறேன்!'

ஆனால் அந்த நடிகர் புத்திசாலித்தனமாக செயல்பட்டார். அவர் அந்த செருப்பை எடுத்துக் கொண்டு, தன்னுடைய தலையில் வைத்துக்கொண்டார். அவர் பார்வையாளர்களைப் பார்த்து, 'என்னுடைய நடிப்புக்கு இதை விடச் சிறந்த விருது நான் பெறமுடியாது. வித்யாசாகர் போன்ற ஒரு சிந்தனையாளர் கூட இப்படி நாடகத்துடன் ஒன்றிப் போவார் என நான் நினைத்துக்கூட பார்த்ததில்லை. நான் பாராட்டப்பட்டேன், நான் இந்தச் செருப்பை மிகவும் பாதுகாத்து வைத்துக் கொள்வேன். என்னுடைய நடிப்பு நிஜம் போல தோன்றுகிறது என்பதற்கு இது ஒரு சான்று'. என்றார்.

வித்யாசாகர் மிகவும் சங்கடப்பட்டு போயிருக்க வேண்டும்!

நாம் நாடகத்தைக் கூட உண்மை என எடுத்துக் கொள்கிறோம். இது ஏன் இப்படி நடக்கிறது என்று நீ நினைத்துப் பார்த்தது உண்டா? இதற்குப் பின் மனோதத்துவ காரணம் ஒன்று உண்டு. அது என்னவென்றால் நமக்கு உண்மை எதுவென்று தெரியாது, எனவே நாம் கனவை உண்மையென நம்பி பழக்கப்பட்டிருக்கிறோம். நாம் எந்தக் கனவையும் உண்மை என நம்பத் தயாராக இருக்கிறோம். கனவை நிஜமாக பார்ப்பது நமது பழக்கமாக இருக்கிறது. திரையில் நாம் கண்களில் படும் பிம்பம் மூலம் ஏற்படும் கனவை நாம் உண்மை என்று ஏற்றுக் கொள்கிறோம். இது போல நமது கனவில் யாராவது ஒரு மனிதன் நமது மார்பின் மீது ஏறி உட்கார்ந்திருப்பதாக உணரும்பொழுது உடனடியாக விழித்துக் கொள்கிறோம், அதை ஒரு கனவு என்று தெரிந்து கொள்கிறோம். ஆனாலும் நமது இதயம் சிறிது நேரத்திற்கு வேகமாக துடிக்கிறது. அது ஒரு கனவு என்று உனக்கு நீயே சொல்லிக்கொண்டாலும் கூட உனது கைகள் நடுங்குவது நிற்பதில்லை. கனவின் தாக்கம் உனக்குள் நிகழவே செய்கிறது.

பகல் நேரத்தில்கூட நாம் கனவுகளை உண்மையென்று நினைத்துக் கொள்கிறோம். வார்த்தைகளில் சொல்லப் போனால் நாம் உண்மையென்று நினைப்பது யாவும் கனவே. உதாரணமாக ஒரு மனிதன் செல்வத்தை சேர்த்துக் கொண்டே போகிறான். ஒவ்வொரு நாளும் அவன் பணத்தை எண்ணுகிறான், அதைப் பெட்டியில் போட்டு பூட்டி வைக்கிறான். அதற்கு கணக்கு வைத்துக்கொள்கிறான், அதனால் சந்தோஷப்பட்டுக் கொள்கிறான். அவனுக்கு ஒருவிதமான கனவு இருக்கிறது - பணத்தைப் பற்றிய கனவு - அவன் சம்பாதித்து சேர்த்துக் கொண்டே போகிறான்.

நான் கேள்விப்பட்டது இது.....

ஒரு பணக்காரன் ஏகப்பட்ட பணம் சேர்த்து வைத்திருந்தான். அவன் நன்றாகச் சாப்பிடவோ, குடிக்கவோ

மாட்டான். அவன் நல்ல ஆடை வாங்கி போட்டுக்கொண்டது கூட கிடையாது. சாதாரணமாகவே ஏழை மக்கள்தான் நன்றாக ஆடி பாடி கொண்டாடி குடித்து மகிழ்வார்கள். பணக்காரர்கள் பணத்தை பாதுகாப்பதிலேயே கவனமாக இருப்பார்கள். அவர்கள் தங்களின் வாழ்க்கையை விற்று பணத்தை சேர்க்கிறார்கள். இந்த பணக்காரன் நிறைய பணம் சேர்த்து வைத்திருந்தான்.

அவனது மனைவி நோய்வாய்ப்பட்டாள். அக்கம்பக்கத்தார் அவளை நல்ல டாக்டரிடம் சென்று காண்பிக்கும்படி சொன்னார்கள். அந்த பணக்காரன், 'என்னுடைய மனைவி நன்றாகி விடுவாள் என்றால் எந்த நோயும் அவளைக் கொன்றுவிடாது. அது கடவுளின் விருப்பம் என்றால் யார் அவளது வாழ்வை அழிக்கமுடியும்?' என்றான். விவேகமான வார்த்தைகள்தான் அவன் கூறியவை. அவளுக்கு வாழ்வை அளிக்க கடவுள் விரும்பவில்லையென்றால் எத்தனை பணம் நான் மருத்துக்குச் செலவு செய்தாலும் அவையாவும் வீணே. அவள் எப்படி இருந்தாலும் இறந்துபோய் விடுவாள். நான் கடவுளை நம்புகிறேன் என்றான். இப்படித்தான் மக்கள் இருக்கிறார்கள் - தத்துவங்களுக்கு பின் தன்னுடைய பலவீனத்தை மறைத்துக்கொள்ளும் நேர்மையற்ற மக்கள் பலர் இருக்கின்றனர். அவன் அப்படிப்பட்ட ஒரு விஷயத்தை கூறிவிட்டதால் மற்றவர்கள் மௌனம் சாதித்துவிட்டனர்.

இறுதியில் அவனது மனைவி இறந்துவிட்டாள். அவளது மரணத்திற்கு பின் மக்கள் அவனிடம், 'அவளது இறுதி பயணத்திற்காகவாவது கொஞ்சம் பணம் செலவு செய்யலாமே!' என்று கேட்டனர். அதற்கு அவன் 'இப்போது என்னுடைய மனைவி இறந்துபோய் விட்டாள். அவளுக்காக பணம் செலவழிப்பது அனாவசியம். அவள் இப்போது இறந்து போய்விட்டாள். அவளுக்காக செலவழிப்பது எதற்காக? கார்ப்பரேஷன் வண்டியில் அவளது பிணத்தை எடுத்துச்

சென்றால் போதும். நாம் வண்டி கட்டி பாட்டு பாடி ஆட்டம் ஆடி அதில் பணம் செலவழிப்பது எதற்காக? அவள் உயிரோடு இருக்கும்போது அவளை என்னால் காப்பாற்ற முடியவில்லை எனும்போது அவளது இறந்து போன உடலுக்குச் செலவு செய்வது எதற்காக?' என்று கூறிவிட்டான்.

இந்த சம்பவம் நடந்த கொஞ்சகாலம் கழித்து அவனுக்கு இறுதிகாலம் வந்தது. மக்கள் அவனிடம் வந்து, 'உனக்கு வயதாகிவிட்டது, மிகவும் தளர்ந்து போய் உடல் பலவீனமாகி விட்டதே. நீயாவது சென்று டாக்டரிடம் வைத்தியம் செய்து கொள்' என்று கூறினர். அவன், 'நான் என் பணத்தை வீணாக்க மாட்டேன். எனக்கு நோய் வந்தால் நல்லதுதான். நமது கர்மாவினால்தான் நோய் வருகிறது. அதற்கு பணம் என்ன செய்ய முடியும்?' என்று கேட்டான். மக்கள், 'இது அநியாயம்! நீ உனக்காக கூட பணம் செய்வு செய்ய மாட்டாயா? நீ இறந்தபின் உன்னுடைய பணத்தை மற்றவர்கள் எடுத்து வீண்தான் செய்வார்கள். அப்போது உன்னால் என்ன செய்ய முடியும்? உனக்குச் சொந்தக்காரர்களோ, மகனோ, மகளோ யாரும் இல்லை'. என்று கேட்டனர்.

அதற்கு அவன், 'என்னுடைய பணம் வீணாக நான் விடமாட்டேன். என்னுடைய பணம் எதுவும் யாருக்கும் கிடைக்காது'. என்றான். மக்கள், 'இதற்கு முன் நாங்கள் அப்படி எதையும் கேள்விப்பட்டதே இல்லை!' என்றனர்.

ஒவ்வொருவரும் அவன் எதையும் விட்டுவிட்டு போக மாட்டான் என்றே நம்பினர். நீ எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டுதான் போகவேண்டும் என்பது உனக்கு தெளிவாக தெரிந்தால் அந்தக்கணமே எந்த பந்தங்களும் போய்விடும். உன் மரணத்திற்குப் பின்னும் ஏதாவது எஞ்சியிருக்கும் என்பது உன்னுடைய நம்பிக்கையாக இருப்பதால்தான் உன்னுடைய பந்தமும் உறுதியாக இருக்கிறது. இல்லாவிடில் ஒரு அடி நிலத்திற்காக குத்துவதும் கொல்லுவதும் வெட்டுவதும் எப்படி

சாத்தியம்? தங்களது விலைமதிப்பற்ற வாழ்வை ஒன்றுமில்லாத விஷயத்திற்காக பணயம் வைப்பார்களா? அவர்களது பந்தம் மிகவும் உறுதியாக இருக்க காரணமே தாங்கள் எங்கும் போகப்போவதில்லை என்று நினைப்பதுதான்.

இந்தப் பணக்காரனும் அதையே சொன்னான். அவனது சொல்லில் எந்தத் தவறும் இல்லை. அவன் தான் எதையும் விடப் போவதில்லை என்று சொன்னான். மக்கள், 'இப்படி யாரும் பேசி நாங்கள் கேட்டதில்லை. ஒவ்வொருவரும் தங்களது இறப்பின் போது எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டுத்தான் போயாக வேண்டும்' என்றனர். அவன், 'நான் இறந்தபின் எதுவும் இல்லாதது போல நான் செய்துவிடுவேன்' என்றான். அவன் தன்னுடைய இறப்பு வந்துவிட்டது என்று தெரிந்த நேரத்தில் அவனது மனம் வேலை செய்தது. அவன் எல்லா நாணயங்களையும் ஒரு பையில் போட்டு, தன்னுடைய தோளில் எடுத்துக் கொண்டு, நதிக்கரைக்கு சென்றான். அவன் படகுக்காரனை எழுப்பி, 'என்னை நதியின் நடுமையத்திற்கு கூட்டிச்செல். நான் இந்தப் புனித நதியில் மூழ்கி இறக்க விரும்புகிறேன். மரணத்தை தவிர்க்க முடியாது எனும்போது ஏன் இந்த புனிதமான இடத்தில் சாகக்கூடாது? என்னுடைய இறப்பிற்குப் பின் என்னுடைய பணம் என்னவாகும் என்று யோசித்தபோது, நான் என்னுடைய பணத்துடன் நதியில் குதித்து விடலாம் என்று எனக்கு எண்ணம் தோன்றியது' என்றான்.

இதனால்தான் பணம் படைத்தவர்கள் யாவரும் தங்களின் இறுதிகாலத்திற்கு முன் புனித இடங்களுக்கு யாத்திரை சென்று வருகின்றனர். அவர்கள் தாங்கள் வாழ்க்கை முழுவதும் சேர்த்ததில் எதையாவது தங்களுடன் கொண்டு செல்ல முடியுமா என்று கண்டறியும் முயற்சியே அது. கோவில்கள் கட்டுவதன் மூலம், நன்கொடை கொடுத்து, புனித யாத்திரை சென்று புண்ணியம் தேடி, தாங்கள் சம்பாதித்ததைத் தங்களுடன் கொண்டு செல்ல வழி தேடுகின்றனர். இவைகள் அவர்களது

பணத்தை தொடர்ந்து எடுத்துச்செல்லும் வழிகளாகும். இவை குறுக்குவழிகளாகும். அவர்கள் தங்களது பணத்தை இதுபோல மதங்களுக்கு நன்கொடை கொடுத்து, நல்ல காரியம் செய்தால், கோவில் கட்டினால் இந்தப் பணத்தை அவர்கள் அடுத்த கரையில் பெறுவார்கள் என்று பூசாரிகளால் உறுதியளிக்கப்படுகிறார்கள். இங்கே இதுபோல நீ ஒரு கோடி செலவு செய்தால் அங்கே நீ பத்து கோடி பெறுவாய் என்று உத்திரவாதம் கொடுக்கின்றனர். ஆகவேதான் கஞ்சன், பேராசைக்காரன், பிசுநாரி போன்றவர்கள் தங்களது பணத்தை பத்து மடங்காக அந்தக் கரையில் பெறுவதற்காக தானம் செய்கின்றனர்.

இந்த பணக்காரன் பையை படகில் வைத்தபின் படகுக்காரன், 'இது நடுஇரவாக இருப்பதனாலும் நீ எனது தூக்கத்தை தொந்தரவு செய்துவிட்டதாலும் இந்த படகுபயணத்திற்கு எனக்கு வாடகை ஒரு தங்க நாணயம் வேண்டும்' என்று கேட்டான். பணக்காரன், 'ஒரு தங்க நாணயமா? உனக்கு வெட்கமாக இல்லையா? ஒரு இறந்து கொண்டிருக்கும் மனிதனிடம் உனக்கு கருணையே இல்லையா? ஒரு தங்க நாணயம், இது மிகவும் அதிகம்!. நான் என் வாழ்க்கை முழுவதிலும் யாருக்கும் இந்த அளவு கொடுத்ததே இல்லை. ஒரு கிழவனிடம் நீ கருணை காட்டக்கூடாதா? நீ மிகவும் காட்டுத்தனமாக நடந்துகொள்கிறாயே!' என்றான். அந்தப் படகுக்காரன், 'அப்படி நினைத்தால் நீ போய் வேறு யாரையாவது ஏற்பாடு செய்து கொள்' என்றான்.

நான் இதை கொடுத்து இவனை சும்மாயிருக்க செய்ய வேண்டும். இல்லாவிடில் மக்கள் நான் என்னுடைய தங்க நாணயப் பையுடன் நதியில் குதித்துவிட்டேன் என்று தெரிந்து கொண்டு விடுவார்கள். அவர்கள் என்னுடைய மரணத்திற்குப் பின் பையை வெளியே எடுத்து செலவு செய்துவிடுவார்கள் என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டவன், 'சரி, வா, போகலாம். நான் இறப்பதற்குள் சிறிய நாணயமாக ஒன்றை தேடிக்கண்டுபிடிக்கிறேன்'. என்றான்.

இவன் இப்போது சாகப்போகிறான், இவன் கங்கையில் குதித்து மூழ்கப்போகிறான். ஆனால் அவனது மனம்.... அவன் நிச்சயமாக ஒரு கனவில்தான் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். அவனது வாழ்க்கை முழுவதும் ஒரு குறிப்பிட்ட வகையான கனவில் ஒரு விதமான பற்றுதலுடன் இருந்துவிட்டான். அவனுக்கு பணத்தின் மீது வெறி இருந்திருக்க வேண்டும்.

ஒருவன் பணத்தின் மீது பற்று கொண்டிருந்தால் அவனுக்கு கிறுக்கு பிடித்திருக்கிறது என்று நீ தெளிவாக தெரிந்து கொள்ளலாம். இந்த உலகில் பல கிறுக்கு பிடித்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். நாம் அத்தனை வகையான பைத்தியகார விடுதிகளைக் கட்ட முடியாது. உண்மையில் கிறுக்கு பிடித்தவர்களுக்கும், மனநிலை சரியாக உள்ளவர்களுக்கும் எனத் தனித் தனியாக இருப்பிடங்களைக் கட்டினால் நாம் மனநிலை சரியாக உள்ளவர்களுக்காக சில இருப்பிடங்கள் கட்டினாலே போதும். ஏனெனில் பெரும்பான்மையான மக்கள் கிறுக்கர்களே.

யாராவது பணத்தின் மீது அன்போடு இருந்தால் அவர் ஒருவகையான கனவில் சிக்கியிருக்கிறார். அவருக்கு தான் என்ன செய்கிறோம் என்பதே தெரியாது. அவருக்கு வாழ்வைப் பற்றிய எந்த அக்கறையும் இருக்காது. ஆனால் யாராவது நன்றாக சம்பாதித்து அதை வாழ்வை அனுபவிக்க செலவு செய்தால் அதை புரிந்துகொள்ள முடியும். மக்கள் வெவ்வேறு வகையான கனவில் சிக்கியிருக்கிறார்கள். ஒருவர் பதவி கனவில் இருந்தால் அவர் அடுத்த அடுத்த நிலைக்கு என்று சென்று கொண்டே இருப்பார்கள். உயர் நிலைக்கு, உயர்ந்த பதவிக்கு என்று முயற்சி செய்து கொண்டே இருப்பார்கள். அவரது மனதில் நிறைவுறாத கனவு ஓடிக் கொண்டே இருக்கிறது.

அலெக்ஸாண்டர் அல்லது நெப்போலியன் அல்லது வேறு யாரோ ஒருவர் என எல்லோரும் இந்த வகையான கனவுமாயையில் சிக்கியவர்களே. அவர்கள் கனவு கண்டார்கள். அலெக்ஸாண்டர் இந்த உலகத்தையே வெற்றி கொள்ள கனவு கண்டான். இந்த உலகத்தை வெற்றி கொள்வதால் என்ன

பிரயோசனம்? இந்த உலகத்தையே வெற்றி கொண்டு விட்டதாக வைத்துக்கொள், பின் என்ன? அதன்பின்னால் என்ன நிகழும்? அதனால் எதுவும் மாறாது. ஆனால் இதை உணராமல் மனிதன் ஓடிக் கொண்டே இருக்கிறான், நிரந்தரமான குழப்பநிலை, ஒரு பைத்தியக்காரத்தனமான வேட்டை நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கிறது.

நான் கேள்விப்பட்டது.....

கிரேட் அலெக்ஸாண்டர் இந்தியா வரும் வழியில் ஒரு ஞானியைச் சந்தித்தான். அவர் பெயர் டயோஜினீஸ். அவர் ஒரு கிராமத்தின் நதிக்கரையில் நிர்வாணமாக இருந்துவந்தார். யாரோ, அலெக்ஸாண்டரிடம் இப்படி ஒரு மெய்ஞானி இருக்கிறார் என்றும் நீங்கள் சென்று அவரை சந்திப்பது நல்லது என்றும் கூறினார். அலெக்ஸாண்டர் அவரை காணச் சென்றார். அது ஒரு குளிர்ந்தகாலை நேரம். அவர் நிர்வாணமாக வெட்டவெளியில் படுத்துக் கிடந்தார், சூரியன் எழுந்து கொண்டிருந்தது. அவர் வெயிலில் காய்ந்து கொண்டிருந்தார். அலெக்ஸாண்டர் சென்று அவரிடம் நின்றபோது அவனின் நிழல் டயோஜினீஸின் மீது விழுந்தது. அலெக்ஸாண்டர் அவரிடம், 'நான்தான் கிரேட் அலெக்ஸாண்டர். என்னைப்பற்றி உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. நான் உங்களை பார்க்க வந்துள்ளேன்'. என்றான். டயோஜினீஸ் உரக்க சிரித்தவாறே, அருகில் இருந்த குடிசையில் இருந்த நாயை நோக்கி, 'தன்னை பெரிய ஆள் என்று தானே சொல்லிக் கொள்ளும் இவரைப் பார்த்தாயா? நாய்கள் கூட இந்தத் தவறை செய்வதில்லை'. என்றார்.

அலெக்ஸாண்டர் அதிர்ச்சியடைந்தார். தன்னுடைய உடலில் துண்டுதுணி கூட இல்லாத இந்த ஆள் கிரேட் அலெக்ஸாண்டரைப் பார்த்து எவ்வளவு தைரியமாக இப்படி பேசுகிறான் என்று ஆத்திரமடைந்தார். அவரது கை தானாக வாளை நாடியது.

டயோஜினீஸ், 'வாள் அதன் இடத்திலேயே இருக்கட்டும். உன்னுடைய சக்தியை வீண் செய்யாதே. மரணம் நிகழக்கூடிய இடத்தை நான் கடந்துவிட்டேன். மரணத்தை உண்டாக்கக் கூடிய கனவுகளை நான் விட்டுவிட்டேன். நான் இப்போது எங்கு மரணம் நிகழாதோ அந்த இடத்தில் இருக்கிறேன். வாள் அதன் உறையிலேயே இருக்கட்டும். உன் சக்தியை விரயம் செய்யாதே'. என்றார். கிரேட் அலெக்ஸாண்டரிடம் யாராவது இப்படி பேசமுடியுமா? அலெக்ஸாண்டர் போன்ற மிகப்பெரிய தீரன் கூட தன்னுடைய வாளை உறையிலேயே போட்டான். இந்த மனிதன் முன் வாள் எம்மாத்திரம்?. டயோஜினீஸ் போன்ற மனிதனின் முன் வாள் வீரர்கள் எல்லோரும் பொம்மையை வைத்து விளையாடும் குழந்தைகளே.

அலெக்ஸாண்டர், 'நான் தங்களுக்கு ஏதாவது செய்ய முடியுமா?' என்று கேட்டான். அதற்கு டயோஜினீஸ், 'நீ என்ன செய்ய வேண்டும்? உன்னால் என்ன செய்ய முடியும்? நீ ஒரே ஒரு விஷயம் செய்யலாம். சிறிது நகர்ந்து நில். சூரியனை நீ மறைக்கிறாய். நினைவில் கொள். யார் சூரிய ஒளியில் காய்ந்து கொண்டிருந்தாலும் குறுக்கே சென்று நிற்காதே'. என்றார். அலெக்ஸாண்டர், 'நான் செல்கிறேன். ஆனால் என்னுடைய வாழ்வில் முதன்முறையாக ஒரு மனிதனின் முன் மலையின் முன் ஒட்டகம் தன்னை உணர்வதைப் போல உணர்கிறேன். நான் வாழ்வில் பலரைச் சந்தித்திருக்கிறேன். வெறி கொண்ட வர்களை வென்று என்முன் மண்டியிட செய்திருக்கிறேன். ஆனால் இது போல ஒரு மனிதனின் முன்..... கடவுள் எனக்கு நீ விரும்பும் வாழ்வை கேள் என்று வரம் தந்தால் நான் அடுத்த முறை என்னை டயோஜினீஸாக பிறக்க வை என்று கேட்பேன்' என்றான்.

டயோஜினீஸ், 'என்னுடைய உரையையும் கேட்டுவிட்டுப் போ. கடவுள் என் முன் கூப்பிய கைகளுடன் தோன்றி தன் தலையை என் காலடியில் வைத்து தயவு செய்து கிரேட் அலெக்ஸாண்டராக போ என்று வேண்டிக் கொண்டாலும்

அதற்கு உருவாக்காமலேயே இருந்துவிடலாம் என்று கூறுவேன். நான் அலெக்ஸாண்டர் போல மாற எனக்கு என்ன பைத்தியமா பிடித்திருக்கிறது? நீ போவதற்கு முன் நான் உன்னை ஒன்று கேட்க விரும்புகிறேன். இவ்வளவு படையோடு, இவ்வளவு சப்தம் போட்டுக்கொண்டு, இவ்வளவு வேகமாக எங்கே போய்க்கொண்டிருக்கிறாய்?

அலெக்ஸாண்டர், மின்னும் கண்களுடனும், சந்தோஷம் பொங்கும் முகத்துடனும், 'என்னிடமா கேட்கிறீர்கள்?. நான் கிழக்கு ஆசியாவை வெல்ல போய்க்கொண்டிருக்கிறேன்'. என்றான். டயோஜினீஸ், 'அதற்குப்பின் என்ன செய்வாய்?' என்று கேட்டார். 'பின் நான் இந்தியாவை வெல்வேன்.'

'அதற்கு பின்?'

'சீனா?'

'அதற்கு பின் இந்த முழு உலகத்தையும் வெல்லப் போகிறேன்'.

டயோஜினீஸ், 'கடைசி கேள்வி. அதற்குப் பின் என்ன செய்யப் போகிறாய்.?' என்று கேட்டார்.

அலெக்ஸாண்டர், 'நான் இதுவரை இதை சிந்தித்து பார்த்ததே இல்லை. நீங்கள் இப்போது கேட்டதனால் ஓய்வாக இருப்பேன் என்று நினைக்கிறேன்'. என்றான்.

டயோஜினீஸ் தன்னுடைய நாயுடன் பேச ஆரம்பித்தார். 'நம்முன் நிற்கும் இந்த பைத்தியக்காரனைப் பார். நாம் இந்த உலகை வெல்லாமலேயே ஓய்வாக இருக்கிறோம். ஆனால் இந்த மனிதன் இவன் முதலில் இந்த உலகத்தை வெல்வானாம், பின்பு ஓய்வாக இருப்பானாம்'. என்று கூறிவிட்டு, அலெக்ஸாண்டரிடம் திரும்பி, 'என்னுடைய நாய் கூட ஓய்வாக இருக்கிறது, நானும் ஓய்வாக இருக்கிறேன் என்பதை பார்க்கிறாய் அல்லவா? உன்னுடைய மூளை கெட்டுவிட்டதா? இறுதியில் ஓய்வாக இருக்கப் போகிறாய் அல்லவா?' என்று கேட்டார்.

அலெக்ஸாண்டர், 'ஆமாம், நான் ஓய்வாக இருக்க விரும்புகிறேன்' என்றான்.

டயோஜினீஸ், 'உன்னுடைய ஓய்வை இந்த உலகம் தொந்தரவு செய்வதில்லை. எங்களுடன் இரு. என்னுடைய குடிசையில் தாராளமாக இடம் இருக்கிறது. இன்னும் இரண்டு பேர் கூட சேர்ந்து தங்கலாம்'. என்றார். ஓர் ஏழையின் குடிசை எப்போதும் பணக்காரனின் மாளிகையை விடப் பெரியதாக இருக்கும். ஒரு பணம் படைத்தவனின் மாளிகையில் அதிகமாக ஒருவர் தங்குவது கூட கடினம். பணக்காரனுக்கு இன்னும் பெரியதாக இன்னும் பெரியதாக இடம் தேவைப்படுகிறது. அவனது மாளிகை ஒருவருக்கு போதுமானது அல்ல. இன்னும் சொல்லப்போனால் அது அவனுக்கு கூட போதுமானது அல்ல. ஓர் ஏழையின் குடிசை விசாலமானது. அந்த ஞானி, 'இங்கே இடம் விசாலமாக இருக்கிறது. நாங்கள் இருவரும் இங்கே வசதியாக தங்கியிருக்கிறோம். தயவுசெய்து எங்களுடன் தங்கி விடு! தேவையில்லாமல் எங்கோ போய் உன்னை நீயே ஏன் கஷ்டப்படுத்திக் கொள்கிறாய்?'. என்றார்.

அலெக்ஸாண்டர், 'உங்களது அழைப்பு மிகவும் வசீகரமாக உள்ளது. உங்களுடைய தைரியம், உங்களுடைய நேர்மை, என்னைத் தொடுகிறது. நீங்கள் சொன்னவை யாவும் எனது மனதை ஊடுருவுகிறது. ஆனால் நான் ஏற்கனவே என்னுடைய பயணத்தை தொடங்கி விட்டேன். பாதி தூரம் வந்தபின் எங்ஙனம் திரும்பி செல்ல முடியும்? நான் சீக்கிரமே திரும்பி வர முயற்சிக்கிறேன்'. என்றான். டயோஜினீஸ், 'உன் இஷ்டம். ஆனால் நான் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த பலரையும் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் திரும்பி வந்த ஒருவரையும் இன்னும் பார்க்கவில்லை' என்றார்.

தவறான பாதையில் பயணப்பட்ட யாராவது திரும்பி வந்திருக்கிறார்களா? நான் விழிப்போடு இருக்கிறேன் என்று நீ நினைக்கலாம், ஆனால் தவறான பாதை என்று தெரிந்த பின் திரும்பிவர முடியவில்லை என்றால் நீ இன்னும் விழிப்பு

பெறவில்லை என்றே பொருள். உதாரணமாக ஒரு மனிதன் கிணற்றுக்குள் விழப்போகிறான் என்று வைத்துக்கொள். அவன் தவறான பாதையை தேர்ந்தெடுத்து வந்துவிட்டான். அவன் பாதையில் ஒரு கிணறு இருக்கிறது. அவனுக்கு அது இருப்பது தெரியாது. யாராவது அவனிடம், 'அந்தப் பாதையில் போகாதீர்கள். அங்கே ஒரு பெரிய கிணறு இருக்கிறது' என்று கூறினால், பதிலுக்கு அவன், 'நான் ஏற்கனவே பாதி தூரம் வந்துவிட்டேன். எப்படி திரும்பி போகமுடியும்' என்றா கேட்பான்? உடனடியாக அவன் திரும்பி விடுவான். யாராவது நடக்கும் பாதையில் பாம்பு இருப்பதை தெரியாமல் நடந்து கொண்டிருந்தால் வேறு யாரோ அவனிடம், 'அந்தப் பக்கம் போகாதீர்கள். அங்கே இருளில் பாம்பு இருக்கிறது' என்று சொன்னால், 'நான் ஏற்கனவே இந்தப் பாதையில் நடந்து வந்து விட்டேனே! என்னால் எப்படி திரும்பி போக முடியும்' என்றா கேட்டுக் கொண்டிருப்பான்?

டயோஜினீஸ் தொடர்ந்து, 'அலெக்ஸாண்டர், கனவுகள் முடிவற்றவை. மனிதனின் வாழ்வு மிகவும் சிறியது. வாழ்வு உபயோகிக்கப் படுகிறது, ஆனால் கனவுகள் ஒருபோதும் நிறைவடைவதில்லை. இது உன்னுடைய விருப்பம்தான். ஆனால் நீ எப்போதும் திரும்பி வரலாம். இந்த வீட்டின் வாசல் எப்போதும் உனக்காக திறந்து இருக்கும். இந்த குடிசைக்கு கதவு இல்லை. நாங்கள் உறங்கிக் கொண்டிருந்தால் கூட கவலைப்படாதே. உள்ளே நுழைந்து ஓய்வு எடுத்துக் கொள். நான் இங்கே இல்லை என்றால் கூட பிரச்சனையில்லை. நாளை என்பதற்கு யாருக்கும் உத்தரவாதம் இல்லை. இன்று சூரியன் வானில் இருக்கிறது, நாளை இல்லாமல் போகலாம். இந்தக் குடிசைக்கு சொந்தக்காரர்கள் யாரும் கிடையாது. ஆனால் நீ திரும்பி வந்தால் இங்கேயே தங்கிக் கொள்ளலாம். இந்த குடிசை எப்போதும் இங்கே இருக்கும்' என்றார்.

அலெக்ஸாண்டரால் இந்த விஷயத்தை பார்க்க முடிய வில்லை. உண்மையில் கனவு உலகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்

பவர்களுக்கு அவர்கள் ஒரு உண்மையான மனிதனின் அருகில் வரும்போது மாபெரும் பிரச்சனை எழுகிறது, ஏனெனில் அவர்களது மொழி முற்றிலும் மாறுபடுகிறது. ஆனால் அலெக்ஸாண்டர் ஆடிப்போயிருக்க வேண்டும்.

இந்தியாவிலிருந்து திரும்பி போகும் வழியில் அவன் இறந்து போனான். அவன் வீடு திரும்பவேயில்லை. உண்மையில் குருட்டுத்தனமான பயணங்கள் ஒருபோதும் முழுமை பெறுவதில்லை. மனிதன் முடிவுக்கு வந்து விடுகிறான். உண்மை என்னவென்றால் பல பிறவிகளாக நாம் தொடர்ந்து இந்த குருட்டுத்தனமான பயணத்தை தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறோம், பயணம் முழுமையடையாமலேயே திரும்ப திரும்ப இறந்து போகிறோம். ஆனாலும் பிறந்து இந்த நிறைவேறாத கனவுகளை துரத்திக் கொண்டு அலைகிறோம்.

ஒரு முறை ஒருவன் தான் கடந்த பிறவிகளில் என்ன செய்து வந்திருக்கிறோம் என்பதை அறிந்துகொண்டு விட்டான் என்றால் இந்த வாழ்க்கை ஒரு நிலைக்கு வந்துவிடும். ஏனெனில் அவன் இதையேதான் முன்பும் செய்து வந்திருக்கிறான். இதே மடத்தனம், இதே எதிரிகள், இதே நண்பர்கள், இதே போன்ற பணத்தை, புகழை, பதவியை தேடி ஓட்டம். ஒவ்வொரு மனிதனும் எவ்வளவு முறை இறந்து வந்திருக்கிறான் என்பது யாருக்கும் தெரியாது. ஆகவேதான் இயற்கை நீ உனது முந்திய வாழ்வை மறந்து விடுவது போல ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. அதனால் நீ பல முறை நிகழ்ந்த அதே செயல்களில் அதே வட்டத்தில் பங்கு கொள்ளலாம். இதை நீ பல முறை செய்திருக்கிறாய், இதே போன்று பல தடவை நிகழ்ந்திருக்கிறது, என்பது உனக்கு தெரிய வந்தால் அப்போது அனைத்தும் அர்த்தமற்றதாகி போய்விடும்.

கிரேட் அலெக்ஸாண்டர் இறந்து போய்விட்டான். அதே நாளில் டயோஜினீஸீம் இறந்துவிட்டார். ஒரு அசாதாரண நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்தது. அவர்களது இறப்பிற்குபின் நடந்த ஒரு கதை

கிரீஸில் மிகவும் பிரபலம். அவர்கள் இறப்பிற்குப் பின் அவர்கள் சொர்க்கத்தின் வாசலில் சந்திப்பதாக கதை....

டயோஜினீஸ் இறப்பதற்கு ஒரு மணிநேரம் முன்பாக அலெக்ஸாண்டர் இறந்தான். எனவே அவன் டயோஜினீஸ்க்கு முன்பாக சென்று கொண்டிருந்தான். அலெக்ஸாண்டர் கேட்டை நெருங்கும் சமயம் ஒரு பலத்த சிரிப்பு சத்தம் கேட்டது. அவனது இதயம் நடுங்கியது. இந்தச் சிரிப்பு அவனுக்கு தெரிந்த சிரிப்பு. இந்த சிரிப்பு நிச்சயம் அந்த மனிதன் டயோஜினீஸின் சிரிப்பாகத்தான் இருக்க வேண்டும். யாராலும் டயோஜினீஸ் போல சிரிக்க முடியாது. உண்மையில் நமது சிரிப்பு எதுவும் உண்மையான சிரிப்பே அல்ல. எப்போதும் துயரத்தில் அழுது கொண்டிருக்கும் ஒரு மனிதனின் சிரிப்பு நிச்சயம் போலியாகத்தான் இருக்க முடியும். சிரிப்பு மேம்போக்கானது, அழகை ஆழத்தில் இருப்பது. அவனது சிரிப்பில் கண்ணீரும் கலந்திருக்கும். அவனது சிரிப்பு எப்போதும் போலியானது. எவனொருவனின் சிரிப்பு அவனது இருப்பிலிருந்து வருகிறதோ அவனது சிரிப்பே உண்மையான சிரிப்பு. இதயம் முழுக்க துன்பத்தை சுமந்து கொண்டிருக்கும் ஒருவன் சிரிக்க முயன்றால் அது மேல்மட்டத்தில் இருக்கும் ஒரு முயற்சியே. அவன் தனது துன்பத்தை மறக்க முயற்சி செய்கிறான்.

சிரிப்பு டயோஜினீஸ் போன்றவர்களுக்கானது. அலெக்ஸாண்டர் நடுங்க ஆரம்பித்தான். அவனுக்கு இன்று பிரச்சனை வருமென்று பட்டுவிட்டது. அவர்களது கடந்த சந்திப்பில் அலெக்ஸாண்டர் ஒரு சக்ரவர்த்தியின் உடையில் இருந்தான். டயோஜினீஸ் நிர்வாணமாக இருந்தார். இன்று இது ஒரு மாறுபட்ட சூழல். அலெக்ஸாண்டரும் நிர்வாணமாக இருந்தான். இருவரும் நிர்வாணமாக இருக்கிறார்கள். டயோஜினீஸ் எப்போதும் நிர்வாணமாகத்தான் இருந்தார், எனவே இப்போது நிர்வாணமாக இருப்பதில் அவருக்கு எந்த விதமான அவமானமும் இல்லை. அலெக்ஸாண்டர் தன்னைத்தானே திடப்படுத்திக் கொண்டு அவனும் சிரித்தான்.

ஆனால் டயோஜினீஸ், 'சிரிப்பதை நிறுத்து. போலித்தனமான சிரிப்பு! உனது வாழ்க்கை முழுவதும் நீ பொய்யான விஷயங்களைத்தான் செய்து வந்தாய். உன்னுடைய இறப்பிற்கு பின்னும் உன்னுடைய சிரிப்பும் பொய்யாக உள்ளது. சிரிக்காதே'. என்றார்.

அலெக்ஸாண்டர் மிகவும் பதட்டமடைந்தான். அவன், 'உங்களை திரும்பவும் சந்தித்ததில் மகிழ்ச்சி. எவ்வளவு சிறப்பாக இருக்கிறது! ஒரு சக்ரவர்த்தி ஒரு நிர்வாண துறவியை மரணத்திற்குப் பின் உள்ள சொர்க்கத்தின் கதவருகே சந்திப்பது மிகவும் அரிதான விஷயமாகும், இது போன்று நடப்பது இது முதன்முறையாக இருக்கலாம்'. என்றான்.

டயோஜினீஸ், 'நீ கூறுவது சரிதான். ஆனால் இங்கே யார் சக்ரவர்த்தி, யார் பிச்சைக்காரன் என்பதில் ஒரு தவறு செய்கிறாய். சக்ரவர்த்தி பின்னே வர பிச்சைக்காரன் முன்னே போகிறான். நீ இங்கே அனைத்தையும் இழந்துவிட்டு வந்திருக்கிறாய். நீ ஆசைப்பட்டு அடைந்த அனைத்தும் கனவே. ஆனால் நான் இங்கே முழு நிறைவோடு வந்திருக்கிறேன். ஏனெனில் நான் என்னுடைய எல்லா கனவுகளையும் தகர்த்தெறிந்து விட்டு, கனவுகளைக் கடந்தும் நிற்கும் ஒன்றை கண்டுகொண்டு வந்திருக்கிறேன்' என்றார்.

நாம் தேடி ஓடுவதனைத்தும் கனவுலகை சேர்ந்ததே. யாராவது மிகச் சிறந்த புகழையும் உயர்ந்த பதவியையும் அடைந்த பின் பெற்றிருப்பது என்ன? என்ன நிகழ்கிறது? சில மக்கள் உன்னைப் புகழ்ந்து, உனக்கு மரியாதை செய்து, உனக்கு கௌரவம் கொடுப்பதால் என்ன கிடைக்கிறது? எதுவும் நிகழ்வதில்லை! அர்த்தமுள்ளது எதுவோ, அது உள்முக தேடுதலில்தான் நிகழக்கூடியது. அது, இந்த மடத்தனமான தேடுதல் ஓட்டத்தில் தள்ளிப் போடப்படுகிறது.

மக்கள் என்னிடம் வரும்பொழுது, 'நீங்கள் சொல்வது மிகச் சரியானது. ஆனால் எங்களுக்கு ஓய்வு நேரமே இல்லை.

தியானம் செய்ய நேரம் எங்கே கிடைக்கிறது? சத்தியத்தைத் தேட நேரம் கிடைப்பதில்லை. நேரமே இல்லையே?' என்கிறார்கள். அவர்களது நேரம் முழுவதும் அவர்களது கனவுகளால் உறிஞ்சப்படுகிறது. அவர்கள், 'உண்மையைத் தேட நேரம் எங்கே இருக்கிறது?' என்று கேட்கிறார்கள்.

என்ன ஒரு ஆச்சரியம் நிரம்பிய வித்தியாசமான கருத்து!. கனவுகள் மனதை முழுமையாக ஆக்ரமித்துக் கொண்டு உனக்கு ஒரு கணம் கூட கொடுக்க மறுக்கின்றன. மேலும் ஏன் கனவுகள் இப்படி செயல்படுகின்றன? ஏனெனில் உன்னுடைய வாழ்வில் சத்தியத்தின் ஒளிக்கீற்று ஒன்று நுழைந்தால்கூட போதும், ஒரு கனவு மட்டுமல்ல, கனவு காணும் மனமே காணாமல் போய்விடும்.

அது கரைந்து போய்விடும். அதனால்தான் ஒரு வாய்ப்பு கூட கொடுக்க மறுக்கிறது. தொடர்ந்து ஓடிக் கொண்டே இருக்கிறது, பந்தயத்தில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டே இருக்கிறது. ஒரு பந்தயம் முடிவதற்கு முன்பே அடுத்த பந்தயம் தொடங்கி விடுகிறது. மனம் இந்த ஆசை நிறைவேறும் முன் அடுத்த ஆசையை உண்டாக்கிக் கொள் என்று கூறுகிறது. இந்த விருப்பம் நிறைவேறும் முன் அடுத்த விருப்பம் முளைக்கிறது. இந்தத் தேடுதல் நிறைவடையும் முன் அடுத்த தேடுதலை உருவாக்கிக் கொள் என்று மனம் சொல்கிறது. இந்த கனவு உடைந்து போனால் என்ன அடுத்த கனவை எடுத்து வைத்துக் கொள் என்று கூறுகிறது. இரண்டு கனவுகளுக்கு இடையில் உண்மையின் ஒளிக்கீற்று ஒரு கணம் நுழைந்தால் கூட அனைத்தும் மாறி விடும், எல்லாமும் நிலைமாற்றமடைந்து விடும். நம்முடைய கனவுகள் எவ்வளவு ஆழமானவைகளாக இருந்தாலும் சரி, விழிப்பு நிலையின் ஒரு சிறிய பொறி முன்னால் அவற்றால் நிற்கமுடியாது.

ஆகவே இன்றைய மூன்றாவது சந்திப்பில் நான் உங்களுக்கு சொல்ல விரும்புவது நீங்கள் உள்முகமாக சத்தியத்தை நோக்கிச்

செல்ல விரும்பினால் முதலில் நீங்கள் உங்களுடைய கனவுகளை, கனவுகளாக அடையாளம் கண்டு கொள்ளுங்கள். உங்களுடைய கனவுகளுக்கு நீங்கள் ஊட்டம் தருகிறீர்களா என்பதை நீங்களே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். உங்களுடைய கனவுகளின் வேர்களை நீங்கள் பயிரிடுகிறீர்களா என்பதை நீங்கள் உங்களுக்குள் சென்று தேடுங்கள். உங்களுடைய கனவுகளை நீங்கள் வலிமைபடுத்துகிறீர்களா என்று பாருங்கள். கனவுகளின் காவலுக்காக நீங்கள் கனவுகளில் வாழ்கிறீர்களா என்று பாருங்கள். நீங்கள் இதை உங்களுக்குள் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். இந்தத் தேடுதல் சரியான பாதையில் சென்றால் அப்போது மனம் ஒரு புரிதலுக்கு வந்துவிடும். தன்னுணர்வு எது கனவு என்பதைப் பற்றிய விழிப்பு கொண்டு விடும். விழிப்புணர்வு, கனவை, கனவாக பார்க்கும் கணத்தில் இந்த ஓட்டப்பந்தயம் முடிந்துவிடும்.

கனவுகள் உண்மை என்ற மாயை உங்களுக்கு இருக்கும் பொழுது தான் நீங்கள் கனவுகளுடன் அடையாளம் கொள்ள முடியும். உண்மையில் கனவுகள் மிகவும் வலிமை குன்றியவை, அவைகள் உண்மை போல தோற்றமளித்தால் தவிர அவைகளால் உங்களை ஆளுமை செய்ய முடியாது. நீங்கள் ஒரு பொய்யை பிரபலமாக்க விரும்பினால் அதை உண்மையின் உடையில் கொண்டு வந்து நிறுத்த வேண்டும். வஞ்சகத்தை மார்க்கெட்டில் விற்க விரும்பினால் அது நேர்மையே எங்கள் தாரக மந்திரம் என்ற பலகையை ஏந்தியிருக்க வேண்டும். நீங்கள் பொய்யான வெண்ணெயை விற்க விரும்பினால் அதற்கு நீங்கள் உண்மையான வெண்ணெய் விற்கும் கடை ஒன்றைத் தொடங்க வேண்டும்.

கனவுகள், பொய்கள், தேவையற்றவை என யாவும் வலிமை குன்றியவை, செயல் இழந்தவை. எனவே அவை எப்பொழுதும் உண்மையின் கால்களை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டாக வேண்டும்.

நான் ஒரு கதை கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.....

பூமி உருவாக்கப்பட்டவுடன், சொர்க்கத்திலிருந்து பூமிக்கு பல்வேறு விஷயங்களும் வரத் துவங்கின. கடவுள் ஸ்ரீதேவியையும் மூதேவியையும் படைத்தார். இந்த இரண்டு தேவிகளும் வானத்திலிருந்து பூமிக்கு இறங்கி வந்தனர். வரும் வழியில் அவர்களது உடல் வியர்வையால் நனைந்து ஆடைகள் தூசி படிந்து போயின. எனவே அவர்கள் பூமியை வந்து சேர்ந்தவுடன் தங்களது ஆடைகளை களைந்து ஒரு ஏரியின் கரையில் வைத்துவிட்டு தண்ணீரில் இறங்கி நீராடினர். ஸ்ரீதேவி ஏரியில் நீந்தி விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, மூதேவி கரையேறி ஸ்ரீதேவியின் ஆடைகளை எடுத்து அணிந்து கொண்டு போய்விட்டாள். ஸ்ரீதேவி கரையேறியபின் பார்த்தால் அவளது ஆடைகளை மூதேவி திருடிக் கொண்டு போய்விட்டது தெரிந்தது. என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் திகைத்தாள் ஸ்ரீதேவி. நிர்வாணமாக இருக்கிறாள், விடிந்துகொண்டிருக்கிறது, கிராமமே விழித்துக் கொண்டுவிடும். இருப்பது மூதேவியின் ஆடைகளே. வேறு வழியில்லாமல் அவற்றை அணிந்து கொண்டு கிளம்பினாள். வழியில் மூதேவியை பார்த்து அவளிடமிருந்து ஆடைகளை மாற்றி வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

அன்றிலிருந்து இன்று வரை ஸ்ரீதேவி மூதேவியின் ஆடைகளில்தான் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறாள். மூதேவி, ஸ்ரீதேவியின் ஆடைகளை அணிந்து கொண்டிருக்கிறாள். மேலும் இன்று வரை இருவரும் சந்தித்துக் கொள்ளவே இல்லை. மூதேவி எப்போதும் ஒரே இடத்தில் தங்கியிருப்பதே இல்லை. அவள் ஓடிக் கொண்டே இருக்கிறாள், அவள் தொடர்ந்து ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடமாக சென்று கொண்டே இருக்கிறாள். நூற்றாண்டுகள் கடந்து விட்டதால் ஸ்ரீதேவி தன்னுடைய ஆடைகளைக் கண்டுபிடித்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கையைக் கூட இழந்துவிட்டாள்.

போலியானது இதைத்தான் செய்கிறது. கனவுகளும் இதைத்தான் செய்கின்றன. அவைகள் செல்ல வேண்டுமானால் அவைகளுக்கு உண்மையின் கால்கள் வேண்டும். உண்மையின் ஆடைகள் வேண்டும். கனவுகள் உண்மை போல தெரியும் வரை தான் அவைகளால் சுற்றி வரமுடியும். அவைகள் கனவுகள் என்பது தெரிந்துவிட்டால் அந்தக் கணமே அவை உடனடியாக மறைந்துவிடுகின்றன.

நீங்கள் கனவு காணும்போது அது கனவு என்ற உணர்வு உங்களுக்கு இருப்பதில்லை என்பதைப் பற்றி நீங்கள் நினைத்துப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? அது ஒரு கனவு என்ற உணர்வு உங்களுக்கு வந்த கணமே அந்த கனவுநிலை முடிந்து போய் விடும், நீங்கள் விழித்துக் கொண்டு விடுவீர்கள். நீங்கள் விழித்துக்கொண்ட பின்புதான் அது ஒரு கனவு என்று உங்களுக்கு உரைக்கும்.

இறுதியான சத்தியத்தை தேடி புறப்படும் சாதகன் தன்னுடைய வாழ்வில் எதுவெல்லாம் கனவுகள் என்பதை முதலில் கண்டறிய வேண்டும். அவனது வாழ்வில் கனவு நிலையை சார்ந்தவை எவை எவை என்பதை தேடவேண்டும். அவன் இதைப்பற்றி உணர்வோடு சிந்தித்து, அதை கண்டு பிடித்து, அடையாளம் காணும் போதே அந்தக் குறிப்பிட்ட கனவு கரைந்துபோகும். அவனது புரிதல் ஆழமாக ஆழமாக, அவனுக்கு தெளிவு வரவர, அதே விகிதத்தில் அவனது கனவுகளும் காணாமல் போகும். தன்னுணர்வு தன்னுடைய ஆரம்ப மையத்திற்கு, எங்கே சத்தியம் உள்ளதோ அங்கே வந்து சேரும். தன்னுணர்வு உள்முகமாக திரும்பி கனவிலிருந்து விடுபட்டு வந்துவிட்டால் உண்மைக்கு வந்து சேர்ந்துவிடும்.

நமது தன்னுணர்வு முழுமையாக கனவுகளைத் துரத்துவதில் ஆட்பட்டிருக்கிறது. நாம் கனவுகளை நோக்கி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்தச் சமுதாயம் முழுமையும் கருவறையிலிருந்து கல்லறை வரை கனவுகளை துரத்துவதைத் தான் வலியுறுத்துகிறது. ஒரு குழந்தை பள்ளிக்கு போக

ஆரம்பித்தால் அதன் பெற்றொர் அதை முதல் ரேங்க் எடுக்கச் சொல்கிறார்கள். அவர்கள் அவனுக்குள் கனவை விதைக்கிறார்கள். டீச்சர் முதல் மாணவனாக வர வேண்டுமென்று கூறுகிறார். முதல் மாணவனாக வருபவர்தான் ஆசீர்வதிக்கப் பட்டவர். முதல் மாணவனாக வர முடியாதவர் யாவரும் துரதிர்ஷ்டசாலிகளே. அங்கே பந்தயம் ஆரம்பமாகிறது. அவர்கள் ஒரு சிறு குழந்தையின் பிஞ்சு மனதை விஷமாக்கி விடுகின்றனர். இப்போது அவன் தன் வாழ்க்கை முழுவதும் முதல் இடத்திற்கு வர முயற்சி செய்கிறான். எங்கே போனாலும் முதல் இடம். நான்தான் முதல் ஆளாக இருக்க வேண்டும் என்கிறான். பந்தயம் தொடர்கிறது.

யாராவது அவனிடம் முதல் ஆளாக வருவதில் என்ன இருக்கிறது என்று கேட்டால்.... பதிலில்லை. நீ எங்கே இருக்க நேர்ந்தாலும் சந்தோஷமாக இரு என்று சொன்னால் அதில் அர்த்தம் இருக்கிறது. ஆனால் நீ முதல் இடத்திற்கு வர வில்லையென்றால் மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடியாது என்று சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகிறீர்கள். ஆனால் விசித்திரம் என்னவென்றால் முதல் இடத்திற்கு வரும் யாரும் சந்தோஷமாக இருப்பதில்லை. அதை நம்மால் பார்க்க முடிவதும் இல்லை. அவ்வளவு குருடர்களாக இருக்கிறோம்.

முதல் இடத்தில் இருக்கும் யாராவது ஒருவர் சந்தோஷமாக இருப்பதை பார்த்தது உண்டா? இதில் உண்மை என்ன வென்றால், முதல் இடத்தை அடைந்திருப்பவர் யார்? நீ எங்கே சென்று நின்றாலும் அங்கே உனக்கு முன்னே யாரோ ஒருவர் இருப்பார். இந்த முழு சமுதாயமும் ஒரு வட்டமாக இருப்பதைப் போல நீ எங்கே இருந்தாலும் அங்கே உனக்கு முன்னே ஒருவர் இருப்பார், உனக்கு பின்னே ஒருவர் இருப்பார். நாம் வட்டமாக நின்றால் நாம் எவ்வளவு வேகமாக ஓடினாலும் நமக்கு முன்னே ஒருவர் இருப்பார், நமக்கு பின்னே ஒருவர் இருப்பார். ஆனால் நீ முதல் ஆளாக இருப்பதற்காக ஓடிக் கொண்டிருக்கிறாய்.

ஜீஸஸ் 'இறுதியாக வருபவர்கள் பாக்கியசாலிகள்' என்று கூறினார். அவர் ஏதோ தவறாகச் சொல்லியிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் நமது டீச்சர்கள், சமுதாயம், பண்பாடு, கலாச்சாரம் என யாவும் நாம் முதல் இடத்தை பெறவேண்டும் என்றே போதிக்கின்றன. அது பணமோ, தகவல் அறிவோ, ஞானமடைதலோ எந்தத் துறையாக இருந்தாலும் சரி, முதல் இடத்தில் நிற்க வேண்டும்.

இந்தத் துறவிகள் கூட இந்தப் பந்தயத்தில்தான் இருக்கின்றனர் - இந்த உலகிற்கே கற்றுக் கொடுப்பவராக எப்படி மாறுவது, சங்கரா மடத்தின் அதிபராக ஆவது எப்படி - இந்த மடத்தின் அதிபர் அரியணையில் அமர்ந்த பின் அரசியல் அமைச்சர்களை விடவும் திமிர் பிடித்தவர்களாக மாறிவிடுகின்றனர். துறவிகளும் அதே போன்று வீம்பு பிடித்து நடந்துகொள்கிறார்கள். இவர் இவருக்கே உரிய நடத்தையை கொண்டுள்ளார். மற்றவர்கள் ஏதோ புழுபூச்சிகள் போலவும் இவர் உலகத்தை உய்விக்க வந்த மகான் போலவும் நடந்து கொள்வதில் குறைச்சலில்லை. இதில் சுவாரஸ்மான விஷயம் என்னவென்றால் நீ எப்படி உலகத்தை கேட்காமல் உலகத்திற்கு வாத்தியார் ஆவாய்? யாரும் இந்த உலகத்தைப் பற்றி கவலைப்படுவதில்லை. எல்லோரும் தங்களை தாங்களே உலகை காக்க வந்த மகானாக அறிவித்துக் கொள்கிறார்கள்.

தற்பெருமைதான் இவற்றின் பின்னே உள்ளது. கனவுகள் தான் இவற்றின் பின்னே உள்ளது. குருவாக மாற ஆசை, இந்த உலகத்தின் சக்ரவர்த்தியாக உருவாகும் லட்சியம் இவைதான் காரணம். இது மற்றவர்களின் மார்பில் ஏறி மேலே போகும் ஆசை. ஆனால் இதனால் கிடைப்பது என்ன? இது லட்சியங்களின் ஓட்டம், லட்சியம் கனவுகளை உருவாக்குகிறது.

நாம் எல்லோரும் ஆசை கொண்ட மனிதர்கள். அதிகமாக ஆசை கொண்ட மனிதன் அவனிடமிருந்தே விலகி இருப்பான். அவன் உண்மையிடமிருந்து விலகி இருப்பான். ஆசையற்ற

மனிதனால் மட்டுமே உண்மையைக் கண்டறிய முடியும். ஆசைகளே இல்லாத மனம், ஆசைகளற்ற மனம் எதுவாகவும் மாற எண்ணாத, எதையும் கண்டுபிடிக்க நினைக்காத, எவரையும் ஆளுமை செய்ய நினைக்காத, எவரையும் அடிமையாக்க நினைக்காத, யாருடைய குருவாகவும் மாற எண்ணமில்லாத மனம் உண்மையைக் காணும். எது உள்ளதோ அதில் வாழவும், அதனுடன் இருக்கவும், அதைப் பற்றி தெரிந்துகொண்டும் இருக்க வேண்டும். தன்னிடமிருந்து விலகிச் செல்லவோ, தன்னைத் தாண்டி முன் செல்வதோ இல்லை. அவரே கண்டடைபவர். ஆனால் ஒவ்வொருவரும் ஒடிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஒரு துறவியை அவரது பந்தயத்தில் எப்படி இருக்கிறார் என்று பார். அவர் எங்கே ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார் என்று அவரைக் கேட்டால் அவர் 'நான் இறுதி விடுதலை நிலையை அடையும் வரை ஓயமாட்டேன்'. என்பார். 'இறுதி விடுதலை எங்கே உள்ளது? 'நான் விரைவாகச் சென்று சீக்கிரத்தில் அதை அடைந்து விடுவேன்' என்பார். ஆனால் நீ அவரிடம் 'எங்கே உள்ளது இறுதி விடுதலை?, எங்கே ஓடுகிறீர்கள்? எவ்வளவு தூரம் ஓடவேண்டும்?' என்று கேட்டால், அவர் 'என்னுடைய நேரத்தை வீண் செய்யாதீர்கள், நான் வேகமாகப் போக வேண்டும், நான் சீக்கிரமாக சென்று சேர்ந்தாக வேண்டும்' என்பார். ஆனால் அவர் தேடும் விஷயம் எங்கே இருக்கிற தென்று அவருக்குத் தெரியாது. நீ எங்கே ஓடிக்கொண்டிருக்கிறாய்? இறுதி விடுதலை உன்னை விட்டு வெளியே எங்கோ உள்ளதா நீ ஓடி சென்று அதை பிடித்துவிடுவதற்கு!

ஒரு மனிதன் தனக்கு செல்வம் வேண்டுமென்று நினைத்தால், அவன் அந்த பணத்திற்கான பந்தயத்தில் கலந்து கொண்டு ஓடுகிறான். ஆனால் அவன் ஒருபோதும் உண்மையான செல்வம் என்பது எது? அது எங்கிருக்கிறது என்று கேட்பதேயில்லை. ஆம், பணம், செல்வம் என்பது யாவும் செல்வந்தராக்கும் தான். ஆனால் ஒரு மனிதன் எவ்வளவு

சேர்த்துவைத்தாலும் அதனால் ஒருவர் செல்வந்தராகி விட முடியுமா என்ன? உள் ஏழ்மை அப்படியேதான் இருக்கும். செல்வம் வெளியே அதிகமாக இருக்கலாம், ஆனால் உள்ஏழ்மை மாறாது.

இந்தியாவின் சக்ரவர்த்தியாக இருந்த அக்பருக்கு பரீட் என்ற ஒரு நண்பர் உண்டு. ஒருநாள் பரீடின் கிராமத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் அவரிடம் வந்து, 'அக்பரிடம் சென்று நமது கிராமத்திற்கு ஒரு ஸ்கூல் கட்டுவதற்கான நிதி பெற்று வாருங்கள். அவர் உங்களை மிகவும் நேசிக்கிறார். நீங்கள் கேட்டால் மறுக்க மாட்டார்'. என்றனர். பரீட் இதற்குமுன் எதற்காகவும் அக்பரிடம் சென்றதில்லை. அதனால் அவர், 'நான் ஒருபோதும் அவரைக்காண சென்றதில்லை. நான் இதுவரை யாரிடமும் எதுவும் கேட்டதும் இல்லை. ஆனால் இப்போது நீங்கள் என்னைச் சிக்கலில் மாட்டி விட்டு விட்டீர்கள். இப்போது நான் போகவில்லையென்றால் நீங்கள் நம் கிராமத்திற்காக இந்த சிறிய உதவி கூட செய்யக்கூடாதா என்று திட்டுவீர்கள். ஆனால் நான் போனால் அக்பர் என்ன நினைத்துக் கொள்வார்? அவர் எப்போதும் என்னிடம் ஆசி பெறத்தான் வருவார். இப்போது நான் அவரிடம் உதவி கேட்டுப் போகப் போகிறேன். நீங்கள் வற்புறுத்துவதால் நான் போகிறேன்' என்றார்.

பரீட் அக்பரைப் பார்க்க சென்றார். அவர் விடியற்காலை அக்பரை பார்க்க சென்றுவிட்டார், ஏனெனில் சபை கூடும்முன் அவரைப் பார்த்துவிடலாம் என்று எண்ணினார். அரண்மனையில் உள்ளவர்கள் அக்பர் தொழுகையில் உள்ளதாக கூறினர். இந்த பக்கீர் உள்ளே சென்றார். அக்பர் தொழுகையை முடித்துவிட்டு, கூப்பிய கரங்களுடன் இறைவனிடம், 'கடவுளே எனக்கு செல்வத்தைக் கொடு, தயவுசெய்து என்னுடைய சாம்ராஜ்ஜியத்தை விரிவுபடுத்திக் கொடு, இன்னும் எனக்கு செழுமையைக் கொடு' என்று வேண்டிக் கொண்டிருந்தார். இதைக் கேட்டவுடன் பரீட் உடனடியாகத் திரும்பிவிட்டார். அக்பர் தொழுகையை

முடித்துக் கொண்டு வெளியே வந்தபோது பரீட் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தார். அக்பர் அவரை அழைத்து 'ஏன் என்னை பார்க்க வந்தீர்கள்? வந்துவிட்டு எதுவும் சொல்லாமல் எனக்கு வாழ்த்துரைக்காமல் போகிறீர்கள்! நான் ஏதாவது தவறு செய்து விட்டேனா?' என்று கேட்டார்.

பரீட், 'இல்லை நீங்கள் எதுவும் தவறியுக்கவில்லை. நான்தான் ஒரு தவறு செய்துவிட்டேன்' என்றார்.

அக்பர், 'என்ன, தவறு, நீங்களா? தவறு செய்துவிட்டீர்களா?' என்று ஆச்சரியமாகக் கேட்டார்.

பரீட், 'நான் தவறான இடத்திற்கு வந்துவிட்டேன். கிராமத்து மக்கள் அக்பர் ஒரு சக்ரவர்த்தி என்று கூறினார்கள். நான் இங்கே வந்து பார்த்தபோது தான் தெரிகிறது அக்பர் ஒரு பிச்சைக்காரன் என்று. அவரும் பிச்சையெடுத்துக் கொண்டதான் இருக்கிறார். நான் உங்களை எதற்காகவும் குற்றம் சொல்ல வில்லை. என்னை மன்னித்து விடுங்கள். நான் தவறான இடத்திற்கு வந்துவிட்டேன். நான் பிச்சையெடுக்க வேண்டுமென்றால் நீங்கள் பிச்சை கேட்ட அதே கடவுளிடம் நானும் பிச்சை கேட்டுக் கொள்கிறேன். உங்களிடம் எந்தத் தவறும் இல்லை. ஆனால் என்னுடைய கிராமத்திற்காக ஒரு ஸ்கூல் கட்டுவது உங்களுக்கு மிகவும் சிரமமான காரியம்' என்றார்.

அக்பருக்கு புரியவில்லை. அதனால், 'என்ன ஸ்கூல், என்ன விஷயம்?' என்று கேட்டார்.

பரீட், 'அது ஒரு விஷயமேயில்லை இப்போது. நீங்கள் பள்ளி எதையும் கட்டித்தர வேண்டியதில்லை. அது உங்களுடைய செல்வநிலையைக் குறைத்துவிடும். உங்களிடம் தேவையான அளவுக்கு பணம் இல்லை, நீங்களே கடவுளிடம் இன்னும் செல்வம் வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் எனும்போது நானும் உங்களை என் பங்குக்கு தொந்தரவு செய்ய விரும்பவில்லை. நானே ஒரு துறவி. தெரியாமல் நான் இன்னொரு துறவியை உதவி கேட்க வந்துவிட்டேன்' என்றார்.

அக்பர் போன்ற ஒரு சக்ரவர்த்தி கூட பணக்காரர் இல்லை. செல்வந்தர்கள் உண்மையில் செல்வந்தர்களாக இருப்பதில்லை. செல்வம் வெளியே சேர்ந்திருக்கிறது, ஆனால் உள்ஏழ்மை அப்படியேதான் இருக்கிறது. அவர் மேலும் மேலும் என்று கேட்கிறார். வெளியே செல்வம் சேர்ந்திருப்பதால் எதுவும் மாறுவதில்லை. நமது ஏழ்மை இதனால் தீர்ந்துபோவதில்லை.

வேறொரு வகையான செல்வம் இருக்கிறது. அது வெளி உலகின் ரூபாய் நோட்டுக்களாக இல்லை. அது கௌரவம். வெளிபுறத்தின் கௌரவம். வெளியில் நீ எவ்வளவு உயர்ந்த இடத்திற்கு வந்தாலும் அது ஒரு பொருட்டே அல்ல. அது ஒரு குழந்தையின் விளையாட்டே தவிர வேறல்ல. ஒரு சிறு குழந்தை வீட்டில் சேரின் மீது ஏறி நின்று கொண்டு 'அப்பா! நான் உங்களை விட உயரமாகி விட்டேன்! பாருங்கள்' என்று சொல்லும்போது அந்த தந்தை சிரித்துக் கொண்டே 'ஆமாம் பாப்பா. நீ என்னை விட உயரமாகி விட்டாய்'. என்று கூறுவார். அந்தக் குழந்தை மகிழ்வதற்காக அதை தனது தோளின் மீது ஏற்றிக் கொள்வார், அப்போது அந்தக் குழந்தை தான் பெரியதாகி விட்டதாக உணரும். அதனால் அது மிகவும் மகிழ்ந்துபோகும்.

அந்தக் குழந்தை சேரின் மீது ஏறி நிற்பதால் தான் பெரிதாகி விட்டதாக நினைப்பது குழந்தைத்தனம் என்றால் பதவிகளில் பெரிய பதவி வகிப்பதால் தான் உயர்ந்தவனாகி விட்டதாக ஒருவர் நினைப்பதும் அப்படித்தானே. அது வேறு எப்படி இருக்கமுடியும்? ஒரு உயரமான இருக்கையின் மீது அமர்ந்திருப்பதால் மட்டுமே நீ எப்படி உயர்ந்தவனாகி விடமுடியும்?

சென்னையில் ஒரு இங்கிலாந்து நீதிபதி ஒருவர் இருந்தார். அவர் வந்தவர்களுக்கு பொருத்தமான நாற்காலி கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் தீர்மானமாக இருந்தார். நமக்குள் இது போன்ற எண்ணங்கள் உண்டு, ஆனாலும் நாம் அவ்வளவு பைத்தியகாரர்கள் அல்ல. அவர் நிச்சயமாக கிறுக்குதான், அவர் ஒரு குறிப்பிட்ட வகையில் கிறுக்கு பிடித்தவர்.

நாமும் இது போன்ற விஷயங்களை கருத்தில் கொள்கிறோம். ஒரு வேலையாள் வரும்போது அவர் எவ்வளவு வயதானவராக இருந்தபோதிலும் நாம் அவரை உட்காருங்கள் என்று சொல்வதில்லை. வயதான வேலையாள் நின்றுகொண்டிருப்பார், இளம் வயது குமாஸ்தா உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பார். மேலும் இந்த இளைஞன் அவரை மரியாதையில்லாமல் 'இதைக் கொண்டுவா, அதைக்கொண்டுவா இதைச்செய், அதைச்செய்' என்று வேலை ஏவுவான். யாரும் அவரை உட்கார சொல்வதில்லை. வயதான வேலைக்காரன் வீட்டில் உள்ளவர்கள் கண்களுக்கு தெரிவதேயில்லை. ஆனால் அவரும் யாரோ ஒருவருக்கு தந்தை தானே! ஒரு ஏழை தந்தை ஒரு தந்தைக்குரிய மரியாதையை பெறுவதில்லை. ஒரு பணக்காரன் வருகிறான். அவன் மதிப்புக்குரியவனே அல்ல. ஆனால் அவனிடம் ஏகப்பட்ட பணம் இருக்கிறது. எனவே நீ உடனடியாக சேரில் இருந்து எழுந்து நின்று மரியாதை கொடுக்கிறாய். 'உட்காருங்கள்' என்று உனது சேரை கொடுக்கிறாய். எனவே நாமெல்லோரும் இதே வகையான மனதைத்தான் கொண்டிருக்கிறோம்.

இதுதான் அந்த நீதிபதியின் மனோபாவம். ஆனால் அவர் அதில் ஆழ்ந்துவிட்டவர். அவரிடம் ஏழு வரை எண்கள் போட்ட சேர்கள் இருந்தன. யாராவது வரும்போது அவர் வேலையாளிடம் வந்தவரின் மதிப்புக்கு தகுந்த எண் போட்ட சேரை எடுத்துவரச் சொல்லுவார். உதாரணமாக, பணமில்லாத வரை உட்கார சொல்ல மாட்டார். அவரை நிற்க வைத்து விடுவார். அவரது கோர்ட்டில் நீதிபதி சேரில் உட்கார்ந்திருப்பார். யாராவது வந்தால் அவர் வேலையாளிடம் எந்த எண் சேரை கொண்டு வர வேண்டும் என்று சொல்லுவார். அவர் தன்னிடம் ஏழு எண்கள் எழுதிய சேரை வைத்திருந்தார்.

சேர் எண் ஏழு என்பது மிக குறைந்த தகுதி. எட்டு எண் போட்ட சேர் அவரிடம் இல்லை. அந்த வகையான மனிதன் கோர்ட்டில் அவரிடம் நிற்கத்தான் வேண்டும். சேர் எண் ஏழு என்பது வெறும் ஸ்டீல் மட்டுமே. இப்படி இருக்கும்போது

ஒருநாள் காலை ஒருவர் இவரைக் காண வந்தார். மேலும் இது கதையல்ல. உண்மையில் நடந்த சம்பவம். டாக்டர் பட்டாபி சீதாராமையா தன்னுடைய சுயசரிதையில் இந்த நீதிபதியுடன் தன்னுடைய அறிமுகத்தைப் பற்றி கூறியிருக்கிறார். அவரது இந்த நடவடிக்கை பற்றி முழு கிராமமும் கிண்டல் செய்தது.

இந்த மனிதன் கோர்ட்டுக்கு வந்தார். இவர் ஒரு வயதான மனிதர், கையில் ஊன்றுகோலுடன் பழைய ஆடைகள் அணிந்து வந்திருந்தார். நீதிபதி அவரைப் பார்த்தவுடன் அவரை நிற்க வைக்க முடிவு செய்து நிற்க வைத்திருந்தார். அந்த வயதான மனிதன் தன்னுடைய வாட்ச்சைப் பார்த்தார். அந்த வாட்ச் மிகவும் விலையுயர்ந்தது. எனவே நீதிபதி தன்னுடைய வேலையாளிடம் சேர் எண் மூன்றை கொண்டு வரச் சொன்னார். சேர் வருவதற்குள் இந்த மனிதன் நீதிபதியிடம், 'உங்களுக்கு என்னைத் தெரியவில்லையா? நான் இந்த கிராமத்தின் ஜமீன்தார்' என்றார். உடனடியாக நீதிபதி வேலையாளிடம் சேர் எண் மூன்றை விட்டு 'இரண்டை கொண்டு வா' என்றார். இடையில் இந்த மனிதன், 'இல்லை. என்னை இன்னும் நீங்கள் அடையாளம் கண்டுபிடிக்கவில்லை. நான்தான் இரண்டாவது உலகப்போரின் போது அரசாங்கத்துக்கு ஒரு கோடி ரூபாய் நன்கொடை கொடுத்தேன்'. என்றார்.

அந்த நேரத்தில் வேலையாள் இரண்டு எண் போட்ட சேரை கொண்டு வந்தான். ஆனால் நீதிபதி இதைத் திரும்ப கொண்டு போய்விட்டு எண் ஒன்றைக் கொண்டு வா என்றார். அந்த வயதான மனிதர், 'நான் நிற்பதில் மிகவும் சோர்வடைந்து விட்டேன். உங்களிடம் இருப்பதிலேயே மிகவும் அதிக எண் போட்ட சேரை கொண்டு வரச் சொல்லுங்கள். நான் உங்களுக்கு ஒரு கோடி ரூபாய் நன்கொடை கொடுக்கும் எண்ணத்தில் வந்திருக்கிறேன்' என்றார்.

நாம் மனிதர்களை இந்த வகையில்தான் எடைபோடுகிறோம். இதே மனிதன் பணம் இல்லையென்றால் அவன் வேறு மனிதன் ஆகி விடுவானா என்ன? அவனிடம் விலையுயர்ந்த வாட்ச்

இல்லையென்றால் அவனிடம் வேறுவகையான ஆன்மா இருக்குமா? அவன் ஒரு கோடி ரூபாய் நீதிபதிக்கு நன்கொடை கொடுக்கவில்லையென்றால் அவன் மனிதனே இல்லை என்றாகிவிடுமா? அவனிடம் எதுவும் இல்லையென்றால் அவன் இல்லாமல் போய்விடுவானா என்ன? அவனது இருப்பு என்பது எந்த வகையிலும் கணக்கில் வராதா என்ன?

இதுதான் நமது மதிப்பீடு. நாம் கனவுகளை எடை போடுகிறோமா அல்லது உண்மையை அளக்கிறோமா? உண்மை மனிதனுக்குள் உள்ளது. அது அவனது இருப்பு, அதுதான் இருப்பது. யாரிடம் என்ன வகையான வாட்ச் உள்ளது, என்ன மாதிரியான வீடு உள்ளது, என்ன பதவியில் இருக்கிறார் என்ற இவை யாவும் கனவுகளே. இந்த கனவுகள் மூலம் நாம் மற்றவர்களுடன் தொடர்பு கொள்கிறோம். நம்மால் கனவுகளை மட்டுமே அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடிகிறது, ஏனெனில் நாமே அத்தகைய கனவுகளில்தான் வாழ்கிறோம். நாம் வற்புறுத்துகிறோம், உரிமையுடன் கேட்கிறோம், அவற்றின் வழியாகத் தொடர்ந்து செல்ல விரும்புகிறோம்.

கனவு உலகம் என்பது வெளியே நாம் போட்டுக்கொள்ளும் ஆடைகள் போன்றது. கனவு உலகம் என்பது வெளியே பார்க்கும் பார்வையைப் போன்றது. உள் உலகில் எந்த கனவும் கிடையாது. எல்லாக் கனவுகளும் வெளிஉலகைச் சார்ந்தவையே. எவனொருவன் விழித்தெழுந்து கொண்டு தனது கனவுகளை கனவுகளாக அடையாளம் கண்டுகொண்டு, அதனை முடித்துக் கொள்கிறானோ அவன் உள்ளே திரும்புகிறான்.

ஆகவே நீதான் உன்னைக் கண்டறிய வேண்டும். அது வேறு யாருடனும் தொடர்புடையது அல்ல. ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னைத்தானே, நான் ஒரு கனவு காண்பவனா, நான் கனவுகளை விதைக்கிறேனா, நான் கனவுகளை வளர்க்கிறேனா என்று கேள்வி கேட்டுக் கொள்ளவேண்டும்.

நாம் எல்லோரும் கனவை வளர்க்கிறோம். நமக்குள் எத்தனை கனவுகள் உள்ளன? எத்தனை விஷயங்கள் நிகழ வேண்டுமென நாம் ஆசைப்படுகிறோம். இவர்களைப் போல ஆக வேண்டுமென எண்ணம் எத்தனையை நாம் கொண்டுள்ளோம்! சில நேரங்களில் நாம் இது போன்று ஆக வேண்டும் என்றும் இது போல நடக்க வேண்டும் என்றும் வித்தியாசமான ஆசைகளை வைத்திருக்கிறோம். சாலையில் நடந்து போய்க்கொண்டிருக்கும் போது இந்த நாட்டின் பிரதமர் ஆக வேண்டுமென்று கனவு காணாத மனிதனை கண்டு பிடிப்பது மிகவும் கடினம். பல நேரம் 'இந்த மக்களில் யாராவது என்னுடைய பேரை ஜனாதிபதி பதவிக்கு பரிந்துரை செய்ய மாட்டார்களா?, பக்கத்து வீட்டுக்கார்கள் ஏன் என்னைப் பற்றி உயர்வாக பேசுவதேயில்லை?' என்பது போன்ற யோசனைகள் நம்முள் எழுகின்றன. இது போன்ற எண்ணம் எழாதவர்கள் யார்? நமது மனதில் எத்தனை விஷயங்கள் இடம் பிடிக்கின்றன? சிலர் சாலையில் நடந்து போகும்போது லாட்டரி சீட்டில் முதல்பரிசு விழுந்ததைப் போல மனதில் நினைத்துக்கொள்கிறார்கள். அவன் உண்மையிலேயே கோடி ரூபாய் விழுந்ததைப்போல சந்தோஷம் கொள்கிறான்.

என்னுடைய ஒரு நண்பர் ஒரு டாக்டர். இரவு பகல் எந்நேரமும் அவன் லாட்டரியிலேயே மூழ்கிக் கிடந்தான். இராப்பகலாக பழியாக விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். அவன் கோடிகளுக்கு கம்மியாக போனதேயில்லை. அவனுடைய கிளினிக்கில் சுமாராகத்தான் பணம் வந்தது. இது போன்று அவனது மனம் இருந்தால் கிளினிக் எப்படி ஒழுங்காக நடக்கும்? எப்போது நோயாளிகள் வந்தாலும் அவன் தன்னுடைய லாட்டரியில் மூழ்கிக் கிடந்தான். அவன் நோயாளிகளிடம், 'சிறிது நேரம் பொறுங்கள். இது கோடிகள் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம்' என்று கூறுவான். அவன் இப்படி பார்க்கும்போது நோயாளிகளிடம் இருந்து கிடைக்கும் சில ரூபாய்கள் பற்றி ஏன் கவலைப்படுகிறான்?

நான் சில நேரங்களில் அவனைப் பார்க்க செல்வதுண்டு. ஒவ்வொரு மாதமும் அவன் லாட்டரியில் கிடைக்கப்போகும் கோடி ரூபாய்கள் பற்றி கனவு காண்பான். ஆனால் அவன் ஒருபோதும் வெற்றி பெற்றதேயில்லை. அந்த தேதி முடிந்தவுடன் அவன் அடுத்ததைப் பற்றி அதே போல கனவு காண ஆரம்பித்து விடுவான். ஒருநாள் அவன் 'இந்த முறை நிச்சியமாக நிகழப் போகிறது, நான் உறுதியாக ஒரு லட்ச ரூபாய் ஜெயிக்கப் போகிறேன்' என்றான். நான் அவனிடம், 'நீ ஒரு லட்ச ரூபாய் ஜெயித்தால் இந்த கிராமத்து லைபரரிக்கு ஏதாவது தொகை நன்கொடை கொடுக்கிறாயா? அதற்கு நிதி உதவி தேவைப் படுகிறது!' என்றேன்.

அவன் எவ்வளவு கொடுப்பது என்று யோசிக்க ஆரம்பித்தான். மிக பலத்த சிந்தனைக்குப் பிறகு அவன் 'ஐந்து ஆயிரம் ரூபாய்கள் கொடுக்கிறேன்' என்றான். அவன் ஜெயிக்கப் போவதென்னவோ ஒரு நூறு ஆயிரம் ரூபாய்கள், ஆனால் அவன் கொடுப்பது என்னவோ ஐந்து ஆயிரம் ரூபாய்கள். அது கூட வருத்தத்தோடு!

நான், 'இல்லை, ஐந்து ஆயிரம் ரூபாய்கள் என்பது உனக்கு மிகவும் அதிகம். இது உன்னை மிகவும் வருத்தப்பட வைக்கும்'. என்றேன்.

அவன், 'நீ சொல்வது சரிதான். நான் ஏழை. எனவே எனக்கு ஐந்து ஆயிரம் ரூபாய்கள் என்பது மிகவும் அதிகம்தான். ஆனால் உறுதியாக இரண்டாயிரத்து ஐநூறு ரூபாய்கள் தருகிறேன்'. என்றான். நான் 'அப்படியானால் சரி. அதை எழுதிக் கொடுத்து விடு, பின்னால் மனம் மாறிவிடும்'. என்றேன். அவன் எழுதிக் கொண்டிருக்கும்போது, 'இரண்டாயிரத்து ஐநூறு ரூபாய்கள்! வேறு யாரெல்லாம் நன்கொடை கொடுத்திருக்கிறார்கள்? இந்தக் கிராமத்தில் நன்கொடை கொடுக்கக் கூடியவர்கள் வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? இந்தக் கிராமத்தின் பணக்கார வியாபாரி எவ்வளவு கொடுத்திருக்கிறார்?' என்று கேட்டான்.

நான் 'அவர் இருநூற்று ஒன்று தான் கொடுத்திருக்கிறார்' என்று சொன்னேன்.

அப்போது அவன் உடனே, 'ஆனால் என்னிடம் நீ இரண்டாயிரத்து ஐநூறு ரூபாய்கள் கேட்கிறாய். அவரே இருநூற்று ஒன்று மட்டுமே கொடுத்திருக்கிறார் என்றால் என்னிடமும் நீ அவ்வளவுதான் கேட்க வேண்டும்' என்றான்.

அவன் இன்னும் லாட்டரியில் ஜெயிக்கவில்லை. அவன் ஜெயித்தால்தான் உண்டு. அவன் கிட்டத்தட்ட உறுதியாக லட்ச ரூபாய் ஜெயிக்கப்போகிறான். ஆனால் கொடுக்க எனும்போது...

நான் 'சரி, உன்னிஷ்டம். ஆனால் எதுவாயினும் எழுதிக் கொடு'. என்றேன்.

அவன். 'நான் ஏன் எழுதிக் கொடுக்க வேண்டும்? நான் உறுதியாக தருவேன் எனழு உனக்கு வாக்கு கொடுக்கிறேன்'. என்று கூறினான்.

நான் வீட்டிற்கு திரும்பி வந்த பின் அவனிடம் பேசிக் கொண்டிருந்ததை எண்ணி சிரித்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னவகையான மனிதன் இவன்? என்னவகையான மனம் இது? இவன் என்னவாக இருக்கிறான்?

அது கோடைக்காலமாக இருந்ததால் நான் என்னுடைய வீட்டின் மொட்டைமாடியில் படுத்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தேன். இவன் இரவு பதினோரு மணிக்கு வந்து கீழிருந்து கூப்பிட்டான். நான் எழுந்து, 'என்ன விஷயம்?' என்று கேட்டேன்.

அவன், 'இந்த முறை என்னிடமிருந்து நன்கொடை பெறும் எண்ணத்தை விட்டுவிடு. அடுத்தமுறை எனக்கு பணம் கிடைக்கும்போது கொடுக்கிறேன்' என்றான்.

அவன் இதைச் சொல்வதற்காக இரவு பதினோரு மணிக்கு என் வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறான். அவன் வீட்டிற்கும், என் வீட்டிற்கும் இடையே ஒரு மைல் தூரமானது இருக்கும். நான் அவனிடம் 'நீ காலையில்கூட சொல்லியிருக்கலாமே' என்றேன்.

அதற்கு அவன் 'என்னால் தூங்க முடியவில்லை. ஆனால் உறுதியாக அடுத்த முறை நான் தருவேன்' என்றான். அவன் இதுவரை முதல்முறையே வெல்லவில்லை. எனவே இரண்டாவது முறை என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை.

ஆனால் இப்படித்தான் மனிதர்கள் வாழ்கிறார்கள். மேலும் நாம் எல்லோரும் இப்படித்தான் வாழ்கிறோம். அவரை நினைத்து சிரிக்காதீர்கள். ஏனெனில் அவன் ஒன்றும் வித்தியாசமானவனல்ல. அவனும் நம்மைப் போலத்தான். அவன், நாம் எல்லோரும் எப்படி இருக்கிறோமோ அப்படித்தான் இருக்கிறான். நாம் எல்லோரும் இதேபோலத்தான் வாழ்கிறோம். நாமும் இந்த முறையில்தான் நினைக்கிறோம்.

இந்த வகையான மனதால், இந்த ரீதியில் நினைக்கும் மனம் உண்மையைக் கண்டறியக் கூடுமா? கனவை கட்டியமைக்காத யாரேனும் இங்கு உண்டா? நாம் நமது கனவுகளை எவ்வளவு தூரம் பயிரிட்டிருக்கிறோம்? கனவெனும் கடலில் கப்பலோட்டாத யாரேனும் இங்கு உண்டா?

நாம் காகிதக் கப்பல் மெல்லியது என்று சொல்கிறோம், ஆனால் கனவுக்கப்பல் இன்னும் மெல்லியது. காகிதக்கப்பல் மூழ்கி விடும். கனவுக்கப்பல் மிதக்கவே மிதக்காது. ஆனால் ஒவ்வொரு வரும் கனவுக்கப்பலை ஓட்டுகிறோம். மேலும் இந்தக்கப்பல் மூழ்கியவுடன் உடனடியாக மற்றொரு கப்பலைச் செய்து கொள்கிறோம். இந்தக் கப்பல் மூழ்கும்முன்பே கூட நாம் புதிய கப்பல் செய்து கொள்கிறோம்.

நாம் நம்முள் உள்ள ஒவ்வொரு கனவையும் முழுமையான விழிப்புணர்வுடன் கவனமாக பார்க்க வேண்டும். நாம் எந்த விஷயத்தையாவது கனவு என்பதை உணர்ந்து கொண்டு விட்டால் உடனடியாக அது மறைந்துவிடும். இது என்னுடைய கனவு, நான் கனவை இப்படி வளர்த்துக்கொள்கிறேன் என்பதை நீ உணர்ந்த கணமே அந்த கனவு கரைந்துபோய்விடும். ஆனால் நீ என்னுடைய சோபாவில் உட்கார்ந்த உடனே என்னுடைய

மனம் கனவு காணத் தொடங்கிவிடும். பகல்கனவு ஆரம்பமாகி விடும்.

இந்த வகையான மனம் தியானத்திற்கு மாபெரும் இடையூறு தரும். இந்த கனவு காணும் மனம் தியானத்தில் மாபெரும் தடையாக நிற்கும். கனவு காணும் மனதின் நிலையில் இருந்து வெளியே வந்த ஒருவரால் மட்டுமே தியானத்திற்குள் செல்ல முடியும்.

ஆனால் நமக்கு நமது நிலையைப் பற்றிய விழிப்பு இல்லை. நம்மால் எளிதாக அடுத்தவர்கள் எப்படி இருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்க முடியும். 'ஆம், இவன் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கிறான்'. ஆனால் நாம் நம்மை நோக்கி திரும்பினால் நாம் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை நம்மால் உணர முடிவதில்லை.

ஒவ்வொருவரும் வீட்டிலிருந்து வெளியே போகும் போது தான் எப்படி காட்சி அளிக்கிறோம் என்பதில் அக்கறை எடுத்துக் கொள்கிறார்கள், கண்ணாடியில் எப்படி தெரிகிறோம் என்பதை பார்த்துக் கொள்கிறார்கள். வெளியே வந்தால் எல்லோரும் நம்மையே கவனிப்பார்கள் என்ற யோசனையில்தான் எல்லோரும் இதைச் செய்கிறார்கள் - கிராமத்தில் உள்ள மற்றவர்களைப் பார்க்க யாருக்கு நேரம் இருக்கிறது? அவன் ஏகப்பட்ட மேக்கப்போடு வெளியே போகிறான். யாராவது மிகுந்த மேக்கப்போடு வரும்போது யார் அவர்களை கவனிக்கிறார்கள் என்று பார்த்தால் யாரும் அவன் சிரத்தை எடுத்து மேக்கப் செய்து கொண்டிருப்பதை கவனிக்கவில்லை என்றே தோன்றும். அவனை எல்லோரும் வெறுமனே கடந்து போய்விடுவார்கள். அவனைப் பார்க்க யாருக்கும் நேரம் இருப்பதில்லை. அவர்கள் எல்லோருமே தங்களை அழகுபடுத்திக் கொண்டுதான் வெளியே வருகிறார்கள். எல்லோரும் தங்களை கவனிக்கவேண்டும் என்பதுதான் எல்லோருடைய எண்ணமாகவும் இருக்கிறது. இப்போது இதுதான் பெரும் பிரச்சனை. யார், யாரை கவனிப்பது?

ஒரு தந்தை தன் மகனிடம் சொல்கிறார், 'கடவுள் உன்னைப் படைத்திருக்கிறார், எனவே நீ அடுத்தவர்களுக்கு உதவி செய்.'

கடந்த காலத்தில் மகன் இதை எந்த கேள்வியும் கேட்காமல் ஏற்றுக்கொள்வான். ஆனால் இப்போதைய குழந்தைகள் மிகவும் புத்திசாலிகள். இப்போதைய மகன், 'கடவுள் என்னைப் படைத்திருப்பதே அடுத்தவர்களுக்கு உதவி செய்யத்தான் என்று நீங்கள் சொல்வது எனக்குப் புரிகிறது. ஆனால் கடவுள் மற்றவர்களை ஏன் படைத்தார் என்பதுதான் என்னுடைய கேள்வி. மற்றவர்கள் ஏன் படைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்துகொள்வதற்கான உரிமை எனக்கு இருக்கிறது. மற்றவர்களும் அடுத்தவர்களுக்கு உதவத்தான் படைக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள் என்றால் பின் அங்கே மிகப் பெரிய சங்கிலித் தொடர் உருவாகிறது. நாம் அவர்களுக்கு உதவி செய்வோம், அவர்கள் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்வார்கள். மற்றவர்கள் நமக்கு உதவி செய்வார்கள். அதற்கு பதிலாக நமக்கு நாமே உதவி செய்து கொள்ளலாமே' என்று கேட்பான்.

ஒவ்வொருவரும் வீட்டை விட்டு கிளம்பும்போது மற்றவர்கள் தங்களை கவனிப்பார்கள் என்ற எண்ணத்தோடு தான் கிளம்புகிறார்கள் - ஒவ்வொருவரும். - மற்றவர்களும் இதே எண்ணத்தோடுதான் கிளம்புகிறார்கள். அவனும் மற்றவர்களால் கவனிக்கப்பட வேண்டும் என்ற ஆசையோடு தான் வெளியே வருகிறான். நாம் ஒரு கண்ணாடியை நம்முடன் வைத்துக்கொண்டு எப்பொழுதெல்லாம் கவனிக்கப்பட விரும்புகிறோமோ அப்பொழுதெல்லாம் அதை எடுத்து நம்மைப் பார்த்துக் கொள்ளலாம். சில புத்திசாலி பெண்கள் இப்பொழுதெல்லாம் தங்களுடன் கண்ணாடியை வைத்திருக்க ஆரம்பித்து விட்டனர். ஆண் அத்தனை புத்திசாலியாக இல்லை அல்லது அவன் அவ்வளவு தைரியசாலியாக இல்லை!.

யார், யாரை கவனிப்பார்கள்? யாருக்கு நேரம் இருக்கிறது? ஆனால் நாம் எவ்வளவு மடத்தனமான கனவு காண்கிறோம். சிலர் உன்னை பார்ப்பதினால் என்ன வந்து விடப் போகிறது?.

அது என்ன கொடுத்துவிடும்? இந்த முழு உலகமும் உன்னை கவனிக்க வேண்டும் என்பது ஒரு கனவு. எதற்காக? என்ன தேவை? என்ன இருக்கிறது? அதில் என்ன பயன்? அடையப் போவது என்ன? அது என்ன கொண்டு வரும்? யாராவது நம்மை கவனிப்பார்கள் என்ற எண்ணத்தில் ஷீலேஸ் கட்டும்போதோ, டை கட்டிக்கொள்ளும்போதோ நாம் என்ன வகையான கனவு உலகில் வாழ்கிறோம் என்று யாருக்கும் தெரியாது என்ற அறிவு நமக்கு இருப்பதில்லை.

நாம் நமது உடலை மூடிக்கொள்ள மட்டுமே ஆடை அணிவதில்லை. நமது ஆடைகளுக்கு வேறு பயனும் இருக்கிறது. எந்த உடையும் உடலை மூடிவிடும். ஆனால் அது வெறுமனே உடலை மூடிக் கொள்வது மட்டுமல்ல. அதன் அர்த்தம் வேறொன்று. உடலை மூடுவது இரண்டாம்பட்சம். முதல்காரணம் வேறு. உடலை மூடுவதற்காக மட்டுமே ஆடை அணிபவர்கள் வெகு சிலரே. நமது ஆடைகள் உடலை நன்கு வெளிக்காட்டுபவையே. உடலை நன்கு வெளிக்காட்டுவதுதான் பேஷன் என்று கருதப்படுகிறது.

அதனால் ஆடைகள் இறுக்கமாக இருக்கின்றன. இந்த பேஷன் மக்களின் மூச்சை இறுக்குகிறது, ஆடைகள் மேலும் மேலும் இறுக்கமாக உடலை பிடிக்கின்றன. ஆடை இறுக்கமாக இருக்கும் அளவு உடல் வெளியே தெரிகிறது. இல்லாவிடில் அந்த அளவு உடல் வெளியே தெரியாது. இறுக்கமான ஆடைகளால் உடலில் உயிர்சக்தி குறைகிறது. நீ கவனித்தால் இறுக்கமான ஆடைகளால் மனிதன் உள்ளே அடைக்கப் பட்டிருப்பான். அவன் தன்னைத்தானே சிரமப்படுத்திக் கொள்கிறான். அவன் தன்னைத்தானே வருத்திக் கொள்கிறான். இந்தியா சூடான தேசம். ஆனால் மக்கள் டை கட்டிக்கொண்டு அலைகிறார்கள். ஏன் அவர்கள் தூக்கு மாட்டிக்கொள்ளக் கூடாது? இது ஒரு சூடான சூழல் உள்ள நாடு. ஷீ மற்றும் சாக்ஸ் போட்டுக் கொண்டு திரிகிறார்கள் இவர்கள். இவர்கள் நிகழ்காலத்தை உணர்கிறார்களா இல்லை கனவுலகில்

வாழ்கிறார்களா? ஏனோ அவர்களை வேறு ஏதோ பயன்பாடு செலுத்துகிறது.

இது நிகழ்ந்த விஷயம்.....

காலிப் என்ற ஒரு புகழ் வாய்ந்த புலவரை சக்ரவர்த்தி பகதூர்ஷா ஜாபர் அரசவை விருந்துக்கு அழைத்திருந்தார். காலிப் ஒரு ஏழை. அவரிடம் பழைய ஆடைகளே இருந்தன. புலவர்களுக்கு பணம் சம்பாதிக்க தெரிவதில்லை. புலவர்கள் செல்வந்தர்கள் ஆக வாய்ப்பிருப்பதில்லை. திருடர்கள் வேண்டுமானால் பணக்காரர்கள் ஆகலாம். புலவர்கள் எவ்வாறு செல்வந்தர்கள் ஆக முடியும்? ஒருவன் மற்றவர்களின் கவிதையைத் திருடி தனது என சொல்லிக் கொண்டால் பின் அப்போது அவனால் பணம் சம்பாதிக்க முடியும்.

ஆனால் காலிப் ஒரு ஏழை. கவிதைக்காக பணம் கிடைப்பது கடினம். இப்போது சக்ரவர்த்தி அவரை அழைத்திருக்கிறார். அவரது நண்பர்கள், 'இந்த உடையிலா அரசவைக்கு செல்லப் போகிறாய்? உனக்கு என்ன பைத்தியமா பிடித்திருக்கிறது? உன்னை காவல்காரன் கூட உள்ளே விடமாட்டான்' என்றனர்.

காலிப், 'அரசர் என்னைத்தான் அழைத்திருக்கிறார், உடைகளை அல்ல'. என்றார். அவர் அவரது நண்பர்கள் சொல்லியதை ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. வெகுளியான மனிதன் சமுதாயத்துடன் இசைந்து செல்ல மாட்டான். காலிப் அது போன்ற ஒரு நேர்மையான மனிதர்.

புத்திசாலிகள் - அல்லது தந்திர சாலிகள் என்று கூட கூறலாம் - சரியாகத்தான் கூறினார்கள். 'இது போன்ற சாதாரண உடைகளில் உன்னை யாரும் அடையாளம் கண்டு கொள்ள மாட்டார்கள். சக்ரவர்த்தி உன்னுடைய கவிதையை கேட்டிருக்கலாம், அவர் உன்னுடைய திறமையை பற்றி கேட்டிருக்கலாம். ஆனால் காவல்காரர்களுக்கு எப்படி உன்னைத் தெரியும்?' என்று கேட்டனர்.

காலிப் அவர்கள் கூறியதை கேட்கவில்லை. அவர் விருந்துக்கு சென்றார். வாயில்காப்போனிடம், 'நான் அரசரின் நண்பன். அவர் என்னை விருந்துக்கு அழைத்திருக்கிறார். என்னை உள்ளே விடுங்கள்' என்று கூறினார்.

காவல்காரன் இவருக்கு பதில் கூறவில்லை. இவரை கொஞ்சம் தள்ளி விட்டுவிட்டு, 'ஆமாம். நீ சொல்வது சரிதான். இந்தக் கிராமத்தின் பிச்சைக்காரர்கள் யாவரும் அரசரின் நண்பர்களே. நாள் முழுவதும் நாங்கள் இந்த பிரச்சனையை சந்திக்கிறோம். ஒவ்வொரு முறையும் யாரோ ஒருவர் வந்து விடுகிறார். ஒவ்வொருவரும் அரண்மனைக்குள் நுழைய விரும்புகின்றனர். உன்வழியே போ'. என்றனர்.

இதை காலிப்பால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவர் தனது நண்பர்கள் சொன்னது சரிதான் போலும் என நினைத்தார். அவர் திரும்பி வந்து நண்பர்களிடம், 'நீங்கள் சொன்னது சரிதான். தயவுசெய்து எனக்கு நல்ல துணிமணிகள் தாருங்கள்' என்று கேட்டார்.

அவர்கள் அக்கம்பக்கத்துகாரர்களிடம் இருந்து ஒரு நல்ல சர்ட், ஒரு கோட், ஒரு டர்பன், நல்ல செருப்பு கழுத்து செயின் என எல்லாவற்றையும் வாங்கி போட்டு அனுப்பினார்கள். இவை எல்லாவற்றையும் போட்டுக்கொண்டு காலிப் அரசவைக்குச் சென்றார். அவர் இப்போது சரியாகத் தோன்றினார். கடன்வாங்கும் மக்கள் எப்போதும் சரியாகத் தோன்றுவார்கள். அதே தெருவில் நடந்து சென்றபோது பார்த்த எல்லோரும் 'யார் இவர்?' என்று ஆச்சரியப்பட்டனர்.

அதே காவலாளி இவரை வணங்கி, மரியாதையுடன், 'வணக்கம் சார். வாருங்கள். தாங்கள் யார் என்று நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா?' என்று கேட்டான்.

தன்னுடைய உடைகளை சுட்டிக்காட்டி காலிப், 'இது!' என்றார்.

காவலாளிக்கு 'இது' என்பது என்ன என்று புரியவில்லை, ஆனாலும் ஏதோ பெரிய மனிதர் போலிருக்கிறது என்று எண்ணியபடி அவன், 'வாருங்கள், உள்ளே செல்லலாம்' என்று சொல்லி காலிப்பை உள்ளே அழைத்துச் சென்றான். தங்கசெயின் அணிந்திருப்பதால் பெரிய மனிதன் என்று காவலாள் நினைத்துக்கொண்டான். ஆனால் அவனுக்கு அந்த தங்கசெயின் கடன் வாங்கப்பட்டது, அது அவருடையதல்ல என்பது எப்படித் தெரியும்?. அது அவருடையதாகத்தான் இருக்க வேண்டும், ஏனெனில் அது அவருடைய கழுத்தில் இருக்கிறதே 'இதைவிட உறுதியான அத்தாட்சி என்ன வேண்டும்' என்று அவனுக்கு தோன்றியிருக்கலாம்.

காலிப் உள்ளே சென்றார். சக்ரவர்த்தி மிகவும் கவலையோடு இருந்தார். ஏனெனில் காலிப் மிகவும் தாமதமாக வந்திருக்கிறார். அரசர், 'காலிப்பிடம் ஏன் இவ்வளவு தாமதம்?' என்று கேட்டார். காலிப், 'என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். நான் ஒரு சிக்கலில் மாட்டிக்கொண்டேன். நான் என்னுடைய முட்டாள் தனத்தில் சிக்கியிருந்ததால் புத்திசாலிகளின் பேச்சைக் கேட்காமல் ஒரு தவறு செய்துவிட்டேன். அதனால் நான் வர தாமதமாகி விட்டது'. என்றார்.

அரசரால் காலிப் என்ன சொல்கிறார் என்று புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. எனவே 'சரி! வாருங்கள். உணவு வந்துவிட்டது. ஏற்கெனவே தாமதமாகி விட்டது'. என்றபடி சாப்பிட உட்கார்ந்தார். காலிப் உணவை எடுத்து, 'டர்பனிடம், டர்பன் இந்தா உணவைச் சாப்பிடு. கோட் இந்தா உணவை சாப்பிடு' என்று கூறிக் கொண்டிருந்தார். அரசர், 'நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்? நீங்கள் உணவு சாப்பிடும் வழக்கம் வித்தியாசமாக இருக்கிறது. ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டார்.

காலிப், 'நான் மிகவும் முன்பே வந்துவிட்டேன். ஆனால் என்னுடைய ஏழ்மையான ஆடைகளினால் என்னை உள்ளே

அனுமதிக்கவில்லை. இப்போது நான் அணிந்திருக்கும் நல்ல ஆடைகளால்தான் உள்ளே வர முடிந்தது. ஆகவே அவைகள் தான் உங்களுடைய விருந்தினர். அவைகள்தான் உங்களுடன் விருந்துண்ண வந்திருக்கின்றன. என்னை மன்னித்து விடுங்கள். இது என்னுடைய பழக்கமல்ல. நான் என்பதே இல்லையே. நான் உங்களுடைய காவலாளிகளால் திருப்பி அனுப்பப் பட்டேன். இந்த முறை இந்த உடைகளால்தான் உள்ளே வந்தேன். அதனால் அவைகள்தான் உண்ண வேண்டும். அவைகளுக்கு வணக்கம் சொல்லுங்கள், அவைகளுடன் பேசுங்கள், அவைகளுக்கு மதிப்பு கொடுங்கள்' என்று பதில் கூறினார்.

காலிப் கூறியது சரிதான். உடைகள்தான் பொருட்டே. ஆடை என்பது போலியானது. ஆனால் நாம் அவற்றில்தான் வாழ்கிறோம். உள்ளார்ந்த உண்மை அவற்றின் அடியே புதைக்கப்பட்டு விட்டது. ஆடைகளின் கனவுகள் பல்வேறு வகைப்பட்டன. மரியாதை, கௌரவம், அறிவார்ந்த, மெத்தப் படித்தவர், மேலும் துறந்தவர் என்பது கூட உண்டு. ஏதோ சிலவற்றைத் துறந்த மனிதனைப் பாருங்கள். அவன் எவ்வளவு கர்வத்தோடு நடக்கிறான்! ஏழு நாட்களுக்கு பட்டினி கிடந்துவிட்ட காரணத்தாலேயே அவ்வளவு திமிராக நடக்க வேண்டுமா? நீ பட்டினி கிடக்க வேண்டும் என்பது உன்னுடைய விதி. பசியால் சாகு. நீ என்ன விரும்புகிறாயோ அதைச் செய். ஆனால் ஏன் அதற்காக இவ்வளவு அகந்தை? நீ ஏழு நாட்கள் பட்டினி கிடந்தாய் என்றால் அது வேறு யாருடைய தவறும் அல்ல. நீ பட்டினி கிடப்பதை ஏன் மேளதாளங்களோடு பறை சாற்றிக் கொண்டு அலைகிறாய்? அதனால் பரீட்சைக்குப் படிக்கும் சிறு குழந்தைகளை கூட தொந்தரவு செய்கிறாய். என்ன வகையான திமிர் இது? நீ ஒரு நாளைக்கு ஏழு முறை சாப்பிடுகிறாயோ அல்லது ஏழு நாட்களுக்கு ஒரு முறை சாப்பிடுகிறாயோ அது உன்னுடைய இஷ்டம்.

ஆனால் அவன் தான் ஏழு நாட்கள் பட்டினி கிடந்ததை உலகம் முழுவதும் பறை சாற்றி தான் ஒரு சிறப்பானவன் என்று சொல்லிக்கொண்டாக வேண்டும். என்ன வகையான கனவு வாழ்க்கை இது? யாராவது பட்டினி கிடப்பதன் மூலம் சிறப்பானவன் ஆகமுடியுமா?

உண்மையைத் தேடுதலுடன் சிறிது கூட சம்பந்தம் இல்லாத ஏகப்பட்ட விஷயங்களை நாம் பிடித்து வைத்துக் கொண்டுள்ளோம். அவை நாம் உண்மையான வாழ்விலிருந்து தப்பிப்பதற்கும், போலியான வாழ்வை வாழ்வதற்கும் ஒரு கருவியாக செயல்புரிகின்றன. நாம் இந்த விஷயங்களை பிடித்து வைத்துக்கொண்டிருக்கும்வரை நமக்கு தியானத்திற்கான பயணம் சாத்தியமில்லை.

ஆகவே நான் உங்களுக்கு சொல்ல விரும்பும் இரண்டாவது விஷயம் என்னவென்றால், நாம் தியானத்தில் உட்காரும்போது என்ன வகையான கனவுகள் உங்களுக்கு வருகின்றன என்பதை கவனமாக பாருங்கள். அதில் கவனமாக இருங்கள். அவற்றை மன்னித்து மறந்து விடுங்கள். அவை போகட்டும். மனம் மிகவும் சோகப்படும். கனவுகள் வேரறுக்கப்படும்போது அது மிகவும் வலியை உணரும். ஏனெனில் கனவுகள்தாம் நமக்கு எல்லா மாகவும் இருக்கின்றன. அவைகள்தான் நமது சொத்து, நமது முக்கியமான சக்தி. உண்மையில் சொல்லப்போனால் நாம் அதனுடன் ஒன்றாகி விட்டோம். ஆகவே கனவுகள் வேரறுக்கப்படும்போது அது நமக்கு சாவது போல தோன்றுகிறது. அவை தான் நமக்கு அனைத்தும். அவைகள் கரைந்துபோகும்போது நாம் ஒன்றுமில்லாமல் போய்விட்டது போல தோன்றுகிறது. இழக்க ஏதுமின்றி, ஏதுமற்றவராக, வெற்று ஆளாக நிற்பது போல தோன்றி விடுகிறது. நம்மிடம் உடைகளைத் தவிர வேறு என்ன இருக்கிறது? நம்மிடம் எண்ணங்களைத் தவிர என்ன இருக்கிறது? நம்மிடம் எங்கே போனாலும் பெனாத்திக் கொண்டே இருக்கும் மனதைத் தவிர வேறு என்ன இருக்கிறது?

இதுதான் நமது செல்வம். இதுதான் நமது வாழ்க்கை. இதுதான் நமது ஆன்மாவாக மாறிவிட்டது. இதைத்தான் நான் போக விட்டு விடுங்கள் என்று கூறுகிறேன். இப்போது நீங்கள் இல்லாமல் போய் விடுவீர்கள், காணாமல் போய் விடுவீர்கள்.

ஆனால், காணாமல் போகத் தயாராக இருக்கும் ஒருவரால் தான் இறுதியான நிறைவைக் கண்டறியும். தான் காணாமல் போகும் ஒருவர்தான் தனக்கு தலைவர் என்று மாறுவார்.

தன்னை கரைத்துக்கொள்ளுதல் என்றால் என்ன? பொருள் உலகியல் சம்பந்தப்பட்டதுதான் முடிவடைய முடியும். கனவுகள்தான் காணாமல் போக முடியும். எது உள்ளதோ அது ஒருபோதும் இல்லாமல் போகாது. உண்மையை அழித்துவிட முடியாது. எனவே உங்களுக்குள் உள்ள ஒவ்வொரு கனவையும் வேரறுத்து விடுங்கள். நீங்கள் கட்டி வைத்திருக்கும் அத்தனை கனவுகோட்டைகளையும் இடித்து தரைமட்டமாக்கி விடுங்கள், அத்தனையும் நார்நாராகக் கிழித்து விடுங்கள், உங்கள் உள் அமைப்பில் அத்தனை இடத்தையும் சுத்தம் செய்து விடுங்கள்.

குழந்தைகள் ஆற்றங்கரையில் மணல்கோட்டை கட்டும். அப்போது அவை யாரையும் அருகில் நெருங்க விடாது. 'அருகில் வராதே, காலடி பட்டு மணல்கோட்டை சரிந்துவிடும்' என்று சொல்லும். அவர்கள் கோட்டையை மணலால் கட்டுவார்கள், அதே சமயத்தில் மற்றவர்களை அருகில் வராதே என்று எச்சரிக்கையும் செய்வார்கள். 'யாரும் என்னுடைய கோட்டையின் அருகில் வந்தால் அது கலைந்துவிடும்' என்பார்கள்.

நீ கட்டுவது மணல்கோட்டை எனும்போது நீ ஏன் அதன் சரிவைப் பற்றி அவ்வளவு கவலைப்படுகிறாய்? மற்றவர்கள் அதன் அருகில் வரக்கூடாது என்பதில் நீ தெளிவாக இருக்கிறாய். குழந்தைகள் ஒன்று மற்றதன் கோட்டையை இடித்துவிட்டால், சண்டை, தகராறு, காயம், ரத்தம், சட்டை கிழிதல் என யாவும் தொடரும்.

யாராவது வந்து 'என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?. இந்த மணல்கோட்டைக்காக நீ மற்றவர்களின் மண்டையை உடைக்கிறாயா? சட்டையைக் கிழித்து காயம் பட்டுக் கொண்டு என்ன இது?' என்று சத்தம் போடவேண்டும்.

மாலையானவுடன், சூரியன் மறைந்தவுடன் தாயார் உணவு சாப்பிட கூப்பிட்டவுடன் குழந்தைகள் தாங்கள் கட்டிய மணல்கோட்டையை தாங்களே காலால் எட்டி உதைத்துவிட்டு வீட்டிற்கு ஓடிப் போய்விடுவார்கள். எல்லாமும் அங்கே மணலில் கிடக்கும். எதற்காக அவர்கள் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொண்டார்களோ அது அங்கே நாதியற்று கிடக்கும். அவர்கள் எதற்காக தகராறு செய்து கொண்டார்களோ அதை அங்கேயே விட்டுவிட்டு வந்து விடுவார்கள்.

வளர்ந்தவர்களும் குழந்தைகள் செய்வதைப் போலவேதான் செய்கிறார்கள். வாழ்வெனும் மணல் கரையில் அவர்கள் கனவெனும் வீடு கட்டி அதன் பொருட்டு அக்கம்பக்கத் தாருடன், இவனுடன், அவனுடன் என்று சண்டையிடுகின்றனர். அங்கே கோர்ட், கேஸ், என்று சிக்கலான வலைப் பின்னல். இந்த வலைப்பின்னல்கள் என்ன நான் இந்த கோட்டையை கட்டினேன், நீ அந்த கோட்டையை கட்டினாய், வேறு யாரோ உள்ளே வந்து விட்டார்கள். உன்னுடைய வீடு என்னுடைய வீட்டின் அருகில் வந்துவிட்டது, என்னுடைய வீடு உன்னுடைய வீட்டின் மேலே வந்துவிட்டது, உன்னுடைய வீட்டின் கூரை என்னுடைய வீட்டின் மேலே வந்துவிட்டது. இதுதான் அத்துமீறல். கனவுகள் அடுத்தவரின் கனவுகளுக்குள் நுழைந்துவிடுதல். இவற்றிற்காக மக்கள் கொன்று கொள்கின்றனர். கோர்ட் இதில் ஈடுபடுகிறது. என்னவொரு சொல்லவெண்ணா ஆச்சரியம்! சில முட்டாள்கள் சண்டையிட்டுக்கொள்கிறார்கள், சில முட்டாள்கள் கோர்ட் என்னும் தனிப்பட்ட அதிகாரத்தில் அமர்ந்து கொண்டு தீர்ப்பு சொல்கிறார்கள்.

இதில் ஆச்சரியமான கேள்வி என்னவென்றால் நீ எதற்காக சண்டையிடுகிறாய்? ஏன் சண்டையிடுகிறாய்? தன்னுணர்வு ஒரு சிறிதளவாவது வளர்ந்திருந்தால்..... வேறு யாரும் அதை வளர்த்தமுடியாது. உன்னுடைய வாழ்வை நீதான் அங்குலமாக அங்குலமாக அலசி ஆராய வேண்டும். நான் என்ன வாழ்க்கை வாழ்கிறேன், நான் எதற்காகச் சண்டையிடுகிறேன், நான் என்ன கோட்டை கட்டுகிறேன், நான் என்ன தேடுகிறேன், நான் என்னவாக விரும்புகிறேன் என்று கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். மேலும் இந்த ஆராய்தல் தொடர்ந்தால், இந்த விசாரணை தொடர்ந்தால் திடீரென ஒரு அற்புதமான மௌனம் உனக்குள் இறங்கத் துவங்கும். அந்த மௌனத்தில் கிடைக்கும் தெளிவில் 'இது கனவு, அது எழுகிறது, அது மறைகிறது' என்பதை உன்னால் பார்க்க முடியும்.

கனவுகள் மறைந்துவிடும், உண்மை மேலே வந்துவிடும். உண்மை அழிவில்லாதது. அது உன்னுடைய கனவுகளுக்கு அடியில் புதைந்திருந்தது. மேலும் மெய்யை பொய்க்கு அடியில் மறைத்து வைத்து விட முடியுமா? நிலாவின் பிம்பம் கிணற்று நீரில் தெரிந்ததால் அது சிக்கிக் கொண்டு விட்டது என்பது போலத்தான் இதுவும். உண்மையில் அது ஒருபோதும் சிக்குவதில்லை. எங்ஙனம் உண்மையை புதைத்தே வைத்து விட முடியும்? ஆம், கனவெனும் கிணற்றில் நிலாவின் பிரதிபிம்பம் சிக்கலாம். ஆனால் நிலா வானில் உலா வந்து கொண்டிருக்கிறது.

நாம் நம் மையத்தில் என்னவாக இருக்கிறோமோ - அது எதுவோ - அது ஒருபோதும் தொடப்படுவதில்லை. ஆனால் வெளிப்புறத்தில் நம்மைச் சுற்றி கனவெனும் மாயவலை பின்னப்பட்டிருக்கிறது. இந்த கனவெனும் மாயவலைக்குள் பிரதிபிம்பம் விழுகிறது. பிம்பம் சிக்கிக் கொள்கிறது. நாம் பிரச்சனையில் மாட்டிக் கொள்கிறோம்.

தியானம் என்பதன் பொருள் நாம் இந்த பிம்பங்களை உருவாக்குவதை முடிவுக்கு கொண்டு வருதல், இந்த பிம்பங்களிலிருந்து வெளி வருதல், அது பிரதிபலிப்பு என்பதை கண்டறிந்து கொள்ளுதல். என்பதே ஆகும்.

இப்போது நாம் எல்லோரும் மாலை தியானம் செய்ய தயாராகுவோம். முதலில் ஒரு சில நிமிடங்களுக்கு நாம் என்ன செய்யப் போகிறோம் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்வோம். உண்மையில் அது ஒரு செயலற்ற தன்மையாகும். அந்த செயலற்ற தன்மையில் எல்லாவற்றையும் தளர விட்டு விடுவோம்.

பத்து நிமிடங்களுக்கு எல்லாவற்றையும் தளர்வாக போக விட்டுவிட்டு அமைதியாக அமர்ந்திருப்போம். உங்களது கண்களை மூடிக்கொண்டு உங்களது உடல் முழுமையாக உறைந்துவிட்டதைப் போல உணர்ந்து கொள்ளுங்கள். ஒரே ஒரு விஷயத்தை மட்டும் பார்க்க முயற்சி செய்யுங்கள். எல்லாமும் எனக்கு வெளியே உள்ளது. வெளியே உள்ளது அனைத்தும் கனவே. நான் உள்ளே இருக்கிறேன், நான் ஒருமையில் இருக்கிறேன், வெறும் தன்னுணர்வாக இருக்கிறேன், என்னுடைய இருப்பும் அதை பார்க்கும் இந்த சாட்சிபாவமும் மட்டுமே சத்தியம்.

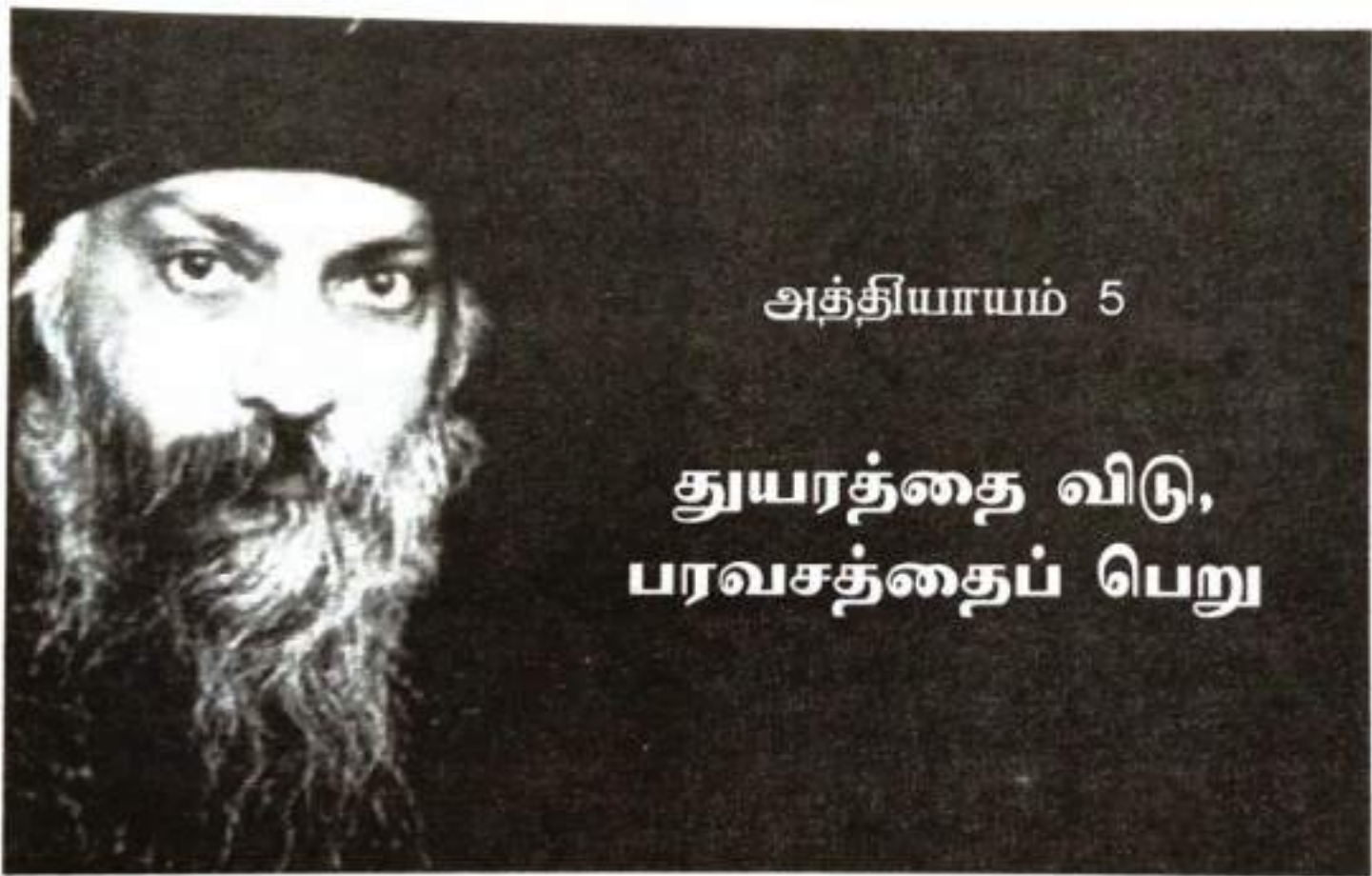
மெதுமெதுவாக நீங்கள் இந்த சாட்சி பாவத்தில் படிந்து நிற்பீர்கள். சாட்சி பாவம் படிந்து வரவர தெளிவு பிறக்கும். இந்தத் தெளிவு நிகழும். நான் இந்த பத்து நிமிடங்களுக்கு மௌனமாக அமர்ந்திருப்பேன். நீங்கள் ஒரு சாட்சியாக மட்டும் இருங்கள்.

இடம்விட்டு தள்ளி தள்ளி அமர்ந்து கொள்ளுங்கள். யாரும் யாரையும் தொட்டுக் கொண்டிருக்க கூடாது. அத்துமீறல் அனுமதி கிடையாது. யாரும் யாரையும் தொடக்கூடாது. யாரும் யாருக்கும் இடைஞ்சல் செய்யக்கூடாது. எல்லோரும்

இடம் விட்டு உட்கார்ந்து கொள்ளுங்கள். யாரும் பேசக்கூடாது. எதுவும் பேசக்கூடாது. முழுமையான அமைதி.

யாராவது எழுந்து செல்ல விரும்பினால் பத்து நிமிடங்களுக்கு பிறகு எழுந்து செல்லலாம். மற்றவர்களுக்கு அப்போதுதான் எந்தத் தொந்தரவும் இல்லாமல் இருக்கும். நீங்கள் தியானம் செய்ய விரும்பவில்லையென்றால் கூட வெளியே அமைதியாக உட்கார்ந்திருங்கள். உடனடியாக எழுந்து செல்ல வேண்டாம். அதனால் மற்றவர்கள் மனம் பாதிப்படையும். நீங்கள் எழுந்து சென்றாலே இடையூறு உருவாகும். ஆகவே மற்றவர்களின் நலன் கருதி உட்கார்ந்திருங்கள். யாராவது போக வேண்டும் என்ற அவசரத்தில் இருந்தாலும்கூட வெளியே அமைதியாக அமர்ந்திருங்கள்.

ஒருவருக்கொருவர் இடம் விட்டு அமர்ந்து கொள்ளுங்கள். எங்கே இடம் கிடைக்கிறதோ அங்கே உட்கார்ந்து கொள்ளுங்கள்.

அத்தியாயம் 5

துயரத்தை விடு,
பரவசத்தைப் பெறு

என் அன்புக்குரியவர்களே,

மனிதன் துன்பத்தில் வாழ்கிறான். மகிழ்ச்சியைப்பற்றி கற்பனை செய்கிறான். மனிதன் அறியாமையில் வாழ்கிறான், அறிவைப்பற்றி கற்பனை செய்கிறான். மனிதன் இன்னும் உண்மையில் வாழவே இல்லை, அவன் வாழ்வைப்பற்றி கற்பனை மட்டுமே செய்கிறான்.

இன்று நான் உங்களுக்குச் சொல்ல விரும்புவது என்ன வென்றால் கற்பனையிலேயே வாழ்வதால், நாம் உண்மையிலேயே என்னவாக மாற முடியுமோ அது போல மாற முடிவதில்லை. ஒரு நோயாளி தான் ஆரோக்கியமாக இருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டுவிட்டால் பின் அவன் ஆரோக்கியத்தை நோக்கி செல்வதை நிறுத்திவிடுவான். அவன் தான் ஆரோக்கியமாக இருப்பதாக நம்பினால் பின் ஆரோக்கியமாக மாறுவது என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. ஒரு குருடன் தனக்கு வெளிச்சம் என்றால் என்ன அது எப்படி இருக்கும் என்பது தனக்குத் தெரியும் என்று நினைத்துக்கொண்டு விட்டால், அவன் தனது குருட்டுக் கண்களை குணப்படுத்துவது எப்படி என்று தேட முற்படமாட்டான்.

ஒரு குருடன் தனக்கு ஒளியைப்பற்றி எதுவும் தெரியாது என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஒரு நோயாளி தான் ஆரோக்கியமாக இல்லை என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். துன்பத்தில் இருக்கும் மனிதன் தான் மகிழ்வாக இல்லை என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஆனால் வசதிக்காகவும், நம்மை நாமே சமாதானப்படுத்திக் கொள்ளவும், இல்லாததை கற்பனை செய்து கொள்கிறோம்.

மனிதன் மகிழ்ச்சியாக இல்லை. ஆனால் மகிழ்வாக வாழ்வதாக கனவில் இருக்கிறான். நினைவில் கொள்ளுங்கள், மகிழ்வைப்பற்றி கற்பனை செய்து கொள்வதால் மட்டுமே துன்பம் தீர்ந்து போய்விடாது. மகிழ்வைப்பற்றி கற்பனை செய்து கொள்வது என்றால் துன்பம் தொடர்கிறது, அதிகமாகிறது என்றே பொருள்.

துன்பத்தைத் தீர்க்க வேண்டும் என்றால் இந்த மகிழ்ச்சியைப் பற்றிய கற்பனையை முதலில் விட வேண்டும். நாம் துன்பத்தில் இருக்கிறோம் என்பது நமக்கு தெரியவேண்டும். தான் துன்பத்தில் இருக்கிறோம் என்பது யாருக்குத் தெரிகிறதோ அவர்களது துன்பம் முடிவுக்கு வந்துவிடுகிறது. ஆனால் யார் தன்மேல் மகிழ்ச்சியை மூடிக்கொள்கிறார்களோ, அவர்களது துன்பம் மூடப்பட்டு விடுகிறது. அது நிறுத்தப்படுவதில்லை, பதிலாக அது அடியில் தொடர்ந்து இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

நீ அறியாமையை அழிக்க வேண்டுமானால் நீ விவேகத்தை கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டியதில்லை. பதிலாக அறியாமை அங்கே இருப்பதை பார். தன்னுடைய அறியாமையை பார்க்கும் ஒருவர் ஞானத்தை பெறுகிறார். ஆனால் அறிவை பற்றிக் கொண்டிருக்கும் ஒருவரது அறிவு பொய்யானதாக, கற்பனையான அறிவாக இருக்கும். அவரது அறியாமை அழிந்து போகாது. அது மூடப்பட்டிருக்கும். அவர் ஒருபோதும் அறிவுடையவராக இருப்பதில்லை ஏனெனில் கற்பனையான அறிவினால் எந்தப் பயனும் இல்லை.

இதை இரண்டு மூன்று விதமான கோணங்களில் புரிந்து கொள்வது நல்லது. நாம் ஆனந்தமாக இருக்கிறோமா என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். நமக்கு மகிழ்ச்சி என்றால் என்ன என்பது தெரியுமா? நீ உன்னுடைய வாழ்வை தெளிவாக பார்த்தால் உனக்கு ஒருபோதும் ஆனந்தம் என்றால் என்ன என்று தெரிந்திருக்கவில்லை என்பதை நீ காண்பாய். உனக்கு தெரிந்ததெல்லாம் துயரம்தான்.

ஆனால் நாம் துயரத்தை மறக்க விரும்புகிறோம். நமக்கு தெரியாத ஆனந்தத்தை கற்பனை செய்து கொண்டு அதை நம்மேல் வைத்து பூசிக்கொள்கிறோம். நாமும் ஒருநாள் ஆனந்தம் அடைவோம் என்று நம்பிக்கை கொள்கிறோம். ஆனால் நாம் அனுபவப்படாத ஒன்றுக்காக நாம் நம்பிக்கை கொள்கிறோம். நாம் ஆனந்தத்தை அடைந்ததில்லை, எனவே நாம் எதிர்காலத்தில் நாளை அதை நாம் அடைவோம் என்று நினைத்துக்கொள்கிறோம். அதீத கற்பனா சக்தி கொண்ட மக்கள் அடுத்த பிறவியில் நாம் அதை அடைந்துவிடுவோம் என்று நினைத்துக்கொள்கிறார்கள். அழகு கற்பனை கொண்ட மக்கள் மரணத்திற்குப் பின் சொர்க்கத்தில் ஆனந்தம் கிடைத்து விடும், இறுதியான சுதந்திரம் கிடைத்துவிடும் என்று நினைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

மனித குலம் பரவசத்தை அனுபவித்திருந்தால் அவர்களால் சொர்க்கம் என்பதை கற்பனை செய்ய முடியாது. ஆனந்தத்தை அனுபவிக்காதவர்களால்தான் சொர்க்கம் என்பது கற்பனை செய்யப்படிருக்கிறது. அவர்கள் அனுபவப்படாத ஒன்றை அவர்கள் சொர்க்கத்தில் காணலாம் என்று நம்பியிருக்கிறார்கள்.

நாம் எப்போதாவது ஆனந்தத்தை அனுபவித்திருக்கிறோமா? நமது வாழ்வில் ஏதாவது ஒரு கணமேனும் நாம் ஆனந்தத்தை உணர்ந்திருக்கிறோம் என்று சொல்ல முடியுமா? கவனம். பதில் சொல்ல அவசரம் தேவையில்லை. ஏனெனில் ஆனந்தத்தை அனுபவித்த ஒருவரால் துயரப்படவே முடியாது. அவர் துயரம்

கொள்வது சாத்தியமில்லை. அவர் திரும்பவும் துன்பப்படுவது இயலாத காரியம். அவரால் துயரத்தை திரும்பவும் அடையவே முடியாது. ஏனெனில் ஆனந்தத்தை அனுபவப்படும் ஒருவர்தானே ஆனந்தம் என்பதை உணர்ந்துகொள்கிறார். அது மிகவும் சுவாரஸ்யமான விஷயம். ஆகவே நாம் தொடர்ந்து துயரப்பட்டுக் கொண்டே இருப்பதுதான் நாம் ஆனந்தத்தை அறியவே இல்லை என்பதற்கான அத்தாட்சி. அங்கே நம்பிக்கையும் கற்பனையும் மட்டுமே உள்ளன.

சில நேரம் நாம் மகிழ்ச்சியை ஏற்றிக்கொள்கிறோம். ஒரு நண்பன் உன்னை காண வந்தால் உடனே நீ அவனை தழுவிக்கொண்டு, 'மிகவும் சந்தோஷம்' என்று கூறுகிறாய். உன்னுடைய நண்பனை தழுவிக் கொள்வதன் மூலம் சந்தோஷப்படுகிறாய். உன்னுடைய நண்பனை அணைத்துக் கொள்வதன் மூலம் மிகுந்த இன்பமடைகிறாய். ஆனால் நீ அணைத்துக்கொண்ட நண்பன் பத்து, பதினைந்து, இருபது நிமிடங்களுக்கு உன்னை விட்டு விலக வில்லையென்றால், உன் கழுத்தை விடவில்லையென்றால் நீ போலீஸை கூப்பிடலாமா என்று நினைக்கும் அளவுக்கு போய்விடுவாய் அல்லவா? இவன் என்ன செய்கிறான் என்ற சந்தேகம் வரும் அல்லவா? அதே நண்பன் உன்னை ஒன்று அல்லது இரண்டு மணிநேரம் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தால் அந்த அணைப்பு தூக்குகயிற்றின் சுருக்கைப் போல இருக்கும் அல்லவா?

அது ஆனந்தம் என்றால் அது பெருக வேண்டும். நீ ஒரு கணத்தில் அடைவது ஆனந்தம் என்றால் அது பத்து நிமிடங்களுக்கு பத்து மடங்காக பெருக வேண்டும். ஆகவே அது ஆனந்தம் அல்ல, அது கற்பனைதான். அது கணத்தில் மறைந்து விடும். கற்பனையான விஷயங்கள்தான் ஒரு கணத்தில் இருக்கும், அடுத்த கணத்தில் இல்லாமல் போய்விடும். உண்மையானது நிலையாக இருக்கும். கற்பனையானது தற்காலிகமானது. விரைந்தோடி மறைவது கற்பனையே.

அழியாமல் இருப்பது எதுவோ அது முடிவற்றது. அது சிறிது காலம் தொடர்ந்து இருக்கும் என்பதல்ல, அது ஒருபோதும் அழியாது. அது எதுவோ, அதுவே. அது இருந்தது, இருக்கிறது, இருக்கும். அது காணாமல் போகும் கணம் என்பது ஒருபோதும் இருக்காது.

இன்பமானது துன்பமாக மாறும்போது அது கற்பனையானது என அறியலாம். அது இன்பமே அல்ல. நாம் இன்பம் என அறிந்தவை யாவும் துன்பமாக மாறுபவையே. நீ சாப்பாடு சாப்பிடும் போது உணவு மிகவும் சுவையாக இருப்பதாக தோன்றுகிறது. நீ தொடர்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டே இருந்தால் சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு சாப்பிடும் இன்பம் துன்பமாக மாறும். மேலும் தொடர்ந்து நீ சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தால் - சிலரால் சாப்பிடுவதை நிறுத்திக் கொள்ள முடியாது - அப்போது நீ சாப்பிடுவதால் வாழ்நாள் முழுவதும் துன்பத்தையே அனுபவிப்பாய். நீ சாப்பிடும் உணவில் பாதி உனக்கு பலமாக மாறும், பாதி டாக்டருக்கு பணமாக மாறும் என்று டாக்டர்கள் ஜோக் ஒன்று உண்டு. நீ சாப்பிடும் உணவைப் பாதியாக குறைத்துக்கொண்டு விட்டால் நீ டாக்டரை தேட வேண்டிய அவசியம் இருக்காது. அதிகமாக சாப்பிடுவதாலேயே பல வியாதிகள் உருவாகின்றன. பின் நீ டாக்டரை சென்று பார்க்க வேண்டி வருகிறது. நாம் அதிகமாக சாப்பிட்டால் உணவு விஷமாகி விடும். ஒருவர் அதிகமாக சாப்பிடுவதாலேயே மரணம் கூட நேரும். அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் விஷம்.

யாராவது ஒருவர் ஒரு பாட்டு பாடினால், 'நன்றாக இருக்கிறது, இன்னொரு முறை பாடுங்கள்!' என்று கேட்டால், அவர் அதை இன்னொரு முறை பாடினால் அப்போது நீ 'கேட்க மிகவும் இன்பமாக இருக்கிறது' என்று சொல்ல மாட்டாய். அமைதியாக இருப்பாய். அவர் மூன்றாவது முறை அதையே பாடினால் நீ 'போதும்' என்று சொல்வாய். அவர் நான்காவது

முறை அதையே பாடினால் நீ 'பேசாமலிருக்கிறாயா' என்று கேட்பாய். அவர் ஐந்தாவது முறையும் அதையே பாடினால் நீ எழுந்து போக முயற்சி செய்வாய். கதவு பூட்டப்பட்டிருந்து நீ அதை ஆறாவது முறையும் கேட்க நேர்ந்தால், உன்னுடைய தலை சுழல ஆரம்பித்து விடும். மேலும் அவர் தொடர்ந்து பாடினால் உனக்கு பைத்தியமே பிடித்துவிடும். முதல் முறை கேட்கும்போது இன்பமாக இருந்த பாட்டு, ஆறாவது முறை கேட்கும்போது உன்னை கிறுக்காக்கி விடும்.

அது இன்பம் என்றால் அதை பத்துமுறை கேட்கும்போது அது பத்துமடங்காக வேண்டும். இதுதான் ஆனந்தம் என்பதற்கான வரையறை. எது கணநேரத்திற்கு இன்பமாக இருக்கிறது, ஆனால் தொடர்ந்தால் துன்பம் தருகிறதோ, அது இன்பமே அல்ல. நீ அதை மகிழ்ச்சி என்று கற்பனை செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும். முதல் தடவை நீ கற்பனை செய்து கொள்ளலாம், ஆனால் இரண்டாவது தடவைக்கு அந்த கற்பனையை வைத்துக் கொள்வது கொஞ்சம் கடினம், ஆனால் மூன்றாவது தடவைக்கு அந்த கற்பனை போய்விடும். பத்தாவது தடவைக்கு அந்த கற்பனை வேரற்று போய்விடும். விஷயங்கள் எப்படியோ அப்படியே தெரிய ஆரம்பிக்கும். நமது அத்தனை இன்பங்களும் துன்பத்தில் முடிபவையே.

நமது இன்பங்கள் யாவும் துன்பங்களே. நாம் அதை இன்பமாக கற்பனை செய்து கொள்கிறோம், வெளியே இருந்து வந்த இன்பமாக யூகித்துக் கொள்கிறோம். கற்பனை செய்து கொண்ட இன்பம் எவ்வளவு காலம் நீடிக்கும்? நாம் எந்த ஆனந்தத்தையும் அனுபவித்ததில்லை, நாம் அதை கற்பனை மட்டுமே செய்து கொள்கிறோம். நமக்கு தெரிந்தது யாவும் துயரங்களே. ஆனால் நாம் ஏன் இப்படி கற்பனை செய்து கொள்கிறோம்?

நாம் நமது கற்பனைத் திறனை உபயோகப்படுத்திக் கொள்கிறோம், ஏனெனில் அது இல்லாவிடில் துயரங்கள்

நம்மைக் கொன்று விடும். நாம் இன்பங்களைக் கற்பனை செய்து கொள்ள வில்லையென்றால் பின் எப்படி நம்மால் வாழ முடியும்? ஆகவே, நாம் பொய்யான இன்பங்களை பின்னிக் கொண்டு, நாம் நமது துன்பங்களைத் தள்ளிவிடுகிறோம், அதை மறக்க முயற்சி செய்கிறோம். நமது வாழ்க்கை பூராவும் நமது துயரங்களை மறக்க நாம் செய்யும் முயற்சியே. வேறு எதுவும் அல்ல. துன்பத்தை மறக்க ஒரு நீண்ட முயற்சி.

பிடரிக் நீட்சே அடிக்கடி சிரிப்பார். யாரோ அவரிடம், 'நீங்கள் ஏன் அடிக்கடி சிரிக்கிறீர்கள்? அவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்கிறீர்களா' என்று கேட்டார்கள். அதற்கு நீட்சே, 'தயவு செய்து கேட்காதீர்கள். என்னிடம் அதை மட்டும் கேட்காதீர்கள். நான் சிரிப்பதற்கான காரணமே வேறு' என்றார்.

அவரது நண்பர்கள், 'நீ அவ்வளவு ஆனந்தமாக இருப்பது தான் நீ அடிக்கடி சிரிக்க காரணமா' என்று கேட்டார்கள்.

அதற்கு பிடரிக், 'இந்த பேச்சை விடு. காரணம் நிச்சயமாக ஆனந்தம் அல்ல. ஆனந்தமாக இருப்பது காரணம் அல்ல' என்றார்.

அவரது நண்பர்கள், 'என்ன காரணம் என்று சொல்' என்று வற்புறுத்தினார்கள்.

அவர், 'நான் அழாமல் இருப்பதற்காகத்தான் சிரிக்கிறேன், அந்த நேரத்தில் நான் சிரிக்க வில்லையென்றால் நான் அழுதுவிடுவேன். அழுகை உள்ளே பொங்குகிறது, கண்ணீர் பெருகி வராமல் தடுப்பதற்காகத்தான் நான் அந்த நேரத்தில் சிரித்துக் கொள்கிறேன்' என்றார்.

ஆகவே யாராவது இன்பத்தை தேடி அலைந்தால் அவர்கள் அந்த அளவு துன்பத்தில் இருக்கிறார்கள் என்று அறிந்து கொள்ளலாம். நாள் முழுவதும் அவர்கள் இன்பங்களைத் தேடிக் கொண்டிருப்பார்கள், ஏனெனில் அவர்கள் இருபத்தி நான்கு மணி நேரமும் துயரத்தில் இருக்கிறார்கள். ஆகவேதான் நாம்

புதுப்புது பொழுதுபோக்கு சாதனங்களைக் கண்டுபிடிக்கிறோம். இது துயரம் மிகுந்த உலகம் என்பதற்கான சான்று இதுவே. யார் துன்பப்பட வில்லையோ அவர்கள் எந்தப் பொழுதுபோக்கு சாதனங்களையும் தேட மாட்டார்கள்.

மக்கள் சினிமா தியேட்டர்களில் பொழுதை கழிக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறார்கள் என்றால் அப்போது அவர்கள் வீட்டில் இருப்பதிலேயே சந்தோஷமாக இருக்கலாம். அவர்கள் துன்பத்தில் இருப்பதால்தான் அவர்கள் தியேட்டர்களில் காணப்படுகிறார்கள். பார்களில் சாராயம் குடிக்கும் மக்கள் துயரத்தை மறக்கவே குடிக்கிறார்கள். மக்கள் ஆனந்தத்தில் இருந்தால் தங்கள் கண்களை மூடிக்கொண்டு ஒரு இடத்தில் அமர்ந்துகொண்டு தங்களது உள்அமைதியில் திளைப்பார்கள். எங்காவது நடனம் ஆடுகிறார்களா என்று போய் உட்கார மாட்டார்கள். அவர்கள் தங்களது துயரத்தை மறக்கவே நடனத்தைப் பார்க்கப் போகிறார்கள். எல்லா இடங்களிலும் துயரத்தை மறப்பதற்கான முயற்சி நடந்துகொண்டே இருக்கிறது.

சினிமா தியேட்டரில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் மக்கள் மட்டுமல்ல, பார்களில் உட்கார்ந்து குடித்துக் கொண்டிருக்கும் மக்கள் மட்டுமல்ல, விலைமாதர்களின் மாளிகையில் போய் நடனம் பார்க்கும் மக்கள் மட்டுமல்ல, கோவிலுக்கு போய் சாமி கும்பிடும் மக்களும் அதே அளவுக்கு தங்கள் வேதனையை மறக்க பாடுபடுபவர்களே. அதில் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. ஒரு ஆனந்தமான மனிதன் எதற்காக கோவிலுக்குப் போய் மந்திரம் சொல்லி அங்கே நடக்கும் பூஜையில் கலந்து கொள்ளப் போகிறான்? அவனுக்கு என்ன பைத்தியமா பிடித்திருக்கிறது? ஒரு ஆனந்தமான மனிதன் எதற்காக கூப்பிய கரங்களுடன் ஒரு சிலையின் முன் நிற்கப் போகிறான்? துன்பத்தில் இருக்கும் மனிதன் அதை மறக்க ஒரு வழி தேடி அதைச் செய்கிறான். அவன் ராமாராமா என்று மந்திரம் சொல்வதன் மூலம் தன்னை

அதில் மூழ்கடித்துக்கொண்டு துன்பத்தை மறக்கிறான். அதை முடித்தவுடன் திரும்பவும் துன்பம் மேலே வருகிறது. அவன் எவ்வளவு நேரம் தன்னுடைய கைகளால் ருத்திராஷ்ட மணியை உருட்டுகிறானோ அவ்வளவு நேரம் தன்னுடைய துயரத்தை மறந்துவிடுகிறான். அவன் எதையாவது தன்னை மறந்து செய்யும்போது துன்பமும் இல்லாமல் போகிறது.

நீ சினிமா பார்க்கிறாயா அல்லது ராமலீலா போன்ற ஆன்மீக நாடகம் பார்க்கிறாயா என்பதில் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. அவை யாவும் துன்பத்தை மறக்கச் செய்யும் முயற்சிகளே. தன்னைத்தானே மறக்கச் செய்யும் முயற்சியே. மதுவுக்கும் பூஜைக்கும் ஒரே நோக்கம்தான். ஒன்று ஒழுக்கத்தின் படி தவறானது, மற்றொன்று ஒழுக்கத்தின் படி சரியானது. ஆனால் இரண்டு வழிகளுமே மறப்பதற்கானவையே. மனிதன் தன்னைத்தானே எப்படியாவது மறந்தாக வேண்டும். துன்பத்தில் இருக்கும் மனிதன் மறக்க விரும்புகிறான். ஒருவர் சீட்டு விளையாடுகிறார், ஒருவர் செஸ் விளையாடுகிறார், ஒருவர் பகவத்கீதை படிக்கிறார். நீ என்ன செய்கிறாய்?

நமக்கு ஆனந்தமாக இருப்பது எப்படி என்று தெரியாது. நாம் துன்பமாக இருக்கிறோம். இந்தத் துன்பத்தில் இருந்து தப்பிப் போக விரும்புகிறோம், அதை மறக்க விரும்புகிறோம். நம்மால் முடிந்த வழிகளில் அதை மறக்க விரும்புகிறோம். பழங்கால நூல்களான வேதங்களை நீ படித்தால் அந்த வேதகாலங்களில் கூட மக்கள் சோமபானம் என்னும் மதுவை அருந்தியிருக்கிறார்கள். துறவிகளும் முனிவர்களும் அருந்தினால் அது சோமபானம், சாதாரண மக்கள் அருந்தினால் அது சாராயம். வேதகாலங்களில் இருந்து இன்றைய அமெரிக்கா வரை - சோமபானத்தில் இருந்து LSD எனப்படும் போதை மருந்து வரை - இது தேவை. அமெரிக்கா முழுவதும் LSD மர்ஜூனோ எனப்படும் போதைமாத்திரைகளை எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். ஆல்டாஸ் ஹைக்லீ (ALDOUS HUXLEY) என்ற அமெரிக்காவின் பிரபலமான சிந்தனையாளர் கூட மனிதனின் துன்பம் மிகவும்

ஆழமாக இருக்கிறது, நாம் அதை மறக்க வழிகள் தேவை என்கிறார். நாம் வேதனையை மறக்க விரும்புகிறோம்.

நமது வழிகள் யாவும் இன்பம் துய்ப்பதற்கான வழிகளாக இல்லாமல் துன்பத்தை மறப்பதற்கான வழிகளாக அமைந்து விட்டன. அதனால்தான் நமது வழிகள் யாவும் தவிர்க்க முடியாமல் தோல்வியடைந்துவிட்டன. ஒரு மனிதன் ஒரு பெண் மேல் விருப்பம் கொண்டு விட்டால் தான் அவளை அடைந்துவிட்டால் மகிழ்வோடு இருப்போம் என்று எண்ணுகிறான். ஆனால் என்று அவன் அவளை அடைகிறானோ அன்றே அவள் அவனுக்கு பயனற்றுப் போகிறாள். ஒரு மனிதன் தன்னுடைய காதலியைப் பார்க்கும் பார்வையிலா தன்னுடைய மனைவியை பார்க்கிறான்? ஆண் மணந்து கொண்டு வீட்டிற்கு கொண்டு வந்த பெண் அவனுக்கு பொருளற்று போகிறாள். அந்தக் கற்பனை ஒரு வினாடியில் உடைந்து போகிறது. மனைவியாக அவள் வீடு வந்த கணமே அவள் மறந்து போகப்படுகிறாள். இப்போது அக்கம்பக்கத்துக்காரர்கள் அவளைப் பார்த்து சிறிது சந்தோஷம் அடைகின்றனர், ஆனால் கணவனுக்கு எந்த சந்தோஷமும் கிடைப்பதாக தெரியவில்லை.

லார்ட் பைரனுக்கு திருமணமானது. அவன் ஒரு சிறந்த மனிதன். அவன் கல்யாணத்திற்கு முன் இந்தப் பெண் கிடைக்காவிட்டால் இந்த வாழ்க்கை முழுவதும் வீண் என்று நினைக்கும் அளவுக்கு அவள் மீது பைத்தியமாக இருந்தான். இப்போது அவன் அவளை மணந்து கொண்டு விட்டான், மணம் முடித்து புது மனைவியின் கரங்களை கோர்த்துக் கொண்டு சர்ச்ச்சின் படிகளில் இறங்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள், மணவிழா மணியோசை இன்னும் முடியவில்லை, திருமணத்திற்கு வந்த நபர்கள் திரும்பி போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள், இப்போதுதான் திருமணம் முடிந்தது, திருமண விழா மெழுகுவர்த்திகள் இன்னும் எரிந்து கொண்டிருக்கின்றன. பைரன் தன்னுடைய மனைவியின் கைகளை கோர்த்துக் கொண்டு காரை நோக்கி போய்க்கொண்டிருக்கிறான், அந்த

சமயத்தில் அந்த தெருவில் சென்ற ஒரு பெண்ணைப் பார்க்கிறான் பைரன்.

பைரன் மிகவும் நேர்மையான ஒரு மனிதனாக இருந்திருக்க வேண்டும். அவர்கள் காரில் ஏறி உட்கார்ந்தவுடன், அவன் தனது மனைவியிடம், 'என்ன ஒரு ஆச்சரியம்! நேற்று வரை நீ என் வாழ்வில் கிடைத்தால் போதும், அனைத்தும் கிடைத்தாற் போலத்தான் என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் இப்போது நாம் சர்ச்சின் படிகளில் இறங்கி வந்து கொண்டிருக்கும்போது நமக்கு முன்னால் தெருவில் கடந்து சென்ற பெண் என்னை முழுமையாக ஈர்த்துவிட்டாள். நான் உன்னை மறந்துவிட்டேன், இந்தப் பெண் எனக்கு கிடைத்தால் என்று நினைத்துவிட்டேன். நான் முழுமையாக உன்னை மறந்துவிட்டேன், ஏனெனில் நீ இப்போது எனக்கு கிடைத்து விட்டாய், ஆகவே நீ இப்போது எனக்கு பொருளற்றவளாகி விட்டாய். நீ என்னுடையவளான பின் உன் மேல் நாட்டம் இல்லாமல் போய்விட்டது'. என்றான்.

கிடைக்காத ஒன்றின் மேல்தான் நாட்டம் வரும். இதுவரை கிடைக்காத ஒன்றுதான் நம்மை ஈர்க்கும். எது கிடைத்திருக்கிறதோ அது பொருளற்றதாகி விடுகிறது. ஏன்? ஏனெனில் கிடைக்காத ஒன்றை வைத்துதான் நமது கற்பனை இன்பத்தை தொடர்ந்து அனுபவிக்க முடியும். கிடைத்து விட்டது எனும்போது கற்பனை சந்தோஷம் முடிந்துபோகிறது. ஏனெனில் அது கிடைத்துவிட்டதால் அதில் கற்பனை செய்ய ஏதுமில்லை. ஒரு வினாடி சந்தோஷம் மலர்கிறது, பின் அதுவும் தொலைந்து போகிறது. கற்பனை முடிந்துவிட்டது.

ஒரு கவிஞன் பாடுகிறான், 'தான் விரும்பியவருடன் கைகளை கோர்த்துக்கொள்ள முடியாமல் போனவர்கள் மிகவும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்கள், ஏனெனில் அவர்கள் தாங்கள் சேர்ந்திருந்தால் என்ற கற்பனையை வாழ்நாள் முழுவதும் கண்டு கொண்டே இருக்கலாம். ஆனால் தாங்கள் விரும்பியவரை

கைப்பிடித்தவர்கள் துரதிர்ஷ்டம் பிடித்தவர்கள், ஏனெனில் அவர்கள் தாங்கள் நரகத்தில் விழுந்துவிட்டதை தெரிந்து கொண்டு விடுவார்கள்’.

நாம் இன்பம் என்று எந்தத் தளத்தில் நின்று நினைத்துக் கொண்டாலும் அவை கற்பனையே. மேலும் நமது கஷ்டங்கள் யாவும் நிஜமானவை. யாரும் கஷ்டத்தை கற்பனை செய்வதில்லை. யார் கஷ்டத்தை கற்பனை செய்ய விரும்புவார்கள்? நாம் கஷ்டத்தை தவிர்க்க விரும்புகிறோம், நமது இன்பங்கள் யாவும் கற்பனையே. இதுதான் வாழ்வின் பிரச்சனையே. கற்பனையான சந்தோஷங்களில் காலத்தை செலவழிக்கும் மனிதன் தொலைந்துபோகிறான்.

பல விஷயங்களை நாம் கற்பனை செய்து கொள்வதினாலேயே முடிந்து போகிறோம்.

மஜ்னுவின் கிராமத்து பெரியவர் அவனைக் கூப்பிட்டு, ‘உனக்கு என்ன பைத்தியமா பிடித்திருக்கிறது? நீ காதலிக்கும் அந்தப் பெண் லைலா மிகவும் சாதாரணமான ஒரு பெண். நாங்கள் அவளை விட இன்னும் அழகான பெண்ணை உனக்கு காட்டுகிறோம். என்னுடன் வந்து பார். லைலாவின் தந்தை உன்னை அனுமதிப்பதாக இல்லை, ஆனால் நீ அவளால் பைத்தியமாகிக் கொண்டிருக்கிறாய். அவளை விட்டுவிடு, அவளிடம் விசேஷமாக என்று எதுவும் அழகாக இல்லையே. அவள் மிகச் சாதாரணமான ஒரு பெண்ணாகத்தான் தெரிகிறாள்!’ என்று சொன்னார்.

லைலா மிகவும் அழகான பெண் என்று நீங்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் அது தவறு. அவள் மிகவும் சாதாரணமான ஒரு குடும்பத்து பெண் அவ்வளவுதான். ஆனால் மஜ்னுவின் பதில் என்ன தெரியுமா? அவன், ‘இல்லை, உங்களுக்கு தெரியாது. மஜ்னுவினால் மட்டுமே லைலாவின் அழகைக் காண முடியும்’ என்றான்.

அரசர் கூப்பிட்டு, 'நீ என்னதான் சொல்கிறாய்? நாங்கள் என்ன குருடா?' என்று கேட்டார். அதற்கு மஜ்னு, 'இல்லை, நீங்கள் யாரும் குருடர்கள் இல்லை, நான்தான் குருடன்!. ஆனால் எனக்கு தெரிவது உங்களுக்கு தெரியாது. நான் எல்லா அழகையும் லைலாவிடம் மட்டுமே பார்க்கிறேன். வேறு யாரிடமும் அல்ல' என்றான்.

இப்போது மஜ்னு காண்பது என்ன என்று வேறு யாராலும் பார்க்கமுடியாது. அதனால்தான் காதலர்கள் பித்து பிடித்தவர்கள் போல தோன்றுகிறார்கள். அவர்களைத்தவிர மற்றவர்கள் அனைவரும் அவர்களைப் பித்து பிடித்தவர்கள் என்று கூறுகிறார்கள். தான் நேசிப்பவருடன் மோகம் கொண்டவர்களால் மட்டுமே தன்னுடைய பைத்தியக்காரத்தனத்தை பார்க்க முடியாது. நீங்கள் பார்ப்பதை அவனால் பார்க்க முடியாது, ஏனெனில் அவனது கற்பனைப்பின்னல் அவ்வளவு நெருக்கமாக இருக்கிறது. அவன் வேறு எதையோ பார்க்கிறான்.

ஒரு காதலி தன்னுடைய காதலரிடம் பார்ப்பது தன்னுடைய கற்பனையின் பிம்பத்தையே. அது அவரில் இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஒரு காதலன் தன்னுடைய காதலியிடம் பார்ப்பது தன்னுடைய கற்பனையின் பிம்பத்தையே. அது அவளிடம் அப்படியே இருக்காது. நாம் அடுத்தவர்களிடம் பெறுவதாக நினைத்துக்கொள்ளும் இன்பம் நமது கற்பனையே. அவர்கள் மேல் நாம் ஏற்றி வைக்கும் பிம்பம் மட்டுமே அது. அந்த பிம்பம் கலைய எவ்வளவு நாள் ஆகும். அது ஒரு வினாடியில் கலைந்துவிடும். அது அண்மையில் வரும்போது இறந்துவிடும். அது பரிச்சயம் ஆகும்போதே வெளிறத் தொடங்கி விடும். அது நெருக்கத்தினால் ஆவியாகிவிடும். அது நன்கு அறிமுகம் ஆனவுடன் அது மறையத் தொடங்கும். அது தூரத்தினால் தான் ஊட்டம் பெறுகிறது. தொலைவு இந்த கற்பனை நிகழ் இடம் கொடுக்கிறது.

மக்கள் இந்த சாதாரண வாழ்வுக்கான சந்தோஷங்களை மட்டுமே கற்பனையில் வளர்க்கிறார்கள் என்பது கிடையாது.

அவர்கள் எந்த மகிழ்ச்சியும் இந்த சாதாரண வாழ்வில் கிடைக்கவில்லை, அவர்களால் வேதனையை தவிர்க்க முடியவில்லை என்றால் அவர்கள் மிகப் பெரிய கற்பனைகள் செய்ய ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். சிலர் கிருஷ்ணர் புல்லாங்குழல் வாசிக்கும் காட்சியை காண்பது போல கற்பனை செய்ய ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். அவர் தனது கண்களை மூடிக் கொண்டு அந்தக் காட்சியில் ஆழ்ந்து போய்விடுகிறார். சிலர் ஏசுவின் உருவத்தைக் காண்கிறார்கள், சிலர் வில்லேந்திய ராமரின் உருவத்தைக் காண்கிறார்கள். இந்த கற்பனைகள் எதுவும் உன்னை உண்மைக்கு கூட்டிச் செல்லாது. நீ எவ்வளவு ஆழமாக கற்பனை செய்து கொண்டாலும் சரி. கிருஷ்ணர் புல்லாங்குழல் வாசித்தாலும் சரி, ஏசு சிலுவையில் இருப்பதாக இருந்தாலும் சரி, ராமர் வில்லேந்தி நின்றாலும் சரி, புத்தரோ, மஹாவீரரோ அது எதுவாக இருந்தாலும் அதில் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. இந்த மக்களுக்கும் உன்னுடைய கற்பனைக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை. இவை யாவும் உன்னுடைய சொந்த கற்பனை வடிவங்களே அன்றி வேறு எதுவும் அல்ல.

ஆனால் நீ இந்த கற்பனையில் உன்னை மறந்துவிடலாம். மேலும் நினைவில் கொள், ஒரு கற்பனை வெகு காலம் நீடிக்கமுடியும். ஏனெனில், அதற்கு உள்ளே ஏதும் இல்லை. அது ஒரு கற்பனை, கற்பனைகள் நீண்டநாள் நிற்கும்.

ஆகவே, ஒரு சாதாரண மனிதரை காதலித்தால் உன்னுடைய கற்பனையிலிருந்து நீ வெளியே வருவதற்கான சாத்தியக்கூறு உண்டு. ஆனால் கடவுளை கற்பனை செய்து வைத்திருக்கும் இந்த பக்தர்கள் இந்த கற்பனையிலிருந்து அவ்வளவு எளிதாக வெளியே வர முடியாது. அவர்களது கற்பனை தெளிவற்றது. அவர்கள் விரும்பும் வண்ணம் மாற்றி அமைத்துக் கொள்வது அவர்கள் கைகளில்தான் உள்ளது. நீ ஒரு உண்மையான மனிதரை காதலித்தால் அவர் நீ விரும்பும் வண்ணமே எப்போதும் நடந்து கொள்வார் என்று சொல்ல முடியாது. நீ ஒரு மனிதரை ஒரு காலை உயர்த்தி நின்று கொண்டு கையில்

புல்லாங்குழலை வாசிப்பது போல ஒரு மணி நேரம் நில் என்று கூறினால் அவர் 'மன்னித்து விடுங்கள், வணக்கம்' என்று சொல்லி விடுவார். ஆனால் கிருஷ்ணர் உன்னுடைய கற்பனையில் உருவானவர் என்பதால் நீ அவரை ஒற்றைக் காலில் புல்லாங்குழலை வாசித்தபடி நிற்க வைக்கலாம். அவரால் எதுவும் செய்யமுடியாது. அவரை நீ விரும்பும் வண்ணம் செயல்பட வைக்க முடியும். நீ அவரை இன்னொரு காலை இப்படி வை என்று உத்தரவு போடலாம், அவர் உன்னுடைய ஆணையை கேட்டுத்தான் ஆகவேண்டும். அது உன்னுடைய கற்பனை பிம்பம்தான், அங்கு வேறு யாரும் இல்லை. ஆகவே பக்தர்கள் தங்கள் கைகளில் கடவுளைக் காண்பதில் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள். உன் இஷ்டப்படி நீ அவரை ஆட்டுவிக்கலாம். கடவுள் உன் கைகளுக்குள்! ஆனால் உனது கைகளுக்குள் அடங்கியிருக்கும் விஷயம் யாவும் உனது கற்பனையே.

கற்பனையில் தொலைந்து போவதில் என்ன பயன் இருக்கிறது? என்ன கிடைக்கும்? கஷ்டத்தை மறந்து விடுவதால் ஆனந்தத்தை அடைய முடியாது. நீ துன்பத்தை மறக்க விரும்பினால் அப்போது கற்பனை அர்த்தமுள்ள சாதனம். ஆனால் நீ ஆனந்தத்தை அடைய விரும்பினால் கற்பனை ஒரு தானியங்கி இயந்திரத்தனமானது. அப்போது நீ கற்பனையிலிருந்து விலகி இருக்க வேண்டும்.

இதை நான் உங்களுக்கு குறிப்பிட்டுச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நாம் நமது துயரத்தை எப்படியாவது மறந்துவிட விரும்புகிறோம். துன்பத்திலிருந்து தப்பிப்பதற்காக தன்னுடைய சொந்த கரங்களால் தனக்கு இப்படி வலைபின்னி மாட்டிக் கொண்டவர்கள் வெளியே வருவது மிகவும் கடினம். ஒவ்வொரு நாளும் புதுப்புது கற்பனை பின்னல்களை அவன் உருவாக்கியாக வேண்டும். முதல் முறை சொன்ன பொய்யை காப்பாற்ற வேண்டி தினமும் புதிய பொய்யைக் கூற

வேண்டியிருக்கும். கடைசியில் உண்மை எது என்று அவனுக்கே மறந்து போகும் அளவுக்கு புனைக்கதை நீண்டுபோயிருக்கும்.

நாம் பல புனைக்கதைகள் கட்டுகிறோம். நீண்ட வரிசை பொய்களை உருவாக்கி நாம் அதில் தொலைந்து போகிறோம். அதைப் பற்றிய கவனம் நமக்கு இருப்பதில்லை. நமது குடும்பம் என்பது ஒரு புனைவு. அது நமது கற்பனையில் உருவானது உண்மையில் உருவானது அல்ல. நமது நட்பு ஒரு புனைவு, அது நமது கற்பனையில் உருவானது, உண்மையில் இருப்பது அல்ல. நமது பகை ஒரு கட்டுக்கதை, நமது மதம் ஒரு கட்டுக்கதை, நமது பக்தி ஒரு கட்டுக்கதை, நமது பிரார்த்தனை ஒரு கட்டுக்கதை, இவை யாவும் கற்பனையில் கட்டப் பட்டவைகளே, உண்மையில் இருப்பவை அல்ல.

நாம் நமது புனைக்கதைகளை மிகவும் இறுக்கமாக விரித்து வைத்திருப்பதால், அதை உடைக்க வேண்டும் என்றால் எங்கிருந்து ஆரம்பிப்பது என்பது இன்று நமக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டது. கோவிலின் முன் கூப்பிய கரங்களுடன் நிற்கும் மனிதன் யாரிடம் பிரார்த்தனையைச் சொல்கிறான்? அவனுக்கு கடவுளைப் பற்றி எதுவும் தெரியாது. யாரென்றே தெரியாத ஒருவர் முன் நீ கூப்பிய கரங்களுடன் நின்றുകொண்டு சொல்லும் பிரார்த்தனைகள் யாவும் பதர்தானே!. பிரார்த்தனை என்ற பெயரில் நீ என்ன செய்கிறாய்?

நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்...

வியாபாரிகள் கூட்டம் ஒன்று வியாபாரத்தை முடித்துக் கொண்டு கப்பலில் ஊருக்கு திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தது. அவர்கள் வியாபாரத்தை முடித்துக் கொண்டு பணம், நகை, வைரம், நவரத்தினங்கள் என எல்லாவற்றோடும் வந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களுடன் ஒரு துறவியும் வந்து கொண்டிருந்தார். அவர்கள் திரும்பி வரும் வழியில் இவர்கள் ஊருக்கு வருவதற்காக அவர் கேட்டு இடம் பெற்று வந்து கொண்டிருந்தார். அவர்கள் பயணத்தில் இன்னும் ஒரு நாளில்

கரை சேர்ந்துவிடுவோம் என்று இருக்கும் சமயத்தில் புயல் வந்து விட்டது. சூரியனை மேகங்கள் மூடிக்கொண்டன. சூறைக் காற்று சுழன்று வீசியது, பேரலைகள் கப்பலை முட்டின. கப்பல் கிட்டத்தட்ட கவிழ்ந்துவிடும் போல ஆடியது.

பயணிகள் எல்லோரும் கூப்பிய கரங்களுடன், மண்டியிட்டு, கண்களை மூடி, வானத்தை நோக்கி தங்கள் கரங்களை உயர்த்தியபடி, பிரார்த்தனை செய்ய ஆரம்பித்தனர். 'கடவுளே காப்பாற்று, எங்களை கைவிட்டுவிடாதே!'. என்று வேண்ட ஆரம்பித்தனர். தாங்கள் பத்திரமாக கரை சேர்ந்தால், ஒருவர் தான் சம்பாதித்த அனைத்தையும் ஏழைகளுக்கு தானம் செய்து விடுவதாக கூறினார். ஒருவர் தான் சம்பாதித்த அனைத்தையும் மற்றவர்களுக்கு தர்மம் செய்துவிட்டு தொண்டே வாழ்வாக மாறப் போவதாக கூறினார். ஒருவர் 'என்னை காப்பாற்றி விட்டால் நீ என்ன சொன்னாலும் செய்கிறேன்' என்றார்.

ஆனால் இத்தனை அமளிதுமளிகளுக்கு நடுவில் அந்தத் துறவி அமைதியாக உட்கார்ந்துகொண்டு சிரித்துக்கொண்டிருந்தார். இவர்கள் அவரிடம், 'என்ன வகையான ஆள் நீர்!, எங்களது வாழ்வே அபாயத்தில் இருக்கிறது என்று வேண்டிக்கொண்டிருக்கிறோம். நீர் உட்கார்ந்து சிரித்துக்கொண்டிருக்கிறீர். நீங்களும் வந்து எங்களுடன் சேர்ந்து வேண்டிக்கொள்ளுங்கள். நீர் துறவியாக இருப்பதால் உம்முடைய வேண்டுதல் உடனே பலிக்கும்' என்று கூறினார்கள்.

ஆனால் அந்தத் துறவி, 'உங்களுடைய வேண்டுதலைத் தொடர்ந்து செய்யுங்கள். என்னைப்பற்றி கவலைப்படாதீர்கள்' என்று கூறிவிட்டார். அவர்கள் வேண்டுதலைத் தொடர்ந்து செய்துகொண்டிருக்கும்போது திடீரென அந்தத் துறவி, 'நிறுத்துங்கள். எல்லாவற்றையும் தானம் செய்துவிடுவதாக அனாவசியமாக கடவுளுக்கு வாக்குறுதி கொடுக்காதீர்கள். எனக்கு கரை தெரிகிறது. நாம் வந்து சேர்ந்துவிட்டோம்' என்றார்.

உடனடியாக எல்லோரும் தங்களது வேண்டுதலை கைவிட்டுவிட்டு எழுந்து நின்றார்கள். கரையைப் பார்த்தவுடன் சிரித்துக்கொண்டே தங்களது பொருட்களை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டனர். அவர்கள் அந்தத் துறவியிடம், 'நீங்கள் சமயத்தில் சொன்னீர்கள். நன்றி!. இல்லாவிடில் நாங்கள் எல்லாவற்றையும் தர்மம் செய்துவிடுவதாக வாக்குறுதி கொடுத்து சிக்கலில் மாட்டிக்கொண்டிருப்போம்' என்றனர். ஆனால் ஒரு மனிதன் மட்டும் வாக்குறுதி கொடுத்துவிட்டான். அவன் அந்த வாக்குறுதி கொடுப்பதை அந்தக் கப்பலில் இருந்த அனைவரும் கேட்டிருந்தனர். அவன் அந்த ஊரிலேயே பணக்காரன். அவன் தன்னுடைய வீட்டை விற்று அதில் கிடைக்கும் பணம் அனைத்தையும் ஏழைகளுக்குத் தானம் செய்துவிடுவதாக சொல்லி விட்டான். ஒவ்வொருவரும் அவனிடம் 'நீதான் மாட்டிக் கொண்டு விட்டாய்' என்று கூறினார்கள். அவன் சிறிது கவலையுடன் காட்சியளித்தான்.

ஆனால் அந்தத் துறவி, 'கவலைப்படாதீர்கள். அவன் தந்திரசாலி, எனவே அவன் கடவுளைக்கூட ஏமாற்றி விடுவான்'. என்று கூறினார்.

அதுதான் நடந்தது. பதினைந்து நாட்கள் கழித்து இந்த கிராமத்து மக்கள், அந்த பணக்காரன் தன்னுடைய வீட்டை விற்று அந்தப் பணத்தை ஏழைகளுக்கு தானம் செய்யப்போவதாக பறையறிவிப்பதைக் கேட்டனர். அவனுடைய வீடு மிகவும் சிறப்பானது, அதன் மதிப்பு பல லட்சரூபாய்கள் பெறும். எனவே கிராமமே அங்கு குவிந்தது. எல்லோரும் வந்தபின் அந்த பணக்காரன் தன்னுடைய வீட்டை விட்டு வெளியே வந்தான். அவன் தன் கையில் வைத்திருந்த சிறிய பூனை ஒன்றை வீட்டின் கதவில் கட்டினான். மக்கள், 'ஏன் இந்தப் பூனையை அங்கே கட்டுகிறீர்கள்?' என்று கேட்டனர். அதற்கு அவன், 'நான் என்னுடைய பூனை, வீடு இரண்டையும் விற்கப்போகிறேன். என்னுடைய வீட்டின் விலை ஒரு ரூபாய், பூனையின் விலை

ஒரு கோடி ரூபாய். யாராக இருந்தாலும் இரண்டையும் சேர்த்துத்தான் வாங்கியாக வேண்டும்!'. என்றான்.

அந்தத் துறவியும் அந்தக் கூட்டத்தில் இருந்தார். இதைக் கேட்டவுடன் அவர் 'ஆஹா!' என்றார்.

வீடு விலை போய்விட்டது. கோடி ரூபாய்க்கு விற்று விட்டது. யாரோ, 'நாம் இந்த வீட்டை ஒரு கோடி ரூபாய்க்கு வாங்குகிறோம். இந்தப் பூனையையும் சேர்த்து ஒரு ரூபாய் கொடுத்து வாங்கினால் என்ன பிரச்சனை? அது ஒரு பொருட்டே அல்ல' என்று நினைத்து வாங்கிக் கொண்டான்.

பணக்காரன் தன்னுடைய வீட்டை ஒரு ரூபாய்க்கும் தன்னுடைய பூனையை ஒரு கோடி ரூபாய்க்கும் விற்று விட்டான். அவன் ஒரு கோடி ரூபாயை தன்னுடைய பாக்கெட்டில் போட்டுக்கொண்டு ஒரு ரூபாயை ஏழைக்கு கொடுத்து விட்டான்.

அவன் தான் கடவுளிடம் வேண்டிக்கொண்டபடி வீட்டை விற்று வந்த பணத்தை ஏழைகளுக்கு தானம் கொடுத்து விட்டான்.

இப்படித்தான் நம்முடைய பிரார்த்தனைகள் இருக்கின்றன. இதுதான் நமது பக்தி, இறுதியில் நம்முடைய அனைத்து விஷயங்களும் நேர்மையற்றதாகவே இருக்கின்றன. நாம் நமது மோசடியில் கடவுளைக்கூட விட்டுவைக்கவில்லை. மேலும் இது இயற்கைதானே. ஏனெனில் கடவுளால் ஆகக்கூடியது ஏதுமில்லை. அவர் நம்முடைய கஷ்டங்களிலிருந்து நாம் தப்பிக்க ஒரு வழி. அவ்வளவுதான். கடவுளை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்வது?

கப்பல் மூழ்கிப் போகும் நிலையில் அந்தப் பணக்காரன் வாக்குறுதி கொடுத்தான். அவன் கடவுளைப் பற்றி ஏதாவது கவலைப்பட்டானா? அவன் ஏழைகளைப் பற்றிதான் ஏதாவது கவலைப்பட்டானா? அவன் தன்னுடைய சொந்த கஷ்டத்

திலிருந்து எப்படி தப்பிப்பது என்றுதான் கவலைப்பட்டான். அவன் தப்பித்தப் பிறகு அவன் முன் கோடி ரூபாய் வீட்டை இழப்பது என்ற பிரச்சனை வந்து நின்றது. ஆகவே அவன் அதிலிருந்து தப்பிக்க ஒரு வழி கண்டுபிடித்தான்.

இது இரண்டிற்கும் எந்த முரண்பாடும் இல்லை. கப்பலில் கொடுத்த வாக்குறுதி சாவிலிருந்து தப்பிக்க கொடுத்த வாக்குறுதி, இவனது வீட்டை ஒரு ரூபாய்க்கு விற்குது இந்த கஷ்டத்தை தவிர்க்க செய்த ஒரு தந்திரம். கஷ்டத்திலிருந்து தப்பிக்க மனிதன் செய்யும் எந்த ஒரு செயலும் ஆன்மீக செயல் ஆகமுடியாது. ஆன்மீகம் கஷ்டத்தை தவிர்ப்பது அல்ல. கஷ்டத்திலிருந்து தப்பிப்பது என்பது உன்னை தவறான பாதைக்குத்தான் எடுத்துச் செல்லும். ஏனெனில் கஷ்டத்திலிருந்து தப்பிப்பது என்றாலே நீ நான் கஷ்டத்தில் இருக்கிறேன் என்பதை ஒத்துக்கொள்ளாதல் ஆகும். ஆனால் அதுவே ஒரு அடிப்படை பொய். புனைவு. 'நான் சிரமத்தில் இருக்கிறேன்' - இந்த அடிப்படையான பொய் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு விட்டது. அப்போது நீ அதில் இருந்து தப்பிச்செல்லத்தான் வேண்டும்.

இந்தத் துயரத்தை அணுகுவதற்கு இன்னொரு வழி இருக்கிறது என்பது என்னுடைய ஆலோசனை. அது என்னவென்றால் துயரத்திலிருந்து தப்பிப்பதற்கு பதிலாக துயரம் என்றால் என்னவென்று தெரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்யலாமே!. மேலும் அது எங்கிருக்கிறது?

துயரம் என்பது என்ன, அது எங்கிருக்கிறது என்று ஆராய முற்படும் மனிதன் ஆச்சரியம் அடைவான். 'துயரம் வெளியே இருக்கிறது, நான் அதிலிருந்து பிரிந்து இருக்கிறேன். நான் ஒருபோதும் சிரமம் கொண்டதே இல்லை. நான் துன்பப்பட்டதே இல்லை எனும்போது தப்பிப்பதற்கான தேவை என்ன?' அதனால், எதிலிருந்து தப்பிப்பது என்ற கேள்வி எழுகிறது. தான் துயரப்பட்டதே இல்லை என்பதை உணர்ந்து கொள்ளும் மனிதன் என்னவிதமான மனோநிலையை அடைவான்? நான்

துன்பம் கொண்டதே இல்லை என்னும் உணர்தலை அடைந்த மனிதன் கூடவே 'நான் எப்போதும் ஆனந்தமாகத்தான் இருக்கிறேன்' என்ற உணர்வையும் பெறுவான்.

ஆனால் துன்பத்தில் இருப்பதாக நாம் நம்புகிறோம். - நான் துன்பப்படுகிறேன், நான் துயரப்படுகிறேன், நான் வேதனையில் இருக்கிறேன் - இப்படி எண்ணிக்கொள்ளும் இந்த எண்ணம் நம்மை எப்படி இந்தத் துயரத்திலிருந்து வெளிவருவது என்ற மற்றொரு தவறான எண்ணத்திற்கு வழிவகை செய்கிறது.

ஒரு மனிதன் ஒரு முனிவரிடம் சென்று, 'தயவுசெய்து எனக்கு எப்படி மரணத்திலிருந்து தப்பிப்பது என்று சொல்லிக் கொடுங்கள்' என்று கேட்டான். அதற்கு அவர், 'வேறு யாரிடமாவது சென்று கேள். ஏனெனில் நான் ஒருபோதும் இறந்தது இல்லை. மரணம் எனக்கு பலமுறை நிகழ்ந்திருக்கிறது, ஆனால் நான் இறந்து போனதே இல்லை. நான் அந்த பிரச்சனையிலிருந்து வெளியே வந்துவிட்டேன். என்னால் இறக்கமுடியாது என்று எனக்கு இப்போது தெரியும். ஆகவே, மரணத்தை தவிர்க்க எந்த வழியும் எனக்குத் தெரியாது. இறக்க கூடியவர்கள் யாரோ அவர்களிடம் சென்று கேள். அவர்களிடம் கேட்டால் அவர்கள் மரணத்திலிருந்து தப்பிப்பது எப்படி என்று சொல்லிக்கொடுக்க கூடும். நான் ஒருபோதும் இறந்ததே இல்லை எனும்போது என்னால் என்ன சொல்லமுடியும்? மேலும் நான் ஒருபோதும் இறக்கப்போவதும் இல்லை என்பது எனக்கு தெரியும் என்பதால் மரணம் என்பது என்னைப் பொறுத்தவரை ஒரு பொருட்டே அல்ல.' என்றார்.

மரணம் என்பதை உண்மை என்று நாம் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பது முதல் விஷயம். இரண்டாவது தவறு அதை எவ்வாறு தவிர்ப்பது என்று கேட்பது. நாம் இறக்கிறோம் என்பதை ஒத்துக்கொள்வது முதல் தவறு. அதன்மூலம் அதிலிருந்து எப்படி தப்பிப்பது என்று நாம் கண்டுபிடித்தாக வேண்டும் என்ற இரண்டாவது புனைவு எழுகிறது. அதன்மூலம்

தொடர்ந்து பொய்கள் உருவாகின்றன. ஆனால் அடிப்படையை பொய்யாக கொண்டு கட்டப்படும் ஒரு கட்டிடம் எவ்வளவு உயரமானதாக இருந்தாலும் அது ஒரு போதும் நிரந்தரமாக முடியாது. தவறான அஸ்திவாரத்தில் கட்டப்படும் கட்டிடம் ஒருநாள் தகர்ந்து விழுந்தே தீரும். அது விழும்போது நாம் அது கீழே விழாமல் இருக்க அதை தாங்கி பிடிப்பது போல அதே போன்ற பொய்யான வேறொரு கட்டிடத்தை கட்டுகிறோம். இந்த விதத்தில் நாம் முடிவற்ற வட்டத்தில் மாட்டிக் கொள்கிறோம். பொய் மேல் பொய் என வரிசை கட்டி நிற்கின்றன.

நாம் மனதை தொடர்ந்து செல்கிறோம் என்பது நமக்கு தெரிவதில்லை. அது நமக்கு முதல் பொய்யை உருவாக்கி கொடுக்கிறது, பின் அது மற்ற பொய்களை உண்டாக்க நமக்கு சொல்லிக்கொடுக்கிறது. நீ சரியாக புரிந்து கொண்டால், மனம் என்பது பொய்களை உருவாக்கிக் கொடுக்கும் ஒரு இயந்திரம், அங்கே பொய்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன என்பது தெரியும்.

முந்தாநாள் நான் ஒரு கதை சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன்....

ஓர் ஊரில் ஒரு ஏழை பூசாரி இருந்தான். இரவும் பகலும் அவன் கடவுளை நோக்கி மந்திரம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். அவனது மனைவி மிகவும் சலிப்படைந்து விட்டாள். பொதுவாக கடவுளே கதி என்று இருப்பவர்களின் மனைவிகள் மிகவும் சலித்து போய் விடுவார்கள். அவள் சாப்பாடு வேண்டுமே என்று கவலைப்பட்டாள். 'இவர் எப்போது பார்த்தாலும் மந்திரம் சொல்லிக் கொண்டு திரிகிறாரே!', என்று அவள் மிகவும் சோர்ந்து போனாள். ஒரு நாள் அவள் மிகவும் கோபத்தோடு, 'நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் போதும்! நீங்கள் உங்களை கடவுளுக்கு சேவகன் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறீர்கள். ஒரு மனிதனுக்கு சேவகனாக இருப்பவனுக்குகூட ஏதாவது சம்பளம் என்று ஏதாவது வருகிறது. ஆனால் கடவுளின் சேவகன் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் உங்களுக்கு என்ன கிடைக்கிறது?.' என்று சப்தம் போட்டாள்.

அதற்கு அவன், 'அப்படி பேசாதே!. நான் கடவுளிடம் எதையும் கேட்டதில்லை. நான் கேட்டால் எல்லாமும் கிடைத்து விடும். நான் கடவுளை வெகுகாலமாக துதித்து வந்திருக்கிறேன். அவை யாவும் புண்ணியமாக அங்கே சேமித்து வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. நான் எதையும் இதுவரை கேட்டதில்லை என்பது வேறு விஷயம்!' என்றான்.

அதற்கு அவள், 'நீ கேட்டு என்ன கிடைக்கும் என்பதை எனக்கு இன்று காட்டு' என்றாள்.

அந்த மனிதன் வீட்டை விட்டு வெளியே சென்று வானத்தை நோக்கி கைகளை விரித்து, 'உடனடியாக ஆயிரம் ரூபாய் கொடு!' என்றான்.

பக்கத்து வீட்டில் ஒரு பணக்காரன் வசித்துவந்தான். அவனுக்கு இந்தப் பேச்சு அனைத்தும் காதில் விழுந்தது. என்னுடைய சேவைகளுக்காக நான் இதுநாள் வரை கடவுளிடம் எதையும் வேண்டியதில்லை என்ற கூறியதையும் அவள் கேட்டவுடன் வெளியே வந்து நின்று ஆயிரம் ரூபாய் கேட்டதையும் அவன் பார்த்தான். அவன் அவர்களிடம் விளையாட எண்ணினான். எனவே வேடிக்கை செய்ய எண்ணி ஆயிரம் ரூபாய்களை ஒரு பையில் போட்டு அவன் வீட்டின் முன்னே வெளிப்புறத்தில் வீசினான்.

இந்தப் பணப்பை வந்து விழுந்தது. இந்த மனிதன் அதை எடுத்துக்கொண்டு, 'நன்றி. மிச்சத்தை பத்திரமாக வைத்திருங்கள். நான் தேவைப்படும்போது கேட்டு வாங்கிக் கொள்கிறேன்'. என்று கடவுளிடம் கூறினான்.

அவன் உள்ளே சென்று தனது மனைவியின் முன் அந்தப் பையை வீசினான். மனைவி திகைத்துப் போய்விட்டாள். அவள் முன்னால் ஆயிரம் ரூபாய்கள் கிடந்தன. அதைப் பார்த்து அவள் பூரித்து போய்விட்டாள். 'இனி சொல்ல என்ன இருக்கிறது?'.

இந்தப் பணக்காரன் சிறிது நேர விளையாட்டுக்குப் பிறகு சென்று அவர்களிடம் கேட்டு தனது பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு வந்துவிடலாம் என்று நினைத்தான். ஆனால் அவன் ஏகப்பட்ட பொருட்கள் அவர்கள் வீட்டிற்கு வந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தான். அப்போது அவன் தனக்குள், 'ஐயையோ, இந்த விளையாட்டு வினையாகி விடும் போலுள்ளதே!. என்னுடைய விளையாட்டு மிகவும் விலையுயர்ந்ததாகி விடும் போலிருக்கிறதே! இந்த மனிதன் யாரையோ பொருட்களை வாங்கி வர அனுப்பி விட்டான் போலிருக்கிறது. பொருட்கள் வந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தால் இன்னும் அதிக விலையுள்ள பொருட்களும் வரும் போலுள்ளதே' என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டான். ஆகவே விரைந்து பக்கத்து வீட்டுக்காரனின் வீட்டினுள் சென்று, 'தம்பி, நான் உன்னிடம் விளையாட விரும்பினேன். எனவே நான்தான் அந்தப் பணப்பையை உன் வீட்டின் வாசலில் வீசினேன்'. என்றான்.

பூசாரி, 'நிறுத்து! நான் கடவுளிடம் எனக்கு ஆயிரம் ரூபாய்கள் கொடு என்று வேண்டியதை கேட்டாய் அல்லவா? கிடைத்தவுடன் நான் நன்றியும் கூறினேன். உனக்கு கேட்க வில்லையா?' என்றான். அந்த பணக்காரன், 'எனக்கு கேட்டது. ஆனால் அந்த பணத்தை உன் வீட்டு வாசலில் வீசியது நான்தான்' என்றான். பூசாரி, 'இதை நான் ஒத்துக்கொள்ள முடியாது. என் மனைவி இதற்கு சாட்சி!' என்றான்.

'இது மோசடி!. வா, பஞ்சாயத்துக்கு செல்வோம். இந்த ஊர் நீதிபதியிடம் சென்று வழக்கைச் சொல்வோம்'. என்றான் பணக்காரன்.

அதற்கு இவன், 'நான் இந்தக் கோலத்தில் என்னுடன் வரமாட்டேன். என்னுடைய கிழிந்த ஆடைகளைப் பார்த்தாயா? நான் ஏழை. நீ பணக்கார உடையில் குதிரையில் ஏறி இங்கே நீதிபதியிடம் வருவாய். எனவே அவர் நீ சொல்வதைத்தான் நம்புவார். எந்த நீதிபதியாவது ஏழையின்

பக்கம் பேசி இருக்கிறாரா? அவர் நீ சொல்வதைத்தான் நம்புவார். பணம் படைத்தவன் சொல்வது எப்போதும் சரி. ஏழை சொல் அம்பலம் ஏறாது. என்னுடைய ஏழைக் கோலத்தை பார்த்த உடனேயே அவர் பணப்பையை உன்னிடம் கொடு என்றுதான் சொல்லுவார். எனவே நீ உன்னுடைய குதிரையையும் உன்னுடைய நல்ல ஆடைகளையும் என்னிடம் கொடு. நான் மரியாதையுடன் வர முடியும் என்றால்தான் நான் வருவேன். இல்லாவிடில் எல்லாமும் தவறாகத்தான் போகும்'. என்றான்.

பணக்காரன் எப்படியாவது தன்னுடைய பணத்தைத் திருப்பி வாங்கி விட வேண்டும் என்று நினைத்தான். ஆகவே அவன் ஏழையிடம் தன்னுடைய குதிரையையும் தன்னுடைய ஆடைகளையும் கொடுத்தான். இவன் நடந்து சென்றான். பூசாரி, குதிரையில் ஏறி கம்பீரமாகச் சென்றான்.

அவன் குதிரையை கோர்ட்டின் வாசலில் கட்டிவிட்டு, 'குதிரையை பத்திரமாக பார்த்துக்கொள்' என்று சத்தமாக கூறினான். அப்போதுதானே நீதிபதிக்கு கேட்கும். மதிப்பான ஆடைகளுடன் உள்ளே சென்றான். பின் பணக்காரன் வந்து சேர்ந்து தன்னுடைய வழக்கை கூறினான். அவன், 'இந்த ஏழைமனிதன் கடவுளிடம் வேண்டினான். ஒரு விளையாட்டுக்காக நான்தான் பணத்தை பையில் போட்டு அவர்கள் வீட்டின் முன் வீசினேன். கடவுள் என்றாவது பணத்தை கொடுத்திருக்கிறாரா? கடவுள் பணம் கொடுத்தார் என்று நீங்கள் எங்காவது கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா? ஆனால் இந்தப் பைத்தியக்காரன் அதை தன்னுடைய பணம் என்று நினைத்துக்கொண்டான். எனக்கு என்னுடைய பணம் திரும்ப வேண்டும்' என்று சொன்னான்.

நீதிபதி பூசாரியிடம் திரும்பி, 'நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டார்.

பூசாரி, 'நான் சொல்ல ஏதுமில்லை. இவனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது. அவன் மூளை கெட்டுபோய்விட்டது அவ்வளவுதான்' என்றான்.

நீதிபதி, 'ஏதாவது சாட்சியிருக்கிறதா?' என்று கேட்டார்.

பூசாரி, 'நீங்கள் வெறுமனே பணத்தைப் பற்றி மட்டுமே பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்! ஆனால் அவனைக் கேளுங்கள், அவன் நான் போட்டிருக்கும் ஆடைகளும் தன்னுடையது என்பான். நான் ஏறி வந்திருக்கும் குதிரையும் தன்னுடையது என்பான்'. என்றான்.

பணக்காரன் உடனே, 'மூடு வாயை!. இந்த உடைகளும் என்னுடையவையே. அந்த குதிரையும் என்னுடையவையே'. என்றான்.

நீதிபதி, 'வழக்கு தள்ளுபடி செய்யப்படுகிறது. இந்த மனிதனுக்கு பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது!' என்றார்.

இந்த மாதிரி பொய் கூறக்கூடிய ஒரு மனிதனிடம் தன்னுடைய ஆடைகளையும் குதிரையையும் கொடுத்தது ஆபத்தானது என்று அந்த பணக்காரனுக்கு புரியவில்லை. இவன் என்ன பொய் வேண்டுமானாலும் சொல்வான்.

நாம் மனம் கூறுவதை கேட்க ஆரம்பித்து விட்டால் பின் அது நம்மை பொய் சொல்ல பழக்கிவிடும். அதன்பின் நாம் வாழ்வில் செய்யும் ஏற்பாடுகள் அனைத்தும் தவறானதாகவே முடியும்.

'நான் சிரமப்படுகிறேன்' என்று நமது மனதால் கொடுக்கப்படும் முதல் அனுமானத்தை நாம் கேள்விமுறை ஏதுமின்றி அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டு விடுகிறோம். அது ஒரு போலி வாதம். எந்த மனிதனும் எந்த ஆன்மாவும் ஒருபோதும் துன்பம் கொண்டதில்லை. துயரம் சூழ்ந்திருக்கிறது, அது வெளிப்புறத்தில் இருக்கிறது, ஆனால் இந்த மனம், 'நான் துயரப்படுகிறேன்' என்று சொல்கிறது.

நான் துயரப்படுகிறேன் என்று அதனுடன் அடையாளப் படுத்திக் கொள்வது முதல் பொய். இந்தப் பொய்யை உண்மையெனக் கொண்டு நாம் அடுத்த பொய்யான துன்பத்தை மறப்பது என்ற அடுத்த பொய்க்குள் அடியெடுத்து வைக்கிறோம். சாராயம், பிரார்த்தனை, வழிபடுவது, நடனம், இசை, மேலும் பல. எப்படி துயரத்தை மறப்பது? அங்கே துயரம் இருக்கிறது, அப்போது அதை மறப்பது எங்ஙனம்? துயரத்தை மறப்பது என்ற பாதையில் செல்ல ஆரம்பித்த மனிதனால் ஒருபோதும் உண்மையை நோக்கி பயணம் செய்ய முடியாது.

பின் என்னதான் வழி? இன்று காலையில் நான் சொன்னது போல துயரத்தை மறக்க முயற்சி செய்யாதீர்கள். துயரத்தை மறப்பதன் மூலம் துயரத்தை கடந்தவர்கள் யாரும் இதுவரை இல்லை. யார் துயரத்தை மறக்க முயற்சி செய்கிறார்களோ அவர்கள் தாங்கள் துயரத்தில் இருப்பதாக அனுமானம் செய்து கொண்டிருப்பவர்கள். இப்போது அதை மறக்கவோ அல்லது அதைக் கடக்கவோ என்ன செய்தாலும் சரி, அதற்கு முடிவே இல்லை.

தெரிந்துகொள்வது ஒன்றுதான் வழி. எங்கே உள்ளது துயரம்? எது துயரம் அது உண்மையிலேயே உள்ளதா முதலில் துயரத்தை அடையாளம் கண்டுபிடியுங்கள். துயரத்தை அடையாளம் காண முயற்சி செய்பவர்களின் கண்கள் துயரம் என்பதன் மீது படியும்போது சூரியனைக் கண்ட பனித்துளி போல அது மறைந்துபோகும்.

ஒருவன் துயரம் என்பது என்ன என்று அளவற்ற கவனத்துடன் பார்க்க முற்படும்போது, சாட்சிபாவத்தின் கதிர்கள் துயரத்தை ஊடுருவும், அப்போது அது பின்னால் எந்த விதமான அடையாளத்தையும் விட்டுவைக்காமல் பனித்துளிப் போல கரைந்து போகும். இருப்பது வெறும் ஆனந்தம் மட்டுமே.

ஆனந்தம் துயரம் என்பதற்கான மாற்று அல்ல. யாரும் துயரத்துடன் சண்டையிடுவதால் ஆனந்தமாக இருக்க முடியாது.

துயரம் இல்லாதபோதுதான் ஆனந்தம் உணரப்படும். துயரம் இல்லாமல் போனபின் எது இருக்கிறதோ அதுவே ஆனந்தம்.

இதை நீ சரியாக புரிந்து கொள்ள வேண்டும். துயரத்துடன் சண்டையிடுவதால் யாரும் ஆனந்தமாகி விடமுடியாது. துயரம் என்பதற்கான எதிர்நிலை அல்ல ஆனந்தம். நீ துயரத்தை வென்று ஆனந்தத்தை கொண்டு வரமுடியாது. ஆனந்தம் துயரத்திற்கான எதிர்ப்பதம் அல்ல. சரிதான், துயரம் முடிந்துபோனால், துயரம் கரைந்து போனால், துயரம் மறைந்து போனால், பின் துயரம் என்று ஒன்று நமக்கு கிடையாது என்ற உணர்தல் வந்தபிறகு இருக்கும் நிலைதான் ஆனந்தம். ஆனால் ஆனந்தம் நமது இயல்பு. நாம் அதை வெளியிலிருந்து கொண்டு வர வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

துயரம் நமது உள் வானத்தை மூடியிருக்கும் மேகம். அந்த மேகத்திற்கு பின் என்ன மறைந்திருக்கிறது என்பதையே மறந்து போய்விடும் அளவுக்கு, நாம் அதனுடன் மிகவும் ஒன்றி போய்விட்டோம். அதனால் மூடப்பட்டு விட்டோம். மேகத்தைத் தாண்டி உள்ளது என்ன என்பதையே முற்றிலுமாக மறந்து போய்விட்டோம். சூரியனை மேகங்கள் மூடினாற் போல! சூரியனை மேகங்கள் மூடிவிட்டால் அதனால் சூரியனுக்கு என்ன? அது மேகங்களால் சூழப்பட்டிருப்பதால் தன்னுடைய ஒளியை இழந்துவிடுமா என்ன? மேகங்கள் சுற்றி இருப்பதால் சூரியன் காணாமல் போய்விடுமா என்ன? மேகங்கள் மறைந்திருப்பதால் சூரியனின் வெளிச்சத்தில் ஏதாவது வித்தியாசம் வருமா என்ன? சூரியனின் இயல்பில் ஏதாவது மாறுதல் வருமா என்ன? ஆனால் சூரியனுக்கு மனம் இருந்து விட்டால், அது தன்னைப் பற்றிய உணர்வு கொண்டுவிட்டால், அப்போது அது 'ஐயையோ! நான் இப்போது சாகப்போகிறேன், மேகங்கள் என்னை மறைத்துவிட்டன. இந்த மேகங்களிலிருந்து நான் எப்படி தப்பிப்பது?' என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்.

இப்போது சூரியன் பிரச்சனையில் மாட்டிக் கொண்டுவிடும். எப்படி சூரியனால் மேகங்களைத் தவிர்க்க முடியும்? எப்படி

மேகங்களுடன் சண்டையிடுவது? எந்த அளவு அது சண்டையிடுகிறதோ, எந்த அளவு அது தப்பி ஓடுகிறதோ, அந்த அளவுக்கு அது மேகங்களால் ஆக்கிரமிக்கப் பட்டிருக்கும். அது தான் சூரியன் என்பதை மறந்து கேவலம் மேகங்களுடன் சண்டையிடுகிறது. ஆனால் சூரியன் கவனமாக பார்த்தால் அப்போது அது 'மேகங்கள் சுற்றிலும் இருக்கின்றன, நான் இங்கே இருக்கிறேன். எனக்கும் மேகங்களுக்கும் இடையில் ஏகப்பட்ட இடைவெளி இருக்கிறது. மேகங்கள் எவ்வளவு நெருக்கமாக வந்தாலும் கவலையில்லை, ஏகப்பட்ட இடைவெளி இருக்கிறது, மேலும் இந்த இடைவெளி ஒருபோதும் இல்லாமல் போவதில்லை' என்பதை கண்டுபிடித்திருக்கும்.

நான் என்னுடைய கரங்களை எவ்வளவு நெருக்கமாக கொண்டு வந்தாலும் சரி, அங்கே ஒரு இடைவெளி இருக்கும். அந்த இடைவெளி குறையாதது. இரண்டு கரங்களுக்கு இடையில் இருக்கும் இடைவெளியை கரங்களை எவ்வளவு நெருக்கமாக கொண்டு வருவதாலும் குறைக்கமுடியாது. அந்த இடைவெளி குறைந்து போய்விட்டால் அப்போது கரங்கள் ஒன்றாகிவிடும். அவை இரண்டாக இருக்கும்வரை அங்கே ஒரு இடைவெளி நீடித்திருக்கும். நீ அவற்றை எவ்வளவு நெருக்கமாக கொண்டு வந்தாலும் அங்கே ஒரு இடம் இருக்கும்.

மேகங்கள் எவ்வளவு நெருக்கமாக வந்தாலும் சரி, இப்போது விஞ்ஞானிகள் இரண்டு அணுத்துகள்கள் எவ்வளவு நெருக்கமாக இருந்தாலும் சரி, அங்கே ஒரு இடைவெளி இருக்கிறது. மேலும் அந்த இடைவெளி அழிக்கமுடியாதது. அந்த இடைவெளி வலிமையானது என்கிறார்கள்.

காதலர்கள் இரண்டு பேரும் எவ்வளவு அணுக்கமாக இருந்தாலும் சரி, எவ்வளவு நெருக்கமாக அமர்ந்திருந்தாலும் சரி, அவர்களுக்கிடையே ஒரு இடைவெளி இருக்கும். இதுதான் காதலர்களை காயப்படுத்துகிறது.. தங்களுக்குள் எவ்வளவு அணுக்கமாக இருந்தாலும் அங்கே ஒரு இடைவெளியை

அவர்கள் உணர்கிறார்கள். அவர்கள் திருமணம் செய்து கொள்கிறார்கள். ஆயினும் அந்த இடைவெளி போவதில்லை. அவர்கள் சட்டத்தில் பதிவு செய்து கொள்கிறார்கள், ஆனாலும் அந்த இடைவெளி மறைவதில்லை. அவர்கள் தங்களை இறுக்கிக் கொள்கிறார்கள், ஆனாலும் அந்த இடம் அப்படியேதான் இருக்கிறது. அந்த இடைவெளி இருக்கிறது.

இந்த தூரத்தைக் கடக்க முடிவதில்லை. மேகங்கள் சூரியனுக்கு எவ்வளவு நெருக்கமாக வந்தாலும் மேகங்கள் மேகங்கள்தான்! சூரியன் சூரியன்தான்! இடைவெளி மாறாதது. ஆனால் மேகங்களுக்கு கவனம் சென்று விட்டால் அங்கே பிரச்சனை ஆரம்பமாகி விடுகிறது. சூரியன் தன்னை மறந்துவிட்டு மேகங்களைப் பற்றி கவலைப்பட ஆரம்பித்து விடுகிறது. தன்னை மறந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொருளில் ஒன்றி விடுபவர்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அந்தப் பொருளாகவே மாறிவிடுவார்கள். அதுபோல சூரியன், 'நான்தான் மேகம். நான் அந்த கருமேகம்' என்று கூறுவது போலாகி விடும். நாம் சூரியனிடம் இது அறியாமையின் நிலை என்று சொல்வோம். ஆகவே இது மனிதனின் அறியாமைதான்.

உள்ளார்ந்த இருப்பு ஆனந்தமானது. அது துயரம் என்னும் மேகத்தால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. அது சுற்றிவர துயரத்தையே பார்ப்பதால் 'தான் யார்' என்பதை அது மறந்துவிட்டது. நாம் நமது அனுபவங்களுடன் ஒன்றிப் போய் விடுவதால் 'இதுதான் நான், அதுதான் நான், இதுவும் நான், அதுவும் நானே, நான் இதை எப்படி தவிர்க்கப் போகிறேன்? இதிலிருந்து எப்படி தப்பிக்கப் போகிறேன்? இதிலிருந்து எப்படி வெளிவரப் போகிறேன்? நான் பிரார்த்தனை செய்யவா? எங்கே போவது? வாழ்வா? சாகவா? என்ன செய்வது? காலால் நிற்கவா, தலைகீழாக நிற்பதா? என்று நினைக்கிறோம். எதை வேண்டுமானாலும் செய். உன்னைச் சுற்றி நிகழும் துயரத்தைக் கண்டு, அதோடு ஒன்றிப் போய் 'நானே துயரத்தில்

இருக்கிறேன்' என்ற அனுமானத்தில் நீ சிக்கிக் கொண்டிருக்கும் வரை நீ மாபெரும் பிரச்சனையில்தான் இருப்பாய்.

இந்த நிகழ்விலிருந்து ஒருவர் தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு, துயரம் என்பது என்ன என்று ஆராய வேண்டும். அது எங்கேயிருக்கிறது? நான் யார்? நான் எங்கிருக்கிறேன்?

ஒருவன் இந்தத் தேடுதலை ஆரம்பிக்கும் போது அவனுக்கும் துயரத்திற்கும் இடையில் ஒரு இடைவெளி உருவாகும். உடனடியாக ஒரு நிலைமாற்றம் நிகழும். 'துயரம் அங்கிருக்கிறது, நான் இங்கிருக்கிறேன். துயரம் அது நான் இது. துயரம் என்பது அனுபவப்படும் விஷயம், ஆனால் நான் அனுபவப்படும் ஆள். துயரம் கவனிக்கப்படும் ஒரு நிகழ்வு, நான் கவனிப்பவன். துயரம் தெரிந்து கொள்ளப்படும் ஒரு சம்பவம், நான் தெரிந்து கொள்ளும் ஆள். நான் வேறு. நான் துயரமாக இல்லை. துயரத்தில் இணைந்து நான் இல்லை' என்பது உடனடியாக அவனுக்குத் தெரியவரும். இதைக் கண்டுபிடித்து விடும் மனிதனுக்கு அவனுடைய சக்தி முழுவதும் அவனுடைய இருப்பில் ஒன்று திரண்டு விடும். மனிதனின் உள்ளார்ந்த இருப்பில் மகிழ்வும், ஆனந்தமும், பரவசமும் இருக்கிறது. அதை ஒரு கணநேரமேனும் பார்த்து விட்ட ஒரு மனிதனுக்கு சிரிப்பு வெடித்து வரும், அவனது சிரிப்பு பல பிறவிகளுக்குத் தொடரும். பின் அவன் 'மக்கள் ஏன் தாங்கள் துன்பப்படுவதாக நினைக்கிறார்கள்?' என்று பார்த்து வியந்து போவான்.

புத்தர் ஞானமடைந்த பின், மக்கள் அவரிடம் சென்று, 'நீங்கள் அடைந்தது என்ன?' என்று கேட்டார்கள். அவர் ஆனந்தத்தில் மூழ்கி கிடந்தார். அவர்கள் அவரிடம், 'உங்களுக்கு கிடைத்தது என்ன?' என்று கேட்டனர்.

அவர், 'நான் எப்போதும் என்னுடையதாக இருந்த ஒன்றைத் தவிர எதையும் புதிதாக அடையவில்லை. நான் அந்த அற்புத புதையலைக் கண்டறிந்தேன். எதையும் அடையவில்லை, ஆனால் நிரந்தரமாக எது என்னிடம் எப்போதும் உள்ளதோ அதை

மறந்து போயிருந்தேன், அதைத்தான் கண்டு கொண்டேன். ஆனால் உறுதியாக நிறைய இழந்திருக்கிறேன், துன்பத்தை, துயரத்தை, வேதனையை, தவிர்த்தலை, தப்பிப்பதை என எல்லாவற்றையும் இழந்திருக்கிறேன். அடைந்தது ஏதுமில்லை, இழந்தது அதிகம். எதை அடைந்தேனோ அது ஏற்கனவே என்னிடம் இருப்பதுதான். மிகவும் நெருக்கமாக, எப்போதும் கிடைக்கக் கூடியதாக இருந்திருக்கிறது. நான் அதை அறிந்திருக்கிறேனா இல்லையா என்பதைப் பற்றிய அக்கறை இல்லை. அதுதான் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நான் என்னுடையது என்று நம்பிக் கொண்டிருந்த ஏகப்பட்டவை தொலைந்து போய் விட்டன. ஆனால் அவை என்னுடையவை அல்ல, நான் என்னுடையவை அல்லாத, ஆனால் நான் என்னுடையது என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தவை எல்லாமும் போய்விட்டன. எதையும் அடையவில்லை, இழந்தது அதிகம்'. என்றார்.

உள்ளுக்குள் விழிப்பு பெற்றுவிட்ட மனிதன் அடைவதற்கு ஏதுவுமில்லை என்பதைத் தெரிந்து கொள்வான். அடைய வேண்டியவை யாவும் ஏற்கனவே உனக்கு கொடுக்கப்பட்டு விட்டன. விடப்பட வேண்டியவைதான் ஏகப்பட்டது உள்ளது. நாம் எதைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்?, நாம் எதை என்னுடையது என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்? மேலும் நாம் எதில் பந்தம் கொண்டிருக்கிறோம்?, நாம் எதைப் பிடித்து தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம்?, மனிதனின் ஆற்றல் அளவிடற்கரியது, ஆனால் மனிதனின் பைத்தியக்காரத்தனம் நம்பமுடியாதது. மனிதனின் ஆற்றல் சுயவசியத்தின் மூலம் முடக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாம் நம்முடைய துயரம் என்று சுயவசியம் செய்து கொள்கிறோம். நாம் எதனால் வேண்டுமானாலும் வசியமாகலாம்.

நான் உங்களுக்குச் சில சம்பவங்களைச் சொல்கிறேன். அப்போது உங்களால் புரிந்து கொள்ள இயலும், அத்துடன் நான் எனது உரையை முடித்துக்கொள்வேன்.

நேரு வாழ்ந்த காலகட்டத்தில் இந்தியாவில் தாங்கள் பண்டிட் ஜவஹர்லால் நேரு என்று தங்களை நம்பிக் கொண்டிருந்த சிலர் இருந்தனர். அவர்களில் ஒருவர் என்னுடைய கிராமத்திலும் இருந்தார். அவருக்கு எப்படியோ தான் ஜவஹர்லால் நேரு என்ற நினைப்பு தோன்றிவிட்டது. அவர் கையெழுத்து கூட நேரு என்றுதான் போடுவார். அவர் நேருவின் பெயரில் ஒரு தந்தியை கெஸ்ட்ஹவுஸுக்கு அனுப்புவார். இடம் முன்பதிவு செய்வார். பின் அங்கு செல்வார். அங்கு இருப்பவர்கள் அவரைப் பார்த்தவுடன் குழப்பமடைவார்கள். 'நீங்கள் யார்?' என்று கேட்பார்கள்.

அவர் தான் பண்டிட் நேரு என்பார். சிறிது காலத்திற்குப் பின் அவர் பைத்தியகார விடுதியில் சேர்க்கப்பட்டார். அந்த காலகட்டத்தில் பல பண்டிட் நேருக்கள் பைத்தியகார விடுதியில் சேர்க்கப்பட்டனர். ஒருமுறை ஜவஹர்லால் நேருவுக்கு தான் நேரு என்று நினைத்துக்கொண்டிருப்பவரை சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. நேரு ஒரு பைத்தியகார விடுதிக்கு சென்றார். அங்கிருந்த டாக்டர்கள் மூன்று வருடங்களுக்கு முன் தான் நேரு என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்ததால் அங்கு அனுமதிக்கப்பட்டு சிகிச்சைக்குப்பின் குணம் பெற்று வீடு திரும்ப போகிற ஒருவரை உண்மையான நேருவை சந்திக்க வைக்க நினைத்தார்கள். அவர்கள் அவரை உண்மையான நேருவிடம் விடுவிப்பதற்கான சான்றிதழையும் பெற வைக்க நினைத்தனர். ஆனால் எல்லாமும் தவறாகப் போனது.

அந்த மனிதன் அழைத்துவரப் பட்டார். டாக்டர்கள் அவரிடம் நேருவை பண்டிட் ஜவஹர்லால் நேரு என்று அறிமுகம் செய்து வைத்தனர். நேரு அவரிடம், 'நீங்கள் இப்போது முழுமையாக குணம் அடைந்து விட்டீர்களா?' என்று கேட்டார்.

'நான் முழுமையாக குணம் அடைந்துவிட்டேன். நான் இப்போது நலமாக இருக்கிறேன். இந்த விடுதியின் வசதிகள்

நன்றாக இருந்தன. என்னுடைய மனம் மூன்று வருடங்களுக்குள் முற்றிலுமாக நலம் பெற்று விட்டது. இப்போது நான் ஆரோக்கியமாக வீட்டிற்கு திரும்ப போகிறேன்'. என்று கூறிய அவர், 'நான் பேசிக்கொண்டிருந்ததில் உங்களின் பெயரை கேட்க மறந்துவிட்டேன்!'. என்று கேட்டார்.

பண்டிட் நேரு, 'நான் யாரென்று உங்களுக்கு தெரியவில்லையா? நான் பண்டிட் ஜவஹர்லால் நேரு' என்றார்.

அந்த மனிதன் பெரிதாக சிரித்தவாறே, 'கவலைப்படாதீர்கள். இங்கே மூன்று வருடங்கள் தங்கியிருங்கள், போதும் நீங்களும் குணமடைந்துவிடுவீர்கள். நானும் இதே நிலையில்தான் இங்கு வந்து சேர்ந்தேன். ஆனால் மூன்று வருடங்களில் நான் முழுமையாக குணமடைந்து விட்டேன். நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டிய அவசியமேயில்லை. இங்கிருக்கும் டாக்டர்கள் உங்களுக்கு நல்ல சிகிச்சை தருவார்கள். அவர்கள் உங்களையும் மூன்று வருடங்களுக்குள் குணப்படுத்தி விடுவார்கள்'. என்றார்.

அந்த மனிதன் தான் ஜவஹர்லால் நேரு என்ற எண்ணத்துடன் மிகவும் ஒன்றிப் போய்விட்டதால் அவரால் உண்மை எது என்று அடையாளம் காண முடியவில்லை.

இதே போன்ற ஒரு சம்பவம் சில வருடங்களுக்கு முன் அமெரிக்காவில் நடந்தது.

ஆப்ரஹாம் லிங்கனின் நூற்றாண்டு விழா கொண்டாடப்பட்டது. ஆப்ரஹாம் லிங்கன் போலவே தோற்றமளிக்கும் ஒருவர் கண்டுபிடிக்கப்பட்டார். அவர்கள் ஒரு நாடகம் ஏற்பாடு செய்து பெரிய நகரங்களில் அதை நடத்த ஏற்பாடு செய்தனர். இந்த மனிதன் ஆப்ரஹாம் லிங்கன் பாத்திரம் ஏற்று நடித்தார். அவர் அந்த கதாபாத்திரத்தை ஏற்று ஒரு வருடம் ஒவ்வொரு நகரத்திலும் நடித்தபடி நாடு முழுவதும் சுற்றினார். அவரது முகம் லிங்கன் போல இருந்தது. அவர் தொடர்ந்த பயிற்சியின் மூலமாகத் தன்னுடைய சொந்த அடையாளத்தை மறந்து

விட்டார். அவர் தான் ஆப்ரஹாம் லிங்கன் என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆரம்பித்து விட்டார்.

ஆரம்பத்தில் மக்கள் அவர் வேடிக்கை செய்கிறார் என்று நினைத்தனர். ஆனால் விழா முடிந்தவுடன், விழாகமிட்டியினர் லிங்கனின் வேஷத்தை கலைக்கச் சொல்லிக் கேட்டபோது அவர் மறுத்துவிட்டார். விழாகமிட்டியினர் 'இந்த உடைகளை நாடகக் கம்பெனியிடம் திரும்ப கொடுக்க வேண்டும்' என்று கேட்டபோது அவர், 'இந்த உடைகள் என்னுடையவை. நான் ஆப்ரஹாம் லிங்கன்' என்று கூறிவிட்டார்.

அப்போதும் மக்கள் இவர் விளையாடுகிறார் என்று நினைத்தனர். ஆனால் அவர் விளையாடவில்லை. அவர் பைத்தியமாகி விட்டார். அவர் அந்த உடைகளுடன் தன் வீட்டிற்கு திரும்பி வந்தார். அவரது குடும்ப உறுப்பினர்கள் அவரிடம் இது போன்று ஆப்ரஹாம் லிங்கனின் உடைகளை நாடகத்தில் நடிக்கும்போது போடுவது சரிதான், ஆனால் வீதியில் நடந்து போகும்போதும் இது போல போட்டுக் கொண்டு சென்றால் பார்ப்பவர்கள் சிரிப்பார்கள். இவருக்கு மூளை கெட்டு விட்டதா என்று பரிசீலிப்பார்கள் என்று சொல்லிப்பார்த்தார்கள்.

அந்த மனிதன், 'இதில் பைத்தியக்காரத்தனம் என்ன இருக்கிறது? நான் ஆப்ரஹாம் லிங்கன் தானே' என்றார்.

முதலில் குடும்பத்தினர், இவரது நடவடிக்கைகளை விளையாட்டாக எடுத்துக் கொண்டனர். ஆனால் அவர் நாட்கள் செல்ல செல்ல இதுபோலவே நடந்து கொள்ளவும் அவருக்கு மூளை பிசகி விட்டது என்று உணர்ந்தனர். சாதாரண மாக பேசும்போதும் கூட அவர் லிங்கன் எப்படி பேசுவாரோ அப்படி பேசினார். அவர் லிங்கன் போலவே நடந்தார். லிங்கனுக்கு திக்குவாய். எனவே இவரும் பேச்சின் நடுவே திக்க ஆரம்பித்தார். அவர் நாடகத்திற்காகக் கற்றுக் கொண்ட அதே வசனத்தை திரும்ப திரும்ப சொல்ல ஆரம்பித்தார். இந்த

பாவங்கள் இப்போது அழுத்தமாக இருந்தன. அவர் திரும்ப திரும்ப அதே வசனத்தை கூறினார்.

இறுதியில் டாக்டரிடம் கூட்டிச் செல்லப்பட்டார். அவர்கள், 'இது மிகவும் சிரமமான கேஸ். இவருக்கு தான் ஆப்ரஹாம் லிங்கன் என்ற எண்ணம் இவ்வளவு அழுத்தமாக எப்படி விழுந்தது?' என்று கேட்டனர். ஒரு வருடம் அவர் லிங்கனைப் போலவே என்ற மேகத்தால் சூழப்பட்டிருந்தார். காலை, மதியம், மாலை, இரவு என எல்லா நேரமும். அவர் தான் லிங்கன் போலவே காட்சியளிப்பதில் மிகவும் மகிழ்வு கொண்டிருந்தார். அது அவருக்கு மிகுந்த மரியாதையை கொடுத்தது.

யாராவது ராமரைப் போலவே உடை அணிந்திருந்தால் என்ன நடக்கிறது என்று பாருங்கள். சில மூளை கெட்ட மண்டகங்கள் அவரைப் பூக்களால் அர்ச்சிக்கவும், அவரது காலில் விழுந்து வணங்கவும், பக்தியோடு அவரது காலை கழுவவும் ஆரம்பித்து விடுகின்றன. அந்த மனிதனுக்கு மூளை பிசகி போவதில் ஆச்சரியம் ஏதுமில்லை. சாதாரண மனிதனாக இருப்பதில் எந்தப் பயனும் இல்லை. ஏன் கடவுள் ராமராக மாறக்கூடாது?

இதே போலத்தான் இந்த மனிதனும் மாறிவிட்டான். ஆகவேதான் டாக்டரிடம் அழைத்து வரப்பட்டிருக்கிறான்.

அமெரிக்காவில் பொய்யை கண்டுபிடிக்கும் மெஷின் ஒன்றைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். அது ஒரு சிறிய கருவி. கோர்ட்டில் பொய் சொல்வதை கண்டு பிடிக்க வைத்திருக்கிறார்கள். யாரையாவது பரிசோதிக்க வேண்டுமெனில் சேரில் அமர்த்தி அந்தக் கருவியுடன் இணைத்து விடுவார்கள். உதாரணத்திற்காக, 'உன்னுடைய வாட்சில் இப்போது மணி எவ்வளவு?' என்று கேட்பார்கள். அவன் தன்னுடைய வாட்சில் மணி பார்த்து சொல்ல வேண்டும். இது போன்ற விஷயங்களில் பொய் சொல்லமாட்டான். அப்போது அவனது இதயத்துடிப்பு எப்படி

இருக்கிறதென்று மெஷின் கணக்கெடுத்துக் கொள்ளும். 'இரண்டும் இரண்டும் எத்தனை?' என்று அவனிடம் கேட்கும் போது 'நான்கு' என்பான். அப்போது அவனது இதயத்துடிப்பு கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்படும். அதன்பின் அவனிடம், 'நீ திருடினாயா?' என்று கேட்பார்கள். அவனது இதயம் 'ஆம்' என்று சொல்லும். ஏனெனில் அவன் திருடியிருக்கிறான். ஆனால் வெளியே அவன் மறுப்பான். அப்போது அவனது இதயத்துடிப்பு அதிர்வினால் எகிறும். அந்த அதிர்வு மெஷினில் பதியும்.

ஆகவே இந்த ஆப்ரஹாம் லிங்கன் என தன்னை எண்ணிக் கொள்ளும் மனிதன் பொய்யைக் கண்டு பிடிக்கும் மெஷினிடம் கொண்டு வரப்பட்டான். அவன் மிகவும் பதட்டமாக இருந்தான். ஏனெனில் பார்க்கும் ஒவ்வொருவரும் அவனிடம் 'நீ ஆப்ரஹாம் லிங்கனா?' என்று கேட்டார்கள். அவன் இந்த கேள்வியால் மிகவும் விரக்தியடைந்து போனான். ஆகவே அவன், 'இனி யார் வந்து கேட்டாலும் நான் ஆப்ரஹாம் லிங்கன் அல்ல என்று கூறப் போகிறேன்' என்று முடிவு செய்தான். அவனை அந்த சேரில் உட்கார வைத்து பொய்யை கண்டு பிடிக்கும் மெஷினில் இணைத்து, டாக்டர்கள் சுற்றி நின்று கொண்டு கேள்வி கேட்க ஆரம்பித்தனர். 'நீ ஆப்ரஹாம் லிங்கனா?' என்று கேட்டனர்.

அவன் 'நான் ஆப்ரஹாம் லிங்கன் அல்ல!' என்று பதில் கூறினான். ஆனால் அந்த மெஷின் அவன் பொய் சொல்கிறான் என்று காட்டிக் கொடுத்தது. அவன் தன் இதயத்தில் தான் ஆப்ரஹாம் லிங்கன் என்று நம்பியிருந்தான். ஆனால் அவன் வெளிப்புறத்தில் பொய் கூறினான். அந்த மெஷின் இவன்தான் ஆப்ரஹாம் லிங்கன் என்றும், இவன் தான் ஆப்ரஹாம் லிங்கன் அல்ல என்று பொய் சொல்லுகிறான் என்றும் காட்டியது.

யாரும் அவ்வளவு ஆழமான அளவு அடையாளப்படுத்திக் கொண்டு விடலாம். இதைத்தான் நான் சுயவசியம் என்று சொல்கிறேன். ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணத்தாலோ, ஒரு உணர்வாலோ வசியம் செய்யப்படலாம்.

நாம் துயரத்தால் வசியம் செய்யப்பட்டிருக்கிறோம். நாம் பகல் முழுவதும் சுற்றிலும் துயரத்தோடு வாழ்வதால் அதிலிருந்து தப்பிப்பதற்க்காக இருபத்தி நான்கு மணி நேரமும் முயற்சிக் கிறோம். இந்த முயற்சி தானாகவே ஆழமாகச் செல்ல காரணம் இரவும் பகலும் சுற்றிலும் துயரத்தையே பார்க்கிறோம். முடிவற்ற வாழ்க்கைகள் இதனால் வசியம் செய்யப்பட்டிருக் கிறோம். அதனால்தான் நாம் யாரிடமாவது சென்று இந்த துயரத்திலிருந்து தப்பிப்பது எவ்வாறு என்று கேட்கிறோம். 'தொந்தரவை தவிர்ப்பது எங்ஙனம்? இருளை தவிர்ப்பது எவ்வாறு? அறியாமையிலிருந்து தப்பிப்பது எப்படி? நாம் சுதந்திரம் பெற ஒரு வழியைக் கண்டுபிடிக்க போராடிக் கொண்டிருக்கும்வரை நாம் விடுதலை அடையப் போவதில்லை. ஏனெனில் இதன் அடிப்படையே ஒரு போலி. நாம் அறியாமையிலோ, துயரத்திலோ, பந்தத்திலோ, கட்டுண்டோ இல்லை. நாம் எங்கும் சிக்கவில்லை, எனவே நாம் தப்பிப்பது என்ற கேள்விக்கே இடமில்லை.

ஆனால் இப்போது நாம் இதைப் பற்றிய உணர்வு பெறுவது எவ்வாறு? நீ உன்னுடைய கவனத்தை துயரத்தின் மீது திருப்ப வேண்டும். தப்பி ஓடாதே. துயரம் வரட்டும், அதை ஊன்றிப் பார், அதை அடையாளம் கண்டு கொள், நீ எங்கே இருக்கிறாய் என்று தெரிந்து கொள். நீ தெரிந்து கொள்ள ஆரம்பிக்கும் போது, அடையாளம் கண்டு கொள்ளும் போது, 'நான் எப்போதும் பிரிந்து நிற்பவன், நான் எப்போதும் சாட்சியானன் தான், துயரம் வருகிறது, போகிறது. அது சுற்றி கொள்கிறது பின் மறைந்து போகிறது. நான் பிரிந்து இருப்பவன். நான் அறிந்து கொள்பவனும் கூட' என்பதை கண்டுபிடிக்கும் போது உனக்கு வியப்பாக இருக்கும்.

மனிதனின் இருப்பே அறிதல்தான், வெறுமனே அறிதல்தான். எல்லா துன்பங்களும் போலியானவையே. எந்தத் துயரமும் உண்மையல்ல. அறிதல் மட்டுமே உண்மையானது. இதைத்தான்

நான் தியானம் என்றழைக்கிறேன். துயரத்தைப் பற்றிய விழிப்பு வந்துவிட்டால் அங்கே தியானம் நிகழ ஆரம்பிக்கிறது.

நாம் மாலை தியானம் செய்ய உட்காரும் போது இதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். இதை நாள் முழுவதும் நினைவில் வைத்திருக்க முயற்சி செய்யுங்கள். நீங்கள் துயரத்தில் இருக்கிறீர்களா? இல்லை நீங்கள் துயரத்திற்கு சாட்சியாக இருக்கிறீர்களா? இந்த அறிதலுடன் மாலை தியானத்திற்கு வாருங்கள். இதை ஆராய்ச்சி செய்யுங்கள். நான் இங்கிருக்கிறேன், துயரம் என்பது அங்கிருக்கிறது என்பது தெளிவாக புரிந்து விட்டது என்றால் அவ்வளவுதான். அதுதான் அது. உங்களை உண்மையை நோக்கிய உள்முக பயணத்திற்கு கொண்டு செல்லும் நிலைமாற்றம் ஆரம்பமாகி விடும். நாம் இதை மாலை தியானத்தின் போது பரிசோதனை செய்து பார்ப்போம். இதை எப்படி உபயோகிப்பது என்றும் இதை எவ்வாறு உள் நோக்கி திருப்புவது என்றும் முயற்சி செய்வோம்.

நீங்கள் இவ்வளவு ஆழ்ந்த அமைதியுடனும், அன்புடனும் அமர்ந்து கேட்டதற்கு உங்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றிகள். இந்தப் பேச்சை முடிக்கும் இந்தக் கணத்தில் உங்களுக்குள் இருக்கும் புத்தரை நான் வணங்குகிறேன். என்னுடைய வணக்கத்தை, மரியாதையை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

அத்தியாயம் 6

பிரார்த்தனை என்பது
பிரபஞ்சத்தின் மீது
அன்பு கொள்ளுதல்

முதலில் ஒரு நண்பரிடமிருந்து வந்துள்ள ஒரு கேள்வியிலிருந்து ஆரம்பிக்கிறேன்.

ஒஷோ,

நீங்கள் அன்று பேசும்போது எல்லா தேடுதல்களையும் விடுவதைப் பற்றி பேசினீர்கள். நாங்கள் எல்லா தேடுதல்களையும் விட்டு விட்டால் பின் எவ்வாறு விஞ்ஞான வளர்ச்சி நிகழும்?

நான் நம்முள் இருக்கும் சத்தியத்தை கண்டுபிடிக்க என்ன செய்வது என்ற நோக்கத்தில் தேடுதலை விடுவதைப் பற்றி பேசினேன். சத்தியத்தைத் தேடுவது வீண் மட்டுமல்ல, தேடுவதே ஒரு தடைதான். ஆனால் வெளி உலகத்தில் உள்ள உண்மை ஒன்று உண்டு. அந்த வெளிஉலக உண்மை எதையும் தேடாமல் கண்டுபிடிக்க முடியாது.

அதனால் இரண்டு திசைகள் உள் நோக்கிப் பார்ப்பதற்கு வெளிப்புறத்தில் உள்ளது. நாம் வெளி உலக உண்மையை தேடுகிறோம் என்றால் - விஞ்ஞானம் உலகத்தின் - அதைத் தேடித்தான் ஆகவேண்டும். வெளிப்புறத்தை சார்ந்த உண்மை எதையும் தேடாமல் கண்டுபிடிக்க முடியாது.

உள்உலகம் ஒன்று உண்டு. உள்ளார்ந்த உண்மையைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும் என்றால் நீ தேடுவதை நிறுத்த வேண்டும். நீ தேடிக்கொண்டிருந்தால் அந்த தேடுதலே ஒரு தடையாக மாறிவிடும், சத்தியத்தை கண்டுபிடிக்கவே முடியாது.

இந்த இரண்டு உண்மைகளும் மிகப் பெரியதாக உள்ள ஒரு உண்மையின் பாகங்களே. உள்ளே மற்றும் வெளியே என உள்ள இவை இரண்டுமே இந்த ஒரே பிரபஞ்சத்தின் பாகங்களே. ஆனால் வெளிப்புறத்தில் ஆரம்பிக்க நினைப்பவர்கள் முடிவற்ற பாதையில் பயணப்பட வேண்டும். அவர் தேட வேண்டும், தேட வேண்டும், தேடிக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். உள் உண்மையைத் தேட நினைப்பவர்கள் இந்தக் கணமே தங்களது தேடுதலை நிறுத்த வேண்டும். அப்போதுதான் உள்முகப் பயணம் துவங்கும்.

விஞ்ஞானம் ஒரு தேடல். ஆன்மீகம் எல்லா தேடுதல்களையும் நிறுத்தும் முடிவு. விஞ்ஞானம் தேடுதல் மூலமாக கண்டுபிடிக்கும். உள்முக பயணத்தை தன்னை கரைத்துக் கொண்டுதான் ஒருவர் அடையமுடியும், தேடுதல் மூலமாக அல்ல.

ஆகவே நான் சொன்னது விஞ்ஞானரீதியாக அல்ல. உள்முக பயணத்திற்கு, தியானத்திற்கு, தியானிப்பவர் செய்ய வேண்டியது என்ன என்ற ரீதியில்தான். யார் உள் உண்மையை அடைய விரும்புகிறார்களோ அவர்கள் தேடுதலை கை விட வேண்டும் என்று தியானம் செய்பவர்களுக்கு சொன்னேன். விஞ்ஞான உண்மையை காண விரும்புபவர்கள் தேடித்தானாக வேண்டும். ஆனால் நினைவில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். எவ்வளவு சிறப்பான விஞ்ஞானியாக உருவெடுத்தாலும், வெளி உலகில் அவர் எவ்வளவு உண்மைகளைக் கண்டுபிடித்தாலும் அவர் உள் உண்மையை பொறுத்தவரை அவர் ஒரு பாமரனின் அளவுக்கு அறியாமையுள்ளவர்தான்.

இதற்கு நேர்மாறானதும் உண்மையே. ஒருவர் ஞானமே பெற்றிருந்தாலும் கூட, உள் உண்மையைப் பொறுத்தவரை

அவர் எவ்வளவு விவேகியாக இருந்தாலும் கூட, விஞ்ஞானத்தை பொறுத்தவரை அவர் பாமரனை விட அறிவு கம்மியானவராகவே இருப்பார். மஹாவீரரையோ, புத்தரையோ, கிருஷ்ணாவையோ ஒரு என்ஜினை கையாள அனுப்பினால் அவர்களது ஞானம் அங்கே வேலை செய்யாது. நீ ஐன்ஸ்டீனை அணுகி உள்ளார்ந்த உண்மையைப் பற்றி ஏதாவது கேட்டால் அவரது விஞ்ஞான அறிவின் மூலம் அவரால் பதில் சொல்ல முடியாது.

விஞ்ஞானரீதியான தேடல் ஒரு வகையான தேடல், அது ஒரு திசை. உள்ளார்ந்த தேடல் வேறொரு பரிமாணம் கொண்டது, முற்றிலும் வித்தியாசமான திசை. அதனால்தான் அதன் விளைவு அழிவாக இருக்கிறது. இந்தியா போன்ற கிழக்கத்திய நாடுகள் உள்ளார்ந்த தேடலில் ஈடுபட்டிருந்தன. அதனால்தான் இங்கே விஞ்ஞானம் வளரவில்லை. ஏனெனில் உள் உண்மையை அணுகுவதற்கான வழி வெளி உலகிற்கு முற்றிலும் எதிரானது. அந்தப் பாதையில் செல்ல ஒருவர் தர்க்கம், எண்ணம், ஆசை, ஆகியவற்றை விடுவதோடு இறுதியில் தேடுதலையும் விடவேண்டும். எல்லாவற்றையும் விட்டாக வேண்டும். உள் உண்மையைத் தேடும் பாதை எல்லாவற்றையும் எடுத்து சென்றுவிடும் பாதை. அதனால் இந்தியாவில் விஞ்ஞானம் மலர முடியவில்லை.

மேற்கத்திய நாடுகளில் விஞ்ஞான தேடல் நிலைகொண்டது. வெளி உலகில் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டுமெனில் அவன் தர்க்கம், எண்ணம், சிந்தனை, பரிசோதனை என எல்லாவற்றையும் உபயோகித்து தேட வேண்டும். அப்போது மட்டுமே விஞ்ஞான உண்மை புலப்படும். அதனால் மேற்கத்திய நாடுகள் விஞ்ஞான அறிவை பெற்றிருக்கின்றன, ஆனால் உள்உலகை பொறுத்தவரை அவை பழங்குடிகளாகவே உள்ளன.

பண்பாடு முழுமை பெற வேண்டுமானால், அப்போது சிலர் தங்களது சக்தியை உள்ளார்ந்த தேடுதலுக்கு அர்ப்பணித்து

வெளி உலக தேடுதலை கை விட வேண்டும். அதே போல சிலர் தங்களது ஆற்றலை வெளி உலக தேடுதலில் ஈடுபடுத்த வேண்டும்.

ஆனால், ஒரு மனிதன் ஒரே சமயத்தில் விஞ்ஞானியாகவும் ஆன்மீக வாதியாகவும் இருக்க வாய்ப்புள்ளது. அவன் உள்முக பயணத்தில் இருப்பதால் அவனுக்கு விஞ்ஞான சிந்தனை இருக்கமுடியாதென்று யாரும் நினைக்க வேண்டியதில்லை. அதே போல விஞ்ஞானி ஆக உள்ள ஒருவன் தியானம் செய்யமுடியாதென்று நினைக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆனால் இரண்டு விதமான செயல்களையும் செய்ய வேண்டும் என நினைக்கும் ஒருவன் இரண்டு பரிமாணங்களிலும் செயல் புரிய வேண்டும். அவன் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடும் போது அவன் தர்க்கத்தையும் பரிசோதனையையும் உபயோகிக்கலாம். அவன் தியானத்தின் பாதையில் செல்லும்போது அவன் தன்னுடைய தர்க்கம், பரிசோதனை மனம் ஆகியவற்றை எடுத்து தள்ளி வைத்துவிட வேண்டும். ஒருவனே இரண்டும் செய்யலாம். மனிதனாக உள்ளவன் இரண்டு விதங்களிலும் செயல் புரிந்தாகவேண்டும்..

ஒரு நாட்டின் மக்கள் எல்லா விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிகளையும் கை விட்டுவிட முடிவு செய்து எல்லா தேடுதல்களையும் நிறுத்தி விட்டால் அவர்கள் மிகவும் அமைதியாக இருப்பார்கள், ஆனால் மிகவும் வலிமையின்றி இருப்பார்கள். அந்த நாடு மிகவும் நிறைவாகவும், அமைதியோடும் இருக்கும். ஆனால் அது சுற்றிலும் எல்லா வகையான துன்பங்களையும் கொண்டதாக இருக்கும். உள்ளே அது மிகவும் ஆனந்தமயமாக இருக்கும், ஆனால் வெளிப்புறத்தில் அது ஒரு அடிமையாக, ஒடுக்கப்பட்டு, நசுக்கப்பட்டதாக இருக்கும்.

ஒரு நாடு வெளிப்புறத்தைத் தேடுதலில் கவனத்தை செலுத்துமானால், அது வளம் பெறும், மிகவும் வலிமை பெறும், பணம் படைத்த நாடாக மாறும், அது உடல் சார்ந்த துன்பங்கள்

அனைத்திலிருந்தும் விடுதலையடைந்திருக்கும். ஆனால் உள்ளே கொதிப்பும், கொந்தளிப்பும், வேதனையும் கொண்ட பைத்தியக் காரத்தனம் அந்த மக்களை மேகம் போல சூழ்ந்திருக்கும்.

ஆகவே, ஒரு நாடு சரியான பண்பாடு அடைய வேண்டுமானால், அது இரண்டு விதங்களிலும் செயல்புரிய வேண்டும். மேலும் தனிமனிதன் விரும்பினால் அவனாலும் இரண்டு விதங்களிலும் செயல் புரிய முடியும். ஆனால் வாழ்வின் உச்ச கட்ட பயன் ஆன்மீகம்தான். விஞ்ஞானம் வாழ்வின் பாதையை அழகாக, இன்னும் வளமானதாக, இன்னும் செழுமையாக செய்யலாம். ஆனால் இறுதியான அமைதியும் இறுதியான ஆனந்தமும் ஆன்மீகத்தின் மூலமாக மட்டுமே அடையமுடியும்.

மற்றொரு நண்பர் ஏகப்பட்ட கேள்விகளை கேட்டுள்ளார். நான் அவற்றில் சிலவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து பதில் அளிக்கிறேன். மற்றவற்றை நாம் நாளை விவாதிப்போம்.

ஓஷோ,

நாம் யாரை நோக்கி வழிபாடு செய்வது?

நீ யாரையாவது நோக்கி வழிபாடு செய்தாலும் அப்போது அது பிரார்த்தனை அல்ல. ஆனால் வழிபாடு என்ற இந்த வார்த்தையே நாம் யாரிடமாவது பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும், நாம் எதையாவது கேட்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை கொடுத்து விடுகிறது. வழிபாட்டுக்குப் பின் ஒரு வேண்டுதல் இருக்கிறது. - பிச்சையும் பிச்சைக்காரனும்.- ஆகவே யாரிடமாவது வேண்டுதல் இல்லாமல் பிரார்த்தனை செய்வது என்பது வழிபாடே அல்ல என்று நாம் நினைத்துக் கொள்கிறோம். நீ வெறுமனே விடப்படும்போது நீ என்ன செய்வாய்? நீ என்னவென்று பிரார்த்தனை செய்வாய்?

நான் சொல்லும் பிரார்த்தனை செயலல்ல, நீ அதைச் சரியாக புரிந்து கொண்டால் அது ஒரு மனோநிலை, ஒரு பிரார்த்தனை செய்யும் மனோநிலை. யாரிடம் பிரார்த்தனை செய்கிறாய்

என்பது கேள்வியல்ல, அது பிரார்த்திக்கும் மனோநிலை. வழிபாடு ஒரு பொருட்டல்ல, ஆனால் வழிபாடு செய்யும் இதயம் இருக்க வேண்டும். அது முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒரு அணுகுமுறை.

உதாரணமாக, யாரோ ஒருவர் தெருவை கடக்கிறார். அவர் தெருவோரத்தில் யாரோ ஒருவர் அடிபட்டு கிடப்பதை பார்க்கிறார். அவரிடம் பிரார்த்திக்கும் உள்ளம் இல்லை யென்றால், அங்கே எதுவுமே நடக்காதது போல அவர் சென்று விடுவார். ஆனால் பிரார்த்தனை உள்ளம் கொண்ட ஒருவனால் அப்படி போக முடியாது. எதையாவது செய்வான். அந்த காயம் பட்டவரை காப்பாற்ற உதவி செய்வான். அக்கறை படுவான், உதவி கேட்டு அங்கும் இங்கும் அலைவான், அவரை சிகிச்சைக்கு எடுத்துச் செல்வான்.

பாதையில் முட்கள் கிடப்பதை பார்த்தாலும் பிரார்த்தனை இல்லாத உள்ளம் கொண்ட ஒருவன் அவைகளை தவிர்த்து ஓரமாக போய்விடுவான். அவைகளைப் பாதையிலிருந்து எடுத்து போடமாட்டான். பிரார்த்திக்கும் உள்ளம் கொண்டவன் அந்த முட்களை பாதையிலிருந்து அப்புறப்படுத்த முயற்சி செய்வான். பிரார்த்தனை உள்ளம் என்பது அன்பு கொண்ட உள்ளம். ஒருவர் ஒருவரை நேசித்தால் அது காதல். ஆனால் ஒருவரது நேசம் குறிப்பிட்டவர் என்று இல்லாது அனைவரிடமும் என்று பரவினால் அதைத்தான் நான் பிரார்த்தனை என்றழைக்கிறேன்.

காதல் என்பது இரண்டு தனிப்பட்டவர்களுக்கிடையே ஆனது. பிரார்த்தனை என்பது தனிப்பட்ட ஒருவனுக்கும் முழுமைக்கும் இடையே ஆனது. தன்னைச் சுற்றியுள்ள மரங்கள், செடி, கொடி, பறவைகள், மிருகங்கள் என அனைத்தையும் நேசிப்பவர்கள் யாரோ அவர்கள் பிரார்த்தனையில் இருக்கிறார்கள்.

கோவிலில் கூப்பிய கரங்களுடன் இருப்பவர் வழிபாடு செய்கிறார் என்று அர்த்தமல்ல. பிரார்த்தனையின் பொருள் அது

அல்ல. பிரார்த்தனை என்றால் அவன் அன்பு செய்பவன். அவன் எங்கே சென்றாலும், என்ன செய்தாலும், ஒவ்வொரு கணமும், ஒவ்வொரு மூச்சிலும் அன்பு பெருகி வழிபவன், அன்பின் வடிவாக இருப்பவன் அவன்.

ஒரு முஸ்ஸீம் ஞானி இருந்தார். அவரது வாழ்வு முழுவதும் அவர் மகுதியில் தொழுகை செய்தே கழிந்துவிட்டது. அவருக்கு மிகவும் வயதாகி விட்டது. மக்கள் அவரை மகுதியில் பார்க்க முடிவதில்லை. அவர் இறந்துவிட்டாரோ என்று சந்தேகப்பட்டனர். ஏனெனில் அவர் தொழுகை செய்யாமல் இருப்பது என்பது மிகவும் சாத்தியமில்லாத ஒன்று. அவர் உயிரோடு இருந்திருந்தால் நிச்சயம் வந்திருப்பார் என்று நினைத்தனர். அவர்கள் அவருடைய வீட்டிற்கு சென்ற போது அவர் வீட்டின் வெளியே உட்கார்ந்துகொண்டு இருந்தார். அவர் சிறிய டிரம் ஒன்றை வாசித்துக்கொண்டு பாடிக் கொண்டிருந்தார்.

மக்கள் அவரிடம், 'என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்? உங்களுடைய வாழ்வின் கடைசி காலத்தில் நாத்திகனாக மாறி விட்டீர்களா? தொழுகைக்கு வர வில்லையா?' என்று கேட்டனர்.

அந்த ஞானி, 'என்னால் மகுதிக்கு வர முடியாமல் போக காரணமே வழிபாடுதான்'. என்றார். மக்கள், 'என்ன சொல்கிறீர்கள்? வழிபாட்டினால்தான் மகுதிக்கு வர முடியவில்லையா? மகுதிக்கு வராமல் உங்களால் எப்படி தொழுகை செய்ய முடியும்?' என்று கேட்டனர்.

ஞானி தன்னுடைய அங்கியை திறந்து அங்கிருந்த புண்ணைக் காட்டினார். 'இந்த புண் சீழ் வைத்து இதில் புழுக்கள் வந்து விட்டன. நான் தொழுகை செய்யும்போது நான் குனிந்தால் அதிலிருந்து சில புழுக்கள் கீழே விழுந்து விடுகின்றன. அவை இறந்து போய்விடுமே என்று எனக்கு கஷ்டமாக இருக்கிறது. புண் இல்லாமல் அவை எப்படி வாழும்? ஆகவே என்னால் தொழுகைக்கு குனியமுடியாது. ஆகவேதான் இன்று மகுதிக்கு

தொழுகைக்கு என்னால் வர முடியவில்லை. வழிபாட்டினால் தான் நான் வரவில்லை என்று சொன்னது இதனால்தான் என்றார்.

வெகு சில மக்களே இந்த வகையான பிரார்த்தனையை புரிந்து கொள்ள முடியும்.

ஆனால் நான் வழிபாடு என்று சொல்லும்போது நான் வழிபாட்டின் மனோநிலையை பற்றி, பிரார்த்தனை அணுகு முறையைப் பற்றித்தான் பேசுகிறேன். நமது வாழ்வில் நம்மைச் சுற்றியுள்ள எல்லாவற்றையும் வழிபாட்டு மனோநிலையில் அணுகும் வண்ணம் மாறுவதே.

இது கடவுளை வழிபடுவதோ அவரை மறுப்பதோ அல்ல. நான் வழிபாடு என்பதை அன்பு என்பதைக் குறிக்கும் மற்றொரு சொல்லாகவே கருதுகிறேன். அன்புதான் வழிபாடு. நான் ஒருவரிடம் மட்டும் அன்பு கொண்டால், அன்புப் பெருக்கு தடைபட்டு அது பந்தமாக மாறிவிடுகிறது. நமது அன்பை பரப்பினால் அது தடையின்றி பெருகி வழிபாடாக மாறுகிறது.

இதைப் பற்றி சிந்தனை செய்து பாருங்கள். அன்பு ஒருவரிடம் மட்டும் நின்று விட்டால் அது பந்தமாக மாறி தளையாகிறது. ஆனால் அது பரவி பெருகி எல்லோரிடமும் சென்றடைந்தால், மெது மெதுவாக நிபந்தனையற்றதாக மாறும். நாம் நேசிக்க மட்டுமே செய்கிறோம், பதிலுக்கு அதில் எந்த கட்டுப்பாடும் இல்லை எனும்போது, அது ஒரு இருப்பின் நிலையாக மாறிவிடுகிறது. நாம் அன்பாக இருக்கிறோம், அவ்வளவுதான்.

ராபியா என்றொரு முஸ்ஸீம் பெண்ணானி இருந்தார். குரானில் ஏதோ ஒரு இடத்தில் 'சாத்தானை வெறுத்துவிடு' என்று இருக்கிறது. அவள் வைத்திருந்த குரானில் அந்த வாக்கியத்தை அவள் அழித்துவிட்டாள். அவளைப் பார்க்க வந்திருந்த அவளது நண்பர்களில் ஒருவர் அதைப் பார்த்துவிட்டு, 'குரானில் இந்த மாதிரி திருத்தம் செய்தது யார்? யாராவது

குரானில் திருத்தம் செய்ய முடியுமா? புனித நூலான குரானில் யாரும் திருத்தம் செய்யக்கூடாது?' என்றார்.

ராபியா, 'நான்தான் அந்தத் திருத்தத்தை செய்ய வேண்டி வந்தது. ஏனெனில் குரானில் சாத்தானை வெறுக்க வேண்டும் என்று எழுதியிருக்கிறது. என்னால் வெறுக்க முடியாது. என்னுடைய பிரார்த்தனைகள் முழுமையடைந்தபின்னால் என்னால் வெறுப்பு கொள்ள முடியவில்லை. இப்போது அந்த சாத்தானே என் முன்னால் வந்து நின்றால்கூட என்னால் நேசிக்கத்தான் முடியும். என் முன்னால் நிற்பது யாரென்பது ஒரு பொருட்டே அல்ல. அது என்னைப் பொறுத்த விஷயம். ஏனெனில் என்னிடம் அன்பைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை. ஆகவே நான் அந்த வாக்கியத்தை அழிக்க வேண்டி வந்தது. அந்த வாக்கியம் சரியானதல்ல. இப்போது கடவுளோ, சாத்தானோ யார் என் எதிரில் வந்து நின்றாலும் நான் நேசிக்க மட்டுமே செய்வேன். நான் வழிபாடு மட்டுமே செய்வேன். ஆகவே அதில் யார் சாத்தான், யார் கடவுள் என்று கண்டு பிடிப்பது கூட எனக்குக் கடினமான விஷயம். அவர்களை வித்தியாசப்படுத்தி பார்ப்பதும் தேவையில்லாத ஒன்று. ஏனெனில் அங்கே யார் இருந்தாலும் நான் அதைத்தான் செய்வேன்'. என்றார்.

அன்பு ஒருவரிடம் மட்டும் நின்று விட்டதென்றால், அது பந்தமாக மாறும். அது இணைப்பாக மாறும். அது நதி நின்று குளமாக மாறுவது போலாகும். இதைப் புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய். நதி தன் ஓட்டத்தை நிறுத்திவிட்டால் அது குட்டையாக மாறிவிடும். அது தன் ஓட்டத்தை நிறுத்திவிட்டால் ஒரே இடத்தில் சுழல ஆரம்பிக்கும். அங்கே ஒரு குளம் உருவாகும். அது தேங்கிவிடும். பெருகி ஓடாது. நதி ஓடாது நின்று விட்டால் அது குளமாகிவிடும். நதி பெருகி ஓடினால் அது பரவி கடலாகி விடும்.

உன்னுள் உள்ள அன்பின் ஓட்டம் ஒருவரைச் சுற்றியோ, அல்லது சிலரைச் சுற்றியோ - மகன், மகள், மனைவி, நண்பன்

- என இருக்குமானால் அப்போது அந்த ஓட்டம் ஓட்டமாக இருக்காது. நாறிப்போய்விடும் அப்போது அதிலிருந்து நாற்றத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் வராது. அதனால்தான் எல்லா குடும்பங்களும் துர்நாற்றமடிக்கும் சாக்கடைகளாக மாறி விட்டன. அவை யாவும் குளங்களாக மாறி விட்டன. தேங்கின குட்டையிலிருந்து ஒரு நாற்றம் கிளம்பவே செய்யும். நமது உறவுகள் அனைத்தும் குப்பைகளே, ஏனெனில் அன்பு நின்று போன கணமே, அது சுருங்க ஆரம்பித்துவிடும். கணவன் மனைவிக்குள் நாற்றத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை. தந்தை மகனுக்கிடையில் கூட வேறு எதுவும் இல்லை.

எங்கு அன்பு பெருகி ஓடாமல் நின்று விடுகிறதோ, அங்கு அது தன்னுடைய தூய்மையை, தன்னுடைய வெகுளித் தனத்தை, தன்னுடைய இளமையை இழந்து விடுகிறது. நாம் அன்பை தடுத்து நிறுத்த முயற்சி செய்கிறோம், அதன் மேல் நாம் பந்தம் கொண்டு அது அடுத்தவர்களுக்கும் பரவி விடக்கூடாது என்ற பயத்தில் அதற்குத் தடை போடுகிறோம். நாம் அதை அடுத்தவர்களுக்கு பரவாமல் தடுக்க காரணமே நாம் அதிலிருந்து இன்னும் அதிகம் பெற வேண்டும் என்ற ஆசைதான். ஆனால் நிதர்சனம் என்னவென்றால், அது நின்று போகும் கணமே அது தேங்கியதாக மாறுகிறது. பின் அதிலிருந்து நீ எதையும் பெற முடியாது. அது வளர வேண்டும், அது பெருக வேண்டும், அது பல்கி பெருகிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். அது பெருகப் பெருக அதன் எல்லை விரிய விரிய அது அந்த அளவு வழிபாடாக நிலைமாற்றமடையும். இறுதியில் நதி எப்படி கடலைச் சென்றடைந்து தானும் கடலாக மாறுகிறதோ, அதே போல அன்பு பரவி பெருகும் போது அது வழிபாடாக மாறுகிறது.

ஆகவே, யாரிடம் என்பது கேள்வியல்ல. நீ 'யாரிடம்' என்று கேள்வி கேட்டால், அதன் பொருள் 'நான் யாரிடம் வழிபாடு செய்வது? கிருஷ்ணரிடமா, ராமரிடமா, மஹாவீரரிடமா, புத்தரிடமா என்று தனிநபர்களை தேர்ந்தெடுக்கிறாய்'

என்பதுதான். அப்போது நாம் கொள்ளும் அன்பு என்பது தனிநபர்களிடம் என்ற நமது குணம் வழிபாட்டில் கூட பிரதிபலிக்கிறது. ஒருவர் சிவாவின் தீவிர பக்தர் என்றால் அவர் ராமரின் கோவிலுக்கு போக மறுப்பார். யாராவது கிருஷ்ணரை வழிபட்டுக் கொண்டிருந்தால் அவர் ராமரை கும்பிட மாட்டார். வழிபாட்டில் கூட பிடிமானம்.

தெருவில் ஏகப்பட்ட கோவில்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் ஒவ்வொருவரும் தாங்கள் வழிபட தங்களது கோவில் என்ற ஒன்றை வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். கோவில்கள் கூட பக்தர்களுக்குள் பிரித்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு கோவில் என்பது கடவுளுக்கு உரியது. ஆனால் ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்குச் சொந்தமான கோவில் என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். இந்தக் கோவில்களில் கூட பிரிவுகள் இருக்கின்றன. மஹாவீரரின் பக்தர்கள் தொடர்ந்து கோர்ட்டில் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு சாரர் மஹாவீரருக்கு ஆடை அணிவித்திருக்கிறார்கள், மற்றொரு சாரர் மஹாவீரரை நிர்வாணமாக சிலை வடித்து வைத்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் அவர்களை ஆடை அணிவிக்க கூடாது என்கிறார்கள், அவர்கள் இவர்களை சிலையை நிர்வாணமாக வடிக்க கூடாது என்கிறார்கள். இந்தச் சண்டை தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. என்ன மடத்தனம்...

நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்...

ஒரு கிராமத்தில் வினாயகசதுர்தசி பண்டிகை முடிந்து ஊர்வலம் கிளம்பியது. அந்தக் கிராமத்தில் ஒவ்வொரு சாதியும் தங்களுக்கு என தனிப்பட்ட வினாயகர் சிலை வைத்துக் கொண்டிருந்தனர். பிராமணர்கள், ஷத்திரியர்கள், வைசியர்கள், சூத்திரர்கள் என ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியாக வினாயகர் சிலையை வைத்து கும்பிட்டனர். அந்தச் சிலைகள் அனைத்தும் ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டன. பிராமணர்கள் சிலைதான் எப்பொழுதும் முதலில் வரும். அதுதான் அந்தக் கிராமத்தில்

பழக்கம். ஆனால் அன்று பிரமாணர்கள் சிலையை எடுத்து வர சிறிது தாமதம் ஆகிவிட்டது. வியாபாரிகள் சிலை முதலில் வந்து விட்டது. பிராமணர்கள் இதைப் பார்த்தவுடன் அவர்களால் இதைத் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியவில்லை. வியாபாரிகள் சிலை பிராமணர்கள் சிலையை முந்துவதா? அவர்கள் 'அந்த கேடுகெட்ட வியாபாரிகள் வினாயகரை பின்னால் எடுத்துப் போ' என்று கத்தினார்கள். இதில் வினாயகர் கூட கீழ்சாதி என்று ஆகிவிட்டார். 'அந்தச் சிலையைப் பின்னால் கொண்டு போ. இது போல இதுவரை நிகழ்ந்ததே இல்லை'. பிராமணர்கள் வினாயகர்தான் முதலில் வர வேண்டும். வியாபாரிகள் வினாயகர் பின்னால் கொண்டு போகப்பட்டார். பிராமணர்கள் வினாயகர் முன்னால் வந்தார்.

வினாயகர் என்று ஒரு கடவுள் எங்காவது இருந்திருந்தால் அவர் தன் தலையில் அடித்துக் கொண்டிருப்பார். இந்த விஷயங்களுக்கும் வினாயகருக்கும் என்ன தொடர்பு? என்னுடைய வினாயகர்! இதில்கூட வித்தியாசம்...

வழிபாடு கூட பந்தம் கொள்கிறது 'யாரிடம்' என்று கேட்கிறது 'நான் யாரிடம் எனது பிரார்த்தனையை சொல்வது' யாரிடமும் வழிபாடு செய்ய வேண்டியதில்லை. வழிபாடு என்றாலே பிரபஞ்சம் அனைத்தையும் இணைத்ததுதான். வழிபாடு என்பது பிரபஞ்சம் அனைத்தின் மீதும் நேசம் கொள்வதுதான். எங்கும் பரவியுள்ள, விரிந்து பரந்து கொண்டிருக்கும் எல்லையற்றதின் மீது அன்பு கொள்ளுதல்தான்.

உனது கைகளை கூப்பி வணங்கினால் போதும் வழிபாடு செய்தாகி விட்டது என்பதல்ல, எல்லா நேரமும் அந்த அன்பாகவே வாழ்ந்ததான். உன்னுடைய அன்பு முழுமையை நோக்கி பெருகி கொண்டிருக்கும் முறையில் வாழும்போது மட்டுமே வழிபாடு முழுமையடைகிறது. ஆனால் தந்திரமான மக்கள் உண்மையான வழிபாட்டைத் தவிர்க்க வழி கண்டு பிடித்து விடுகின்றனர். அவர்கள் கோவிலுக்குச் சென்று சில

நிமிடங்கள் கூப்பிய கரங்களுடன் நின்று விட்டு, தங்களுடைய பிரார்த்தனை - வழிபாடு - முடிந்துவிட்டது என்று கூறுகிறார்கள். இவைகள் உண்மையான வழிபாட்டை தவிர்ப்பதற்காக செய்யப்படும் தந்திரமான வழிமுறைகள்.

அன்புதான் வழிபாடு. முழுமையை நோக்கிய அன்பே வழிபாடு. உன்னுடைய அன்பு சுருங்கும் விதத்தில் வாழாமல் விரியும் விதத்தில் வாழ்க்கையை வாழு. உன்னுடைய அன்பு பெருகும் முறையில் உன்னுடைய வாழ்வை அமைத்துக்கொள். ஒருவரிடம் மட்டுமே அடைப்பட்டு விடாமல், அது தேங்கி விடாமல் பார்த்துக் கொள். உன்னுடைய நேசம் நிபந்தனைகளின்றி கிடைக்கும் வண்ணம் நீ வாழ்க்கையை வாழ முற்பட வேண்டும்.

நமது அன்பு எப்பொழுதும் நிபந்தனைகள் கொண்டது. நீ இப்படி இருந்தால் நான் உன்னை நேசிப்பேன். நீ இப்படி செயல்பட்டால் நான் உன்னை விரும்புவேன். நீ என்னை நேசித்தால் நான் உன்னை நேசிப்பேன். அன்புக்கு நிபந்தனை வரும் போது அது வியாபாரமாகி விடுகிறது, சந்தைப் பொருளாகி விடுகிறது. இப்படி இருந்தால், அப்படி இருந்தால் என்றாலே முடிந்தது.....

நான் கேள்விப்பட்டது.

இந்தியாவில் உள்ள மாபெரும் துறவி ஒருவர் - நான் அவருடைய பெயரைச் சொல்ல மாட்டேன். இந்த தேசத்தில் ஒருவரின் பெயரைச் சொல்வது என்பது பிரச்சனையை விலை கொடுத்து வாங்குவதாகும். - கிருஷ்ணரின் கோவிலுக்கு அழைத்து வரப்பட்டார். அவர் ராமரை தீவிரமாக வழிபடுபவர். அவர் கிருஷ்ணரின் சிலையிடம், 'என்னுடைய கண்களுக்கு வில்லேந்திய ராமராக காட்சி கொடு. அப்போதுதான் நான் உன் கால்களில் விழுந்து வணங்குவேன்'. என்றார்.

என்ன மடத்தனமான கூற்று!. அவர் தன்னுடைய பக்தியில் கூட நிபந்தனையைக் கொண்டு வருகிறார். அந்தச் சிலை

தன்னுடைய கையில் வில்லையும் அம்பையும் ஏந்தி நிற்கும் தோற்றம் கொண்டால்தான் நான் உன்னை வணங்குவேன். அதன் பொருள் நீ இப்படி இருந்தால்தான் நான் உன்னை வணங்குவேன். முதலில் அவருடைய கடவுள் இவருடைய கட்டளையை பின்பற்ற வேண்டும், அப்போதுதான் அவர் அதற்கு மரியாதை தருவார். இந்த பக்தன் கடவுளுக்கே குருவாகப் பார்க்கிறான். அவன் அதைச் சொந்தம் கொண்டாட நினைக்கிறான். அவன், 'நான் விரும்பும் விதத்தில் நடந்து கொள், அப்போது மட்டுமே நான் உன்னை வணங்குவேன். இல்லாவிடில் அவ்வளவுதான், நமது உறவு முடிந்தது'. என்கிறான்.

இந்த வகையான மனதால் வழிபாட்டு தன்மையுடன் இருக்கமுடியாது. ஒரு நிபந்தனை போடும் மனம் ஒருக்காலும் வழிபாட்டு தன்மை கொள்ள முடியாது. நிபந்தனைகளற்றது. நீ எப்படி இருக்கிறாய் என்பதை பொறுத்தது அல்ல என்னுடைய நேசம், என்னால் நேசிக்க மட்டுமே முடியும் என்பதால் நான் உன்னை நேசிக்கிறேன். நான் அன்பை மட்டுமே பகிர்ந்து கொள்ள முடியும். என்னால் அன்பைத் தவிர வேறு எதையும் கொடுக்க இயலாது. என்னிடம் அன்பைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை. நீ எப்படி நடந்து கொள்கிறாய் என்பது எனக்கு பொருட்டே அல்ல.

ஒரு சிறிய கதையுடன் என்னுடைய இன்றைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். பிற கேள்விகளை நாளை பார்க்கலாம்.

ஒருநாள் காலை வேளையில் புத்தரிடம் வந்த ஒருவன் அவர் மேல் காறி துப்பினான். புத்தர் தன்னுடைய துண்டால் முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு பின் அவனைப் பார்த்து 'இன்னும் ஏதாவது சொல்ல வேண்டியிருக்கிறதா?' என்று கேட்டார். யாராவது உன் முகத்தின் மேல் துப்பினால், அப்போது அவரிடம், 'இன்னும் ஏதாவது சொல்ல வேண்டியிருக்கிறதா?' என்று உன்னால் கேட்க முடியுமா?

புத்தரைச் சுற்றி அமர்ந்திருந்த அவரது சீடர்கள் ஆத்திர மடைந்தனர். அவர்கள் புத்தரிடம், 'நீங்கள் அவனிடம் என்ன கேட்கிறீர்கள்? இன்னும் ஏதாவது சொல்ல வேண்டியிருக்கிறதா என்கிறீர்கள்' என்று கொதித்தனர்.

புத்தர், 'எனக்குத் தெரிந்தவரை இந்த மனிதனுக்கு என்மேல் சொல்லமுடியாத அளவு ஆத்திரமும் கோபமும் இருக்கிறது. எனவே என்மேல் காறி துப்பி அதைச் சொல்லி விட்டார். அவர் கோபமாக எதையோ சொல்ல முற்படுகிறார், ஆனால் அவரால் அதை வார்த்தைகளில் சொல்ல முடியவில்லை என்பது எனக்குப் புரிகிறது. ஆகவே அவர் அதைத் துப்பி காட்டிவிட்டார். அன்பு பெருகி வரும்போது, அதை வார்த்தைகளில் வெளிப்படுத்த முடியாத போது நாம் அதை அணைப்பின் மூலம் வெளிக் காட்டுகிறோம் அல்லவா! அது போல அவர் துப்பியதன் மூலம் அவர் சொல்ல வந்ததை நான் புரிந்துகொண்டேன். ஆகவேதான் இன்னும் ஏதாவது சொல்ல வேண்டியது பாக்கி இருக்கிறதா என்று கேட்டேன்'. என்றார்.

தான் துப்பியதற்கு ஒருவர் இப்படியும் பதிலுக்கு நடந்து கொள்ள முடியும் என்று நினைத்துப் பார்க்காததால் அவன் மிகுந்த குழப்பமடைந்தான். அவன் எழுந்து வெளியேறி விட்டான். அவனால் இரவு முழுவதும் தூங்க முடியவில்லை, அடுத்த நாள் அவன் மன்னிப்பு கேட்பதற்காக திரும்பி வந்திருந்தான். அவன் புத்தரின் காலடியில் விழுந்து அழுதான். அவன் எழுந்தபின், அவனிடம் புத்தர், 'நீ இன்னும் ஏதாவது சொல்ல வேண்டியிருக்கிறதா?' என்று கேட்டார்.

அவரைச் சுற்றியிருந்த பிக்குகள், 'நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டனர்.

புத்தர், 'நான் நேற்றே உங்களிடம் சொன்னேன். இப்போதும் அவனால் பேச முடியாத அளவு அவன் உணர்ச்சி கொந்தளிப்பில் இருப்பதால் அவனுக்கு அழுகைதான் வருகிறது. அவனால் தான் நினைத்ததை வார்த்தைகளால் சொல்ல

முடியவில்லை. இப்போதும் அவனால் வார்த்தைகளால் பேச முடியாததால் அவன் என் காலை பணிகிறான். வார்த்தைகள் போதாது. எனக்குப் புரிகிறது' என்று பதில் கூறினார்.

புத்தர் அவனிடம், 'இப்போது இன்னும் ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமா?' என்று கேட்டார். அவன், 'எதுவும் கூற வேண்டிய தில்லை. என்னால் இரவு முழுவதும் தூங்க முடியவில்லை. நீங்கள் எங்களை எப்பொழுதும் நேசித்து வந்திருக்கிறீர்கள், ஆனால் இப்போது நான் உங்களைக் காறி உமிழ்ந்ததன் காரணமாக உங்கள் நேசத்தை நான் இழந்து விட்டேன். அதற்கு எனக்கு தகுதி இல்லை. இனிமேல் எனக்கு உங்கள் அன்பு கிடைக்கப்போவதில்லை'. என்றான்.

புத்தர், 'அடக்கடவுளே, இதோ பார்! என் மேல் காறி துப்பாததால்தான் உங்களை நான் நேசிக்கிறேனா? நான் உங்களை நேசிப்பதற்கு இதுதான் காரணமா? நான் உங்களை நேசிப்பதற்கு நீங்கள் எந்த வகையிலும் காரணம் அல்ல. நான் நேசிப்பதற்கு காரணம் நான் நேசிக்க மட்டுமே முடியும் என்பதால்தான். என்னால் நேசிப்பதைத் தவிர வேறு எதையும் செய்ய இயலாது'. என்றார்.

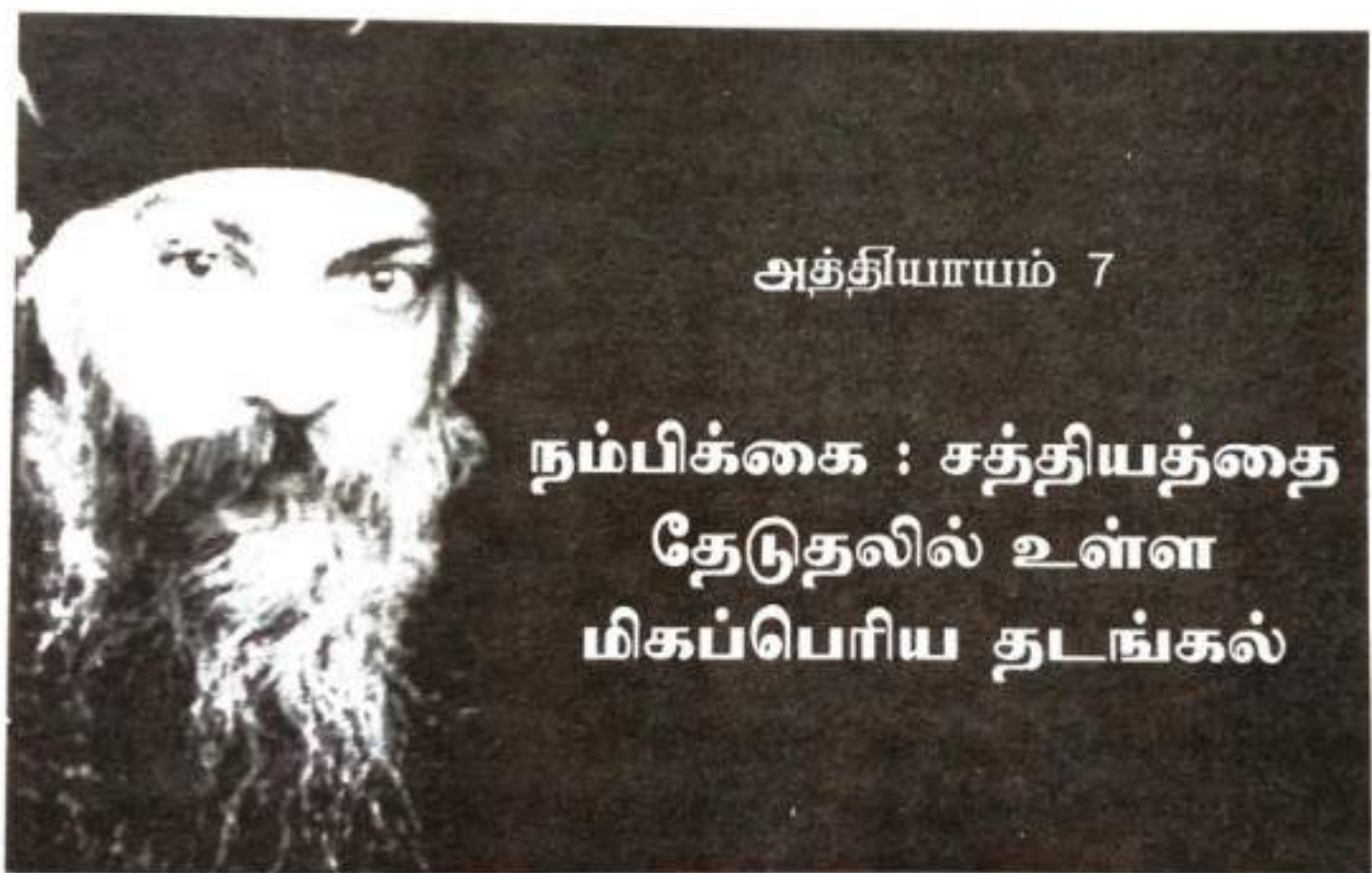
ஒரு மெழுகுவர்த்தி எரிந்து கொண்டிருந்தால், அந்தப் பக்கம் யார் சென்றாலும் அவர்களுக்கு ஒளி தெரியும். மெழுகுவர்த்தி நீ யார் என்பதை பொறுத்து ஒளி தருவதில்லை. மெழுகுவர்த்தி இயல்பே ஒளி தருவதுதான். அது தருகிறது. யார் கடந்து சென்றாலும் சரி, அவர் எதிரியா, நண்பனா என்றெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்காது. அந்த மெழுகுவர்த்தியை அணைப்பதற்காக அருகில் வருபவர்கள் கூட அதன் ஒளியைப் பெறுவார்கள்.

ஆகவே புத்தர், 'நான் நேசிப்பது நான் நேசமாக இருப்பதால் தான். என்னுடைய அன்பிற்கு நீங்கள் எந்த வகையிலும் காரணம் அல்ல. நீங்கள் என் மேல் காறி துப்பினாலும் சரி, என்மேல் கல்லை விட்டெறிந்தாலும் சரி, என் காலில்

விழுந்தாலும் சரி, அது எதற்கும் பொருளில்லை. அதற்கும் இதற்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை. என்னுடைய அன்புக்கு நீங்கள் இருப்பதுதான் சூழல் என்பதல்ல. நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்களோ அதை நீங்கள் செய்யுங்கள். நான் உணர்வதை என்னைச் செய்ய விட்டு விடுங்கள். நான் நேசிக்கிறேன், நான் தொடர்ந்து நேசித்துக் கொண்டிருப்பேன். நீங்கள் செய்ய வேண்டியதை நீங்கள் செய்து கொண்டிருங்கள். நேசம் வெற்றி பெற்றதா இல்லை வெறுப்பு வெற்றி கொண்டதா என்பதை நீங்களே பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்'. என்றார்.

இந்த மனிதன்தான் நேசத்தில் நிறைந்திருக்கிறான். இந்த மனிதன்தான் வழிபாட்டில் இருக்கிறான். இந்த தன்னுணர்வு தான் வழிபாடு என்றழைக்கப்படும்.

மீதமுள்ள கேள்விகளைப் பற்றி நாளை நான் பேசுகிறேன்.

அத்தியாயம் 7

நம்பிக்கை : சத்தியத்தை
தேடுதலில் உள்ள
மிகப்பெரிய தடங்கல்

இந்த மாலையில் நான் சத்தியத்தைப் பற்றி பேசப் போகிறேன். எப்படி சத்தியத்தை தெரிந்து கொள்வது? உனக்கு சத்தியத்தை பற்றி தெரிந்துவிட்டால் பின் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது என எதுவும் இருக்காது. நாம் சத்தியத்தை அடையும் வரை, நாம் வேதனையில் வாழ்கிறோம், கரையில் வீசப்பட்ட மீன் போல துடிக்கிறோம். நாம் சத்தியத்தை அடைந்த பின் அந்த மீன் திரும்பவும் தண்ணீருக்குள் வந்துவிட்டால் எப்படி நிம்மதியாகவும் அமைதியாகவும் இருக்குமோ அது போல மாறுகிறோம். இன்று இரவு நான் மற்றொரு பாதையைப் பற்றியும், அந்த ஆனந்தத்தையும் அமைதியையும் சென்றடைவதற்கான வாயிலைப் பற்றியும் பேசப் போகிறேன்.

சத்தியத்தை எப்படி தேடுவது? அதற்கான வழி என்ன? அதன் வழிமுறை எது? மனிதனிடம் ஒரே ஒரு சாதனம்தான் உள்ளது. அது சிந்தனை. ஒரே ஒரு வகையான சக்தி மட்டுமே உள்ளது போல தோன்றுகிறது. மனிதன் சிந்தனையின் மூலம் தேடுகிறான். ஆனால் இதுவரை யாரும் சிந்தனையின்

மூலமாகவோ, யோசிப்பதன் மூலமாகவோ சென்றடைந்த தில்லை. யாரும் எங்கும் சிந்திப்பதன் மூலம் சென்றடைய முடியாது. வெளி உலக வாழ்வில் சிந்திப்பதன் மூலம் நீ எதையாவது தெரிந்து கொள்ளலாம், ஆனால் உள்ளே உறைந்திருப்பதை நீ இந்த வழியில் ஒருபோதும் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. மேலும் நாம் நம்முடைய வாழ்வை நினைத்துப் பார்ப்பதிலேயே கழித்து விடுகிறோம்.

நினைப்பதினாலேயே எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொள்ள முடியும் என்ற மாயையில் மனிதன் எப்படி வீழ்ந்தான் என்று யாருக்கும் தெரியாது. நினைப்பதற்கும், தெரிந்து கொள்வதற்கும் எந்த சம்பந்தமும் கிடையாது. உண்மை என்னவென்றால் யார் சிந்தனையை விடுகிறார்களோ அவர்களால்தான் தெரிந்து கொள்ள முடியும். சிந்தனையும், எண்ணமும் மனதை மேகம் போல சூழ்ந்து கொள்ளும். அது மனமெனும் கண்ணாடியில் தூசியாக படிந்துவிடும். எந்த விதமான எண்ணமும் மனதில் இல்லாதபோதுதான் மனமெனும் கண்ணாடி தூய்மையாகவும் பிரதிபலிக்கக் கூடியதாகவும் இருக்கும்.

ஆனால் நீங்கள், 'நாங்கள் சத்தியத்தை அடைய வேண்டுமானால், அதன் மேல் பற்று கொண்டு, நம்பிக்கையோடு இருக்க வேண்டுமா?' என்று கேட்பீர்கள். அதுவும் வேலை செய்யாது. பற்று கொண்டு இருப்பது சிந்தனையை விடத் தாழ்ந்த நிலை. பற்று கொண்டு இருப்பது குருட்டுத்தனம். பற்றுதல் உங்களைச் சத்தியத்துக்கு கொண்டு செல்லாது, சிந்தனையும் அதை உங்களுக்கு தராது. நீங்கள் இதைவிட மேலும் உயர்ந்தாக வேண்டும். நீங்கள் இதைப் புரிந்து கொண்டால், அப்போது மட்டுமே எப்படி தேடுவது என்பது உங்களுக்கு தெளிவாகும்.

ஆகவே, முதலில் நம்பிக்கை என்பது என்ன என்று புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய். நம்பிக்கை என்பது குருட்டுத்தனமாக ஏற்றுக் கொள்வது. நான் செய்வது எதுவாக இருந்தாலும் சரி, - சிந்திப்பதோ, தேடுவதோ, தியானம் செய்வதோ, எண்ணமற்ற

நிலைக்கு நகர்வதோ, என எதுவாக இருந்தாலும் சரி - அதில் மற்றவர்கள் சொல்வதை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்வேன் என்பதையே பற்றுதல் சுட்டிக் காட்டுகிறது. மற்றவர்கள் சொல்வதை நம்பும் ஒருவரின் உள்ளார்ந்த இருப்பு மறைந்தே இருக்கும். அவர் விழித்துக் கொள்வதனால் ஏற்படும் சவாலைக் கூட ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இல்லை. நாம் மற்றவர்களை நம்பியே நமது வாழ்வை கழிக்கிறோம்.

நீ இந்தக் கதையை கேள்விப்பட்டிருப்பாய். ஆனால் இந்தக் கதை முழுமையாக இல்லை. மக்கள் முழுமை பெறாத கதையை சொல்வது எப்போதும் நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. மேலும் ஒரு உண்மை பாதி மட்டுமே சொல்லப்படுமேயானால் அது பொய்யை விட அபாயகரமானதாக இருக்கும். ஏன் அப்படி? ஏனெனில் பொய் பொய்யாக தோற்றமளிக்கும். ஆனால் பாதி உண்மை தவறாக தோன்றாது. அது உண்மை போலவே தோன்றும். மேலும் நினைவில் கொள். பாதி உண்மை என்பது கிடையவே கிடையாது. உண்மை என்பது முழுமையானது அல்லது அது இல்லை அவ்வளவுதான். யாராவது உன்னிடம் வந்து அவர் உன்னை சிறிதளவு காதலிக்கிறார் என்று கூறினால் நீ 'பகுதி காதலா?' என்று கேட்பாய். நீ அந்த மாதிரி எதையாவது கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா? பகுதி காதல் என்பது கிடையாது. நீ அவரை காதலிக்கலாம், அல்லது நேசிக்காமல் இருக்கலாம். அவ்வளவுதான்.

முக்கியமானது எதுவும் பகுதியாக கிடையாது. அது பிரிக்கப்படும்போது அது அழிக்கப்பட்டு விடுகிறது. ஆனால் பலவிதமான பகுதி உண்மைகள் இங்கே உலா வருகின்றன. இந்தக் கதையும் முழுமை பெறாத வகையில் பரவி வந்திருக்கிறது. இது ஒவ்வொரு பள்ளியிலும் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. நீ உன்னுடைய குழந்தைப் பருவத்தில் இதை படித்திருக்கலாம். உன்னுடைய குழந்தைகளும் இந்த முழுமையடையாத கதையைப் படிக்கக்கூடும். எல்லோருக்கும் இந்த கதை தெரியும்.....

குல்லாய்களை விற்பனை செய்யும் ஒரு வியாபாரி இருந்தான். அவன் ஒரு திருவிழாவுக்கு குல்லாய்களை விற்பனை செய்ய கொண்டு போய்க் கொண்டிருக்கும் போது சோர்வடைந்து வழியில் ஒரு மரத்தடியில் தூங்கினான். அந்த மரத்தில் இருந்த குரங்குகள் இறங்கி வந்த போது இந்த வியாபாரி குல்லாயணிந்து இருப்பதை கண்டன. ஆகவே அவனுடைய கூடையிலிருந்து குல்லாய்களை எடுத்து அவைகளும் அணிந்து கொண்டன. வியாபாரி தூக்கத்தில் இருந்து எழுந்து பார்த்த போது தன்னுடைய கூடை காலியாக இருப்பதை பார்த்தான். அவன் இந்தக் குரங்குகளின் பழக்கத்தைப் பற்றி ஏற்கனவே கேள்விப்பட்டிருப்பதால் அவன் சிரித்தான். அவன் மேலே பார்த்த போது எல்லா குரங்குகளும் குல்லாயை அணிந்து கொண்டு பெருமையோடு மரத்தின் மேலே உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தான். ஒரு தொப்பியை அணிந்து கொள்வதில் குரங்குகளைத் தவிர வேறு எதுவும் மகிழ்ச்சி அடையாது. ஒரு குல்லாயை அணிந்து கொள்வதில் உனக்கு என்ன கௌரவம் கிடைத்து விடப் போகிறது? அதுவும் அது காந்திகுல்லாயாக இருந்துவிட்டால் இன்னும் அதிக பெருமிதம்...

இந்த குல்லாய்களும் அப்படிப்பட்ட குல்லாயாக இருந்திருக்க வேண்டும். அதனால்தான் எல்லா குரங்குகளும் அப்படி ஒரு பெருமிதத்தோடு அமர்ந்திருந்தன. அந்த வியாபாரி தன்னுடைய குல்லாயை எடுத்து தரையில் வீசினான். எல்லா குரங்குகளும் தங்களுடைய குல்லாயை கழற்றி தரையில் வீசிவிட்டன. குரங்குகள் காப்பியடிப்பவை. அவை எப்போதும் காப்பியடிக்க தயாராக இருப்பவை. அவை தாங்களாகவே ஒரு போதும் எதையும் செய்வதில்லை. அவைகள் குரங்குகள் தாமே. அவைகள் எதற்காக சிந்தனை செய்ய வேண்டும்? அவை நம்பும் அவ்வளவே. வியாபாரி தன்னுடைய குல்லாவை வீசியவுடன் அவைகளும் வீசிவிட்டன.

வியாபாரி தன்னுடைய குல்லாய்களை திரட்டிக்கொண்டு தன்னுடைய பயணத்தை தொடர்ந்தான். நீங்கள் இந்தக் கதையை இந்த இடம் வரை கேட்டிருப்பீர்கள். நான் இந்தக் கதையின் மீதம் உள்ள பாகத்தைச் சொல்கிறேன்.

அந்த வியாபாரியின் மகன் வளர்ந்து பெரியவனாகி தன்னுடைய தந்தையின் வியாபாரத்தையே தானும் தொடர்ந்து செய்தான். புத்திசாலித்தனமற்ற மகன்கள் தங்கள் தந்தையின் வியாபாரத்தையே தொடர்ந்து செய்வார்கள். அதுவே அவர்களுக்கு தனிப்பட்ட புத்திசாலித்தனம் எதுவும் இல்லை யென்பதை காட்டிவிடும். தனயன் தந்தையை விஞ்ச வேண்டும். ஆனால் தந்தைகள் மகன் தன்னைத் தாண்டி செல்வதை விரும்புவதும் இல்லை, மகன்கள் தந்தையை தாண்டி செல்லக் கூடிய வகையில் தைரியமாகச் செயல்படுவதும் இல்லை.

எனவே இவருடைய மகன் குல்லா விற்கத் தொடங்கினான். அவனும் இந்த திருவிழாவுக்கு வந்தான். அந்த மரத்தடிக்கு வந்தவனுக்கு தந்தை சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. அவனும் அதே மரத்தடியில் பையை பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு படுத்து தூங்கிவிட்டான். அவனுடைய செயல்களை மேலிருந்து குரங்குகள் கவனித்துக் கொண்டிருந்தன. அவைகளும் அதே குரங்குகள் அல்ல. அவைகள் அந்த குரங்குகளின் பேரக் குழந்தைகளாக இருந்திருக்க வேண்டும். அவைகளும் அந்த குல்லா பையை பார்த்தன. அவைகளும் தங்களுடைய தாத்தாவிடமிருந்து இந்தக் கதையை கேட்டிருக்க வேண்டும். வியாபாரியின் மகன் தூங்கிவிட்டான். குரங்குகள் மரத்திலிருந்து இறங்கி வந்து குல்லாவை எடுத்தன, திரும்பவும் மரத்தின் மீது ஏறிக் கொண்டன.

வியாபாரியின் மகன் எழுந்து பார்த்துவிட்டு சிரித்தான். ஆனால் அவனது சிரிப்பு போலியானது. அது அவனது தந்தை சொன்ன சம்பவத்தின் அடிப்படையில் எழுந்தது. அவனது தந்தை அவனிடம், 'எப்போதும் பயப்படக்கூடாது. குரங்குகள்

குல்லாவை எடுத்துக்கொண்டு விட்டால் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. அவைகளைத் திரும்ப பெறுவது கடினமான காரியம் அல்ல. உன்னுடைய குல்லாவை விட்டெறி. போதும்' என்று கூறியிருந்தார்.

மகன் தன்னுடைய குல்லாவை எடுத்து விட்டெறிந்தான். ஆனால் ஒரு அதிசயம் நடந்தது. எந்தக் குரங்கும் தன்னுடைய குல்லாவை கழற்றி வீசவில்லை. அங்கிருந்த குரங்குகளில் இதுவரை குல்லா கிடைக்காத குரங்கு ஒன்று இறங்கி வந்து அவனுடைய குல்லாவை எடுத்துக் கொண்டு திரும்பவும் மரத்தின் மீது ஏறிக் கொண்டு விட்டது.

குரங்குள் கூட பாடம் கற்றுக் கொள்கின்றன. ஆனால் மனிதன் கற்பதில்லை. குரங்குகள் ஒருமுறை ஏமாற்றப்பட்டு விட்டன. ஆனால் திரும்பவும் ஏமாற அவைகள் தயாராக இல்லை. இந்தக் கதையின் இந்த பாகம் எந்த புத்தகத்திலும் இல்லை. கதையின் இந்த பாகம் எழுதப்படாத வரை இந்தக் கதை அபாயகரமானது.

மற்றவர்களைப் பின்பற்றும் சிலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தாங்களாகவே நடப்பதில்லை. சிலர் மற்றவர்களின் பதில்களை எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் தாங்களாகவே எந்த பதிலையும் தேடுவதில்லை. சிலர் எப்போதும் வாங்கப்பட்ட தீர்வுகளை கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்களிடம் அவர்களுடைய சொந்த அனுபவ தீர்வு என்பது இல்லை. மேலும் இப்போது ஒவ்வொரு நாளும் புதிய சவால்கள் உருவாகி வருகின்றன, ஆனால் நமது தீர்வுகள் எப்போதும் பழமையானவை. அதனால் மிகப்பெரும் சிரமம் எழுகிறது.

சத்தியத்தை தேடுதலில்கூட காப்பியடித்தல் வேலைக்காகாது. சத்தியத்தை தேடும் போது ஏற்கெனவே உள்ள பதில்கள் தீர்வாகாது. கீதையில் உள்ளதை, குரானில் உள்ளதை, பைபிளில் உள்ளதை மனப்பாடம் செய்து சொல்வது

சத்தியத்தை தேடும் பாதையில் வேலை செய்யாது. ஒருவர் தானே தேடியாக வேண்டும்.

எல்லா நம்பிக்கையாளர்களும் சாயல்களே தவிர வேறல்ல. அவர்கள் மனிதன் என்ற உயர்வை இழந்து குரங்குகளாக மாறிவிட்டனர். மற்றவர்களை குருட்டுத்தனமாக பின்பற்றுபவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்கள் தாங்கள் மனிதன் என்று கூறும் உரிமையை இழந்துவிடுகிறார்கள். மனிதன் மனிதனாக இல்லாமல் குரங்காக மாறும் நிகழ்வினால் பலனடைவது குருமார்களே. அதனால்தான் ஒவ்வொரு குரு என்றழைக்கப்படு பவரை சுற்றிலும் ஏகப்பட்ட குரங்குகள் உள்ளன.

தாங்களாகவே துணிந்து எந்தச் செயலையும் செய்யும் துணிச்சல் இல்லாமல் மற்றவர்களைப் பின்பற்ற ஆரம்பிக்கும் மனிதர்களை எளிதாக ஏமாற்றி விடலாம். ஆனால் அவர்கள் ஏமாறுவது ஒன்றும் மிக மோசமான விஷயம் அல்ல. அவர்கள் சத்தியத்தை அறிந்து கொள்வதில் எப்போதைக்குமாக பின்தங்கி இருக்கிறார்கள் என்பதுதான் மோசமான விஷயம். ஏனெனில் சத்தியத்தை தேடும் பயணத்தில் தன் காலில் நிற்பதுதான் முக்கியமான ஆரம்பம். உன்னுடைய துணிச்சல், உன்னுடைய தைரியம், உன்னுடைய திறமை, ஆகியவையே மிக முக்கியமான தேவைகள். அதற்கு தயாராக இல்லாத யாரும் தவற விடுவார்கள். நான் அடுத்தவர்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்வேன், அடுத்தவர்களின் காலில் விழுவேன், அடுத்தவர்களின் வாலை பிடித்துக் கொள்வேன், அவரைப் பின்பற்றி செல்லும் போது எல்லாமும் தானாகவே நடந்துவிடும் என்று சொல்பவர்கள் யாரும், அடுத்தவர்களை நம்புபவர்கள் யாரும் ஒருபோதும் இதுவரை சென்று சேர்ந்தது இல்லை. நம்பிக்கையின் மூலம் யாரும் எங்கும் சென்றடைந்தது இல்லை.

நம்பிக்கை வாங்கப்பட்ட எண்ணம். ஆனால் அதற்காக நாம் சிந்திக்க ஆரம்பித்து விட்டால் நாம் எங்காவது சென்று சேர்ந்து விடுவோம் என்று சொல்லமுடியுமா? நாம் நம் போக்கில்

சிந்திக்க ஆரம்பித்தால் நாம் கண்டடைந்து விடுவோமா என்ன? இப்போது இதை நீ சிறிது ஆழமாக பார்த்தால் உன்னுடைய எண்ணம் கூட உண்மையிலேயே உன்னுடையது அல்ல என்பதை நீ காண்பாய். நம்பிக்கை வைப்பது என்பது இரண்டாவது நிகழ்வு என்று வைத்துக் கொண்டாலும், சிந்தனை செய்பவர் நம்புவதில்லை என்று தோன்றலாம். ஆனால் சிந்தனை செய்பவரை ஆழமாக பார்த்தால் அவரது எண்ணங்களும் வேறு இடத்திலிருந்து பெறப்பட்டவையே என்பதை நீ காண்பாய். அதில் சிறிது வித்தியாசம் உள்ளது. அவர் தர்க்கரீதியாக அவரது எண்ணங்களை சேகரித்து வைத்துள்ளார் என்பதுதான் அந்த வித்தியாசம். அவர் அவரது கருத்துக்களை குருட்டுத்தனமாக சேகரிக்கவில்லை, அவர் எண்ணங்களை தொகுத்து கொள்கிறார். ஆனால் ஒரு மனிதனால் என்ன நினைக்க முடியும்? அவனால் எதை எண்ண முடியும்? எண்ண முடியாததை அவனால் நினைத்து பார்க்க முடியுமா? அறிந்து கொள்ள முடியாததை நினைத்து பார்க்க முடியுமா? தெரியாத ஒன்றை நீ எப்படி யோசித்து பார்க்க முடியும்? நமக்கு தெரிந்த ஒன்றை பற்றி மட்டுமே நம்மால் நினைத்து பார்க்க முடியும். தெரியாத ஒன்றைப் பற்றி எப்படி நம்மால் யோசித்து பார்க்க முடியும்? எது தெரியாததோ அது தெரியாதது தான். தெரியாத ஒன்றைப் பற்றி எப்படி நம்மால் யோசிக்க முடியும்?

நம்பிக்கை ஒருபோதும் வேலை செய்யாது ஏனெனில் நம்பிக்கை என்பது அடுத்தவரிடமிருந்து நாம் கடன் வாங்கிய ஒன்று. சிந்தனை ஒரு சிறிது தைரியத்தையும், பலத்தையும் கொடுக்கலாம். அது உனக்கு உன் சொந்த காலில் நிற்க உதவி செய்யும். ஆனால் யோசிப்பது மட்டுமே உன்னை அங்கே கொண்டு செல்ல முடியாது, ஏனெனில் எண்ணங்கள் தெரிந்த விஷயத்தின் எல்லை வரை மட்டுமே செல்ல முடியும். அறியாத விஷயம் வந்த பின்னே எண்ணங்கள் நின்று விடும், யோசனை மறைந்து விடும்.

உனக்கு முற்றிலும் தெரியாத ஒரு விஷயத்தை பற்றி உன்னால் சிந்திக்க முடியுமா? 'சில நேரங்களில்' என்று நீ பதில் கூறலாம். சில நேரங்களில் தெரியாத விஷயங்களை கற்பனை செய்து பார்க்கலாம் என்று நீ கூறலாம். உதாரணமாக தங்க குதிரையில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு வானத்தில் பறக்கிறேன் என்று கற்பனை செய்வது. இந்த உதாரணத்தில் தங்க குதிரை என்பது நமக்கு தெரியாத விஷயம், மேலும் தங்க குதிரை என்பதையும் நாம் பார்த்தது இல்லை, குதிரை வானத்தில் பறப்பதை பார்த்ததும் இல்லை, ஆனாலும் நாம் அதைப்பற்றி சிந்தனை செய்கிறோம் எனலாம்.

அல்ல, இது தெரியாத ஒன்றைப் பற்றி யோசித்து பார்ப்பது என்பது போல கிடையாது. உனக்கு குதிரையைப் பற்றிய அறிவு உள்ளது, தங்கத்தைப் பற்றியும் தெரியும், பறவைகள் வானத்தில் பறப்பதை பார்த்திருக்கிறாய். உனது மனம் இந்த மூன்று விஷயங்களையும் சேர்த்து வைத்து பறக்கும் தங்க குதிரையை உண்டாக்கி கொடுக்கிறது. இதில் புதிதாக எதுவும் இல்லை. இந்த மூன்று விஷயங்களையும் சேர்த்ததால் கிடைத்த ஒரு கருவாகும்.

ஆகவே, சிந்தனை செய்யும்போது, ஒருவர் எண்ணத்தில் பல விஷயங்களையும் ஒன்றாக சேர்த்து புதிதாக தோற்றமளிக்கும் ஒன்றை உருவாக்கலாம். ஆனால் அந்த புதிய தன்மை என்பது தோற்றமளிப்பதுதான். உண்மையில் அப்படி கிடையாது. அது உனக்கு உண்மையை கண்டுபிடிக்க உதவி செய்யாது. உன்னுடைய எல்லா எண்ணங்களையும் பரப்பி வைத்து எது என்னுடைய எண்ணம் என்று சோதனை செய்தால் எல்லா எண்ணங்களும் அடுத்தவரிடமிருந்து வாங்கியவை, எங்கோ படித்தது, எங்கோ கேட்டது, எவரோ சொன்னது என்பதாகத் தான் இருக்கும். இவை எல்லாம் சேர்ந்து ஒரு புதிய கலவை உருவாக்கப்படும். இந்த புதிய கோர்ப்பு தனித்துவமானது போல தோன்றும், அசலானது போல தோற்றமளிக்கும்.

ஆனால் எந்த எண்ணமும் அசலானது அல்ல. எண்ணங்கள் அசலானதாக இருக்க முடியாது. எண்ணங்களும் வாங்கப் பட்டவையே. நம்பிக்கை கொள்பவன் சுரண்டுபவன், ஆனால் அவன் குருட்டுத்தனமாக வாங்குகிறான். யோசிப்பவனும் சுரண்டுபவனே, ஆனால் அவன் காரணகாரியங்களை உண்டாக்கிக் கொள்கிறான், அவன் தர்க்கத்தை உபயோகிக்கிறான். ஆனால் காரணத்தினால் என்ன கிடைக்கப்போகிறது? அதனால் எதை அடையமுடியும்?

நம்பிக்கையாளன் ஒரு ஆத்திகவாதி ஆகிறான், தர்க்கவாதி ஒரு நாத்திகம் ஆகிறான். யாரும் ஆன்மீகவாதி ஆவதில்லை. ஆத்திகனோ நாத்திகனோ ஆன்மீகவாதி அல்ல. ஆத்திகன் ஒரு நம்பிக்கையாளன். அவன் மற்றவர்களின் நம்பிக்கையை பற்றிக் கொள்கிறான். நாத்திகன் மற்றவர்களின் எண்ணங்களை பற்றிக் கொள்கிறான். ஆனால் காரணகாரியம் வைத்துக் கொள்கிறான். ஆனால் தர்க்கத்தினால் எதை நிரூபிக்க முடியும்? தர்க்கம் எதையும் நிரூபிக்காது. காரணம் என்பது வளர்ந்த குழந்தைகளின் விளையாட்டு. வளர்ந்தவர்கள் விளையாடும் விளையாட்டுத்தான் காரணம் என்றழைக்கப்படுகிறது.

நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.....

ஒரு மனிதன் அமெரிக்காவில் உள்ள ஒரு நகரத்திற்கு சென்றான். அங்கே அவன் தான் ஒரு தனித்துவம் வாய்ந்த குதிரை ஒன்றை கொண்டு வந்திருப்பதாகவும் அது போன்ற குதிரை இதுவரை யாரிடமும் இருந்ததில்லை என்றும் அது போன்ற குதிரையே இதுவரை எங்கும் இருந்தது கூட கிடையாது என்றும் முற்றிலும் தனித்துவம் வாய்ந்தது என்றும் அறிவிப்பு செய்தான். அதன் சிறப்பு என்னவென்றால் அதன் வாய் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் வால் இருப்பதாகவும், வால் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் வாய் இருப்பதாகவும் அறிவிப்பு செய்தான்.

அந்தக் குதிரையை பார்க்க கட்டணம் பத்து டாலர்கள் என்று விற்க ஆரம்பித்தான். ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கூடி விட்டனர். நீ அந்த நகரத்தில் இருந்திருந்தால் நீ கூட அங்கேதான் இருந்திருப்பாய். அந்த நகரத்தில் இருந்த எல்லோரும் வந்திருந்தனர். அந்தக் குதிரையை பார்ப்பது மிகவும் முக்கியம் என எல்லோரும் கூடி அந்த ஹாலே நிறைந்துவிட்டது. 'சீக்கிரம். குதிரையை வெளியே கொண்டு வா!' என்று கத்தினர்.

அவன், 'சிறிது நேரம் காத்திருங்கள். இது சாதாரண குதிரை அல்ல, அதை வெளியே கொண்டு வர சிறிது நேரம் எடுக்கும்'. என்றான். அந்த இடமே நிரம்பி வழிய ஆரம்பித்து விட்டது. அப்போது அந்தக் குதிரையை கொண்டு வந்து மேடையில் நிறுத்தினார்கள். அந்தக் குதிரை சாதாரண குதிரைதான் என்பதை உடனடியாக அங்கிருந்த யாவரும் பார்த்தனர். மற்ற குதிரைகளைப் போலத்தான் இதுவும் என்பது அங்கிருந்த எல்லோருக்கும் தெரிந்தது. அவர்கள் எல்லோரும் 'யாரை ஏமாற்றப் பார்க்கிறாய் இது ஒரு சாதாரண குதிரை'. என்று கத்தினார்கள்.

அவன், 'அமைதியாக இருங்கள். என்னுடைய வாதத்தை கேளுங்கள். நான், அதன் வால் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் வாய் இருக்கிறது, வாய் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் வால் இருக்கிறது என்று தானே கூறினேன். எல்லோரும் கவனமாக பாருங்கள்' என்றான்.

எல்லோரும் அமைதியாகி திரும்பவும் குதிரையைப் பார்த்த போது, மற்ற எல்லா குதிரைகளைப் போலவும் அதன் வாய் இருக்க வேண்டிய இடத்தில்தான் வாய் இருந்தது, வால் இருக்க வேண்டிய இடத்தில்தான் வால் இருந்தது. ஆனால் அதன் வாலில் கடிவாளம் கட்டப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்து எல்லோரும் வெடித்து சிரித்துவிட்டனர்.

அவன், 'நான் செய்த அறிவிப்பை நினைத்துப் பாருங்கள். வாய் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் வால் இருக்கிறது, வால்

இருக்க வேண்டிய இடத்தில் வாய் இருக்கிறது. கடிவாளம் வாலில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இதைத்தான் நான் சொன்னேன்'. என்றான்.

அந்த வாதம் சரியானதே. அதை மறுத்து சொல்ல வழியில்லை. மக்கள் வேறுவழியில்லாமல் மௌனமாக கலைந்து சென்றனர்.

ஆனால் தர்க்கம் ஒரு இடம் வரைதான் செல்லுபடியாகும். அதனால் எதையும் அடையமுடியாது. அதன் அதிகபட்ச செயலாக அது செய்யக்கூடியது வால் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் வாயை வைப்பதும், வாய் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் வாலை வைப்பதும் தான். தர்க்கத்தால் அதைவிட அதிகமாக எதையும் செய்து விட முடியாது. விஷயங்கள் எப்படியோ அப்படியேதான் இருக்கும். தர்க்கம் எந்த மாறுதலையும் செய்து விடமுடியாது. ஆகவே தர்க்கம் என்பது இரண்டு முனையிலும் கூர் கொண்ட வாள் போன்றது. நீ அதை காக்கவும் பயன்படுத்தலாம், அழிக்கவும் பயன்படுத்தலாம். நீ விரும்புவதைப் பொறுத்தது அது. அது எந்த வித்தியாசத்தையும் ஏற்படுத்தாது.

எனக்கு ஒரு வக்கீல் நண்பன் ஒருவர் இருந்தார். அவர் மிகவும் பிஸியான வக்கீல். அவர் இந்தியாவிலும், லண்டனிலும் ஒரே சமயத்தில் வேலை செய்ததால் அதனால் மிகவும் அழுத்தமடைந்தார். சில நேரங்களில் அவர் தன்னுடைய வழக்கில் பேச எதையும் தயார் செய்யக்கூட நேரம் இல்லாத அளவு பரபரப்பாக இருந்தார்.

ஒருநாள் அவர் தன்னுடைய வழக்கில் வாதம் செய்ய கோர்ட் சென்றிருந்தார். அவர் தன்னுடைய கட்சிக்காரர் யார் என்பதை மறந்துவிட்டார், எந்த பக்கம் தான் நின்று வாதாட வேண்டும் என்பதையும் மறந்துவிட்டார். அவர் தன்னுடைய கட்சிகாரருக்கு எதிராக பேச ஆரம்பித்து விட்டார். கட்சிக்காரர் மிகவும் பதட்டமடைந்து விட்டார். 'இவர் என்ன சொல்லிக்

கொண்டிருக்கிறார்?’ அரைமணி நேரம் வக்கீல் தன்னுடைய கட்சிக்காரருக்கு எதிராக வெளுத்து வாங்கிக் கொண்டிருந்தார். இவரது கட்சிக்காரருக்கு கிட்டத்தட்ட மூச்சே நின்று போய்விட்டது. முடிந்தது, ‘எல்லாம் போயிற்று தன்னுடைய வக்கீலே தனக்கு தண்டனை வாங்கி கொடுத்து விடப் போகிறார்’ என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

இவர் இவ்வளவு ஆக்ரோஷத்துடன் பேசிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து எதிர்தரப்பு வக்கீலே திகைத்து போய்விட்டார், ‘என்ன நடக்கிறது இங்கே? நான் எதையும் பேச வேண்டிய தேவையே இல்லை போலிருக்கிறதே’ என்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

என்னுடைய நண்பனின் கிளார்க் எழுந்து சென்று அவரிடம் முணுமுணுப்பாக ‘என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்? உங்களுடைய கட்சிக்காரருக்கு எதிராக பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்’ என்றார்.

வக்கீல், ‘அப்படியா, சரி! ஒரு நிமிடம் இரு’ என்று கூறி விட்டு, நீதிபதியை நோக்கி திரும்பி, ‘கனம் நீதிபதி அவர்களே, எதிர்தரப்பு வக்கீல் என்னவெல்லாம் பேசுவார் என்று நான் உங்களுக்கு விளக்கமாக கூறினேன். இப்போது நான் அது எல்லாவற்றையும் மறுத்து பேசப் போகிறேன்’ என்றார்.

தர்க்கத்தில் எந்த பொருளும் இல்லை. அது ஒரு விளையாட்டு. அது ஒரு விளையாட்டு மட்டுமே. பண்டிதர்களும், அரசியல் வாதிகளும், வக்கீல்களும் அதே விளையாட்டைத்தான் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தர்க்கம் ஒரு விளையாட்டு தான். மக்கள் வாக்குவாதம் எனும் விளையாட்டில் ஈடுபட்டிருக்கும் வரை, சத்தியத்தை பற்றிய எந்த முடிவும் அதில் இருக்கமுடியாது. தர்க்கத்தில் எந்த அர்த்தமும் இல்லை. அது இந்த பக்கமும் பேசும், அந்த பக்கமும் பேசும். கடவுள் இருக்கிறார் என்பதற்காக கூறப்படும் வாதங்கள் அனைத்தையுமே கடவுள் இல்லை என்பதற்காகவும் உபயோகப்படுத்தலாம்.

நம்பிக்கையாளன், ஆத்திகவாதி, 'எப்படி இந்த படைப்பு ஒரு படைப்பாளன் இல்லாமல் உருவாக முடியும்? இந்த உலகம், இந்த பிரபஞ்சம் இங்கிருக்கிறது என்றால் படைப்பவர் இருக்கிறார் என்றே பொருள். ஏனெனில் ஒவ்வொன்றுக்கும் படைப்பவர் ஒருவர் இருந்தாக வேண்டும்! இந்த இயற்கையைப் படைத்தவர் இருந்தாக வேண்டும். அது கடவுள்தான் என்பதுதான் எனது வாதம்'. என்பார்.

நாத்திக வாதி, 'நாங்கள் உன்னுடைய வாதத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறோம். ஆனால் அது கடவுள் இருப்பதை நிரூபிக்காது. அது உண்மையில் கடவுள் இல்லை என்பதையே காட்டும். ஒவ்வொரு படைப்புக்கும் படைப்பாளி இருப்பார் என்பது சரிதான். கடவுள் இருக்கிறார் என்றால் கடவுளை உருவாக்கியது யார்? ஒருவர் உருவாக்காமல் இந்த உலகம் இங்கே இப்படி இருக்காது என்று நீங்கள் சொல்வதை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறோம், அந்த உருவாக்கியவர் கடவுள் என்று சொல்கிறீர்கள்! ஆனால் கடவுளை உருவாக்கியது யார்? படைப்பாளி இல்லாமல் கடவுள் எப்படி வந்தார்? படைப்பாளி இல்லாமல் படைப்பு இல்லைதானே...' என்கிறார்கள்.

இந்த விளையாட்டு தொடர முடியும். நீ அதைத் தொடர்ந்து விளையாடிக் கொண்டே போகலாம். ஆத்திகர்களும், நாத்திகர்களும் இந்த விளையாட்டை ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாக விளையாடிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

ஒரு கிராமத்தில் ஒரு ஆத்திகரும், நாத்திகரும் இருந்தார்கள். அந்த கிராமமே இவர்களால் மிகவும் சிரமப்பட்டது. எப்பொழுதெல்லாம் மிகப்படித்த பண்டிதர்கள் ஒரு பக்கமாக சாய்ந்து விடுகிறார்களோ அப்போதெல்லாம் பிரச்சனை எழுகிறது. ஆத்திகர் கடவுள் இருக்கிறார் என்று பிரசாரம் செய்வார், நாத்திகர் கடவுள் இல்லை என்று பிரசாரம் செய்வார். இரவும் பகலும் அவர்கள் மக்களை தொந்தரவு செய்து கொண்டே இருந்தனர். மக்கள் மிகவும் சலிப்படைந்து

‘எங்களை விட்டுவிடுங்கள். கடவுள் இருக்கிறாரா இல்லையா என்பதைப் பற்றி நாங்கள் கவலைப்படுவதில்லை. எங்களை வேலை செய்ய விடுங்கள்’ என்று கேட்டுக்கொண்டனர்.

ஆனால் இந்த விஷயத்தை விட்டுவிட தயாராக இல்லை. முதலில் ஒருவர் சென்று தன் வழியில் மக்களை திருப்ப முயற்சி செய்வார், பின்னாலேயே வந்து மற்றொருவர் தான் கூறுவதுதான் சரி என்று மக்களை நம்ப வைக்க முயற்சி செய்வார். இறுதியில் கிராமத்து மக்கள், ‘இதற்கு ஒரு முடிவு கட்டியாக வேண்டும், இது மிகவும் சிரமம்!’ என்று யோசனை செய்தனர்.

இந்த முழு உலகமும் இதே நிலையில்தான் இருக்கிறது. முஸ்ஸீம், இந்து, கிறிஸ்து, ஜைன, புத்தமதம் என யாவும் உலகைப் பற்றி கவலைப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு மதத்தை சேர்ந்த பிரதிநிதிகளும் வந்து மக்களை சந்திக்கின்றனர். ஒன்று துறவிகளை அனுப்புகிறது, ஒன்று பாதிரிமார்களை அனுப்புகிறது, ஒன்று பிக்குகளை அனுப்புகிறது. ஒவ்வொருவரும் வேறு வேறு விதமாகப் பேசுகிறார்கள், அதனால் ஒரு இடையூறு உருவாகிறது.

அந்த கிராமத்து மக்கள், ‘ஒருநாள் மாலை இருவரும் உட்கார்ந்து நன்கு விவாதித்து ஒரு முடிவுக்கு வாருங்கள். யார் ஜெயிக்கிறீர்களோ அவர்கள் சொல்வதை நாங்கள் கேட்கிறோம். நாங்கள் வெற்றி பெற்றவரை பின் தொடர்பவர்கள். கடவுள் இருக்கிறாரா இல்லையா என்பதைப் பற்றி எங்களுக்கு அக்கறை இல்லை’. என்றனர்.

இந்த விவாதம் ஒரு பெளர்ணமி இரவில் நிகழ்ந்தது. முழு கிராமமும் அங்கே திரண்டிருந்தது. அது ஒரு வித்தியாசமான விவாதம். ஆத்திகர் கடவுள் இருக்கிறார் என்பதற்கு மிகவும் பலமான வாதங்களை எடுத்து வைக்கிறார், நாத்திகர் கடவுள் இல்லை என்பதற்கு அதைவிட பலமான வாதங்களை எடுத்து வைக்கிறார். இறுதியில் ஆத்திகர், நாத்திகர் சொன்ன

வாதங்களினால் கவரப்பட்டு அவர் நாத்திகராக மாறி விடுகிறார். நாத்திகர், ஆத்திகர் சொன்ன வாதங்களினால் கவரப்பட்டு அவர் ஆத்திகராக மாறி விடுகிறார்.

கிராமத்து மக்கள் அதே பிரச்சனையில் சிக்கிக் கொண்டனர். மறுபடியும் ஒரு ஆத்திகரும், நாத்திகரும் அந்த கிராமத்தில் இருந்தனர். மக்கள் 'நமது பிரச்சனை எந்த வகையிலும் தீரவில்லை. நமக்கு தீர்வு கிடைக்க வில்லை!' என்று வருத்தப்பட்டனர்.

தர்க்கத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கிடையாது. அதற்கு பொருளும் கிடையாது. தர்க்கம் எதை நிரூபிக்கிறதோ, அதையே இல்லை என்றும் தர்க்கத்தால் சொல்ல முடியும். தர்க்கம் ஒரு விளையாட்டு, அது முட்டாளாக்கி விளையாடும் விளையாட்டு. ஆகவேதான் இதுவரை தர்க்கத்தின் மூலம் எதையும் நிரூபணம் செய்யமுடிந்தது கிடையாது. இந்துக்கள் சரி என்று அது நிரூபித்திருக்கிறதா? அப்படி அது நிரூபித்திருந்தால் இந்த முழு உலகமும் இந்துக்களாக மாறியிருந்திருக்க வேண்டும். ஜைன மதம் சரி என்று அது நிரூபித்திருக்கிறதா? அப்படி நிரூபித்திருந்தால் இந்த முழு உலகமும் ஜைனர்களாக மாறியிருக்க வேண்டும். முஸ்ஸீம் மதம் சரி என்று அது நிரூபித்திருந்தால் இந்த முழு உலகமும் முஸ்ஸீமாக மட்டுமே இருந்திருக்க வேண்டும். எதையும் நிரூபிக்க முடிந்ததில்லை. எதையும் நிரூபிக்கவும் முடியாது. தர்க்கத்தின் பாதையில் ஒருபோதும் எதையும் நிரூபிக்க முடியாது. விளையாட்டு போய்க் கொண்டே இருக்கும்.

மெத்த படித்தவர்கள் விளையாடும் இந்த விளையாட்டை நம்மால் புரிந்து கொள்ளக் கூட முடியாது. ஏனெனில் இது மிகவும் நுட்பமானது. இவர்கள் இதைப் பற்றி விமர்சித்துக் கொண்டே இருப்பார்கள், ஆனால் மக்களுக்கு இந்த விஷயங்களைப் பற்றி எதுவும் தெரியாது. எனவே வெறுமனே ஒத்துக் கொள்வார்கள்.

அதனால் தனி ஒருவனின் மதம் எது என்பதை அவனது பிறப்பின் மூலம் நிர்ணயிக்க மக்கள் முடிவு செய்தனர். இது ஒரு சுலபமான யுக்தி. ஏனெனில் அது அப்படி தர்க்கத்தின் மூலம் முடிவு செய்யப்படலாம் என்று விட்டுவிட்டால் அதை ஒருபோதும் தீர்மானிக்கமுடியாது. நீ ஒரு இந்துவா, முஸ்ஸீமா, ஜைனரா, கிறிஸ்துவா என்று முடிவு செய்வதற்குள் உனது வாழ்க்கை முடிவுக்கு வந்துவிடும். அதனால்தான் நாம் எளிதான வழி ஒன்றை கண்டுபிடித்தோம், அதன்படி நீ எந்த மதத்தில் பிறக்கிறாயோ அதுவே என தீர்மானம் செய்யப்பட்டது. ஆனால் நீ எந்த மதத்தில் எங்கே பிறக்கலாம் என்ற முடிவு உன் கையிலா இருக்கிறது? ஒரு முஸ்ஸீமுக்கு குழந்தை பிறந்தால் அந்த குழந்தை ஒரு முஸ்ஸீமாக மாற்றப்படுகிறது. ஏன் அந்த மகன் தன்னுடைய மதம் எது என்பதை சிந்தித்து தீர்மானம் செய்ய விரும்பினால் அவன் தான் ஒரு இந்துவாக மாறலாமா, முஸ்ஸீமாக இருக்கலாமா, கிறிஸ்துவ மதம் போகலாமா என்று முடிவெடுப்பதற்குள் அவனது வாழ்க்கை முடிந்து போய்விடும். அதை ஒருபோதும் முடிவு செய்ய முடியாது. ஆகவே நாம் தீர்மானம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லாதபடி ஒரு எளியவழி கண்டு பிடித்துக் கொண்டோம்.

ஒரு இந்துவாக இருப்பதற்கும் ஒரு முஸ்ஸீமாக இருப்பதற்கும் பிறப்பதற்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்கிறது? இது ஒரு கிறிஸ்துத்தனமான யோசனை. நாளை நான் காங்கிரஸ் கட்சியில் இருப்பதால் எனக்கு பிறந்த மகனும் காங்கிரஸ் கட்சிக்காரன் என்று யாரேனும் கூறலாம், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை சேர்ந்தவர் யாரேனும் என்னுடைய மகனும் கம்யூனிஸ்ட் என்று கூறலாம். அந்த மாதிரி கிறிஸ்துத்தனம் இதுவரை நடந்தேறவில்லை, ஆனால் அதுவும் நடக்கக்கூடும், ஏனெனில் இதே தர்க்கம் தான் அங்கும் செயல்படுகிறது. எதையும் தீர்மானிக்க முடியவில்லை என்றால், மக்கள் பிறப்பு என்னும் விஷயத்தை வைத்து அந்த முடிவை எடுத்துவிடுகிறார்கள்.

ஒரு கொள்கையை பிறப்பின் மூலம் நிரூபிக்கமுடியுமா? சத்தியத்தை பிறப்பின் மூலம் தீர்மானிக்க முடியுமா? ஆனால் ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாக நாம் இந்த தர்க்கம் மற்றும் நம்பிக்கை எனும் ஏற்பாட்டில் மாட்டிக் கொண்டுள்ளோம். சிலர் குருட்டுத்தனமாக பின்பற்றுவதன் மூலமாக தொலைந்து போயிருக்கிறார்கள், சிலர் தர்க்கத்தின் மூலமாக தொலைந்து போயிருக்கிறார்கள், ஆனால் இதுவரை எதுவும் தீர்மானிக்கப் பட்டதில்லை. ஏனெனில் அது இருட்டில் தேடுவதைப் போன்றது. அப்போது நீ எதைத் தீர்மானிக்க முடியும்?

இது நிகழ்ந்த ஒரு சம்பவம்....

சக்ரவர்த்தி ஒருவர் தன்னுடைய சாம்ராஜ்யத்தில் பொய்யே இருக்கக்கூடாது என்று தீர்மானித்தார். உண்மை மட்டுமே அங்கிருக்க வேண்டும் என்று அவர் முடிவு செய்தார். அவர் பொய் சொல்லுபவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்களை உடனடியாக தூக்கில் தொங்கவிட முடிவு செய்தார். ஒவ்வொரு நாளும் யாராவது ஒருவரை தூக்கில் தொங்க விடுவது தொடர்ந்து நடக்கும். எனவே நாடு முழுவதும் பொய் சொல்லுபவர்களுக்கு என்ன நடக்கிறது என்று மக்கள் தெரிந்து கொள்ளட்டும், என்று நினைத்தார்.

அரசர் ஒரு விஷயத்தை பார்க்கவில்லை. தண்டனையால் குற்றங்கள் குறையாது. கசையடிகள் கொடுப்பதினாலோ, தூக்குதண்டனை கொடுப்பதினாலோ, தூக்கி சிறையில் போடுவதினாலோ குற்றங்கள் குறையாது என்ற உண்மை எல்லா சட்ட வல்லுநர்களுக்கும் நன்றாகத் தெரியும். அந்த வழியில் குற்றங்களை தடுத்து நிறுத்தமுடியாது. குற்றங்கள் அதிகரிக்கவே செய்யும். திருடனை சிறையில் போட்டாலும் திருட்டு எண்ணிக்கை அதிகமாகவே செய்யும். ஊழல் செய்பவர்களை தண்டித்தாலும், ஊழல் பெருகவே செய்யும். ஊழலை கண்காணிக்க நியமிக்க பட்டவர்களே இன்னும் அதிகமான அளவில் ஊழல் செய்வார்கள். திருடர்களைப் பிடிக்க

நியமிக்கப்பட்ட காவலர்களே திருடர்கூட்டத் தலைவனாக இருந்திருக்கிறார்கள். இது இப்படித்தான் நடந்தாக வேண்டும்.

இங்கிலாந்தில் நூறு வருடங்களுக்கு முன்னால் பொதுமக்கள் முன்னிலையில் பொதுஇடத்தில் திருடர்களுக்கு கசையடி கொடுத்தனர். அப்போதுதான் மக்களுக்கு ஒரு திருடனுக்கு என்ன கிடைக்கும் என்பது தெரியும் என்று நினைத்தனர். ஆனால் இதை நிறுத்தியாக வேண்டி வந்தது. அவர்கள் அதை ஏன் நிறுத்தியாகி வேண்டி வந்தது தெரியுமா? லண்டனில் திருடர்களுக்கு கசையடி கொடுத்த போது பார்க்க ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் கூடினர். ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கசையடியை வேடிக்கை பார்க்க கூடியிருக்கும் போது பிக்பாக் கெட்கள் தங்கள் கைவரிசையை காட்டுவதை கண்டுபிடித்தனர். ஒரு திருடன் கசையடி படும்போது அதைப் பார்க்க கூடும் கூட்டம் அதில் லயித்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது, அவர்களது பாக்கெட் களவாடப்படுகிறது.

அது முழு மடத்தனம் என்பதை பின்புதான் அரசாங்கம் உணர்ந்தது. பொது இடத்தில் தண்டனை கொடுப்பதில் எந்தப் பயனும் இல்லை. அது பிக்பாக்கெட் செய்பவர்களுக்கு ஒரு நல்ல வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதாகவே அமைந்தது என்பது புரிந்தது. கூட்டம் கூடும்போது, களவானிகள் அழகாக தேட்டையை போட்டனர்.

ஆனால் இந்த சக்ரவர்த்தி 'நான் பொய் சொல்லுபவர்களை தடுத்து நிறுத்துவேன்' என்று கிளம்பினார்.

நாட்டின் அமைச்சர்கள், 'பொய் என்பதை கண்டுபிடிப்பதே கடினம் எனும்போது நீங்கள் எப்படி அதை தடுத்து நிறுத்தமுடியும்? எது பொய் எது மெய் என்பதை முதலில் நீங்கள் எப்படி முடிவு செய்யப் போகிறீர்கள்?' என்று கேட்டனர். அரசர், 'யாவும் பின்னர் முடிவு செய்யப்படும்' என்று கூறிவிட்டார். ஆனால் அவர் 'இதை எப்படி தீர்மானம் செய்வது?' என்று குழப்பமடைந்தார்.

அந்த நாட்டில் ஒரு வயதான ஞானி இருந்தார். அரசர் அவரை அழைத்து இதைப் பற்றி கேட்க முடிவு செய்தார். ஏனெனில் அந்த ஞானி, உண்மை என்பதைப் பற்றி எப்போதும் பேசிக் கொண்டே இருப்பார். அரசர் அவரை அழைத்து, 'பொய் சொன்ன ஒருவனை நாளை தூக்கில் இட முடிவு செய்துள்ளேன். நாளை வருடத்தின் முதல்நாள். எனவே மக்கள் அனைவரும் வந்து, அதை பார்க்கட்டும்'. என்றார்.

ஞானி அரசரிடம், 'உண்மை எது பொய் எது என்பதை நீங்கள் எப்படி தீர்மானம் செய்வீர்கள்?' என்று கேட்டார்.

அரசர், 'எது பொய், எது மெய் என்பதை தீர்மானிக்க ஏதாவது தர்க்கரீதியான வழிமுறை இருக்கிறதா? நான் இந்த நாட்டின் பண்டிதர்களை இதற்காக ஒரு குழுவாக நியமிக்கப் போகிறேன்' என்றார்.

அந்த ஞானி, 'சரி, நான் நாளை உங்களை தூக்குமேடை மைதானத்தில் சந்திக்கிறேன்' என்று கூறினார்.

அரசர், 'என்ன சொல்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டார். அந்த ஞானி, 'நீங்கள் நாளை அந்த இடத்தில் சந்திக்கும் முதல் நபர் நானாகத்தான் இருப்பேன். நீங்கள் உங்கள் குழுவுடன் அங்கே வாருங்கள். நான் ஒரு பொய் சொல்கிறேன். நீங்கள் யாரை யாவது தூக்கிலிட விரும்பினால் என்னைத்தான் முதலில் தூக்கிலிட வேண்டும்'. என்றார்.

அரசர், 'நான் உங்களை அறிவுரை கூறத்தான் அழைத்தேன். என்ன செய்வதென்று கேட்கவே அழைத்தேன். ஆனால் நீங்கள் எதைப் பற்றி பேசுகிறீர்கள்?' என்று கேட்டார்.

ஞானி, 'நாளை மைதானத்தில் பேசுவோம். உங்களுடைய குழுவுடன் வந்து சேருங்கள்'. என்று கூறி போய்விட்டார்.

அடுத்தநாள் அரசர் மைதானத்திற்கு தன்னுடைய அறிஞர்கள் குழுவுடன் சேர்ந்து சென்றார். அங்கே அந்த ஞானி தன்னுடைய கழுதையின் மீது சவாரி செய்து வந்து சேர்ந்தார்.

அரசர், 'வந்துவிட்டீர்களா, கழுதையின் மீதா வந்தீர்கள்? சரி எங்கே போகிறீர்கள்?' என்று கேட்டார். ஞானி 'அந்த தூக்கு மேடையின் தூக்கு கயிற்றில் தொங்கப் போகிறேன்' என்றார்.

அரசர் திரும்பி தன்னுடைய குழுவிடம், 'இவர் கூறியது பொய்யா மெய்யா என்று முடிவு செய்யுங்கள்' என்றார். பண்டிதர்கள், 'நாங்கள் தோற்று விட்டோம். இந்த மனிதர் கூறியது மிகவும் சிக்கலானது. இந்த விஷயத்தில் எதையும் தீர்மானிக்க முடியாது. நாம் இவரை தூக்குமேடைக்கு அனுப்பினால்தான் இவர் சொல்வது உண்மை என்று ஆகும். ஆனால் நாம் இவரை தூக்கிலிட்டால் உண்மை சொன்ன ஒரு மனிதரை நாம் தூக்கிலிட்டோம் என்றாகி விடும். அவர் பொய் சொல்கிறார் என்று வைத்துக் கொண்டால், நாம் அவரை தூக்குமேடைக்கு அனுப்பியாக வேண்டும். ஆனால் தூக்கிலிடப்பட்டால் அவர் சொன்னது உண்மை என்றாகி விடும். எனவே எந்த வகையிலும் இதைச் செய்ய முடியாது' என்றனர்.

அந்த ஞானி, 'எது பொய், எது மெய் என்று உங்களுடைய காரணகாரிய அறிவைக் கொண்டு முடிவு செய்யுங்கள். இப்போது உங்களால் அதை முடிவு செய்ய முடியவில்லையென்றால் எப்போது அதை முடிவு செய்ய முடிகிறதோ, அப்போது என்னிடம் வாருங்கள். அதன்பின் அதை சட்டமாக்குவோம்'. என்றார்.

இந்தச் சட்டம் உண்டாக்கப்படவே இல்லை. ஏனெனில் எது மெய் என்று தீர்மானிப்பது மிகவும் கடினம். தர்க்கத்தின் மூலம் தீர்மானம் செய்வது கடினமானது. ஏனெனில் தர்க்கத்தால் எதையும் தீர்மானம் செய்ய முடியாது. அது ஒரு விளையாட்டு. இரண்டு தர்க்கங்கள் மோதிக் கொள்ளும்போது வெற்றி பெற்ற தர்க்கம் சரியானது என்று அர்த்தமாகாது. அதை பேசிய நபர் இந்த வகையான விளையாட்டில் ஆற்றல் வாய்ந்தவர். அவ்வளவே. இரண்டு தர்க்கவாதிகள் பேசிக் கொள்ளும்போது

ஒருவர் வெற்றி பெற்றால் அதன் பொருள் அவரால் அந்த விளையாட்டை நன்றாக விளையாட முடிகிறது என்று தான் பொருளே தவிர, அவர் பேசியது உண்மை என்று பொருளாகாது.

இரண்டு பேர் செஸ் விளையாட்டை விளையாடி ஒருவர் தோற்றால் அவர்தான் உண்மை என்று அர்த்தமா இல்லையே!. அவர் திறமையானவர் என்றுதான் பொருள். தோற்றவர் பொய்யானவர் என்று பொருளா என்ன? அவர் அளவுக்கு இவருக்கு திறமை இல்லை அவ்வளவே! வெற்றியோ தோல்வியோ பொய் எது மெய் எது என்று காட்டிக் கொடுக்காது. அது விளையாடுபவர் திறமையானவரா இல்லையா என்பதைத்தான் காட்டிக் கொடுக்கும். தகுதி வாய்ந்தவர் வெற்றி பெற்றால் 'நான் தான் உண்மை' என்று சொல்லமுடியுமா? தர்க்கம் செஸ் போன்றதுதான், வார்த்தைகளையும் எண்ணங்களையும் வைத்து விளையாடும் விளையாட்டு அவ்வளவே.

நான் உண்மையை நம்பிக்கையின் மூலம் சென்றடைய முடியாது என்று சொல்லும்போது நீங்கள் அதை தர்க்கத்தின் மூலம் சென்றடையலாம் என்று நினைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. நீங்கள் தர்க்கவாதங்களின் மூலமாகவோ, நினைப்பின் மூலமாகவோ சென்றடைய முடியாது என்று தான் கூறுகிறேன். சத்தியத்தை நம்பிக்கை வைப்பதன் மூலம் கண்டடைய முடியாது எனும்போது நம்பிக்கை வைக்க வேண்டாம் என்றால் பின் இப்போது சிந்தனையைத்தானே உபயோகப்படுத்த வேண்டும் என்று நீங்கள் கேட்கலாம். ஆனால் திரும்பவும் நீங்கள் சிந்தனையின் மூலமாகவும் அடைய முடியாது என்று கூறுகிறீர்களே என்று கேட்கலாம். ஆமாம், நான் அப்படித்தான் கூறுகிறேன்.

ஒருவனின் காலில் முள் குத்திவிட்டால் அதை எடுக்க நாம் இன்னொரு முள்ளை பயன்படுத்துவோம். அவன் 'என்ன செய்கிறீர்கள்? நானே முள்ளால் சிரமபட்டுக் கொண்டிருக்க

கிறேன். இன்னொரு முள்ளால் குத்த பார்க்கிறீர்களா?’ என்பான். ‘கவலைப்படாதே. நான் இந்த முள்ளை உள்ளே உள்ள முள்ளை எடுப்பதற்காகத்தான் பயன்படுத்துகிறேன். முள் தைக்காவிட்டால் இந்த முள்ளை உன் காலில் குத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆனால் முள் தைத்துவிட்டது. எனவே இன்னொரு முள்ளை உபயோகித்து அந்த முள்ளை எடுத்தாக வேண்டும்’ என்று கூறுவோம்.

இரண்டாவது முள்ளின் உதவியால் முதலில் குத்திய முள்ளை வெளியே எடுத்துவிடுவோம். பின் அவன் இந்த இரண்டாவது முள்ளை மிகவும் பயபக்தியோடு பார்த்துவிட்டு, நம்மிடம் ‘திரும்பவும் அந்த புண்ணில் இந்த இரண்டாவது முள்ளை வைத்து விடுங்கள், ஏனெனில் இது எனக்கு மிகவும் உதவி செய்திருக்கிறது’ என்று சொன்னால் எப்படி இருக்கும்? இரண்டாவது முள், முதல் முள்ளை எடுக்க பயன்பட்டது. அவ்வளவே. நாம், ‘உனக்கு என்ன பைத்தியமா பிடித்திருக்கிறது? இந்த முள் அந்த முள்ளை எடுத்துவிட்டது. இப்போது அதனால் பயனில்லை. இதையும் வீசவேண்டியதுதான்’. என்போம்.

பகுத்தறிவுச் சிந்தனைக்கு ஒரு பலன் இருக்கிறது, அது உன்னை உன்னுடைய நம்பிக்கையிலிருந்து வெளிக் கொண்டு வருகிறது. அதைத் தவிர அதற்கு வேறு பலன் இல்லை. சிந்தனை உன்னை நம்பிக்கையிலிருந்து விடுதலை செய்து விடுகிறது. சிந்தனை முள், நம்பிக்கை முள்ளை எடுக்கிறது. அதன் வேலை முடிந்தது. பின் இரண்டும் முட்களே, வீசவேண்டியவையே.

ஆனால் பின்பு எங்கே போவது? பின் சிந்தனைகளற்ற நிலைக்கு செல்ல வேண்டும். ஒரு எண்ணம் கூட இல்லாத ஒரு தளத்திற்கு நீ நகர்ந்தாக வேண்டும். அங்கே மனம் முற்றிலும் அமைதியாகவும் தூய்மையாகவும் இருக்கும். அங்கே எந்த சிந்தனையும் இருக்காது. எது சத்தியம் என்ற சிந்தனை எழாத, எல்லா எண்ணங்களையும் விட்டுவிடும், முற்றிலும் மௌனமாக இருக்கும், இருப்பாக மட்டுமே நீ இருப்பாய். சத்தியம் என்ற

ஏதாவது இருக்குமானால் நீ அதை உணர்வாய், அங்கே ஏதும் இல்லையென்றால் நீ அதை உணரமாட்டாய். எது உள்ளதோ அது பெறப்படும். நீ மௌனமாக வெறும் சாட்சியாக மட்டுமே இருப்பாய். எது உள்ளதோ அதைப் பார்க்கும் ஒரு கண்ணாடியாக, சாட்சியாக மட்டுமே இருப்பாய்.

நீ சிந்திப்பதில்லை. கண்ணாடி சிந்தனை செய்யாது. நீ ஒரு கண்ணாடி முன்னால் நின்றால் நீ அழகானவனா, அசிங்கமானவனா, நல்லவனா, கெட்டவனா, கறுப்பா, மாநிறமா என்றெல்லாம் கண்ணாடி சிந்தித்துப் பார்க்காது. கண்ணாடி சிந்தனை செய்யாது. நீ கண்ணாடியில் பார்த்தால் எது உள்ளதோ அது மட்டுமே தெரியும். கண்ணாடி வெறுமனே பிரதிபலிக்க மட்டுமே செய்கிறது.

ஆனால் நீ என்னவாக இருக்கிறாயோ அப்படி காட்டாமல் வேறு மாதிரி உன்னை மாற்றிக் காட்டும் கண்ணாடிகள் உள்ளன. சில கண்ணாடிகள் உன்னை இன்னும் உயரமானவனாக, ஒல்லியானவனாக, குண்டாக, அதிக வளைவானவனாக காட்டும். சில கண்ணாடிகள் அப்படியும் உள்ளன. அந்தக் கண்ணாடிகளின் மேல்புறம் தட்டையாக இல்லாமல் அவை வளைந்து, குழிவாக இருப்பது போல இருக்கும். கண்ணாடியின் மேல்புறம் எந்த அளவு தட்டையாக இல்லாமல் இருக்கிறதோ அந்த அளவு அதன் பிரதிபலிப்பு வேறு விதமாக தெரியும்.

சத்தியத்தை தேடுவதற்கு இரண்டுவிதமான வழிமுறைகள் உள்ளன. ஒன்று சிந்தனையை விட்டுவிடுவது. மற்றொன்று தூய்மையான மனமாக நேரான பார்வையோடு இருப்பது. மேல்புறம் தூய்மையாகவும் நேரானதாகவும் இருக்கவேண்டும். அவ்வளவுதான். அது போன்ற மனதில் சத்தியம் பிரதிபலிக்கும். எது உள்ளதோ அதை நம்மால் அறிந்துகொள்ள முடியும், எது அங்கே இல்லையோ அதிலிருந்து நம்மால் விடுதலை பெற முடியும்.

சிந்தனை மனதின் மீது தூசி போல படிந்து விடுகிறது. எப்படி என்றால் சிந்தனை அங்கேயே தங்கி மேல்புறத்தை மூடிவிடுகிறது. எண்ணத்திரை மிகவும் கெட்டியானதாக அங்கே உருவாகி விடும்போது அதன் வழியே நாம் எதையும் பார்க்க முடிவதில்லை. எது உள்ளதோ அதை பார்க்கவிடாமல் தடையாக எண்ணத்திரை நிற்கிறது.

ஒருவன் கடவுள் இல்லையென்று நம்புகிறான். அது ஒரு கருத்து, அவன் கடவுள் இல்லையென்று அனுமானம் செய்து கொள்கிறான். இப்போது அவன் எங்கே பார்த்தாலும் அவன் கடவுள் இல்லையென்பதையே உணர்வான். யாராவது ரோட்டில் இறந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தால் அவன், 'இந்த உலகத்தில் கடவுள் என்று ஒருவர் இருந்தால் எப்படி மக்கள் இதுபோல இறக்கமுடியும்?' என்று கேட்பான். யாராவது ஏழ்மையில் இருப்பதை பார்த்தால் அவன் 'கடவுள் என்று ஒருவர் இந்த உலகத்தில் இருக்கிறார் என்றால் எங்ஙனம் ஏழ்மை இங்கே இருக்கும்?' என்று கேட்பான். இந்த வகையான மனநிலையில் உள்ள மனிதன் பூவை பார்க்கும் போது கூட அருகில் எவ்வளவு முட்கள் உள்ளன என்றுதான் எண்ணுவான். 'ஒரே ஒரு மலர், ஆனால் அதைச் சுற்றி ஆயிரக்கணக்கில் முட்கள் என்றால் கடவுள் எங்கே?' என்று கேட்பான். அவனால் கடவுள் இல்லை என்றுதான் நினைக்கமுடியும். எல்லா இடத்திலும் அவன் கடவுளை மறுப்பதற்கான எண்ணத்தை, வழிகளை, வாக்குவாதங்களை, தந்திரங்களை கண்டுபிடிப்பான். அவன் பாரபட்சம் பார்ப்பான், அந்த பாரபட்சம் அவனுடைய மனதின் கண்ணாடியை சமநிலையில் நிறுத்தவிடாது.

கடவுள் இருக்கிறான் என்று கூறும் இன்னொரு வகையான மனிதனை உதாரணமாக எடுத்துக்கொண்டால், அவனது கடை நன்றாக நடந்தால், 'அதற்கு கடவுளின் அருள்தான் காரணம்' என்பான். இது மிகவும் வேடிக்கையானது. பாவம் கடவுள் இவனது கடைக்கும் அவருக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இருக்காது.

ஆனால் இந்த மனிதன், 'பாருங்கள். கடவுளின் கருணையால் எல்லாமும் நன்றாக நடந்துகொண்டிருக்கின்றன' என்பான். அவனது வீட்டில் யாருக்காவது உடல்நிலை சரியில்லாமல் போய் பின் நலமடைந்தார்கள் என்றால் 'கடவுளின் அருள்தான் காரணம்' என்பான். ஏதோ நலமடையாத மக்கள் யாவரும் கடவுளின் எதிரிகள் என்பது போல பேசுவான். உன்னுடைய நோயாளி மீது கடவுளுக்கு தனிப்பட்ட கவனம் இருக்கிறது. நீ கடவுளுக்கு முக்கியமானவன். பணம் காணாமல் போய் திரும்பவும் கிடைத்துவிட்டால் அவன் 'கடவுளின் கருணையால் காணாமல் போன பணம் கிடைத்துவிட்டது' என்று கூறுவான். ஏதோ கடவுள் உன்னுடைய ஒவ்வொரு பைசாவுக்கும் கணக்கு வைத்துக் கொண்டிருக்கும் உன்னுடைய கணக்குப்பிள்ளை போல. கருத்து கொண்டிருக்கும் மனிதன் அவனைச் சுற்றி என்ன நடந்தாலும் அதிலிருந்து தான் நினைக்கும் அர்த்தம் கொள்வான். அப்போது அவன் எது உள்ளதோ அதை பார்க்கும் ஆற்றலை இழந்துவிடுகிறான்.

நான் கேள்விப்பட்டது.....

ஓர் ஏழை அரசரிடமிருந்து பசு ஒன்றைப் பரிசாக பெற்று வந்தான். அவன் அந்தப் பசு அரசரிடமிருந்து வந்ததால் மிகவும் சிறப்பானது என்று எண்ணினான். ஆனால் அரசரிடமிருந்து பசுவைப் பெறுவது எளிது. ஆனால் அதை வைத்து பராமரிப்பது என்பது மிகவும் கடினம் என்று அவனுக்கு தெரிந்திருக்கவில்லை.

பலர், அரசரின் பசுவை வாங்கிக் கொண்டு அதனால் மிகவும் சிரமப்படுகிறார்கள். அரசரின் பசு என்பது மிகவும் செலவு வைக்கும் ஒன்று என்பது பல தடவைகள் பின்னால்தான் தெரியவந்திருக்கிறது.

இந்த மனிதன் பசுவை தன்னுடைய வீட்டிற்கு கொண்டு வந்தான். அதன் முன்னால் அவனிடம் இருந்த புல்லை போட்டான். அது காய்ந்து போன புல். எப்படி ஏழையால்

தளிர் புல் கொடுக்கமுடியும்? இந்தப் பசு காஷ்மீரில் இருந்து வரவழைக்கப்பட்ட இளம்புல்லை சாப்பிட்டு பழகிய பசு. இந்தக் காய்ந்து புல்லைப் பார்த்தவுடன் அது உண்ணாவிரதம் தொடங்கி விட்டது. காந்தி இந்த உண்ணாவிரதத்தை தொடங்கி வைத்ததில் இருந்து பசுக்கள், எருமைகள், குதிரைகள், கழுதைகள் என யாவும் இந்த உண்ணாவிரதத்தை கடைபிடிக்கின்றன. இந்தப் பசு உண்ணாவிரதத்தை உடனடியாக ஆரம்பித்துவிட்டது. 'நான் இதைச் சாப்பிடப்போவதில்லை'. கண்களை மூடிக் கொண்டு தியானம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டது. தனது கண்களைத் திறக்க மறுத்துவிட்டது.

இந்த ஏழை தன்னால் முடிந்த வரை பசுவை சமாதானம் செய்து பார்த்தான். 'நான் உன்னை எனது மாதாவாக பார்க்கிறேன். நான் சங்கராசாரியாரின் சீடன். நாங்கள் உண்மையிலேயே உன்னைக் கோமாதாவாக பார்க்கிறோம். மாதா என்மேல் கருணை வை. நான் உன்னுடைய ஏழை மகன். ஒரு தாய்க்கு தன் மகன்களில் ஏழை யார் பணக்காரன் யார் என்றெல்லாம் பார்க்க தெரியாது. தாய் அவர்களை ஒன்று போலவே தான் நடத்துவாள்' என்றெல்லாம் சொல்லிப் பார்த்தான்.

அந்தப் பசு ஏன் இவன் பேச்சை கேட்கவேண்டும்? எந்தப் பசுவும் எந்த மனிதனையும் தன்னுடைய மகன் என்று சொல்லிக் கொண்டதில்லை. இதுவரை எந்தப் பசுவும் எந்த மனிதனையும் மகனே என்று அழைக்கும் தவறைச் செய்ததில்லை. இந்துக்கள் பசுவை கோமாதா என்று கூவிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எந்தப் பசுவும் இது உண்மையா என்று பரிசோதனை செய்து பார்த்தது இல்லை. ஏனெனில் எந்தப் பசுவும் மனிதன் தன்னுடைய குழந்தை என்று யோசித்ததில்லை.

பசு சமாதானம் அடையவில்லை. இவன் மிகவும் ஆத்திரம் அடைந்தான், ஆனால் என்ன செய்யமுடியும்? அவன் சென்று

அந்த கிராமத்தில் இருந்த வயதான ஒருவரிடம் ஆலோசனை கேட்டான். அவர், 'வேறு எதுவும் செய்ய வேண்டியதில்லை. சென்று ஒரு பச்சைக் கண்ணாடி வாங்கி பசுவின் கண்களில் மாட்டி விட்டுவிடு'. என்றார்.

ஏழை, பச்சைக்கண்ணாடி வாங்கி பசுவின் கண்களில் மாட்டி விட்டான். பசு குனிந்து பார்த்தது. புல் பச்சையாக தெரிந்தது. சாப்பிட ஆரம்பித்துவிட்டது. புல் காய்ந்த ஒன்றுதான், ஆனால் கண்ணாடி பச்சையாக காட்டுகிறது. பசு ஏமாற்றப்பட்டு விட்டது.

நாம் எல்லோரும் ஏமாற்றப்படுகிறோம். நாம் நமது கண்ணாடி என்னவோ அதன்படியே பார்க்கிறோம். கருத்து என்ற கண்ணாடி அணிந்த யாரும் எது உள்ளதோ அதைப் பார்க்கவே முடியாது. நாம் எல்லோரும் கண்ணாடி அணிந்திருக்கிறோம். சிலர், இந்து, சிலர் கம்யூனிஸம், சிலர் இஸ்லாம், சிலர் நாத்திகம், சிலர் ஆத்திகம் இது போல.... இது போல ஆயிரக்கணக்கான விதவிதமான கண்ணாடிகள் சந்தையில் கிடைக்கின்றன. கண்ணாடி அணியாத ஒரு மனிதன் கூட இங்கில்லை. ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்கே உரிய கண்ணாடி வைத்திருக்கின்றனர். அவர்கள் தங்களது கண்ணாடி வழியே பார்க்கின்றனர், அதனால் எல்லாமே மாறிப்போய் தெரிகிறது. எதுவோ அது உணரப்படுவதில்லை. உன்னுடைய கண்ணாடி கலர் எதுவோ அந்த கலராகவே நீ எதையும் உணர்கிறாய். நம்மால் அதைத்தாண்டி பார்க்க முடிவதில்லை.

ரஷ்யாவில் புரட்சி நடந்த ஆண்டு 1917. அப்போது அங்கிருந்த சிறிய கிராம பள்ளி ஒன்றில் ஒரு மாணவன்தான், இருந்தான். ஆசிரியரும் ஒருவர். புரட்சிக்குப் பின் அந்தப் பள்ளியின் மாணவர்கள் எண்ணிக்கை இரண்டு. ஆனாலும் ஆசிரியர் ஒருவர்தான். சோவியத் யூனியன் பத்திரிக்கைகள் கல்வித்துறையின் வளர்ச்சி ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் இரண்டு மடங்காகி விட்டது எனக் கூறியது. நூறு சதவிகித வளர்ச்சி

என்றது. இந்த கிராமத்தின் பள்ளியில் மாணவர்கள் எண்ணிக்கை இருமடங்காகி விட்டது என்றது.

ஒரு அமெரிக்க பத்திரிக்கையாளர் அந்த கிராமத்திற்கு சென்று விசாரித்து வந்து, பொய் சொல்வதற்கு அளவில்லாமல் போய்விட்டது. இந்த பள்ளியில் முதலில் ஒரு மாணவன்தான் இருந்தான், இப்போது இரண்டு மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஒரு ஆசிரியர் இருக்கிறார். அவ்வளவுதான் என்று எழுதினார்.

அமெரிக்க பத்திரிகையாளர் ரஷ்யாவில் அப்படி ஒன்றும் கல்வித்துறை பெரும் வளர்ச்சி அடையவில்லை, ஒரே ஒரு ஆசிரியரையும் இரண்டு மாணவர்களையும் கொண்ட பள்ளிகள் இன்னும் கிராமத்தில் இருக்கின்றன என்று எழுதினார். ரஷ்யா பத்திரிகைகள் கல்வி வளர்ச்சி பெற்றுவிட்டன. மாணவர்கள் எண்ணிக்கை இரண்டுமடங்காகி விட்டது, பெருகிவிட்டது என்று எழுதின. ஆனால் யாரும் பொய் சொல்லவில்லை. ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய கண்ணாடியை அணிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள், அதன் வழியே பார்க்கிறார்கள்.

நாம் கருத்து கொண்டிருக்கும் வரை நமது தன்னுணர்வு எனும் கண்ணாடி தெளிவானதாக இருக்காது என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆகவே எல்லா கருத்துக்களிலிருந்தும் விடுதலை பெறுவது மிகவும் அவசியமானதாகும். விடுதலை தேவை. தவறான அபிப்பிராயங்களிலிருந்து வெளிவராத வரை உண்மை எதுவோ அதுவாக பார்க்கும் தன்மையை நாம் பெறுவதில்லை. உண்மை பிரதிபலித்துக் கொண்டே தான் இருக்கிறது, ஆனால் நாம் நமது மனதில் கொண்டுள்ள எண்ணங்களும், நம்பிக்கைகளும் அந்த பிரதிபலிப்பை திசைதிருப்பி விடுகின்றன. நமது உணர்ச்சி முற்றிலுமாக எல்லாவற்றையும் மாற்றி விடுகிறது. நமது உணர்வுகள்தான் அங்கே திரையிடப்படுகிறது, நாம் எதைக் காண விரும்புகிறோமோ அதையே காண ஆரம்பிக்கிறோம்.

நீ ஒரு மருதியை தாண்டி போகும்போது, மரியாதையாக உனது கரங்களை கூப்பி வணங்கும் அளவு எதையும் நீ அங்கே உணர்வதில்லை. ஆனால் ஒரு முஸ்ஸீம் மருதியை கடந்து போகும்போது அப்படி கைகளை சேர்த்து வணங்காமல் சென்றால் தான் ஏதோ தவறு செய்து விட்டதாக வருத்தப்படுகிறான்.

நீ ஒரு குரங்கு சிலையை தாண்டி செல்லும்போது உன்னையும் அறியாமல் நீ கைகளை கூப்பி வணங்குகிறாய். வேறு யாராவது அங்கே நின்று கொண்டிருந்தால் அவர்கள் 'என்ன, கிறுக்கனா இவன்? ஒரு சிவப்பு வண்ண கல்லை வணங்குகிறான். இதில் வணங்கும் அளவு என்ன இருக்கிறது' என்று நினைப்பார்கள்

நாம் எதற்கு தயாராக இருக்கிறோமோ அதைத்தான் உணர்கிறோம். மேலும் நாம் அதை வெளிப்படுத்திக் கொண்டே இருக்கிறோம். இது எல்லா இடங்களுக்கும் பொருந்தும். தான் தவறான அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை புரிந்து கொள்ளும் ஒருவனுக்கு அந்த அபிப்பிராயத் திலிருந்து வெளிவருவதில் எந்தச் சிரமமும் இருக்காது. அவனுக்கு அந்த எண்ணத்தை கைவிட்டுவிட்டு விஷயங்கள் எப்படியோ அப்படியே பார்ப்பதில் எந்த கஷ்டமும் இருக்கப்போவதில்லை. அதே சமயத்தில் அவன் நினைப்பு எனும் மாயையையும் விட்டுவிடுவான். தான் அதைப்பற்றி சிந்தனை செய்ததால் அது தனக்கு தெரிந்துவிட்டது என்ற மாயை வந்துவிட்டது என்பதையும் அவன் உணர்வான்.

நாம் நினைப்பதால் நாம் ஒருபோதும் தெரிந்துகொள்ள முடியாது. நினைப்பதால் நாம் தெரிந்துகொள்ள முடியும் என்றால், நாம் இப்போதே தெரிந்துகொள்ள முடியும். ஏனெனில் நாம் ஏகப்பட்டது யோசித்துவிட்டோம். நாம் பல பிறவிகளாக யோசித்துவிட்டோம். நாம் மலை போன்ற

எண்ணங்களைக் குவித்துவிட்டோம். நாம் நமது வாழ்க்கை முழுவதும் யோசித்துக் கொண்டே இருக்கிறோம். நாம் எல்லோரும் யோசித்துக் கொண்டே இருக்கிறோம், ஆனால் யோசிப்பதால் யாராவது சென்று சேர்ந்திருக்கிறார்களா? நாம் தொடர்ந்து சிந்தனை செய்து கொண்டே இருக்கிறோம். நாம் வார்த்தைகளை, எண்ணங்களை, வாக்குவாதங்களை மலையென சேர்த்து வைத்திருக்கிறோம். அறிவு சேகரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது, ஆனாலும் நாம் இன்னும் நின்ற இடத்திலேயே நின்று கொண்டிருக்கிறோம்.

படித்த பண்டிதர் யாரையாவது கேட்டுப்பார். அவர் உபநிஷதங்கள், பிரம்ம சூத்திரங்கள் என எல்லாம் சொல்வார். நீ அவரைப் பார்த்து, 'இல்லை, நீங்கள் கற்றது என்ன என்று கேட்கவில்லை. உண்மையாக உங்களுக்கு என்ன தெரியும் என்றுதான் கேட்கிறேன். நீங்கள் நினைப்பது என்ன என்று கேட்கவில்லை, பதிலாக நீங்கள் அனுபவப்பட்டது என்ன என்றுதான் கேட்கிறேன். உங்களுடைய நேரிடையான ஞானம் என்ன? நான் தத்துவத்தை கேட்கவில்லை' என்று கேட்டுப் பாருங்கள். திணறுவார்.

நினைவில் கொள். தத்துவம் என்ற சொல்லுக்கும் தர்ஷன் என்ற சொல்லுக்கும் பொருள் வேறு வேறு. இந்தியாவில் இந்த சொற்கள் இணைசொற்களாக மாறிவிட்டன. டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன் 'இந்திய தத்துவம்' என்ற தலைப்பில் ஒரு புத்தகம் எழுதியிருக்கிறார். அதைப் போன்ற ஒரு தவறான வெளிப்பாடே இருக்கமுடியாது. தத்துவம் என்பது தர்ஷன் கிடையாது. தத்துவம் என்பது சிந்திப்பது, தர்ஷன் என்பது பார்ப்பது. தர்ஷனுக்கும் தத்துவத்திற்கும் ஏகப்பட்ட வித்தியாசம் உள்ளது. தத்துவமும் தர்ஷனும் வானமும் பூமியும் போன்றது.

குருடன் வெளிச்சத்தைப் பற்றி யோசிக்கலாம், அவனால் பார்க்கமுடியாது. அதனால் குருடன் வெளிச்சத்தைப் பற்றி தத்துவமாக எழுதலாம். கண்ணுள்ள மனிதனால் வெளிச்சத்தைப்

பார்க்க முடியும், எனவே அவன் வெளிச்சத்தைப் பற்றி எது சொன்னாலும் அவன் பார்த்தது, அவனது தத்துவம் அல்ல.

இந்திய தத்துவம் என்ற ஒன்று இல்லவே இல்லை. அது முழுக்க முழுக்க பொய். இந்தியாவில் கூறப்படும் தர்ஷன் என்பது சரியான சொற்பதம். மேற்கத்திய சிந்தனையாளர் ஒருவர் தர்ஷன் என்பதற்கு ஒரு புதிய வார்த்தையை கொண்டு வந்துள்ளார். philosia பார்க்கும் விதம் தான், சிந்தனை செய்வதல்ல என்பதுதான் அதன் பொருள்.

நாம் குருடாக இருந்தால் எப்படி நம்மால் வெளிச்சத்தைப் பற்றி யோசிக்கமுடியும்? குருடன் யோசித்து யோசித்து படிக்கவும் முயல்வான். குருடர்களுக்கான புத்தகங்கள் உள்ளன. உண்மையில் சத்தியத்தைப் பற்றிய புத்தகங்கள் அனைத்தும் குருடர்களுக்கானவை தான். அவர்கள் அதைப் படித்து அதன் பொருளை புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்கின்றனர். ஆனால் சுவாரஸ்யமான விஷயம் என்னவென்றால் வெளிச்சம் சுற்றிலும் பரவி இருக்கிறது.

குருடன் புத்தகத்தில் ஒளி என்பது என்ன? ஒளியின் பொருள் என்ன? ஒளி என்ற வார்த்தைக்கான விளக்கம் என்ன? ஒளி எதனால் செய்யப்பட்டது? ஒளியில் எது இல்லை? ஒளி யாரால் பார்க்க உணர முடியும்? ஒளியைப் பார்க்கமுடியாத மக்கள் யார்? குருடன் இது போல ஒளியைப்பற்றி படிப்பான். ஆனால் பார்வையுள்ள மனிதன் ஒளியை பார்த்துவிடுவான். ஒளியை அனுபவப்பட மட்டுமே முடியும், அதைக் கருத்தாக எண்ண முடியாது. படிப்பதால் எதை அனுபவப்பட முடியும்? மனப்பாடம் செய்வதை ஒரு குருடனால்கூட செய்துவிட முடியும். யாராவது அவனிடம் ஒளியைப்பற்றி கேட்டால் அவன் தான் படித்ததை சொல்வான். ஒளி என்பது இது போன்றது, இப்படி இருக்கும், உபநிஷதங்களில் இப்படி செல்லப்பட்டிருக்கிறது, கீதையில் ஒளியைப் பற்றி இப்படி சொல்லியிருக்கிறது, மகாவீரர் இப்படிச் சொல்கிறார், புத்தர்

ஒளியைப் பற்றி அப்படிச் சொல்கிறார் என்றெல்லாம் பேசலாம். ஆனால் கிளம்பும் நேரம் வரும்போது குருடன், 'கதவு எங்கே இருக்கிறது?, என்னை கதவிடம் கூட்டிச் செல்லுங்கள்' என்பான். அப்போது நீ அவனிடம், 'உனக்குத்தான் ஒளியைப்பற்றி தெரியுமே! நீயே கதவிடம் போக வேண்டியதுதானே' என்று சொன்னால், அப்போது அவன், 'எனக்கு பார்வை இல்லை. எனவே எனக்கு ஒளியைப் பற்றி தெரியும். ஆனால் எனக்கு ஒளி தெரியாது. ஒளியைப் பற்றி தெரிவதற்கும் ஒளி தெரிவதற்கும் ஏகப்பட்ட வித்தியாசம் உண்டு' என்பான்.

நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்...

குருடன் ஒருவனை அவனது நண்பர்கள் விருந்துக்கு அழைத்திருந்தனர். அவர்கள் அங்கே பாயாசம் செய்திருந்தனர். சாப்பாட்டிற்குப் பின் குருடன், 'பாயாசம் என்பது என்ன? அதன் வடிவம் என்ன? அது மிகவும் சுவையாக இருந்தது' என்றான். நண்பர்கள், 'நாங்கள் கூறுகிறோம். கேள். அது வெள்ளையாக இருக்கும். அது பாலினால் செய்யப்பட்டது. நீ பாலை பார்த்திருக்கிறாயா?' என்றனர். அவர்கள் முட்டாள் களாக இருந்திருக்க வேண்டும். குருடன் பாலை பார்க்கமுடியும் என்றால் அப்போது அவன் பாயாசத்தையும் பார்த்திருப்பான் அல்லவா? 'பாலை நீ பார்த்ததே இல்லையா?' என்றனர். அவன், 'பாலா? பால் என்றால் என்ன? அது என்ன? எப்படி இருக்கும்? எனக்கு விளக்கிச் சொல்லுங்கள். என்னை மேலும் குழப்ப வேண்டாம். எனக்கு பாயாசம் என்பதே தெரியாது. இப்போது புதிதாக மேலும் பால் என்று எதையோ சொல்கிறீர்கள்' என்றான்.

அவர்கள் 'பாயாசம் பாலினால் செய்யப்பட்டது' என்றனர்.

குருடன், 'சரி. இப்போது பால் என்பது என்ன என்று சொல்லுங்கள். நான் பாயாசத்தை புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்கிறேன்' என்றான்.

நண்பர்கள், 'கொக்கு பறப்பதைப் பார்த்திருக்கிறாயா? நதிக்கரையில் உட்கார்ந்து மீன்களைப் பிடித்துச் சாப்பிடுமே, வானத்தில் பறக்குமே அது!' என்றனர். குருடன், 'நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்? நீங்கள் மேலும் மேலும் என்னைக் குழப்பமடையச் செய்கிறீர்கள். கொக்கு என்றால் என்ன? முதலில் கொக்கு என்பதை விளக்கிக் கூறுங்கள். பின் நான் அதன்மூலம் பால் என்பது என்ன என்று தெரிந்துகொள்கிறேன். அதன்பின் பாயாசம் என்பதையும் புரிந்து கொள்கிறேன். எனக்கு புதிராக உள்ளது. நான் புரிந்துகொள்ளும் வண்ணம் ஏதாவது கூறுங்கள். என்னைப் போன்ற ஒரு குருடன் கூட புரிந்துகொள்ளும் படி கொக்கைப் பற்றி விளக்கமாக ஏதாவது கூறுங்கள்' என்றான்.

நண்பர்களில் ஒருவன் முன்னால் வந்தான். அவன் மிகவும் தந்திரமானவனாக இருக்க வேண்டும். அவன் தனது கையை நீட்டி குருடனிடம் தொட்டுப்பார்க்கும்படி கூறினான். குருடன் அந்தக் கையை தொட்டு பார்த்துவிட்டு, 'இதன் பொருள் என்ன?' என்றான்.

அவன், 'கொக்கின் கழுத்து என்னுடைய கையைப் போல மிகவும் மென்மையானதாக இருக்கும். என்னுடைய கையை தொடும்போது நீ என்ன உணர்ந்தாயோ அது போலவே கொக்கின் கழுத்தை தொடும்போதும் உணர்வாய். நீளமாக ஆனால் மென்மையாக இருக்கும்' என்றான். குருடன், 'இப்போது எனக்கு புரிந்துவிட்டது. பாயாசம் கையைப் போல மென்மையாக இருக்கும். பால் கையைப் போல மென்மையாக இருக்கும். புரிந்துவிட்டது. நான் இப்போது முழுமையாக புரிந்துகொண்டு விட்டேன்' என்றான்.

நண்பர்கள், 'உனக்கு எதுவும் புரியவில்லை. இப்போது இது மேலும் தவறாக மாறிவிட்டது. நீ புரிந்துகொள்ளாமல் இருந்திருந்தால் கூட நன்றாக இருந்திருக்கும். ஒரு விஷயம் தெரிந்துவிட்டது. உன்னால் புரிந்துகொள்ள முடியாது. வெளியே போய் பால் என்பது கையைப் போல மென்மையானது என்று

சொல்லிக்கொண்டு திரியாதே. சொன்னால் உன்னை மட்டுமல்ல எங்களையும் முட்டாள்கள் வரிசையில் சேர்த்துவிடுவார்கள்' என்றனர். குருடன், 'ஆனால் நீங்கள்தானே எனக்கு இந்த விஷயத்தைச் சொல்லிக் கொடுத்தீர்கள்' என்று கேட்டான்.

குருடனிடம் ஒளியைப் பற்றி எவ்வளவு விளக்கிச் சொன்னாலும் அவனால் என்ன புரிந்துகொள்ள முடியும்? அவனுக்கு தேவை பார்வை. இதுபோல நாம் சத்தியத்தைப் பற்றி யோசிக்கிறோம். நம்மால் என்ன சிந்தனை செய்ய முடியும்? நாம் அதைப் பற்றி சிந்தனை செய்ய மேலும் மேலும் குழப்பம் அதிகமாகும். மென்மையான கை போன்றது பால் என்பது போன்ற விளக்கங்கள் நமது மனதை ஆக்ரமித்துக் கொள்ளும்.

யாராவது கடவுள் என்பது என்ன என்று கேட்டால் அவன் பதில் சொல்லியாக வேண்டும். எனக்குத் தெரியாது. எனக்கு எதுவும் தெரியாது. அவர் இருக்கிறாரா இல்லையா என்பது எனக்குத் தெரியாது. சத்தியத்தை காணும் பார்வை எனக்கு இல்லை, எனவே நான் எதைச் சொல்ல முடியும்? ஆகவே எனக்கு எதுவும் தெரியாது என்று பதில் சொல்லும் துணிச்சல் கொண்ட ஒருவரையும் உன்னால் காண முடியாது. அவன், 'கடவுளுக்கு நான்கு கரங்கள் உள்ளன, ஒன்றில் தாமரையை ஏந்தியிருப்பார், ஒன்றில் சங்கை ஏந்தியிருப்பார், கன்றுக்குட்டியை கையில் ஏந்தியிருப்பார்' என்பான். கடவுள் என்ன கன்றுக்குட்டியையும், தாமரையையும், சங்கையும் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் நாடக வேஷக்காரனா?

இந்த அப்பாவி இதை எங்கேயோ கேட்டிருப்பான். இது பால் என்றால் மென்மையான கை என்பது போலத்தான். கடவுள் தாமரையின் மீது நின்று கொண்டிருக்கிறார். அங்கே நின்று கொண்டிருப்பதில் சலித்திருக்கலாம், அந்த தாமரை வாடி போயிருக்கலாம். அல்லது அது பிளாஸ்டிக் தாமரையாக

இருந்தால் அது வேறு விஷயம். ஆனால் அவர் ஏன் தாமரையின் மீது நிற்க வேண்டும்? ஏதோ ஒவியன் அவர் தாமரையின் மீது நின்று கொண்டிருப்பதைப் போல வரைந்திருக்கலாம், குருடன் அந்த வடிவத்தை பிடித்துக் கொண்டான். அவன் கடவுள் தாமரையின் மீது நின்று கொண்டிருக்கிறார் என்று சொல்கிறான்.

நாம் வரைந்த வடிவத்தின் படியா கடவுள் இருப்பார்? அவர் அப்படித்தான் இருந்தாக வேண்டும், ஏனெனில் அவருடைய வடிவம் எப்படி இருக்கும் என்று நமக்கு எப்படி தெரியும்? நாம் எதையும் பார்த்தது இல்லை. நாம் நினைத்து யோசித்து சிந்தித்து பார்த்தது மட்டுமே. நமக்கு அனுபவம் கிடையாது. நாம் அறிந்ததும் நம்முடைய அனுபவம் கிடையாது, அதைப்பற்றி கவலைப்படுவதும் இல்லை. அறிந்து கொள்ளவும் நாம் அக்கறை காட்டியது இல்லை. நாம் இந்த வகையான கருத்துகளைப் பிடித்து வைத்துக்கொண்டுள்ளோம். ஆகவே குருடன் இன்னொரு குருடனிடம் சண்டையிடுகிறான்.

பலதரப்பட்ட மக்கள் பலதரப்பட்ட கடவுள்களை கொண்டுள்ளனர். முஸ்லீம் அவனுக்கே உரிய கடவுளையும் இந்து அவனுக்கே உரிய கடவுளையும் கொண்டுள்ளான். இப்படி போய்க்கொண்டே இருக்கிறது. மேலும் இவர்கள் என்னுடையதுதான் சரி, உன்னுடையது தவறு என்று சண்டையிட்டுக் கொள்கின்றனர். குருடர்கள் ஒருவருக் கொருவர் சண்டையிட்டுக் கொள்வது தொடர்கிறது. ஒரு மனிதன் இன்னொரு மனிதனைக் கொல்கிறான், ஒரு நாடு இன்னொரு நாட்டை அழிக்கிறது என்ற அளவுக்கு இந்த சண்டை போகிறது. இந்த உலகத்தையே அவர்கள் கூறு போட்டு விட்டனர். நம்முடைய நாட்டில் கூட இரண்டுவிதமான குருடர்கள் நம்முடைய நாட்டை பிளவு படுத்துகின்றனர். இந்துக்களும் முஸ்லீம்களும்.

நமது பிரிவினை எண்ணங்களும், யோசனைகளும், கருத்துக்களும் இந்த முழு உலகையும் சிறு துண்டுகளாக

பிரித்துவிட்டன. எண்ணம் இந்த மனிதகுலம் முழுமையையும் பிரித்துவிட்டது. மனிதனின் இருப்பையே பிளந்துவிட்டன.

எண்ணங்கள் எப்போதும் பிரிப்பவையே. எண்ணங்கள் எப்போதும் ஒன்று சேர்ப்பவை அல்ல. அவை எப்போதும் பிரித்து வைப்பவையே. அதனால் ஒருவன் ஒரு எண்ணத்தை பிடித்து வைத்துக்கொண்டால் மறு எண்ணத்திற்கு எதிரி ஆகிவிடுகிறான். ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணத்திற்கு சாதகமாக இருந்தால் மற்றொரு எண்ணத்திற்கு எதிராக மாறிவிடுகிறாய். அங்கே சச்சரவு தொடங்குகிறது. இந்த உலகம் முழுவதும் நடக்கும் சண்டைகள் யாவும் எண்ணத்தின் அடிப்படையில் தான்.

பின்பு எண்ணங்கள் மாறுகின்றன. சில நேரங்களில் முஸ்லீம்கள் சண்டையிடுகின்றனர், சில நேரங்களில் இந்துக்கள் சண்டையிடுகின்றனர், சில நேரங்களில் கம்யூனிஸம் சண்டையிடுகிறது, சில நேரங்களில் கேப்பிடலிஸம் சண்டையிடுகிறது. முகங்கள் மாறுகின்றன, ஆனால் கருத்துக்கள் சண்டையிடுவது தொடர்கிறது, எண்ணங்கள் தொடர்ந்து சண்டை போடுகின்றன.

சத்தியத்திற்கும், எண்ணத்திற்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை. எண்ணங்கள் நம்பிக்கைகளை உண்டாக்கலாம், ஆனால் சத்தியத்தை ஒருபோதும் எண்ணத்தால் கண்டுபிடிக்க முடியாது. எல்லாவிதமான கருத்துக்களையும் விட்டுவிட்ட ஒருவரால்தான் உண்மையைக் கண்டறிய முடியும். எல்லா நம்பிக்கைகளையும் அவன் விட்டுவிட்டான். 'தான் இந்துவுமல்ல, முஸ்லீமுமல்ல, ஆத்திகனுமல்ல, நாத்திகனுமல்ல, இதுவுமல்ல, அதுவுமல்ல. எனக்கு எந்தக் கருத்தும் தேவை இல்லை. நான் உண்மையே அப்படியே காண விரும்புகிறேன்'. எல்லா எண்ணங்களையும் எல்லா கருத்துக்களையும் விட்டு விட்டு மௌனத்தில் குதித்த ஒருவரால்தான் உண்மையை அடைய முடியும். சத்தியம் எப்போதும் அங்கே இருக்கிறது. நாம் நமது கருத்துக்களால்

சூழப்பட்டு மூடப்பட்டிருக்கிறோம். அதனால் நமக்கு சத்தியத்தைப் பற்றிய நேரிடையான எந்த அனுபவமும் கிடையாது.

ஆனால் இந்த உலகத்தில் இரண்டு வகையான மக்கள்தான் இருக்கிறார்கள். ஒருவர் சிந்திப்பவர், மற்றொருவர் நம்புபவர். யாரும் எண்ணத்தை தாண்டி போக விரும்புவதில்லை. யாராவது தனி மனிதனொருவன் எண்ணங்களற்று வாழும் போது - அது கிருஷ்ணராக, மகாவீரராக, ஏசுவாக, முகம்மது வாக, புத்தராக, மோஸஸாக இருக்கலாம் - சூன்யத்திற்குள் செல்லும்போது, இருப்பினுள் நுழையும்போது உடனடியாக அவர்கள் சத்தியம் தங்களது வாசலிலேயே நின்று கதவை தட்டிக் கொண்டிருப்பதை காண்கிறார்கள். சத்தியம் எப்போதும் அங்கே காத்திருக்கிறது. நாம் நம்மை காலி செய்தால் உடனடியாக உண்மை உள்ளே வரும். கதவுகள் திறந்திருந்தால் சத்தியம் உள்ளே வர முடியும். ஆனால் நமது கதவுகள் மூடி இருக்கின்றன.

சத்தியம் ஒருபோதும் எண்ணங்கள் மூலமாகவோ, நம்பிக்கைகள் மூலமாகவோ கிடைக்காது. எண்ணங்களற்று இருப்பதன் மூலமாக மட்டுமே அது அடையப்பெறும். எண்ணங்களற்று தன்னுணர்வோடு இருப்பது தான் சத்தியத்தை அடையும் வழி. இதைத்தான் நான் தியானம் என்றழைக்கிறேன். தியானம் என்பது முற்றிலும் எண்ணங்கள் இல்லாமல் இருப்பது.

இப்போது நாம் மாலை நேர தியானத்தில் அமர்வோம்.

எண்ணங்களற்று பத்து நிமிடங்கள் அமர்ந்திருங்கள். எல்லா கருத்துக்களையும் எல்லா யோசனைகளையும் விட்டுவிட்டு எண்ணங்களற்ற நிலைக்கு வருகை தாருங்கள்.

இந்த தியானத்தின் போது யாரும் எழுந்து செல்லக்கூடாது, நீங்கள் செல்வது மற்றவர்களை பாதித்துவிடும். உட்கார்ந்திருக்க பிரியமில்லாதவர்களாக இருந்தால் கூட இந்த பத்து நிமிடங்கள்

மற்றவர்களுக்காக உட்காந்திருங்கள். விளக்குகள் அணைக்கப்படும். அதற்கு முன்னால் இடம் விட்டு எல்லோரும் அமர்ந்து கொள்ளுங்கள். யாரும் ஒருவரை ஒருவர் தொடக்கூடாது. ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியாக அமர்ந்திருக்க வேண்டும்.

அமைதியாக அமர்ந்திருங்கள். விளக்குகளை அணைத்து விடுங்கள். முதலில் உங்களது உடலை தளர்த்தி ஓய்வாக அமர்ந்து கொள்ளுங்கள். உடலில் எந்தவிதமான இறுக்கமும் இருக்கக்கூடாது. யாரும் தயவுசெய்து பேச வேண்டாம்.

உங்களுடைய உடல் உறைந்துவிட்டதைப் போல உணர்ந்து கொள்ளுங்கள். கண்களை மூடிக்கொள்ளுங்கள். இப்போது நான் பேசுவேன், என்னுடன் தொடர்பில் இருங்கள். முதலில் உங்களது உடல் உறைந்து போகட்டும். உடல் தளர்வடைகிறது, உடல் ஓய்வாக உணர்கிறது. உங்களது உடல் தளர்வாகவும் அசையாமலும் இருப்பதை உணர்ந்து கொள்ளுங்கள். அப்போது தான் உங்களுடைய உடலை விட்டு நீங்கள் விலகி செல்ல முடியும். உடலை தளர்த்திக் கொள்ளுங்கள், அப்போதுதான் அதைக் கடந்து செல்ல முடியும். தன்னுடைய உடலை கெட்டியாக பற்றிக் கொண்டிருக்கும் ஒருவரால் எங்ஙனம் உடலைக் கடந்து செல்ல முடியும்? அவர் உடலுடன் நின்று விடுவார். நாம் எதை பற்றிக் கொண்டிருக்கிறோமோ அதிலேயே நின்று விடுவோம்.

தளர விடு. மனதிலிருந்து உடலை விட்டுவிடு. அதைக் கடந்து போ. உடல் முற்றிலும் தளர்வாகட்டும். உடல் அங்கில்லாதது போன்ற உணர்வைப் பெறு.

சுவாசத்தை தளர்வு செய். சுவாசம் வேகமாக இல்லாமல் தளர்வாக இருக்கட்டும். உடல் தளர்வடைகிறது, சுவாசம் தளர்வடைகிறது, உடல் ஓய்வாக இருக்கிறது, சுவாசம் மெதுவாக போய் வருகிறது, உடல் தளர்வடைகிறது, சுவாசம் தளர்வடைகிறது.

உடலை தளர்வாக வைத்துக்கொள், சுவாசம் அதன் போக்கில் போய்வரட்டும். ஓய்வாக இரு.

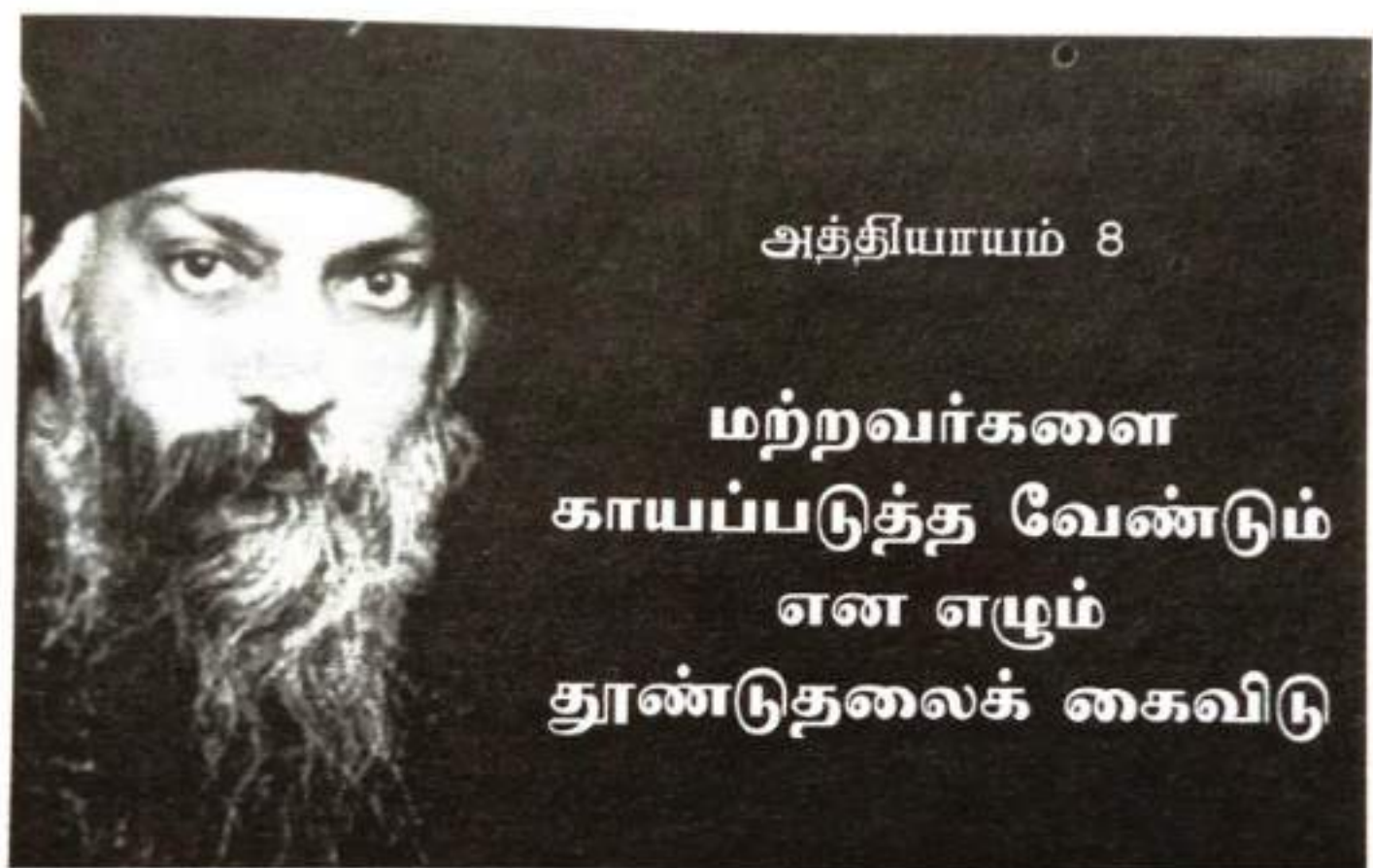
அடுத்து வரும் பத்து நிமிடங்களும் ஒரே ஒரு உணர்வை வைத்துக்கொள். நான் ஒரு சாட்சியாளன் மட்டுமே. நான் அனுபவப்படுபவன் மட்டுமே, நான் அறிபவன் மட்டுமே. காற்று வீசுகிறது, நான் அனுபவப்படுகிறேன். காற்று என்னைத் தொடுகிறது, நான் உணர்வது மட்டுமே. இந்த குளுமை என்னைச் சுற்றி இருக்கிறது, நான் அனுபவப்படுகிறேன். ஏதாவது சப்தம் வருமேயானால் நான் கேட்கிறேன், அவ்வளவே. எது நிகழ்ந்தாலும் நான் சாட்சியாளன் மட்டுமே.

கால் வலிக்கலாம், நான் அனுபவப்படுகிறேன். உடல் தளர்வாக இருக்கிறது, நான் பார்க்கிறேன். சுவாசம் தளர்வாக இருக்கிறது, நான் அதை அறிகிறேன். சுவாசம் மெதுவாக போய் வருகிறது, அது எனக்கு தெரிகிறது. ஏதாவது எண்ணம் மனதில் எழும்போது நான் அதை கவனிக்கிறேன். மனம் அமைதியாக இருக்கிறது, நான் அதை சாட்சியாக இருந்து பார்க்கிறேன். ஏதாவது பரவசம் உள்ளிருந்து பொங்கி பெருகி வருமானால் அதையும் நான் கவனிக்கிறேன். நான் அறிபவன் மட்டுமே. நான் சாட்சி மட்டுமே.

இந்த நினைவு கொள்ளல் நான் சாட்சி மட்டுமே. நான் வெறும் சாட்சியாளன், நான் சாட்சி மட்டுமே, நான் அனுபவப்படுபவன் மட்டுமே. நான் சாட்சியைத் தவிர வேறு எதுவுமல்ல. நான் சக்திநிலை மட்டுமே. நான் சாட்சியாக மட்டுமே இருக்கிறேன். இந்த விழிப்புணர்வு ஆழமாக ஆழமாக மௌனமும் அமைதியும் சுற்றிலும் பெருகும். இதை எப்பொழுதும் நினைவு கொள்ளுதல் ஆழமாகும் போது பரவசமான இனிமை உன்னைச் சுற்றி சூழும். இந்த விழிப்புணர்வு உன்னுள் அமைய அமைய நீ இன்னும் ஆழமாக உள் நோக்கி செல்லுவாய்.

இந்த விழிப்புணர்வை இன்னும் ஆழப்படுத்து - நான் ஒரு சாட்சியாளன், நான் ஒரு சாட்சி மட்டுமே, நான் வெறும் சாட்சிபாவம்தான்.....

நான் ஒரு பத்து நிமிடங்களுக்கு அமைதியாக இருக்கப் போகிறேன். இந்த நினைவு கொள்ளுதலை இன்னும் ஆழமாக பதிய வை. நான் சாட்சிபாவம் மட்டுமே. நான் ஒரு சாட்சியாளன் தான். நான் சாட்சி மட்டுமே.....

அத்தியாயம் 8

மற்றவர்களை
காயப்படுத்த வேண்டும்
என எழும்
தூண்டுதலைக் கைவிடு

இந்த மூன்று நாட்கள் நான் பேசியதைப் பற்றி நிறைய கேள்விகளை நண்பர்கள் கேட்டிருக்கிறார்கள்.

ஒருவர் கேட்டிருக்கிறார்.

ஓஷோ,

ஆன்மா என்பது இன்பதுன்பங்களை கடந்தது என்றால் பின் மற்றவர்களின் ஆன்மா அமைதியடைய பிரார்த்தனை செய்வதில் என்ன பயன்?

இது மிகவும் முக்கியமான கேள்வி. இதைப் புரிந்து கொள்வது மிகவும் பயன்தரும். முதல் விஷயம் ஆன்மா என்பது உறுதியாக இன்பதுன்பங்களை, அமைதிஇடையூறு, பந்தபாசம், மற்றும் எல்லா வகையான இருமைகள், துருவங்களையும் கடந்ததுதான். ஆன்மா என்பது ஒருபோதும் தொந்தரவு அடைவதும் இல்லை, அமைதி பெறுவதும் இல்லை. ஏனெனில் தொந்தரவு அடையும் ஒன்றுதான் அமைதி பெறமுடியும். மனம்தான் தொந்தரவு அடையமுடியும், மனம் புனிதமாக முடியும். மேலும் நீ இதை சரியாக புரிந்து கொள்ள வேண்டும். மனதின் இயல்பே தொந்தரவு அடைவதுதான். எந்த மனமும்

அமைதியாக இருக்காது. தன்னை உணர்ந்திருத்தலின் இயல்புக்கு அமைதியும் கிடையாது, ஒருபோதும் தொந்தரவு அடையாது. அது ஒருபோதும் மகிழ்வோ சிரமமோ படாது. தன்னுணர்வு என்பது நாம் ஆனந்தம் என்று குறிப்பிடும் மூன்றாவது நிலை.

ஆனந்தம் என்றால் அது இன்பமோ துன்பமோ அல்ல. ஆனந்தம் சந்தோஷம் என்பதாகாது. கஷ்டமும் பதற்றத்தை தரும், மகிழ்ச்சியும் ஒரு பதற்றம்தான். ஒரு மனிதன் மிகுந்த கஷ்டத்தினால் மட்டுமல்ல, மிகுந்த சந்தோஷத்தின் காரணமாகவும் இறந்துவிடலாம். கஷ்டம் ஒருவிதமான வேதனையை தருகிறது, மகிழ்வும் ஒருவிதமான வேதனைதான். துயரம் ஒருவிதமான பதட்டத்தை உண்டாக்குகிறது, மகிழ்வும் பதட்டத்தை உருவாக்குகிறது. தன்னுணர்வு என்பது பதட்டமற்றது. அதில் துயரத்தின் சுவடோ, மகிழ்வின் பதட்டமோ இருக்காது.

துன்பம் நமக்கு துயரத்தை தரும் என்று தெரியும். உதாரணமாக, இந்தியா போன்ற நாடுகளில் ஏழ்மை, பஞ்சம், பசி, பட்டினி என எல்லா வகையான துயரங்களும் உண்டு, மக்கள் சிரமப்படுகின்றனர், அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் எல்லா வகையான வாழ்வை அனுபவிக்கும் வசதிகளும், வளமையும், செழிப்பும், செல்வமும் உண்டு. ஆயினும் அங்கேயும் மக்கள் சிரமப்படுகின்றனர். ஏழை நாடுகள் துன்பம் கொள்வதைப் போலவேதான் செல்வம் கொண்ட நாடுகளும் துன்பப்படுகின்றன. இதன் அர்த்தம் என்ன? இன்பமும் ஒருவகையான அழுத்தம், துன்பமும் ஒருவகையான அழுத்தம்.

ஏழைகள் கஷ்டப்படுவதைப் போலவே பணக்காரர்களும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்களது கஷ்டம் வேறு விதமானது. உதாரணமாக இவர்களது கஷ்டம் பட்டினி. அவர்களது கஷ்டம் அதிகப்படியாக சாப்பிடுவது.

தன்னுணர்வு இந்த வகையான கஷ்டத்தையோ அல்லது அந்த வகையான பதட்டத்தையோ ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. எந்த

ஆன்மாவும் பதட்டம் கொள்வதில்லை, அங்கே பதட்டமற்ற நிலையே இருக்கும்.

நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.....

ஒருவனுக்கு ஒரு கோடி ரூபாய் லாட்டரி பரிசு விழுந்தது. அவனது மனைவி ரேடியோ செய்தி வாயிலாக இதைக் கேள்விப்பட்டாள். தன்னுடைய கணவன் இதுவரை நூறு ரூபாயை கூட முழுமையாக பார்த்தது இல்லையே, கோடி ரூபாய் விழுந்த அதிர்ச்சியில் அவனுக்கு ஏதாவது ஆகிவிட்டால் என்ன செய்வது என்று கவலைப்பட்டாள். அவள் பயந்துகொண்டு சர்ச்சின் பாதிரியாரிடம் சென்றாள். அவள் அவர் பணத்தின், பொருளின்மையை பற்றி பேசுவதைப் பற்றி அவள் கேட்டிருக்கிறாள். அவர் ஞானம், அமைதி, தூய்மை என அவர் பேசுவார்.

அவள் பாதிரியாரிடம், 'நான் பிரச்சனையில் இருக்கிறேன். என்னுடைய கணவனுக்கு கோடி ரூபாய் பரிசு விழுந்திருக்கிறது. இந்த சந்தோஷ செய்தி அவரை பாதித்துவிடலாம். இது அவருக்கு அதிர்ச்சியை தராத வண்ணம் எப்படி அவரிடம் சொல்வது?' என்று கேட்டாள்.

பாதிரியார், 'கவலைப்படாதே. நான் வருகிறேன். நான் இந்தச் செய்தியை மெதுமெதுவாக அவனிடம் வெளிப்படுத்துகிறேன்' என்றார். பாதிரியார் அவன் வீட்டிற்கு சென்றார். அவனிடம், 'இருபத்தி ஐந்து ஆயிரம் ரூபாய்கள் பரிசு உனக்கு விழுந்த செய்தி கேள்விப்பட்டாயா?' என்று கேட்டார். அவர் இவன் இந்தச் செய்தியை தாங்கி கொண்டால் பின் ஐம்பது, பின் எழுபத்திஐந்து என்று அதிகப்படுத்திக் கொண்டு போகலாம் என்று நினைத்தார்.

அவன், 'இருபத்திஐந்து ஆயிரமா? எனக்கு உண்மையிலேயே இருபத்திஐந்து ஆயிரம் ரூபாய்கள் பரிசு விழுந்தால், நான் உங்களுக்கு பாதி பணத்தை தானம் கொடுக்கிறேன்'. என்று கூறினான்.

பாதிரியார் ஹார்ட் அட்டாக் வந்து மயங்கி விழுந்து விட்டார். பன்னிரெண்டு ஆயிரத்து ஐநூறு ரூபாய்களா? அந்த நல்ல செய்தி அவருக்கு அதிர்ச்சியை தந்துவிட்டது.

புனிதர்களுக்கும், துறவிகளுக்கும், பாதிரியார்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கு போதனை செய்வது எளிது. ஆனால் அவர்கள் அதுபோன்ற பிரச்சனையை எதிர்கொள்ளும் போது அவர்களும் மற்றவர்கள் போலவே நடந்து கொள்வார்கள். போதனை மற்றவர்களுக்குத்தான், அவர்களுக்கல்ல.

மகிழ்ச்சி ஒரு அதிர்ச்சியை ஒரு அதிர்வைத் தருகிறது. வலியும் ஒரு அதிர்வை, ஒரு பாதிப்பை தருகிறது. ஒருவர் துன்பத்தின் பாதிப்பில் தொடர்ந்து இருந்தால் அந்த துயரம் அவருக்கு பழகிப்போய் விடும். அவர் அதற்கு பழக்கப்பட்டு விடுவார், அதன்பின் அது அவருக்கு எந்தவிதமான அதிர்வையும் தராது. அவர் அந்த அளவு இறுக்கத்தை தாங்கும் சக்தி பெற்றுவிடுவார். ஆகவேதான் நீ தொடர்ந்து துன்பமான சூழலில் வாழ்ந்தால் அது உனக்கு துன்பமாகவே தெரியாமல் போய்விடும். இதற்கு நேர்எதிரானதும் உண்மையே. ஒரு சந்தோஷம் உனக்கு ஒரு இன்ப அதிர்ச்சியை கொடுக்கும், முதன்முறை நீ அதை நன்கு உணரமுடியும். ஆனால் அதன்விளைவுகள் தொடர்ந்து நடைபெறும்போது உனக்கு முதன்முறை நீ உணர்ந்ததைப் போன்று அதிக பாதிப்பு ஏற்படாது. பின் அது உனக்கு பழக்கமாகி விடும்போது அது உன்னுள் எந்த பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தாது. இன்பத்தில் வாழ்ந்தாலும் சரி, துன்பத்தில் வாழ்ந்தாலும் சரி, தொடர்ந்து அதிலேயே இருந்தால் அது உள்ளே ஊறி, பழகிப்போய்விடும். அது எந்த விளைவையும் ஏற்படுத்தாது. பாதிப்பு காணாமல் போய்விடும்.

நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.....

ஒரு மீனவன் தன்னுடைய மீனை விற்க நகரத்திற்கு சென்றான். அவன் எல்லாவற்றையும் விற்பது முடித்துவிட்டு அந்த நகரத்தை சுற்றிப் பார்க்க சென்றான். அவன் சென்ட் விற்கும்

கடைகள் உள்ள கடைவீதி வழியாக சென்றான். இந்த வீதியில் உலகம் முழுவதிலும் உள்ள எல்லா வகையான வாசனை திரவியங்களும் விற்கப்பட்டன. மீனவனுக்கு ஒரே ஒரு மணம்தான் தெரியும். அது மீன்வாசனை. அவனுக்கு மற்ற வாசனைகள் எதைப்பற்றியும் தெரியாது. மற்ற வாசனைகளை அவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியுமா என்றும் தெரியாது. மீன்வாசனை மட்டுமே அவனைப் பொறுத்தவரை சிறந்த வாசனை.

அவன் அந்த சென்ட் கடைவீதியில் நுழைந்தவுடன் அவன் தன்னுடைய மூக்கை கர்சீப்பால் மூடிக்கொண்டான். 'என்ன இங்கே என்ன வகையான கிறுக்கர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லையே!. இவ்வளவு மோசமான துர்நாற்றத்தை சகித்துக் கொண்டு எப்படித்தான் வாழ்கிறார்களோ தெரியவில்லை' என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே நடந்தான். சிறிது தூரம் போவதற்குள்ளாகவே அவனுக்கு மூச்சு முட்டிப் போனது. இந்த பழக்கமற்ற வாசனையால் அவனுக்கு குமட்டிக் கொண்டு வந்தது. தப்பிக்க அவன் ஓட ஆரம்பித்தான். ஆனால் அவனது துரதிர்ஷ்டம் அவன் ஓடிய பக்கம் இன்னும் பெரிய கடைகள்தான் இருந்தன. பெரிய செல்வந்தர்கள், அரசர்கள் வாங்கும் மிகுந்த மணம் கொண்ட திரவியங்கள் விற்கும் கடைகள் அவை. அவன் அதன் மணம் தாங்காமல் தலைசுற்றி மயக்கம் போட்டு விழுந்துவிட்டான்.

கடைக்காரர்கள் ஓடி வந்தனர். யாராவது மயக்கம் போட்டு விழுந்துவிட்டால் அவர்களின் மூக்கின் அருகில் ஏதாவது ஒரு வாசனையை காட்டினால் மயக்கத்திலிருந்து எழுந்து விடுவான் என்பது அவர்களுக்கு தெரியும். எனவே அவர்கள் தங்களது கடையிலிருந்து விலை அதிகமுள்ள வாசனை திரவியங்களை எடுத்து வந்து அவனது மூக்கின் அருகில் காட்டினர். இந்த அப்பாவியை மயக்கத்திலிருந்து எழுப்பவேண்டுமே என்று பரிதாபப்பட்டனர். தொடர்ந்து பலவிதமான சென்ட்களால் அவனை எழுப்ப முயற்சி செய்தனர். அவன் தன்னுடைய

கைகளை வீசியும் தன்னுடைய தலையை உருட்டியும் மறுத்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய நிலை மேலும் மேலும் மோசமாகிக் கொண்டிருந்தது. கூட்டம் கூடியது. முதலில் மீனவனாக இருந்த ஒருவன் அந்த கூட்டத்தில் இருந்தான். அவன் கடைகாரர்களிடம், 'நண்பர்களே, நீங்கள் அவனைக் கொன்று விடுவீர்கள். நீங்கள் அவனுக்கு உதவி செய்வதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஆனால் உண்மையில் நீங்கள் அவனைக் கொலை செய்கிறீர்கள்' என்றான்.

சில நேரங்களில் உதவி செய்பவர்களாலேயே உபத்திரவம் நிகழ்கிறது என்று நிரூபணம் ஆகியிருக்கிறது. அது சந்தர்ப்பம் அப்படி அமைந்துவிடும். 'விலகிச் செல்லுங்கள். நீங்கள் செய்வது அவனைக் கொன்று விடும். நான் அறிந்த வகையில் இந்த நறுமணங்களால்தான் அவன் மயக்கம் போட்டு விழுந்திருக்கிறான்'. என்றான்.

சென்ட் விற்பனையாளர்கள், 'உனக்கு என்ன பைத்தியமா பிடித்திருக்கிறது? இந்த நறுமணங்களால் ஒருவர் மயக்கம் போட்டு விழுந்துவிட்டார் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா? துர்நாற்றத்தால் வேண்டுமானால் ஒருவர் மயக்கம் போட்டு விழக்கூடும். ஆனால் இந்த வாசத்தால் என்றால் நம்ப முடியவில்லையே!' என்றனர்.

மீனவன், 'உங்களுக்கு தெரியாது. நீங்கள் வாசம் என்று நினைக்கும் சில மணங்கள் சிலருக்கு துர்நாற்றமாக இருக்கும். நீங்கள் நாறுகிறது என்று மூக்கைச் சுளிக்கும் சில வாசனைகள் சிலருக்கு மணமாக இருக்கும். அது பழக்கத்தை பொறுத்தது மட்டுமே'. என்றான்.

அவன் கூட்டத்தை விலக்கினான். மீனவனின் கூடை அவன் அருகிலேயே விழுந்து கிடந்தது. அழுக்கான உடைகளும் மீன் வைத்திருந்த கூடையும் இருந்தன. மீன்வாடை அவற்றில் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. இந்த வயதான மீனவன் கொஞ்சம் தண்ணீரை எடுத்து அந்த அழுக்கு ஆடையின் மேல் தெளித்து

அதில் வந்த வாசனையை விழுந்து கிடந்த மீனவனின் மூக்கில் அருகில் காட்டினான். அவன், ஏதோ உயிரே திரும்ப வந்தாற்போல அதை ஆழ்ந்து சுவாசித்தான். தனது கண்களை திறந்து பார்த்து, 'இதுதான் உண்மையான வாசனை. இந்த சைத்தான்கள் என்னைக் கொன்றே போட்டிருப்பார்கள்' என்றான்.

அந்த மனிதனுக்கு என்ன நடந்தது? ஒருவன் நாற்றத்திற்கு பழகி விட்டால் அதுவே அவனுக்கு வாசனையாகி விடும். அதனால்தான் சாக்கடை சுத்தம் செய்பவர்களும் செருப்பு தைப்பவர்களும் தங்களது சூழலை மாற்றிக் கொள்வதில்லை. அவர்கள் ஒருபோதும் தங்களது சூழலை மாற்றமாட்டார்கள். அவர்கள் அதில் பழகி போய்விட்டனர். இந்தியாவில் எவ்வளவு காலமாக சூத்திரர்கள் என்று மக்கள் தனியாக இருக்கிறார்கள், தெரியுமா? ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாக இந்தியாவில் சூத்திரர்களை மிகவும் மோசமாக நடத்துகிறார்கள், ஆனாலும் இந்தியா ஆன்மீகநாடு என்றழைக்கப்படுகிறது, ஆயினும் இது புனிதபூமி என்றழைக்கப்படுகிறது. லட்சக்கணக்கான மக்கள் இது போன்று நடத்தப்படுகிறார்கள். இந்த உலகத்தில் வேறு எங்குமே இது போல யாரும் எங்கும் நடத்தப்படுவதில்லை. ஆனாலும் சூத்திரர்கள் இதை எதிர்த்து கிளர்ச்சி செய்யவில்லை.

ஏன்? ஏனெனில் அவர்கள் அதில் பழக்கப்பட்டு விட்டார்கள். இந்த கஷ்டம் அவர்கள் வாழ்வின் ஒரு அங்கமாகி விட்டது. ஏதாவது புரட்சி வர வேண்டுமானால் அது சூத்திரர்கள் அல்லாத மக்களிடமிருந்து தான் வரவேண்டும். ஏனெனில் காலையிலிருந்து மாலை வரை இந்த மக்கள் மனித கழிவை சுமப்பதை அவர்கள் பார்க்கிறார்கள். அது அவர்களுக்கு மிகவும் வேதனையாக இருக்கிறது. ஏனெனில் மனித கழிவை நாள் முழுவதும் சுமந்து வெளியே கொண்டு போய் கொட்டுவது என்பது அவர்களது கற்பனைக்கு எட்டாததாக இருக்கிறது. அவர்கள் அதற்கு பதிலாக இறந்து போக தயார்.

ஆனால் அதை சுமக்கும் மனிதனுக்கு அதைப் பற்றிய எந்தக் கவலையும் இல்லை என்பது அவர்களுக்கு தெரியவில்லை. அதனால் புரட்சி என்பது சூத்திரர்களிடமிருந்து வராது. புரட்சி பிராமணர்களிடமிருந்து, ஷத்திரியர்களிடமிருந்து, வைசியர்களிடமிருந்து வரும். அவர்கள் அந்த வேதனையை உணர்கின்றனர். இது போன்ற விஷயம் நடக்கக்கூடாது என்று நினைக்கின்றனர்.

ஏழைகளும், கீழ்த்தட்டு மக்களும் புரட்சி செய்வதில்லை என்று தெரிந்தால் உனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கும். அவர்களிடம் புரட்சி என்பதைப் பற்றி கேள்வியே இல்லை. துயரப்படுவது அவர்களுக்கு பழக்கமாகி விடுகிறது. இந்தியாவில் வறுமை அதிகமாக இருக்கிறது, ஆனால் எதுவும் நம்மை வருத்துவதில்லை. ஒரு அமெரிக்கன் இந்தியாவுக்கு சுற்றுலா வந்தால் அவனுக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருக்கும். 'ஏன் இந்த மக்கள் இவ்வளவு வறுமையை சகித்துக் கொள்கிறார்கள்?, இவ்வளவு ஏழ்மையை எப்படித்தான் பொறுத்துக் கொள்கிறார்களோ?' என்று எண்ணுவான். அவனால் அதைப் பார்க்கமுடியும். ஏனெனில் அவனுக்கு அது பழக்கமில்லை. பழக்கம் மனிதனை எதை வேண்டுமானாலும் செய்யும் அளவுக்கு தயார் செய்து விடுகிறது, எதை வேண்டுமானாலும்.

இரண்டு விதமான பதட்டங்கள் உள்ளன. இன்பத்தினாலும் துன்பத்தினாலும் வரும். இரண்டும் இறுக்கங்களே. இரண்டையும் கடந்து எழுந்து வருபவனே தன்னுணர்வை அனுபவப்பட முடியும்.

நாம் இதில் இன்னும் சிறிது தூரம் செல்வோம், பின் மற்றவற்றை புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்வோம்.

புத்தர் ஒரு நகரத்திற்கு வந்தார். அவரிடம் அங்கிருந்த மக்கள் ஆச்சரியத்துடன், 'எங்களுடைய இளவரசர் உங்களிடம் தீட்சை பெற்று பிக்குவாகி விட்டார் என்று கேள்விப்பட்டோம். உண்மையாகவா? எங்களுடைய இளவரசர் சன்னியாசியாகி

விட்டாரா?’ என்று கேட்டனர். ஏனெனில் அந்த இளவரசன் ஒரு நாளும் அரண்மனையிலிருந்து அதிகமாக வெளியே வந்தது இல்லை. அவர் நடக்கும் இடங்களில் எல்லாம் மென்மையான விரிப்பு விரிக்காமல் அவர் எங்கும் சென்றதும் இல்லை. இப்போது அவர் தன்னுடைய கையில் பிச்சை பாத்திரம் ஏந்திக் கொண்டு வீதி வீதியாக வெறுங்கால்களில் நடக்கிறார் என்பதை அவர்களால் புரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை. அது கற்பனை கெட்டாததாக இருந்தது. அவர்கள் புத்தரிடம், ‘எங்களது இளவரசர் பிக்குவாகி விட்டார் என்பது ஆச்சரியம்’. என்றனர்.

புத்தர், ‘இதில் ஆச்சரியம் ஏதுமில்லை. மனிதமனம் ஒரு விஷயத்தில் பழகிவிட்டால், சில நேரங்களில் அதை மாற்ற வேண்டும் என்ற முடிவை துணிச்சலாக எடுத்துவிடுகிறது. இளவரசர் இன்பங்களின் இறுக்கத்தை அனுபவத்தில் கண்டிருக்கிறார், அவர் இப்போது துயரங்களின் அழுத்தத்தை அனுபவப்பட வேண்டும் என விரும்புகிறார். அவர் அந்த அனுபவத்தை வாழ்ந்து முடித்துவிட்டார், அது சலித்துவிடவே இந்த எல்லையை வாழ்ந்து பார்க்க எண்ணுகிறார். அவர் எப்படி இன்பத்தின் உச்சியில் வாழ்ந்தாரோ, அது போலவே துன்பத்தையும் முழுமையாக பார்க்க விரும்புகிறார்’. என்றார்.

இதுதான் உண்மையிலேயே நிகழ்ந்தது. ஆறு மாதங்களுக்குள் அந்த இளவரசன் தன்னை வருத்திக் கொள்வதில் எல்லோரையும் விட முந்திவிட்டார். மற்றவர்கள் நன்கு சீரமைக்கப்பட்ட பாதையில் நடந்தால் இவர் மட்டுமே கல்லும்முள்ளும் இருக்கும் பாதையில் நடப்பார். எல்லோரும் நாளுக்கு ஒருமுறை சாப்பிட்டால் இவர் இரண்டு நாட்களுக்கு ஒருமுறை சாப்பிடுவார். மற்றவர்கள் எல்லோரும் நிழலில் உட்கார்ந்திருந்தால் இவர் மதியம் கூட நல்ல வெயிலில் நின்றிருப்பார். அவரது பாதங்கள் முட்களால் கிழிக்கப் பட்டிருந்தன. அவர் உடல் கரிய நிறம் கொண்டு நீர் சுண்டி போனது. ஆறு மாதங்களுக்குப் பின் அவரை அடையாளம் கண்டு கொள்வதே கடினமாகிப் போனது. அவரது உடல்

மிகவும் அழகாக, பொன்நிறமாக மின்னும். மக்கள் வெகு தொலைவிலிருந்து வந்து அவரது அழகான உடலை பார்த்து விட்டு போவார்கள். இப்போது அவரது உடலை பார்க்கும் யாரும் அதே இளரவசர்தான் இவர் என்றால் நம்பமாட்டார்கள்.

புத்தர் ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு அவரைப் பார்க்க சென்றார். அவர் முட்படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டிருந்தார். அதுதான் அவர் ஓய்வு எடுக்கும் விதம். அவரது பெயர் ஷ்ரன். புத்தர், 'ஷ்ரன், நான் உன்னிடம் ஒரு விவரம் கேட்க வந்தேன். நீ இளவரசனாக இருந்த போது நீ நன்றாக வீணை வாசிப்பாய் என்று கேள்விப்பட்டேன். நான் ஒன்று கேட்கிறேன், பதில் சொல்கிறாயா?' என்றார்.

ஷ்ரன், 'ஆமாம், என்னைப் போல வேறு யாரும் வீணை வாசிக்கமுடியாது என்று மக்கள் சொல்வார்கள்'. என்றார்.

புத்தர், 'வீணையின் தந்திகள் தளர்வாக இருந்தால் அதில் நாதம் எழும்புமா?' என்று கேட்டார். ஷ்ரன், 'அது எப்படி முடியும் குருவே? தந்திகள் தளர்வாக இருந்தால் அதில் எந்த சத்தமும் எழும்பாதே. பின் எப்படி அதில் நாதம் எழுப்ப முடியும்?' என்று கேட்டார்.

புத்தர், 'தந்திகள் இறுக்கமாக இருந்தால் அதில் நாதம் எழும்புமா?' என்று கேட்டார். ஷ்ரன், 'தந்திகள் இறுக்கமாக இருந்தால் அவை அறுந்துவிடும். எனவே அப்போதும் அதில் நாதம் எழுப்புவது சாத்தியமில்லை' என்றார்.

புத்தர், 'பின் நாதம் எப்போது அதில் பிறக்கும்?' என்று கேட்டார்.

ஷ்ரன், 'உங்களுக்கு புரியுமா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் இசையைப் பற்றி தெரிந்தவர்களுக்கு தெரியும். தந்திகள் இறுக்கமாகவும் இல்லாமல் தளர்வாகவும் இல்லாமல் இருக்கும் நிலை ஒன்று உண்டு. மிகச்சரியாக கட்டப்பட்டிருக்கும் நிலை அது. அந்த நடுநிலையில் இசை பிறக்கும். தளர்வாகவும்

இல்லாமல் இறுக்கமாகவும் இல்லாமல் தந்திகள் சமநிலையில் கட்டப்பட்டிருக்கும் போது தான் நாதம் பிறக்கும்'. என்றான்.

புத்தர், 'இதைத்தான் நான் உன்னிடம் சொல்ல வந்தேன். வீணையிலிருந்து கீதம் பிறக்க வேண்டும் எனில் அதற்கு ஒரு வரைமுறை உண்டு, அதேபோல வாழ்க்கையிலிருந்து நாதம் பிறப்பதற்கும் அதே வரைமுறைதான். வாழ்வின் வீணையும் இந்த நிலையிலும் இல்லாமல் அந்த நிலையிலும் இல்லாமல் சமநிலையில் இருக்கவேண்டும். இறுக்கமும் இல்லாமல் பதட்டமும் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். உணர்வுகள் சமநிலையில் இருக்கவேண்டும். பின் அங்கே இன்பமும் இருக்காது, துன்பமும் இருக்காது. ஏனெனில் இன்பமும் ஒருவிதமான பதட்டத்தை தரும், துன்பமும் ஒருவிதமான பதட்டத்தைத் தரும். வாழ்வின் தந்திகள் நடுநிலையில் இருக்கும்போது, சமநிலையில் இருக்கும்போது, இன்பம் துன்பம் என இரண்டையும் கடந்துவிடுகிறோம். அந்த நிலையில்தான் தன்னுணர்வு என்றழைக்கப்படும் பரிமாணத்தில் ஆனந்தம் உணரப்படுகிறது'. என்றார்.

நிச்சயமாக தன்னுணர்வு இரண்டையும் கடந்த நிலை. நமது பார்வை இரண்டையும் கடந்து பார்க்கக்கூடிய தன்மை பெறும் வரை, நம்மால் தன்னுணர்வு அனுபவத்தைப் பெறமுடியாது.

ஆனால் கேள்வி கேட்டிருப்பவர், மற்றவர்களின் ஆன்மா சாந்தியடைய நாம் பிரார்த்தனை செய்வதில் என்ன பலன் இருக்கப்போகிறது என்று கேட்டிருக்கிறார். அதில் பலன் இருக்கிறது. ஆனால் மக்கள் நினைப்பதைப் போன்ற பலன் இருக்காது. அதன் பயன் அதுவல்ல. வேறொரு பயன் இருக்கிறது. நாம் மற்றவர்களின் ஆன்மா சாந்தியடைய பிரார்த்தனை செய்யும்போது, மற்றவர்களின் ஆன்மா நமது பிரார்த்தனையால் சாந்தியடைய முடியாது. ஆனால் நாம் பிரார்த்தனை செய்யும்போது நமது ஆன்மா அமைதியடைகிறது.

நீ யாரையாவது காயப்படுத்த நினைக்கும்போது, மற்றவர்கள் காயப்படுவார்கள் என்பதை நிச்சயமாக சொல்லமுடியாது.

ஆனால் மற்றவர்களுக்கு கேடு நினைப்பவன் தன்னுடைய வேதனைக்கான விதைகளை விதைக்கிறான். மற்றவர்கள் துன்பப்பட வேண்டும் என எண்ணுபவன் தனக்குத்தானே துன்பத்தை உருவாக்கிக் கொள்கிறான். தெரிந்தோ தெரியாமலோ மற்றவர்களுக்கு என்ன நிகழ வேண்டுமென்று நாம் விரும்புகிறோமோ அதுவே நமக்கும் நிகழும்.

ஆகவே, நாம் மற்றவர்களுக்காக பிரார்த்தனை செய்வது என்று பேசும்போது அதில் பல அர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. முதல் விஷயம்: மற்றவர்களுடைய சாந்திக்காக பிரார்த்தனை செய்யும் ஒருவர் மற்றவர்களுக்கு எந்த இடையூறையும் செய்ய முடியாது. அப்படி அவர் செய்தால், அவர் ஒரு நடிப்பவராக போலித்தனமானவராக இருப்பார். ஏனெனில் அவர் மற்றவர்களின் அமைதிக்காக பிரார்த்தனை செய்துவிட்டு அதே சமயத்தில் மற்றவர்களை தொந்தரவும் செய்கிறார். இந்த மனிதன் நேர்மையற்றவன். ஆகவே மற்றவர்களின் அமைதிக்காக பிரார்த்தனை செய்யும் ஒருவர் மெதுமெதுவாக மற்றவர்களை தொந்தரவு செய்வதையும் நிறுத்திவிடுவார். மற்றவர்களை காயப்படுத்தும் எண்ணமும் அவனை விட்டு மெதுமெதுவாக போய்விடும்.

நினைவில் கொள், மற்றவர்கள் துன்பப்படுவதை பார்க்கும் ஆவல் நமக்கு எல்லோருக்கும் இருக்கிறது. மேலும் மற்றவர்கள் சந்தோஷமாக இருந்து பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவலும் நமக்கு இல்லை. நமது பக்கத்து வீட்டுக்காரன் பெரிய வீட்டை கட்டினான் என்றால் நாம் சென்று 'மிகவும் அழகான வீடு! அருமையாக இருக்கிறது!' என்று சொல்கிறோம். ஆனால் உனக்குள் என்ன நிகழ்கிறது என்று நீ பார்த்தால், அங்கே 'இந்த வீடு இடிந்து விழ வேண்டும்' என்று இருக்கும். 'கடவுளே இந்த வீடு இடிந்து விழுந்து விடவேண்டும். இது போன்ற வீடு கிடைக்க இந்த சனியனுக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது?' என்று தோன்றும். இதுதான் உனக்குள் இருக்கும்.

மற்றவர்களுடைய கஷ்டத்தை கண்டால் ஒரு விதமான திருப்தியும், மற்றவர்களுடைய சந்தோஷத்தைக் கண்டால் ஒருவிதமான எரிச்சலும் வரும். தெரிந்தோ தெரியாமலோ மற்றவர்கள் சிரமப்பட நாம் விரும்புகிறோம்.

ஒரு மனிதன் இறக்கும் நிலையில் இருந்தான். தன்னுடைய மகன்களை அழைத்து, நான் இறக்கப்போகிறேன். என்னுடைய கடைசி ஆசையை பூர்த்தி செய்வீர்களா என்று கேட்டான். மூத்தவர்கள் அனைவருக்கும் இவனைப் பற்றி தெரியும். ஆதலால் மௌனமாக இருந்தனர். ஆனால் இளையவன் மட்டும் தந்தையிடம், 'என்ன வேண்டும், சொல்லுங்கள். நான் செய்கிறேன்' என்றான்.

அவன் தன்னுடைய மகனை அருகே அழைத்து, 'என்னுடைய மூத்த மகன்கள் யாவரும் தகுதியில்லாதவர்கள். பார், இறக்கப் போகும் நிலையில் உள்ள தந்தையின் ஆசையை நிறைவேற்றக் கூட தயங்குகின்றனர். நீதான் சிறப்பானவன். அருகே வா. உன் காதில் சொல்கிறேன்'. என்றழைத்து, 'நான் இறந்தவுடன் என்னுடைய உடலை துண்டுகளாக வெட்டி பக்கத்து வீட்டில் வீசிவிட்டு போலீஸில் போய் புகார் கொடுத்துவிடு'. என்றான்.

மகன், 'ஏன் அப்படி செய்ய வேண்டும்?' என்று கேட்டான்.

அதற்கு அவன், 'மகனே உனக்குத் தெரியாது. பக்கத்து வீட்டுக்காரன் துன்பப்படுவதை பார்த்து நான் எப்போதும் மகிழ்ச்சி அடைந்திருக்கிறேன். என்னுடைய ஆன்மா சொர்க்கத்திற்கு செல்லும்போது, என்னுடைய பக்கத்துவீட்டுக்காரன் கோர்ட்டில் நிற்பதைப் பார்த்தால் எனக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். என்னுடைய கடைசி கணங்களில் எனக்கு இந்த சந்தோஷத்தைக் கொடு. உன்னுடைய தந்தைக்காக இந்த ஏற்பாடுகளை செய்து கொடு' என்றான்.

ஹின்ரிச் ஹெய்னீ எனப்படும் ஜெர்மன் கவிஞர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஒருநாள் இரவில் ஒரு கனவு கண்டதாக எழுதுகிறார். அந்தக் கனவில் கடவுள் அவர் எதிரே வந்து நின்று,

நான் உன்னுடைய கவிதைகளால் மிகவும் மகிழ்ச்சி யடைந்தேன். நீ வரம் கேட்கலாம். உன்னுடைய ஆசைகள் யாவும் பூர்த்தி செய்யப்படும். நீ எதை வேண்டுமானாலும் கேள். நான் உனக்கு தருகிறேன். நீ விரும்பும் அனைத்து சந்தோஷங்களையும் நான் உனக்குத் தருகிறேன் என்று சொல்கிறார்.

ஹின்ரிச் ஹெய்னீ, 'அது ஒரு வினோதமான கனவு ஏனெனில் கடவுள் அப்படிக் கேட்டவுடன் எனக்கு சந்தோஷம் தரக்கூடியதை மட்டுமே கேட்டு பலனில்லை என்று தோன்றியது. நான் கடவுளிடம் எனக்கு சந்தோஷம் தருவது என்பதை மறந்துவிடுங்கள். என்னுடைய பக்கத்துவீட்டுக் காரர்கள் எதனாலெல்லாம் கஷ்டப்படுகிறார்களோ அதை யெல்லாம் எனக்கு வரமாக மாற்றிக் கொடுங்கள் என்று கேட்டேன்'. என்று எழுதுகிறார்.

அவர், 'விழித்துக்கொண்டவுடன், நான் என்னுடைய கனவில் என்ன கேட்டேன் என்பதை எண்ணி மிகவும் அதிர்ச்சி அடைந்தேன்'. என்கிறார்.

ஆனால் உண்மை சில நேரங்களில் நம்முடைய கனவில் வெளிவந்துவிடுகிறது. மக்கள் விழித்துக் கொண்டிருக்கும் போது பொய் சொல்கிறார்கள். பகல் நேரத்தில் தந்தையின் காலில் விழும் மகன் இரவு கனவில் அவருடன் சண்டையிடுகிறான்.. பக்கத்துவீட்டுக்காரரின் மனைவியுடன் கனவில் ஓடிப் போகும் ஒருவன் பகலில் 'எல்லா பெண்களும் என்னுடைய தாயைப் போன்றவர்கள், சகோதரியைப் போன்றவர்கள்' என்கிறான். நம்முள் இருக்கும் உண்மையான மனிதன் கனவில் வெளிவருகிறான். நாம் எல்லோரும் மற்றவர்களின் துயரத்தைக் காண்பதில் சந்தோஷம் கொள்கிறோம்.

அதனால், மற்றவர்களுடைய அமைதிக்காகவும் சாந்திக்காகவும் பிரார்த்தனை செய்யும் போது அடுத்தவர்கள் சாந்தியையும் அமைதியையும் பெறுவார்கள் என்பது உறுதி

கிடையாது. ஆனால் நாம் உயர்கிறோம். மற்றவர்களுக்கு ச மந்தோஷம் தர விரும்பும் ஒருவர் அவர்களுக்கு துன்பம் தருவதை நிறுத்திவிடுவார். மற்றவர்களுக்காக நல்லது நினைக்கும் ஒருவர் தன்னுடைய சொந்த வாழ்வில் ஒரு மாற்றத்தைக் கொண்டு வருகிறார். மற்றவர்களின் சந்தோஷத்தில் மகிழ்ச்சி காணும் மனதை விட பெரிய புரட்சி வேறு எதுவும் கிடையாது. மற்றவர்கள் துன்பப்படும் போது நாமும் கூட சேர்ந்து துன்பம் கொள்வது மிகவும் எளிது. ஆனால் மற்றவர்களின் சந்தோஷத்தில் சந்தோஷம் காண்பது கடினமானது. மற்றவர்களின் கஷ்டத்தில் கூட சேர்ந்து வருத்தப்படுவது ஒன்றும் சிரமமான விஷயமல்ல, ஏனெனில் உனக்கு அதிலிருந்து ஒருவகையான இன்பம் கிடைக்கிறது, நீ அதில் ஒருவகையான மகிழ்வை அடைகிறாய்.

வெறுமனே கவனி. யாராவது இறந்துபோய் விட்டால் வருத்தம் தெரிவிப்பதற்காக கூடும் மக்களை பார், அவர்களது முகங்களை கவனி, அவர்கள் என்ன பேசுகிறார்கள் என்று கேள். அவர்கள் துன்பத்தைப் பற்றி பேசுவார்கள், கண்களில் கண்ணீர் கூட வரும், ஆனால் அவர்களது மனப்பான்மையை கவனித்தால், அவர்கள் அதிலிருந்து மகிழ்ச்சி அடைவதை நீ காண்பாய். மேலும் யாருடைய தந்தையாவது இறந்துவிட்டார் என்று துக்கம் கேட்க அவர்கள் வீட்டிற்கு நீ செல்லும்போது, அவர்கள், 'நீங்கள் என்ன பேசுகிறீர்கள்?, இதில் என்ன இருக்கிறது? சாவு எல்லோருக்கும் வருவதுதானே!' என்று பேசிக் கொண்டிருந்தால் நீ மிகுந்த மனவருத்தத்துடன் வீடு திரும்புவாய்.

நான் ஒரு குடும்பத்துடன் தங்கியிருந்தேன். அந்தப் பெண்மணி எப்போதும் தொடர்ந்து எங்கே சாவு விழுந்தாலும் அங்கே சென்று அந்த வீட்டில் போய் துக்கம் கேட்டுவிட்டு வருவார்கள். நான் அவளிடம், 'உண்மையைச் சொல்லுங்கள். நீங்கள் துக்கம் கேட்க போகும்போது உங்களுடைய துக்கத்தை அந்த வீட்டினர் சரியான வகையில் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்றால் உங்களுக்கு எப்படி இருக்கும்?' என்று கேட்டேன்.

அவள், 'நான் வருத்தமடைவேன். நான் அவர்களுக்காக மிகவும் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டு சென்று துக்கம் கேட்கும் போது அவர்கள் அதைச் சரியாக புரிந்து கொள்ள வில்லையே என்று எனக்கு வேதனையாக இருக்கும்' என்றாள்.

மற்றவர்களின் கஷ்டத்தைக் கண்டு நீ துக்கம் கொண்டு அதை காண்பிக்கும் போது உனக்குள் அது மகிழ்வை கொடுக்கிறதா என்பதை பார்க்க முயற்சி செய்.

இரண்டு பேர் தெருவில் சண்டை போடும்போது கூட்டம் கூடுகிறது. காலேஜுக்கு, ஆபீஸுக்கு, கோர்ட்டுக்கு, கடைக்கு என்று போகும் மக்கள்கூட்டம் நின்று பார்க்க ஆரம்பிக்கிறது. அவர்கள் தங்களது ஆயிரத்தோரு வேலைகளை விட்டுவிட்டு அங்கே நின்று வேடிக்கை பார்க்க ஆரம்பிக்கின்றனர். இரண்டு பேர் சண்டை போடுகிறார்கள், நீ வேடிக்கை பார்க்கிறாய். நீ என்ன பார்க்கிறாய்? நண்பர்களே, சண்டையிடாதீர்கள் என்று கூறுபவர்கள் கூட இருப்பார்கள். ஆனால் அவர்களது மனதிலும் கூட, இந்த சண்டை முடியக்கூடாது, தொடர வேண்டும். இல்லாவிடில் இந்த சந்தோஷம் போய்விடும் என்ற எண்ணம் இருக்கும். நீ ஒரு சண்டையை வேடிக்கை பார்க்க நின்றால், அந்தச் சண்டை சீக்கிரமாகவே முடிந்து போனால் உனக்கு பொசுக்கென்று போய்விடும். எதுவும் நடக்க வில்லையே என்றிருக்கும். நமது மனங்களில்... இந்த விஷயங்கள் யாவும் வெளியில் தெரியும் வண்ணம் இருக்காது, ஆனால் நமது மனங்கள் அப்படித்தான் இருக்கின்றன.

முதலாம் உலகப்போரில் கிட்டத்தட்ட மூன்றரை கோடி பேர் கொல்லப்பட்டனர். அந்த போர் நடந்து கொண்டிருக்கும் போது ஒரு வினோதமான விஷயம் நடந்தது. போர் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த சமயத்தில் மனநிலை பிறழ்வு விகிதம் குறைந்தது, நோய்கள் குறைந்தன, கொலைகள் குறைந்தன, பைத்தியம் பிடிப்பது குறைந்தது, திருட்டு குறைந்தது, தற்கொலைகள் விகிதம் குறைந்தது. மனோதத்துவ டாக்டர்கள் ஆச்சரியப் பட்டனர். இந்த விஷயங்கள் குறைவதற்கும் போருக்கும் என்ன

சம்பந்தம் என்று கவனித்தனர். அந்த இரண்டு விஷயங்களுக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று அவர்களால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. போர் நடந்து கொண்டே இருக்கும். ஆனால் யாராவது கொலை செய்ய விரும்பினால் அவர்கள் செய்யலாம், யாராவது தற்கொலை செய்து கொள்ள விரும்பினால் செய்து கொள்ளலாம். ஆனால் இந்த குற்றங்கள் குறைந்தன.

இரண்டாம் உலகப் போரின் போது குற்றங்களின் எண்ணிக்கை மேலும் குறைந்தது. ஏழரை கோடி பேர் கொல்லப்பட்டனர். குற்றங்கள் மிகவும் குறைந்து போயின. மனோதத்துவவியலாளர்களால் புரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை. போரின் போது மட்டும் ஏன் இப்படி நடக்கிறது என்று கணிக்க முடியவில்லை. மெதுமெதுவாக போரின் போது மக்கள் மகிழ்ச்சியாக இருப்பது தெரிந்தது. அவர்களுக்கு அதிலிருந்து சந்தோஷம் கிடைக்கிறது. பலர் போரில் கொல்லப்படுவதால் யாரும் தனிப்பட்ட வகையில் யாரையும் கொல்வதில்லை. போரில் இத்தனை பேர் இறப்பதால் அவனுக்கு திருப்தி கிடைத்துவிடுகிறது.

இத்தனை பெரிய அழிவு நடந்து கொண்டிருக்கும் போது, சிறிய கெடுதலை ஏன் செய்ய வேண்டும்? அந்தப் பெரிய அழிவில் பங்கு கொண்டு திருப்தி அடைகிறார்கள். இந்த முழு சமுதாயமும் பைத்தியம் பிடித்து அலையும் பொழுது, தனிப்பட்ட மனநிலை பிறழ்வுகளில் எந்த அக்கறையும் இல்லை. அப்போது அங்கே யாருக்கும் பைத்தியம் பிடிக்காது. எல்லோரும் பைத்தியமாக அலையும் பொழுது பின் எல்லாமும் சரிதான்.

இந்தியா-சீனா சண்டையின் போது, பாகிஸ்தான்-இந்தியா போரின் போது மக்களின் முகங்கள் முற்றிலும் வித்தியாசமாக இருப்பதை நீ கவனித்திருக்கலாம். அவர்களின் முகங்கள் பிரகாசிக்கும், இந்தியாவில் அப்படி மக்கள் இருப்பது அரிது. மக்கள் காலையில் நேரத்திலேயே எழுந்துவிடுவார்கள். அதிகாலை எழுந்து போரில் என்ன நடந்தது என்று தெரிந்து கொள்ள ரேடியோ கேட்பது, பத்திரிக்கை படிப்பது என

பரபரப்பாக இருப்பார்கள். காலை ஏழு மணிக்கு முன் எழாதவன் கூட ஐந்து மணிக்கு எழுந்து சமீபத்திய செய்தி என்ன என்று கேட்பான். எல்லா இடத்திலும் பரபரப்பும், துடிப்பும் மகிழ்வும் ஒவ்வொருவரிடமும் தெரியும்.

போர் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் போது, மக்கள் காலை செய்யப்பட்டு, வெட்டப்பட்டு, கட்டிடங்கள் தீ வைத்து கொளுத்தப்பட்டு, வெடி வைத்து தகர்க்கப்பட்டு, என எல்லா இடங்களில் பேரழிவு நடக்கும்போது மக்களுக்கு அதிலிருந்து இன்பம் பிறக்கிறது. நம்முள் இருக்கும் கொடுங்கோலன் மகிழ்வு பெறுகிறான். மற்றவர்களை வதை படுத்தி இன்பம் காணும் மனம் மிகவும் திருப்தி அடைகிறது. உள்ளே அவனுக்கு மிகவும் மகிழ்வாக இருந்தாலும் வெளியே அவன் வேறுவிதமாக நடந்து கொள்வான். அவன் நாடு, மதம் என எல்லா விதமான மடத்தனங்களை பற்றியும் பேசுவான். இந்த பேச்சுக்கள் அனைத்தும் அபத்தமானவை. அவனுக்குள்ளே அவன் கொள்வது முற்றிலும் வித்தியாசமானது. அவன் மற்றவர்களை வதைக்க விரும்புகிறான். மற்றவர்களை வதைப்பதில் நாம் மகிழ்ச்சி பெறுகிறோம்.

ஆகவே மற்றவர்களின் நலனுக்காக பிரார்த்தனை செய்வது என்பது அவர்களுக்கு நலனை கொடுக்காமல் போகலாம். அது முக்கியமல்ல. முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால் அது போன்ற பிரார்த்தனையை சொல்வதன் மூலம், அது போன்ற மனநிலையை வளர்த்துக் கொள்வதன் மூலம் நீ நிலைமாற்ற மடைகிறாய். நம்முள் உள்ள வதைக்கும் மனம் மறைந்து போகிறது. அது போன்ற வகையில் பார்த்தால், மற்றவர் களுக்காக பிரார்த்தனை செய்வது உன்னை மேம்படுத்தும். அது மதிப்பிற்குரியது.

மற்றொருவர் கேட்டிருக்கிறார்,

ஓஷோ,

இந்திய இளைஞர்களின் முகங்களில் எந்த விதமான ஒளியோ, பிரகாசமோ, வசீகரமோ இருப்பதில்லை.

அதன் காரணம் அவர்கள் பிரம்மச்சரியத்தை கடைபிடிப்பதில்லை என்பதே. தயவுசெய்து பிரம்மச்சரியத்தின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி விளக்கமாக கூறுங்கள்.

நான் சில விஷயங்களை கூற விரும்புகிறேன். முதல் விஷயம் அமெரிக்க இளைஞர்களின் கண்களில் அதிக பிரகாசம் இருக்கிறது, அப்படியென்றால் அவர்கள் உன்னை விட அதிக பிரம்மச்சரியத்தை கடைபிடிக்கிறார்கள் என்று அர்த்தமா? ஆங்கிலேய இளைஞர்களின் கண்களில் அதிக வீரியம் தெரிகிறது, ரஷ்ய இளைஞர்களின் கண்களில் உலகில் வேறு எங்கும் காணக் கிடைக்காத அளவு வாழ்வுணர்ச்சி பொங்குகிறது அப்படியானால் அவர்கள் பிரம்மச்சரியத்தை தீவிரமாக கடைபிடிக்கிறார்கள் என்று பொருளா?

முதல் விஷயம் இது பிரம்மச்சரியத்தை பற்றிய கேள்வியல்ல. அதிகமான அளவு பிரம்மச்சரியத்தை போதித்த இந்த நாட்டில் தான் அதனால் அதிகமான அளவு மோசமான விளைவுகள் நடந்தன என்பது சுவாரசியமான விஷயம். அது பயன் தரவில்லை, பதிலாக அது கேடு விளைவித்துள்ளது.

பிரம்மச்சரியத்தை கடைபிடிப்பதால் இழக்கும் சக்தி அளவிடமுடியாதது என்பதுதான் உண்மை. இந்த நாட்டில் ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாக நாம் தவறான விஷயங்களை, விஞ்ஞானரீதியில்லாத விஷயங்களை, இயல்பற்ற விஷயங்களை போதித்து வந்திருக்கிறோம். மேலும் நாம் அவற்றைச் சார்ந்து இருக்கிறோம். மக்களுக்கு சாப்பிட உணவில்லை, அல்லது சரியான உணவில்லை, அல்லது அவர்கள் சாப்பிடும் உணவில் போதுமான சத்துகள் இல்லை. ஆனால் பிரம்மச்சரியத்தை கடைபிடிக்காத காரணத்தால் அவர்கள் முகங்களில் ஒளி இல்லை, வாழ்வுணர்ச்சி இல்லை என்று கூறுகிறார்கள். மக்கள் பட்டினியால் செத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், இந்த நாடு முழுவதும் பட்டினியால் வாடுகிறது. எங்கிருந்து அவர்களுக்கு வாழ்வுணர்ச்சி வரும்? எங்கிருந்து அவர்களுக்கு பிரகாசம்

கிடைக்கும்? நீ உண்மையான விஷயங்களை பார்க்க தயாராக இல்லை.

இந்த நாட்டில் உள்ள வினோதமான நிலைமை இதுதான். துறவிகள் எனப்படுபவர்கள் அவர்களுடன் யாரும் போட்டியிட முடியாத அளவு நேர்மையற்ற, போலித்தனமான விஷயங்களை கூறுகிறார்கள். உண்மையான விஷயம் நாடு முழுவதும் பட்டினியால் வாடுகிறது. அவர்களது நரம்புகளில் போதுமான ரத்தம் இல்லை, போதுமான அளவு சாப்பிட உணவு இல்லை, குடிக்க போதுமான அளவு பால் இல்லை, சுத்தமான தண்ணீர் இல்லை, எதுவுமே இல்லை. மக்கள் என்ன செய்வார்கள்? ஆனால் இந்த பிரம்மச்சரியத்தை போதிக்கும் தந்திரமான மக்கள் 'பிரம்மச்சரியத்தைக் கடைபிடி!' என்று கூறி 'பிரம்மச்சரியத்தை கடைபிடிக்காததால்தான் வாழ்வுணர்ச்சி உன்னிடத்தில் இல்லை' என்கிறார்கள்.

விரதம் இருப்பது உணவை உண்டாக்கித் தராது, பால் தராது, சாப்பாடு கொடுக்காது. உன்னுடைய உடல் சக்தியிழந்து போகும் போது உன்னால் பிரம்மச்சரியத்தை கடைபிடிக்க முடியாது என்பது உனக்கு தெரியவந்தால் நீ ஆச்சரியப்படுவாய். உடல் வலுவுடன் இல்லாதபோது இன்னும் அதிக காமஉணர்வு கொள்ளும். ஆரோக்கியமான உடல் குறைவான அளவே காமஉணர்வு கொண்டிருக்கும். ஆதலால்தான் ஏழை மக்கள் அதிக குழந்தைகளை பெற்றுக் கொள்கிறார்கள். பணக்காரன் குறைவான அளவே குழந்தைகளை பெறுகிறான். பல நேரங்களில் பணக்காரன் தத்து எடுத்துக் கொள்வதும் ஏழை குழந்தைபட்டாளங்களையே பெற்றிருப்பதும் நடக்கிறது. இதன் பின்னால் உள்ள காரணம் என்ன என்று உனக்குத் தெரியுமா?

ஒரு நாடு பணத்தில் வளமடைய வளமடைய அதன் ஜனத்தொகை குறைகிறது. உதாரணமாக பிரான்சில் இது நிகழ்ந்துள்ளது. மக்கள் வசதியாக வாழ்கிறார்கள். வசதியாக வாழும் மக்கள் பெரிதும் காமஉணர்ச்சி கொள்வதில்லை.

சிரமப்படும் மக்கள் அதிகமான அளவு காமத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள். ஏன்? வசதியில்லாத மனிதனுக்கு கலவி ஒன்றுதான் சந்தோஷமான விஷயமாக மிஞ்சியிருக்கிறது. இது ஒன்றுதான் ஏழைக்கு பொழுதுபோக்காக இருக்கிறது.

ஒரு பணக்காரன் வீணை வாசிக்கலாம், இசை கேட்கலாம், நீச்சல் அடிக்கலாம், காடுகளுக்கு உலா செல்லலாம், மலைகளில் இருக்கும் விடுதிகளுக்குச் சுற்றுலா போகலாம், புத்தகங்கள் வாங்கி படிக்கலாம். ஒரு ஏழைக்கு சுற்றுலாவோ, படிப்போ, நீச்சலோ, இசையோ, வீணை வாசிப்பதோ எதுவும் கிடையாது. ஏழைக்கு திறந்திருக்கும் ஒரே ஒரு வாயில் கலவிதான். அதுதான் அவனது சுற்றுலாதலம், அவனது வீணை, அவனது சந்தோஷம். சக்தி அனைத்தும் வற்றி, சோர்ந்து, வாடி வீடு திரும்பும் அவனுக்கு இருக்கும் ஒரே ஒரு தளர்வு கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்பு கலவிதான். அவனுக்கு வேறு எதுவும் வாய்ப்பு இல்லை. அவன் குழந்தைகளை பெற்றுத் தள்ளுகிறான். நினைவில் கொள். ஒரு ஆரோக்கியமற்ற உடல் முற்றிலும் பதட்டத்திலும் முறுக்கேறியும் இருக்கும். உள்ளே உடல் முறுக்கேற முறுக்கேற அந்த பதட்டம் தீர அது காமஉணர்வு வழியாக தளர்வு கொள்கிறது.

காமம் என்பது ஒரு கிளர்ச்சியுற்ற உடல் தன்னை வெளிப்படுத்தும் வழியாகும். உடல் தூண்டப்பட்டு சூடாகும்போது, அது சக்தியை வெளியே வீசுகிறது. பின்புதான் அது அமைதியாக தளர்வாக இருக்கமுடியும். ஆரோக்கியமான, தளர்வான, ஆனந்தமான அமைதியான உடலுக்கு காமம் அதிகமாக தேவைப்படாது.

ஒரு ஏழ்மையான சமுதாயம் ஒருபோதும் காமத்திலிருந்து விடுதலை பெற முடியாது. ஆனால் இந்த துறவிகளும் புனிதர்களும் பிரம்மச்சரியத்தை கடைபிடிக்காததால் தான் எல்லாமும் தவறாக போகிறது என்று போதிக்கிறார்கள். இதில் பிரம்மச்சரியம் என்பதே கிடையாது.

நீ கவனிக்க வேண்டிய இரண்டாவது விஷயம் என்ன வென்றால் உண்ணாநோன்பு என்பது கட்டாயமாக்கப்படும்

போது அது உதவுவது குறைவாகவும் கெடுதல் செய்வது அதிகமாகவும் ஆகிறது. அது அடக்குதலை ஆதரிக்கும்போது..... இந்தியாவில் பிரம்மச்சரியத்தை போதிப்பதில் என்ன பொருள் இருக்கிறது? இந்தியாவில் பிரம்மச்சரியத்தை கடைபிடிப்பது என்றால் ஆணையும் பெண்ணையும் தனித்தனியாக தொலைவில் பிரித்து வைப்பது என்றுதான் பொருள். அப்படி அவர்களை பிரித்து வைத்தால் அவர்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவரை பற்றி மட்டுமே நினைத்துக் கொண்டிருப்பர். அவர்களது நினைப்பு மற்றவரை பற்றி மட்டுமே சுற்றிக் கொண்டிருந்தால் அப்போது அதீத காமஉணர்வு உண்டாகும். அப்படி அவர்கள் காமஉணர்வு கொள்ள கொள்ள பிரம்மச்சரியம் கடைபிடிப்பது என்பது சாத்தியமற்றதாகும்.

எனக்கு ஒரு டாக்டர் நண்பன் டெல்லியில் இருந்தான். அவன் ஒரு மெடிக்கல் மாநாட்டில் கலந்துகொள்ள இங்கிலாந்து சென்றிருந்தான். ஐந்நாறு டாக்டர்கள் அந்த மாநாட்டில் கலந்து கொள்ள அந்த ஹைட பார்க்குக்கு வந்திருந்தனர். உணவு, குடி, சந்திப்பு என யாவும் அங்கே ஏற்பாடு செய்யப்படிருந்தது. அங்கே சென்றிருந்த என்னுடைய நண்பன் ஒரு சர்தார்ஜி. அவன் பஞ்சாபிலிருந்து சென்றிருந்தான்.

அங்கே அந்த ஐந்நாறு டாக்டர்கள் கூடி, சந்தித்து, சாப்பிட்டு, குடித்து, வம்பு பேசி கொண்டிருந்த இடத்தில் ஒரு தம்பதியினர் கட்டிப்பிடித்து முத்தமிட்டு கொண்டு என வேறொரு உலகத்தில் இருந்தனர். என்னுடைய நண்பனுக்கு அது மிகவும் தவறாக பட்டது. அவன் யாரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தாலும் அவனது கண்கள் அந்த தம்பதிகள் மீதுதான் இருந்தது. மேலும் அவன், 'இந்த மக்களை போலீஸ் கைது செய்யாதா? என்ன ஒரு மரியாதையற்ற செயல்? என்னுடைய தேசத்தில் ஒருபோதும் இப்படி நடக்காது. இங்கே என்ன நடக்கிறது! என்ன வகையான கலாசாரம் இது? என்ன ஒரு காட்டுமிராண்டித்தனமான நடவடிக்கை இது' என்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் திரும்ப திரும்ப அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனால் வேறு எங்கும் பார்க்க முடியவில்லை. அவனது கவனம் முழுக்க முழுக்க அங்கேயேதான் இருந்தது.

ஒரு ஆஸ்திரேலிய டாக்டர் அவனது தோளில் கை வைத்து அவனிடம், 'சார், திரும்ப திரும்ப அவர்களையே பார்க்காதீர்கள். இல்லாவிடில் போலீஸ் உங்களைக் கைது செய்துவிடும்' என்றார்.

அவன், 'நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டான்.

அவர், 'இது அவர்கள் இருவருக்குள் நடக்கும் விஷயம். வேறு யாருக்கும் இதில் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை. நீங்கள் அவர்களே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். இது உங்களது நோய்பிடித்த மனதை காட்டுகிறது. ஏன் நீங்கள் அவர்களையே திரும்ப திரும்ப பார்க்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டார்.

என்னுடைய டாக்டர் நண்பன் அவரிடம். 'ஆனால் இது தவறான நடவடிக்கை. ஐந்நூறு மக்கள் இருக்கும் இடத்தில் இருவர் மட்டும் நெருக்கமாக அமர்ந்திருக்கிறார்கள். இது மரியாதையற்ற செயல்!' என்றான்.

ஆனால் அவர், 'இந்த ஐந்நூறு பேரில் உங்களைத் தவிர வேறு யார் அவர்களை கவனிக்கிறார்கள்? யார் அவர்களைப் பற்றி கவலைப்படுகிறார்கள்? அந்த இரண்டு பேருக்கும் இங்கே படித்த ஐநூறு டாக்டர்கள் கூடி இருக்கிறார்கள் என்பது தெரியுமே. அவர்கள் தாங்கள் இப்படி இருப்பதால் வந்திருப்பவர்கள் யாரும் அவர்களிடம் முரட்டுத்தனமாக நடந்து கொள்ளப் போவதில்லை என்பது அவர்களுக்கு தெரியும். எனவே அவர்கள் அமைதியாக அமர்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் தனியாக அமர்ந்திருப்பதோ இங்கே ஐந்நூறு பேர் கூடி இருக்கும் இடத்தில் அமர்ந்திருப்பதோ அவர்களிடம் எந்த விதமான வித்தியாசத்தையும் ஏற்படுத்தப்போவதில்லை. ஆனால் நீங்கள் ஏன் எரிச்சலடைகிறீர்கள்?' என்று கேட்டார்.

என் நண்பன் திரும்பி வந்தபின் என்னிடம், 'நான் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டேன். நான் எனக்குள் பார்த்தபோது, என்னுடைய

அடக்கி வைக்கப்பட்ட உணர்வுதான் எதிரொலித்தது என்பதை நான் கண்டு கொண்டேன். இல்லாவிடில் அது என்னுடைய பிரச்சனையே அல்ல' என்றான்.

பெண்கள் ஆண்களிடம் இருந்து பிரித்து வைக்கப்படும் ஒரு நாட்டில் இந்த பிரச்சனை வந்தே தீரும். மக்கள் போர்னோ கிராபி புத்தகங்களைப் படிப்பார்கள், அதையும் கீதை போன்ற புனிதமான புத்தகங்களின் உள்ளே வைத்து படிப்பார்கள். கீதையின் உள்ளே அந்த கேவலமான புத்தகம் இருக்கும், அட்டை மட்டும் கீதை என்றிருக்கும். ஆணையும், பெண்ணையும் பிரித்துவைத்து அடக்கி வைத்தலை போதித்தால் அங்கே பிரச்சனை வருவதை தவிர்க்கவே முடியாது.

முந்தாநாள் நான் செய்தித்தாள் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அதில் இரண்டு கோடி மக்கள்தொகை கொண்ட சிட்னி நகரில் ஒரு ஐரோப்பிய நடிகை நிர்வாணமாக நடிக்கும் ஒரு நாடகத்தை நடத்தினாள். அவள் அதற்கு மிகப் பெரும் கூட்டம் வரும் என்று எதிர்பார்த்தாள். ஆனால் இரண்டு கோடிபேர் மக்கள்தொகையில் இரண்டு பேர் மட்டுமே அந்த நாடகத்தை காண வந்திருந்தனர். இரண்டு பேர் மட்டுமே அந்த நடிகையின் நிர்வாணத்தை காண வந்திருந்தனர். அது குளிர்காலம். எனவே நிர்வாணமாக நின்றதால் அவளுக்கு ஜலதோஷம் வேறு பிடித்துக் கொண்டது. அவள் மிகவும் ஆத்திரமடைந்தாள். 'என்ன வகையான நகரமக்கள் இவர்கள்!' என்று திட்டிதீர்த்தாள்.

இந்தியாவில், இந்த உதய்பூரில், நீ ஒரு நிர்வாணமான நடிகையின் நாடகம் நடத்தினால் எத்தனை பேர் வருவார்கள்? இரண்டு பேரா? ஒவ்வொருவரும் அதைப் பார்க்க வருவார்கள். ஆம். ஆனால் ஒரு வித்தியாசம், துணிச்சலான மக்கள் வாசல் கதவு வழியாக வருவார்கள். துறவிகள், புனிதர்கள் எனப்படும் மக்கள், அரசியல்வாதிகள் பின்வாசல் வழியாக வருவார்கள். ஆனால் எல்லோரும் வருவார்கள். யாரும் அந்த நாடகத்தை தவற விடமாட்டார்கள்.

சிலபேர் 'யாரெல்லாம் இந்த நாடகத்தை பார்க்க வருகிறார்கள் என்பதை பார்க்கப் போகிறேன்' என்று சொல்லிக் கொண்டு வருவார்கள். அதுவும் நடக்கும். அவன் யாரெல்லாம் இந்த நாடகத்தை பார்க்க விருப்பப்பட்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்று கவனிப்பான். அதுவும் நடக்கும்.

இந்த தேசத்தில் என்ன மாதிரியான குழப்பம் நடந்திருக்கிறது என்று பார்! இந்த சீர்கேடு இங்கே நடக்க காரணமே பிரம்மச்சரியத்தை வலுகட்டாயமாக மக்களின் மீது போதிப்பதுதான். அது இயல்பாக நிகழ்வது அல்ல. இயல்பாகவே உள்ளிருந்து பிரம்மச்சரியம் மலர்வது முற்றிலும் வேறுவிஷயம். அப்படி உள்ளிருந்து பிரம்மச்சரியம் மலர வேண்டுமானால் அங்கே முழுமையாக செக்ஸ் பற்றிய கல்வியை கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும். பிரம்மச்சரியத்தை போதிக்கக்கூடாது. புனிதமான செக்ஸ் என்பதைப் பற்றி ஒவ்வொரு பையனுக்கும் பெண்குழந்தைக்கும் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும். அப்போதுதான் செக்ஸ் என்றால் என்ன என்பது ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் தெரியும். பையன்களும் பெண்குழந்தைகளும் நெருக்கமாக பழக இடம் தரவேண்டும். அப்போதுதான் வேறுவகையான இனம் அவர்கள் என்று ஒருபால் மற்றொருபாலைப் பற்றி நினைப்பது இல்லாமல் போகும். அவர்கள் ஏதோ வேறு கிரகத்திலிருந்து வந்தவர்கள் என்பது போல பார்ப்பது மறையும்.

ஆயிரம் ஆண்கள் உட்கார்ந்திருக்கும் இடத்தில் ஒரு பெண் உள்ளே நுழைந்தால் போதும், ஆயிரம் ஆண்களும், பெண் உள்ளே வந்திருக்கிறாள் என்று தனிஉணர்வு பெறுகிறார்கள். இப்படி நடக்கக்கூடாது. பெண் தனியாக அமர்கிறாள், ஆண் தனியாக அமர்கிறான். இருவருக்கிடையில் இடைவெளி விட்டு அமர்கிறார்கள். என்னவகையான மடத்தனம் இது? தான் பெண்ணாக இருக்கிறோம், தான் ஆணாக இருக்கிறோம் என்ற உணர்வை ஏன் எப்போதும் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்? ஏன்? அங்கே அவ்வளவு பெரிய சுவர் இருக்கிறது. நாம் ஒருவரை யொருவர் நெருங்கி வரலாம், அணுக்கமாக உணரலாம்.

குழந்தைகள் சேர்ந்து விளையாடி, வளரலாம். அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பரிச்சயமானவர்களாக இருந்தால் இவ்வளவு மடத்தனம் இங்கே இருக்காது.

இன்றைய நிலை என்ன? ஒரு பெண் மார்கெட்டில் தனியாக நடந்து போய்வர முடியாது. ஒரு பெண் காலேஜ் போய்வர முடியாது. இடிப்பது இல்லாமல் கிண்டல் கேலி செய்பவர்கள் இல்லாமல் தள்ளுமுள்ளு இல்லாமல் ஒரு பெண் வெளியே போய்வருவது என்பது இயலாத காரியம். அவளுக்கு வழியில் ஏதோ ஒன்று, ஏதாவது நடந்துவிடுகிறது. ஏன்? இந்தத் துறவிகளின் மகன்களும் புனிதர்களின் மகன்களும் வித்தியாசமாக நடந்து கொள்கிறார்கள்.

ஆனால் இதற்குப் பின் காரணம் இருக்கிறது. அது அவர்களின் போதனைதான். நாம் தொடர்ந்து ஆணையும், பெண்ணையும் எதிரிகளாக்கிக் கொண்டே இருக்கிறோம். இந்த சீர்க்கேட்டிற்கு அதுதான் காரணம். நீ தடுக்கும் விஷயம் எப்போதும் ஈர்ப்பை தருவதாக இருக்கும். எதிர்ப்பு ஒரு அழைப்பே. நீ எதையாவது பேசக் கூடாது என்று தடுத்தால் அதுவே இன்னும் அதிகமாக குசுகுசுவென்று பேசப்படும். நீ எந்த விஷயத்தை தடுத்தாலும் அந்த விஷயத்தைப் பற்றிய ஈர்ப்பும் ஆவலும் மக்களின் மனதில் அதிகமாகும். அப்போது அந்த மனம் ஆரோக்கியமான ஒரு மனமாக இல்லாமல் வக்கிரமாகி விடுகிறது.

ஒரு முக்காடு போட்ட பெண்ணும், முக்காடு போடாத பெண்ணும் கடந்து போனால் அதிகமான ஆண்கள் முக்காடு போட்ட பெண்ணை நோக்கி திரும்புவதை நீ கட்டாயம் பார்த்திருக்கலாம். ஒரு முக்காடு போட்ட பெண் கடந்து போகும்போது, அந்த முக்காட்டின் பின்னே இருப்பதை பார்க்க எல்லோரும் விரும்புவர். முக்காடு போடாத பெண் திறந்த புத்தகம் போலிருக்கிறாள். அவளிடம் பார்க்க என்ன இருக்கிறது? அவ்வளவுதான், முடிந்தது. நாம் மறைக்க, மறைக்க சிரமங்கள் அதிகமாகும். சிரமங்கள் அதிகமாகும் அளவு

சிதைவுகள் பெருகும். சிதைவுகள் பெருகப் பெருக எல்லாமும் வக்கிரமாகும்.

பிரம்மச்சரியம் ஒரு அற்புதமான விஷயம். அதன் சக்தி அளவற்றது, அது தரும் ஆனந்தம் அளவிட முடியாதது. ஆனால் பிரம்மச்சரியம் என்பது மனதின் எல்லா நிலைகளையும் அறிந்த தெரிந்த கடந்தவர்கள் சென்றடைவது. சரியான ஞானத்தின் மூலம் அவர்கள் மனதிலிருந்து விடுதலை பெறுகிறார்கள்.

எதையும் புரிந்து கொள்ளாமல் வெறுமனே மனதை அடக்கி வைப்பதனால் பிரம்மச்சரியத்தை அடையமுடியாது. அடக்கி வைப்பதனால் உள்ளே அழுத்தம் சேர்ந்து கொண்டே போகும், அந்த அழுத்தம் பலவிதமான வக்கிரங்கள் வாயிலாக வெளிவரும். அழுத்தம் வெளிவந்தே தீரும். அதை தவிர்க்க வழியே இல்லை.

பிரம்மச்சரியம் அற்புதமானது. ஆனால் இந்த தேசத்தில் அதை பரிசோதனை செய்யப்பட்ட விதத்தால் இந்த நாட்டில் பிரம்மச்சரியம் இயலாத காரியம் என்பதாக்கிவிட்டது. பதிலாக இந்த நாடு முழுவதும் காமஉணர்வு அதிகம் கொண்டதாக்கி விட்டது. நம்மை விட அதிக காமஉணர்வு கொண்ட சமுதாயத்தை கண்டு பிடிப்பது மிகவும் கடினம். சாத்தியமே இல்லை. இருக்கவே முடியாது. ஆனால் நாம் அதே பிரம்மச்சரியம் என்ற பாட்டைத்தான் பாடிக் கொண்டிருக்கிறோம். மனம் யாவும் பரிதாபமானதாகி விட்டது.

நான் ஒரு சமயத்தில் காலேஜில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தேன். ஒருநாள் நான் பிரின்சிபாலின் அறையை கடந்துபோன போது அவர் ஒரு பையனை திட்டிக் கொண்டிருந்ததை பார்த்தேன். நான் உள்ளே சென்று அவரிடம், 'என்ன விஷயம்?' என்று கேட்டேன்.

பிரின்ஸ்பாலுக்கு நான் உள்ளே வந்ததில் மிகவும் மகிழ்ச்சி. அவர் என்னிடம், 'உட்காருங்கள். இவனுக்கு புரிய வையுங்கள்.

இவன் ஒரு பெண்ணுக்கு காதல் கடிதம் எழுதியிருக்கிறான்' என்றார். அந்தப் பையன், 'நான் ஒருபோதும் எந்தக் காதல் கடிதமும் எழுதவில்லை. வேறு யாரோ என் பெயரில் காதல் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்கள்' என்றான்.

பிரின்ஸ்பால், 'நீ பொய் சொல்கிறாய். நீதான் அந்த கடிதத்தை எழுதியிருக்கிறாய். உன்னைப் பற்றி ஏற்கனவே பல புகார்கள் எங்களுக்கு வந்துள்ளன. நீ பெண்களின் மீது கற்களை வீசியிருக்கிறாய். எங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும். நீ ஒவ்வொரு பெண்ணையும் உன்னுடைய தாயாகவும், சகோதரியாகவும்தான் பார்க்கவேண்டும்'. என்றார். அந்தப் பையன், 'நான் அப்படித்தான் சார் பார்க்கிறேன். நீங்கள் என்ன சார் பேசுகிறீர்கள்? நான் வேறுமாதிரி நினைப்பதில்லை. நான் ஒவ்வொரு பெண்ணையும் உன்னுடைய தாயாகவும், சகோதரியாகவும் தான் பார்க்கிறேன்' என்றான். அவன் மறுக்க மறுக்க பிரின்ஸ்பால் அவனைத் திட்டிக் கொண்டே இருந்தார்.

நான் பிரின்ஸ்பாலிடம், 'ஒரு நிமிடம் இருங்கள். நான் சில கேள்விகள் கேட்கலாமா?' என்று கேட்டேன். அவர், 'நிச்சயமாக' என்று சந்தோஷமாக கூறினார். அவர் நான் அந்தப் பையனை கேட்கப் போகிறேன் என்று நினைத்தார். நான் அவரிடம், 'நான் அந்தப் பையனை கேட்கப் போவதில்லை. நான் உங்களைத் தான் கேட்கப்போகிறேன். உங்களுக்கு என்ன வயதாகிறது - அவருக்கு ஐம்பத்தி இரண்டு வயது - உங்களுடைய நெஞ்சைத் தொட்டு செல்லுங்கள். ஒவ்வொரு பெண்ணையும் தாயாகவும், சகோதரியாகவும் பார்க்கும் நிலைக்கு நீங்கள் வந்துவிட்டீர்களா? நீங்கள் அந்த நிலைக்கு வந்துவிட்டீர்கள் என்றால் பின் அந்தப் பையனுக்கு அறிவுரை கூறும் தகுதி உங்களுக்கு இருக்கிறது. நீங்கள் இன்னும் அந்த மனநிலைக்கு வந்து சேரவில்லை என்றால் பின் அந்தப் பையனை சொல்ல உங்களுக்கு எந்த உரிமையும் கிடையாது'. என்றேன்.

உடனே பிரின்ஸ்பால் அந்தப் பையனிடம், 'நீ போகலாம்' என்றார். நான், 'அவன் போகப்போவதில்லை. அவன் முன்னால்தான் நாம் பேசப் போகிறோம்' என்றேன்.

நான் அந்தப் பையனிடம், 'உனக்கு என்ன பைத்தியமா பிடித்திருக்கிறது? நீ எல்லாப் பெண்களையும் தாயாகவும் சகோதரியாகவும் பார்க்கிறாய் என்றால் அது ஏதோ கவலைப்பட வேண்டிய விஷயம். உன்னுள் ஏதோ தவறாக இருக்கிறது, நீ ஆரோக்கியமாக இல்லை, நீ சரியாக இல்லை என்று பொருள். நீ காதல் கடிதம் எழுதியிருந்தால் நீ ஏதும் தவறு செய்துவிடவில்லை. இருபது - இருபத்தி நான்கு வயதில் உள்ள பையன்களும் பெண்களும் காதல் செய்வதை நிறுத்தி விட்டால், இந்த உலகம் நரகமாகிவிடும். நீ நேசிக்கவேண்டும். ஆனால் உன்னுடைய காதல்கடிதத்தில் நீ திட்டுகிற மாதிரி வார்த்தைகளை உபயோகித்திருக்கிறாய். அது மடத்தனம். காதல் கடிதத்தில் யாராவது கெட்ட வார்த்தைகளை எழுதுவார்களா? என்னிடம் வா, நான் உனக்கு காதல் கடிதம் எப்படி எழுதுவது என்று சொல்லித் தருகிறேன். இந்தக் காதல் கடிதம் தவறானது. ஆனால் காதல் கடிதம் எழுதுவது தவறானதல்ல. அது இயல்பானதுதான், இயற்கைதான்'. என்றேன்.

இப்படி இயற்கைக்கு முரணான விஷயங்களை திணிக்கும் போது - நீ எல்லா பெண்களையும் உன்னுடைய தாயாகவும், சகோதரியாகவும் கருத வேண்டும் - அது எதிர்வினையையே கொடுக்கும். அந்தப் பையன் எல்லா பெண்களையும் தாயாகவும், சகோதரியாகவும் பார்க்கிறேன் என்று மேம்போக்காக சொல்லிவிட்டான். ஆனால் அவனது இயல்பானது அவனை பெண்ணை காதலிக்கத்தான் சொல்லும். பின் அவன் வக்கிரம் பிடித்துப் போய் ஆசிட் வீசுவது, கற்களை எறிவது, கெட்ட வார்த்தைகளை எழுதுவது, ஆபாசமான வார்த்தைகளை பாத்ரூமில் எழுதுவது என எல்லாவற்றையும் செய்வான். அவன் இது போன்ற செயல்களைச் செய்தாக வேண்டும். எல்லாமும் நிகழும். இந்த சமுதாயம் இழிந்துபோய்விடும். இது பண்படாது.

அன்புக்கு அதற்கே உரிய தெய்வீகத்தன்மை இருக்கிறது. அன்பை விட புனிதமானது எது? ஆனால் நாம் ஆணையும், பெண்ணையும் பிரித்து வைத்து அதன் தூய்மையை அழித்து விட்டோம். நாம் அதை கெடுத்துவிட்டோம். மெதுமெதுவாக நாம் எல்லா இயற்கையான விஷயங்களையும் தடை போட்டு தடை போட்டு அதை இயல்பில்லாத விஷயமாக்கி விட்டோம். ஆகவே அங்கே அதன் தவிர்க்க முடியாத விளைவுகளைக் காணலாம்.

செக்ஸ் என்பதில் ஒரு ஆரோக்கியமான, விஞ்ஞான பூர்வமான அணுகுமுறையை மேற்கொள்ளும் வரை இந்தியா பிரம்மச்சரியம் என்ற பாதையில் நகரமுடியாது. அதை நோக்கி போகும் இந்த மடத்தனத்தை நிறுத்தியாக வேண்டும். இது வக்கிரம் பிடித்துவிடும். இந்தத் தவறான போதனைகள் தடை செய்யப்பட வேண்டும். இவர்களால் ஏற்பட்டிருக்கும் கெடுதல் நினைத்துக் கூட பார்க்கமுடியாத அளவு இருக்கிறது. நாம் நமது குழந்தைகளுக்கு எவ்வளவு கெடுதல் செய்கிறோம் என்று உங்களால் கற்பனை கூட செய்து பார்க்க முடியாது.

பதினான்கு பதினைந்து வயதில் வயதுக்கு வந்து விடும் பெண்குழந்தைகளுக்கும், பையன்களுக்கும் மற்றொரு பாலை பற்றி தெரிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் இருப்பது மிகவும் இயற்கையானது என்று உலகம் முழுவதிலும் உள்ள டாக்டர்கள் கூறுகிறார்கள். அப்படி நடக்கவில்லையென்றால் அது ஆபத்தானது. அது முற்றிலும் இயல்பானது. இப்போது இந்த ஆர்வத்தை இந்த நவீன உலகுக்கு தக்கவாறு எப்படி வழிநடத்தி கொண்டுபோவது என்பது நமது கைகளில்தான் உள்ளது. நாம் நமது குழந்தைகளை ஆதரிப்பதன் மூலம் இந்த ஆர்வத்தை ஒரு சீரான பாதையில் கொண்டு செல்ல உதவி செய்து அவர்களது வாழ்வுணர்ச்சியை மலரச் செய்தால் அப்போது அது தானாகவே பிரம்மச்சரியத்தை நோக்கிச் செல்லும்.

ஆனால் நாம் என்ன செய்கிறோம்? நாம் அவர்களுக் கிடையில் ஒரு மாபெரும் கல்கவரை எழுப்பி பின் வாசல்கள்

அனைத்தையும் திறந்து விட்டுவிடுகிறோம். இதில் சுவாரசியமான விஷயம் என்னவென்றால் ஒரு பக்கம் நாம் பிரம்மச்சரியத்தை கடைபிடிக்கச் சொல்கிறோம், மற்றொரு பக்கம் இந்த முழு சமுதாயமும் காமஉணர்ச்சியை தூண்டுகிறது. குழந்தைகள் நாள் முழுவதும் காமஉணர்ச்சி கொள்ளும் விதமாகவே இந்த சமுதாயம் நடந்து கொள்கிறது, ஆனால் பிரம்மச்சரியத்தை கடைபிடிக்க சொல்கிறது. இந்த முரண்பாடான இரண்டு விஷயங்களும் ஒருசேர வந்து அவர்களின் வாழ்க்கையை நரகமாக்குகிறது.

மற்ற நாடுகளில் உள்ள குழந்தைகளைப் போலவே இந்தியாவில் உள்ள குழந்தைகளுக்கும் அதே அளவு வாழ்வுணர்ச்சி உள்ளது. ஆனால் அது வெளியே தெரியாத காரணம் பசியும், பட்டினியும், ஏழ்மையும்தான். மேலும் அதைவிட செக்ஸைப் பற்றிய அணுகுமுறை நமக்கு விஞ்ஞான பூர்வமானதாக இல்லை. நமது அணுகுமுறை விஞ்ஞான பூர்வமானதாக மாறுமேயானால் நமது குழந்தைகள் மற்ற நாட்டு குழந்தைகளை விட இன்னும் அதிக ஆற்றலுள்ளவர்களாகவும், இன்னும் அதிக சக்தியுள்ளவர்களாகவும் மாறுவார்கள்.

ஆனால் இந்த முட்டாள்தனமான துறவிகள் எதை வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம் என்று சொல்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உடல்கூறு பற்றியோ, உடலைப்பற்றியோ, உடல் செயல்படும் விதம் பற்றியோ, விந்தணு உற்பத்தி பற்றியோ எதுவும் தெரியாது. இந்த விஞ்ஞான விஷயங்கள் எதைப் பற்றியும் அறியாமல் அவர்கள் முட்டாள்தனமாக எதையோ போதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். விந்தணு நமது உடலில் நிலையான அளவே சேமித்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது, நீ அதை செலவழித்து விட்டால் நீ இறந்து போய்விடுவாய் என்று இந்த முட்டாள் இந்திய துறவிகள் கூறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

விந்தணு பேங்கில் உள்ள சேமிப்பு போல நிலையான அளவு கொண்டதல்ல. நீ செலவிடும் அளவு அது உற்பத்தியாகும்.

ஆகவே விந்தணுவை வெளியேற்றுவதைப் பற்றி கவலைப்பட வேண்டாம். கவலை தேவையில்லை என்றுதான் விஞ்ஞானம் கூறுகிறது. ஆனால் அதை வீணாக்கவேண்டும் என்பதல்ல அதன் பொருள். விந்தணு தினமும் உற்பத்தி ஆகும், அதில் ஒரு துளியை வீணாக்கிவிட்டால் கூட உன்னுடைய வாழ்வே முடிந்துவிடும் என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். இதுபோன்ற வர்களை கிரிமினல்கள் என்று அறிவிக்கப்பட வேண்டும். ஏனெனில் இது போன்ற விஷயங்களை படிக்கும் குழந்தை பின்னாட்களில் ஒரு துளி வீணாகிவிட்டால்கூட உடனேயே தான் இறந்து போவோமோ என்று கவலைப்பட ஆரம்பித்து விடுவான்.

யாரும் இறந்து போகமாட்டார்கள், யாருடைய வாழ்வும் வீணாகாது. இந்த துறவிகள் அனைவரும் உடலுக்கு மிகவும் முக்கியத்துவம் தருபவர்கள், அவர்கள் எவ்வளவு தூரம் உடலை சார்ந்து இருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் பார்க்கலாம். ஆனால் விந்தணுவும் உடலின் பாகம்தான் என்பதை இவர்கள் புரிந்து கொள்வதில்லை. விந்தணுவுக்கு எந்த மதிப்பும் கிடையாது. விந்தணுவை வெளியேற்றுவதில் எந்தக் கெடுதலும் இல்லை. விந்தணுவை வெளியேற்றுவது கெடுதலான விஷயம் என்ற கருத்துதான் கெடுதலான விஷயம். இந்த கருத்தினால் ஏற்படும் மனநிலைதான் வக்கிரத்தையும், கெடுதலையும் கொண்டு வருகிறது.

எல்லைவரை சென்று விந்தணுவை வெளியேற்றம் செய்துவிடு என்று நான் கூறவில்லை. நீ ஏகப்பட்ட விந்தணுவை வெளியேற்றம் செய்துவிட முடியாதபடி இயற்கை ஏற்பாடுகள் செய்து வைத்திருக்கிறது என்பதை ஆழமாக புரிந்து கொண்டதினால் தான் அப்படி கூறமுடிகிறது. இயற்கை உடலைப் பொறுத்தவரை தானியங்கி செயல்பாடுகளை வைத்திருக்கிறது. உன்னால் அதிக அளவு வெளியேற்றம் செய்து விடமுடியாது. ஆனால் நீ விரும்பினால் விந்தணு வெளியேற்றத்தை முற்றிலுமாக கட்டுப்படுத்த முடியும். அது சாத்தியம்.

இந்த இரண்டு விஷயங்களையும் தொகுத்து கொள்ள முயற்சி செய். உன்னால் அதிக அளவு வெளியேற்றம் செய்துவிட முடியாது. உனது வெளியேற்றம் அளவாகத்தான் இருக்கும். அதைக் கடந்து யாரும் போகமுடியாது. உடல் எதிர்க்கும். அது தானாகவே உடனடியாக அதை தடுத்து நிறுத்தும். உடல் தன்னால் முடிந்த அளவிற்கு மேல் செயல்பட மறுக்கும். ஆனால் நீ விரும்பினால், நீ வெளியேற்றத்தை முற்றிலுமாக தடுத்து நிறுத்தலாம்.

வெளியேற்றாமல் இருப்பது இரண்டு விதங்களில் நிகழலாம். அதை வலுக்கட்டாயமாக தடுத்து நிறுத்தலாம், அப்போது உன்மனநிலை தவற வாய்ப்புள்ளது. ஒரு நீராவியை கெட்டிலில் பிடித்து வெளியேறும் வாய்ப்புகள் அனைத்தையும் அடைத்தால் அப்போது கெட்டில் வெடித்து சிதறும். அதுதான் நிகழும். தன்னுடைய விந்தணுவை வெளியேற்றாமல் வலுக்கட்டாயமாக பிடித்து நிறுத்தும் மனிதன் பைத்தியமாகி விடுவான். நூறு பைத்தியங்களில் எண்பது பேர் காமத்தை அடக்கி வைத்த காரணத்தால் பைத்தியமானவர்களே.

இன்னொரு வகை உண்டு. மனிதனின் கவனம் அனைத்தும் கீழ்நோக்கி செல்வதற்கு பதிலாக மேல் நோக்கி திருப்புவது. கவனம் மேல்நோக்கி செல்லும். சத்தியத்தை தேடுதலை நோக்கி, இறுதியானதை தேடும் பயணத்தில் கவனம் முழுவதும் ஈடுபட்டு விடும். காமத்தில் கிடைக்கும் இன்பத்தை விட ஆயிரம் மடங்கு அதிகமான அளவு ஆனந்தம் கிடைக்கும் மற்றொரு தளத்திற்கு அந்த முனைப்பு சென்றுவிடும். கவனம் அந்த திசையில் குவிந்துவிட்டால், எல்லா சக்திகளும் மேல்நோக்கி செல்ல ஆரம்பித்துவிடும். அவன் எந்த காமஉணர்ச்சியையும் உணர மாட்டான். அவன் அதைப் பற்றி அக்கறை கொள்ள மாட்டான். செக்ஸ் அவன் வழியில் குறுக்கே நிற்காது. உன்னுடைய கவனம் மேல் நோக்கி திரும்பினால்.....

உதாரணமாக குழந்தை கூழாங்கற்களைச் சேகரித்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறது. அப்போது அதனிடம் யாரோ

பக்கத்தில் வைரச்சுரங்கம் இருப்பதை கூறுகிறார்கள். அவன் அங்கே ஓடிச் சென்று வைரங்கள் இருப்பதைப் பார்க்கிறான். பின் அவனது கவனம் கூழாங்கற்களுக்கு செல்லுமா என்ன? அது முடிந்தது. இப்போது அவனது முழு சக்தியும் வைரங்களை சேகரிப்பதில் ஈடுபட்டு விடும்.

தெய்வீகத்தின் பாதைக்கு திரும்பும் வரை அவர் காமத்தின் திசையில் சென்றே தீருவார். அவர் இறுதியானதை தேடும் பயணத்தை தொடங்கும் அந்தக் கணத்தில் அவரது சக்தி வேறுபட்ட பாதையில் பயணப்பட துவங்கும்.

உனக்கு பிரம்மச்சரியம் என்ற வார்த்தையின் பொருள் தெரியுமா? பிரம்மம் மற்றும் சார்யா. சார்யா என்றால் வாழ்வு, பிரம்மம் என்றால் தெய்வீகம். பிரம்மச்சரியம் என்ற வார்த்தைக்கும் செக்ஸுக்கும் சம்பந்தம் கிடையாது. அது தெய்வீக வாழ்க்கை வாழ்வதாகும், இறுதியானதை போன்ற வாழ்க்கை வாழ்வதாகும். அதற்கும் விந்தணுவுக்கும் மற்ற எதற்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை.

மேலும் உன்னுடைய வாழ்க்கை எவ்வாறு தெய்வீக வாழ்க்கையாக மாறும்? நமது தன்னுணர்வு தெய்வீகத்தை நோக்கி செல்ல செல்ல மெதுமெதுவாக நமது வாழ்க்கையே தெய்வீகமாக மாறும். நமது தன்னுணர்வு மேல் நோக்கி செல்லும்போது அது கீழ் நோக்கி செல்வதை நிறுத்திவிடும். கீழ்நோக்கி பாய்வது நின்றுவிடும். நான் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது வேறு யாராவது வீணை வாசித்தால் உங்களது கவனம் அனைத்தும் அங்கே சென்றுவிடும். நீ அதை வலுக்கட்டாயமாக செய்ய வேண்டியதில்லை, தானாகவே அப்படி ஆகும். நீ என்னை கேட்பதை மறந்து வீணையின் நாதத்தை கேட்க ஆரம்பித்து விட்டோம் என்பதை சிறிது நேரம் கழித்தே உணர்வாய்.

நமது உள்ளார்ந்த இருப்பின் வீணை தனது நாதத்தை இசைக்கும்போது, நமது தன்னுணர்வு உடலை விட்டு நகர்ந்து சுயமையத்திற்கு சென்றுவிடும். அப்படி மலர்வதுதான் பிரம்மச்சரியம்

என்றழைக்கப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட பிரம்மச்சரியத்தில் அளவற்ற ஆனந்தம் இருக்கும், அந்த பிரம்மச்சரியத்தில் அதீதமான அமைதி படரும். அந்த பிரம்மச்சரியம் அற்புதமான மர்மங்களை கொண்டது.

ஆனால் அழுத்தப்பட்டு, அழுக்கப்பட்டு உள்ள மக்களுக்கு அது கிடைக்காது. ஆகவே இளைஞர்கள் வலிமையற்றவர்களாக தோன்றுகிறார்கள், அவர்களது கண்களில் பிரகாசமே இல்லை என்று கூறும் நீ புனிதர்கள் என அழைக்கப்படுபவர்களின் ஊர்வலத்தை பார்த்திருக்கிறாயா? அவர்களின் கண்களில் பிரகாசம் தெரியும், ஆனால் அவர்கள் உங்களை விட நோயாளிகள். உங்களை விட பலம் குறைந்தவர்கள். அவர்களது நிலைமை நம்மை விட மோசம். ஆனால் நாம் அவர்கள் எளிமையை கடைபிடிப்பதால் அப்படி தோன்றுகிறார்கள் என்று சொல்லிக் கொள்கிறோம்.

வாழ்வுணர்ச்சி குறைவாக இருப்பதன் காரணம் சத்து பற்றாக்குறை, ஏழ்மை, பட்டினி. மேலும் இந்த அநாகரீகங்களுக்கும், காமஉணர்வுகளுக்கும் காரணம் பிரம்மச்சரியம் என்ற பெயரில் காமத்தை அடக்கி வைத்தல் என்று சொல்லிக் கொடுப்பதுதான். அது தவறான திசையில் செல்லுதல். அது பயன் தராது.

மேலும் சில கேள்விகள் உள்ளன. நான் அவற்றை பற்றி மாலை நேரத்து சந்திப்பில் பேசுகிறேன். இவ்வளவு அமைதியாகவும், அன்புடனும் என்னுடைய பேச்சை அமர்ந்து கேட்டதற்கு மிகவும் நன்றி. உங்களுக்குள் இருக்கும் தெய்வீகத்தன்மையை நான் வணங்குகிறேன். என்னுடைய மரியாதையை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

அத்தியாயம் 9

தியானத்திற்கான
எளிதான வழிமுறையை
இறுக்கமாக
பிடித்துக் கொள்

ஒஷோ,

உள்ளார்ந்த புரட்சி திடீரெனத்தான் வெடிக்கும் என்று நீங்கள் கூறினீர்கள். ஆனால் நாங்கள் தியானம் தினமும் செய்ய வேண்டும் எனக் கூறுகிறீர்கள். இது இரண்டும் முரண்படவில்லையா?

இல்லை. இந்த இரண்டுக்கும் இடையில் எந்த முரண்பாடும் இல்லை. தண்ணீர் ஆவியாவது ஒரு வெடித்தல், தண்ணீர் ஆவியாவது நூறு டிகிரி சூட்டில்தான் நிகழும் என கூறுகிறேன். தண்ணீரை சூடுபடுத்த வேண்டும், அப்போதுதான் அது ஆவியாகும் என்று ஒருவரிடம் கூறுகிறேன். அவர், தண்ணீர் திடீரெனதான் ஆவியாகும் என்று கூறினீர்கள். அப்படி எனில் நாங்கள் ஏன் தண்ணீரை சூடுபடுத்த வேண்டும்? இது இரண்டும் முரண்பாடானது இல்லையா என்று கேட்டால், நான் அவரிடம் இரண்டுக்கும் இடையில் எந்த முரண்பாடும் இல்லை என்றுதான் கூறுவேன்.

நாம் தண்ணீரை சூடு படுத்தும்போது தொண்ணூற்று ஒன்பது டிகிரி வரை தண்ணீர் ஆவியாகாது, தண்ணீர் ஒரு டிகிரியிலும், தொண்ணூற்று ஒன்பது டிகிரியிலும் தண்ணீராகவே

தான் இருக்கும். நூறு டிகிரியில்தான் தண்ணீர் திடரென ஆவியாக மாறும். சூடு என்பது மெதுமெதுவாகத்தான் ஏறும். திடரென கொதிநிலை உருவாகாது. நூறு டிகிரி சூடு என்பது திடுமென வராது.

தண்ணீர் ஆவியாவது திடரென நிகழும் என்று நான் சொல்லும்போது, தண்ணீர் சிறிது சிறிதாக ஆவியாகாது, அதன் கொதிநிலை நூறை எட்டும் சமயத்தில்தான் அது திடரென நிகழும் என்றுதான் கூறுகிறேன். தண்ணீர் ஆவியாக மாறிவிடும். நான் சூடுபடுத்த வேண்டும் என்று சொல்லும்போது நூறு டிகிரி மெதுமெதுவாக வரும் என்று கூறுகிறேன். உள்ளார்ந்த புரட்சி திடரென நிகழ்வது. ஆனால் அந்த புரட்சிக்கு முன் நம்முடைய தன்னுணர்வை அதிகப்படுத்துவது மெதுமெதுவாக நிகழ வேண்டிய ஒன்று. அது திடரென நிகழாது. இல்லாவிடில் அங்கே தியானத்தை தினமும் செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆகவே, வெடித்து சிதறுதல் நிகழும்போது நிகழட்டும்.

ஆனால் உன்னுடைய தன்னுணர்வு அந்த வெடித்துச் சிதறுதல் நிகழக்கூடிய அந்த தருணத்தில் இருக்கவேண்டிய அளவில் இல்லை. அந்த வெடித்துச் சிதறுதல் என்பது கொதிநிலை, அந்த கொதிநிலை அடையும்போது வெடித்துச் சிதறுதல் நிகழும். ஆனால் நீ அப்படி இல்லை. நீ அது போன்ற ஒரு நிலையில் இருந்தால் இப்போதே இக்கணமே அந்த வெடித்துச் சிதறுதல் நிகழும். வெடித்துசிதறுதல் என்பது மெதுமெதுவாக நிகழாது, ஆனால் அந்த நிலையை அடைய காலம் பிடிக்கும்.

நாம் ஒரு விதையை விதைக்கிறோம். அது திடரென முளை விடுகிறது. ஆனால் முளை விடும்முன், அது பூமிக்கு அடியில் இருந்தாக வேண்டும். அது பிரியும், விரிசல் விடும், உடையும். அதன்பின் அதன் உள்ளிருந்து முளை வரும். முளை விடுதல் ஒரு வெடிப்பு போன்றே நிகழும்.

ஒரு குழந்தை அன்னையின் கருவில் இருந்து பிறக்கிறது. பிறப்பு ஒரு வெடித்தல்தான். குழந்தை சிறிது பிறக்கிறது,

இன்னும் சிறிது பிறக்கிறது, இன்னும் சிறிது பிறக்கிறது என்று கிடையாது. பிறப்பு மெதுவான நடவடிக்கை கிடையாது. பிறப்பு ஒரு நிமிடத்தில் நடந்துவிடும். பிறப்பதற்கு முன் குழந்தை மெதுமெதுவாக ஒன்பது மாதங்கள் வளர்கிறது. அது பிறப்பதற்கு தயாராக ஆன பின் அது நிகழ்கிறது. பிறப்பு உடனடியாக நிகழ்ந்து விடுகிறது. ஆனால் அதற்கான முன்னேற்பாடு ஒன்பது மாதங்கள் தொடர்ந்து நடக்கிறது. ஒரு பிறப்பு நிகழ வேண்டுமானால் அதற்கு ஒன்பது மாதங்கள் முன்னேற்பாடு வேண்டும். முன்னேற்பாடு இல்லையென்றால் பிறப்பு அங்கே நிகழ முடியாது. பிறப்பு எனும் இடத்தை அடைய மெதுவான வளர்ச்சி வேண்டும். ஆனால் பிறப்பு ஒரு வெடிப்புதான்.

புரட்சி ஒரு வெடிப்புதான். தியானம் மெதுவான வளர்ச்சி. தியானம் என்பது அந்த வாழ்வியல் புரட்சி நடக்க தேவையான ஆரம்பகால முன்னேற்பாடு. அந்த ஆரம்பகால முன்னேற்பாட்டை பற்றித்தான் நான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன். அந்த முன்னேற்பாடு நிறைவடைந்துவிடும் நாளில் அன்றே அந்த வெடித்துச் சிதறுதல் நிகழ்ந்துவிடும். அப்படி அது நிகழும்போது நீ, நான் ஒரு சிறிது ஞானமடைந்திருக்கிறேன், நான் ஞானத்தில் இன்னும் சிறிது உயர்ந்திருக்கிறேன் என்றெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டிருக்க மாட்டாய். அது அப்படி நிகழாது. ஞானமடையும் நாளில் அது ஒரு வெடித்துச் சிதறலாகத்தான் நிகழும். கதவுகள் உடைந்து விழும். ஆனால் அது நிகழும்வரை, ஆரம்பகால முன்னேற்பாடு அடியாக அடியாகத்தான் தொடர வேண்டும்.

ஆகவே அவை இரண்டிற்கும் இடையே எந்த முரண்பாடும் இல்லை.

ஒஷோ,

ஞானமடையப் போகிறோம் என்பதற்கு ஏதாவது அறிகுறி இருக்கிறதா?

நிச்சயமாக இருக்கிறது. உதாரணமாக ஒருவர் தோட்டத்தை காணச் செல்கிறார். தோட்டம் வெகு தூரத்தில் இருக்கிறது.

அவரால் அதைப் பார்க்கமுடியாது. ஆனால் அவர் தோட்டத்தை நெருங்க நெருங்க அவரால் குளிர்ச்சியான தென்றலை உணர முடியும், காற்றில் மலர்களின் நறுமணத்தை முகர முடியும். அவர் தோட்டம் பக்கத்தில்தான் இருக்கிறது என்று உணர்கிறார். தோட்டத்தை அவர் இன்னும் கண்களால் பார்க்கவில்லை, மலர்கள் மலர்ந்திருப்பதை காணவில்லை, ஆனால் தென்றல் குளிர்ச்சியாக வீசுகிறது, அதில் மணம் இருக்கிறது. அவர் தொடர்ந்து செல்லும்போது, நறுமணம் அதிகமாகிறது, காற்றில் குளிர்ச்சி அதிகரிக்கிறது. எனவே அவர் நான் தோட்டத்தை நெருங்கி விட்டேன் என்கிறார்.

அதுபோல நீ ஞானமடைவதை நெருங்கிச் செல்லும்போது, உள்ளார்ந்த புரட்சிக்கு அருகில் செல்லும்போது உனக்கு சில தரிசனங்கள் கிடைக்கும். உதாரணமாக, நேற்றுவரை உனக்குள் நீ உணர்ந்த சங்கடம் குறையும். நேற்றுவரை உனக்குள் இருந்த கோபம் குறையும். உனது வெறுப்புணர்வு மறைய ஆரம்பிக்கும். நேற்றுவரை உன்னுள் பாரையாக இருந்த ஆணவத்தின் பாரம் குறையும். நேற்றுவரை இருந்த வேதனையின் அளவு குறையும். ஆசைகள் மறையும். உள்ளார்ந்த புரட்சி நிகழப் போகும் தருணத்தை நீ நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறாய் என்பதைத்தான் இது காட்டுகிறது. நீ மறைந்து பிரபஞ்சம் அங்கே மலரும் அந்த நேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதை காட்டும். நீ அந்த இறைமையின் அருகில் போகப் போக இந்த மாற்றங்கள் நிகழ ஆரம்பிக்கும்.

ஆனால் இந்த விஷயங்கள் அதிகமாகும் போது, நீ சமாதியை விட்டு விலகிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறாய் என்பதை தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். நாளுக்கு நாள் கோபம் அதிகமாகும் போது, வேதனை அதிகமாகும் போது, வெறுப்பு அதிகமாகும் போது, ஆணவம் அதிகமாகும் போது, நீ எதிர்திசையில் போய்க் கொண்டிருக்கிறாய் என்பதை நீ அறிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்த விஷயங்கள் குறையும்போது, நீ தியானத்தை நோக்கிச் செல்கிறாய் என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம். இந்த மாற்றங்கள்

அறிகுறிகளே. ஒவ்வொருவரும் தன்னைப் பற்றி சிந்தித்துப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு பலவீனம் இருக்கும். அதை வைத்துத்தான் அவர் தியானத்தை நோக்கிச் செல்கிறாரா இல்லையா என்பதை முடிவு செய்யமுடியும். ஒவ்வொருவருடைய பலவீனமும் அடிப்படையில் வேறுவேறாக இருக்கும்.

ஒருவருடைய அடிப்படையான பலவீனம் கோபமாக இருக்கும். அவரது முழு குணாதிசயமும் கோபத்தின் மீதே கட்டப்பட்டிருக்கும். அப்படி என்றால் அவர் எங்கே சுற்றினாலும் இறுதியில் அவர் கோபத்திற்கு வந்து நின்று விடுவார். அப்படி என்றால் அவர் தனக்கு கோபம் குறைந்திருக்கிறதா இல்லையா என்று கவனிக்க வேண்டும். கோபம் குறைந்திருந்தால் அப்போது அவரது அடிப்படையான குணாதிசயத்திலேயே மாறுதல் நிகழ ஆரம்பித்திருக்கிறது என்று பொருள். வேறொருவருக்கு வேறு ஏதாவது பலவீனம் இருக்கும். மற்றும் ஒருவருக்கு வேறு ஏதாவது பலவீனம் இருக்கும். ஆகவே ஒவ்வொருவரும் தங்களது குணாதிசியம் எதனை அடிப்படையாக கொண்டிருக்கிறது என்று கண்டுபிடிக்க வேண்டும். அதில் நிகழும் சின்ன சின்ன மாறுதல்களையும் உன்னிப்பாக கவனிக்க வேண்டும். நிலைமாறுதல் நிகழும் போது இந்த வித்தியாசங்களை நீ காணலாம். முதலில் இந்த மாறுதல்கள் உனக்கு மட்டுமே தெரியும். மெதுமெதுவாக அந்த மாறுதல் மற்றவர்களுக்கும் தெரியத் துவங்கும். உனக்கு நெருக்கமாக இருப்பவர்கள் இதை கவனிப்பார்கள். ஆனால் ஆரம்பத்தில் உனக்கு மட்டுமே இது தெரியும்.

இதை இப்படி வேண்டுமானாலும் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளலாம். பாவம் என்றழைக்கப்படும் விஷயங்கள் குறையத் துவங்கும்போது தியானத்தில் வளர்ச்சி இருக்கிறது என்று நீ புரிந்து கொள்ளலாம். புண்ணியம் என்றழைக்கப்படுபவை அதிகமாகும்போது நீ தியானத்தில் ஆழ்ந்து செல்கிறாய் என்று புரிந்து கொள்ளலாம்.

எதுவெல்லாம் உன்னை உனக்கு எதிர்திசையில் இழுத்து செல்கிறதோ அதைத்தான் நான் பாவம் என்று குறிப்பிடுகிறேன். உன்னை உன்னிடம் அழைத்து செல்பவை யாவும் புண்ணியம் எனப்படும். பாவம் புண்ணியம் என்பதற்கும் வேறு எந்த அர்த்தமும் கிடையாது. நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டிய இரண்டாவது விஷயம், உன்னுடைய விழிப்புணர்வு மெதுவாக வளர்ச்சி அடைய வேண்டும். நீ எதைச் செய்தாலும் அதை உணர்வோடு செய்ய வேண்டும். நேற்றும் முந்தாநாளும் அதே வேலையைத்தான் செய்தாய். ஆனால் அதை இவ்வளவு விழிப்புணர்வோடு செய்யவில்லை. உன்னுடைய உணவைக் கூட நீ விழிப்புணர்வோடு சாப்பிடுவாய். பேசினால் என்ன பேசுகிறோம் என்ற உணர்வோடு பேசுவாய். தெருவில் நடக்கும் போது உணர்வோடு நடப்பாய். விழிப்புணர்வு அதிகமாகும். இது முதல் வித்தியாசத்தைக் கொண்டு வரும். விழிப்புணர்வு வளர வளர தவறுகள் செய்வது கடினமாகும். விழிப்புணர்வு கொண்ட மனிதன் எங்ஙனம் கோபம் கொள்வான்? தன்னுணர்வு உடைய மனிதன் எங்ஙனம் சண்டையிடுவான்? விழிப்படைந்த மனிதன் எவ்வாறு திருடமுடியும்? விழிப்புணர்வு கொண்ட மனிதனின் குணாதிசயம் மாறுதலடையத் துவங்கும்.

ஆகவே இரண்டு விஷயங்களை நினைவில் கொள். மனதை தொல்லை செய்யும் தொந்தரவுகள் மறைய ஆரம்பிக்கும், விழிப்புணர்வு வளர ஆரம்பிக்கும். அப்போது தியானத்தன்மை வளர்கிறது என்பதை தெரிந்து கொள். ஆனால் இது தோட்டத்தின் அருகில் உள்ள நறுமணம்தான், தோட்டம் அல்ல.

இதுதான் ஒரு சாதகனுக்கும், ஒரு ஞானமடைந்தவருக்கும் உள்ள வித்தியாசம். ஒரு சாதகன் என்பவன் தோட்டத்தின் அருகில் வந்துவிட்டவன். ஆனால் அவன் இன்னும் வந்து சேரவில்லை. அவன் ஒரு நல்ல மனிதனாக, புண்ணியாத்மாவாக இருப்பான். ஆனால் இன்னும் தோட்டத்தின் உள்ளே வந்து சேரவில்லை. இப்போது அவனால் தோட்டத்தின் குளர்காற்றை

உணரமுடியும். ஆனால் இன்னும் அவன் தோட்டத்தின் உள்ளே அடியெடுத்து வைக்கவில்லை. ஆனால் ஞானமடைந்தவர் என்பவர் தோட்டத்தின் உள்ளே அடியெடுத்து வைத்து விட்டவர். அவர் நல்லவரும் அல்ல, கெட்டவரும் அல்ல. எங்கே நல்லது கெட்டது என்று எதுவும் கிடையாதோ அங்கே வந்து சேர்ந்துவிட்டவர். நல்லது கெட்டது என்பது வெளியே உள்ளவற்றை அளக்கும் அளவீடுகள். தோட்டத்தின் உள்ளே அவை செல்லுபடியாகா.

நல்ல செயல்கள் அதிகரிக்கும் போது தியானம் வளர்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். நல்ல செயல் என்பதன் பொருளை புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள். காவி வண்ண ஆடைகளை அணிவதனாலோ, உத்திராட்ச மாலையை கழுத்தைச் சுற்றி அணிந்து கொள்வதினாலோ, அல்லது நெற்றியில் கட்டி கொள்வதினாலோ, ராமா ராமா என்ற மந்திரம் பிரிண்ட் செய்யப்பட்ட ஆடையை உன்னைச் சுற்றி போர்த்திக் கொள்வதினாலோ எதுவும் இல்லை. இவை எதனுடனும் புண்ணியத்துக்கு சம்பந்தம் இல்லை.

இது போன்ற ஆரஞ்சு நிற ஆடையை உடுத்திக் கொண்டு தன்னுடைய வாயை துணியினால் மூடிக்கொண்டு ராமா ராமா என்ற மந்திரம் எழுதிய ஆடையை சுற்றிக் கொண்டு இருப்பவர்களை நீ கவனமாக பார்த்தால், அவர்கள் தங்களது அடிப்படையான விஷயமாக, மற்றவர்கள் தங்களை கவனிக்க வேண்டும் என்ற பேராவலை கொண்டவர்களாக இருப்பார்கள். அவனது அடிப்படையான விஷயமாகிய மற்றவர்கள் தன்னை கவனிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம்தான் இது போன்ற செயல்களை அவனை செய்யத் தூண்டும். இதை சித்தக் கோளாறு என்பார்கள். சித்தக்கோளாறு என்ற வார்த்தையின் பொருள்:- மற்றவர்கள் என்னை கவனிக்க வேண்டும், மற்றவர்கள் என்னை தெரிந்து கொள்ள வேண்டும், மற்றவர்கள் ஆதரிக்க வேண்டும், நான் இருக்கிறேன் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்று நினைப்பது. இதுதான்

அவருடைய அடிப்படையான பலவீனம். அவர் சினிமா நடிகரானால் எல்லாமும் சரியாக இருக்கும். அவர் நாடக கம்பெனியில் நடித்துக் கொண்டிருந்தால் சரியாக இருக்கும். அதுதான் அவர் வளர்வதற்கான சரியான களம். அந்த வகையான உலகம் அவருடைய பலவீனம் என்னவோ அதைச் சார்ந்து இருக்கிறது. ஆனால் அவர் ஒரு துறவியாகி விட்டார். ஒரு சன்னியாசிக்கும், வெளிக்காட்டிக் கொள்ளுதலுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

ஆனால், அவர் தன்னுடைய அடிப்படை பலவீனத்தை வெளிக்காட்டிக் கொண்டே இருக்கிறார். ஆகவே, தன்னை வெளிக்காட்டிக் கொள்வதில் சந்தோஷப்படுபவராக ஒருவர் இருக்கும்போது அது அவருடைய பலவீனமாக இருந்தால் அது தியானத்தின் ஆழத்தை குறைத்துவிடுகிறது. நாம் நமக்குள் ஆழ்ந்து பார்த்து நம்முடைய பலவீனம் என்ன என்பதை கண்டறிய வேண்டும். நம்முடைய பலவீனம் என்ன என்பது நமக்குத் தெரியும். நாம் வேறு யாரையும் கேட்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. எந்த இடத்தில் நம்முடைய குணாதிசியம் எழுந்து வரும் என்று நமக்கே தெரியும்.

ஒருவர் பணத்தை பற்றிக் கொண்டிருப்பார். அது அவருடைய பலவீனம். தியானம் ஆழ்ந்து செல்லும் தருணத்தில் பணத்தை பற்றிக் கொண்டிருப்பது குறையும். உன்னுடைய பலவீனம் எதுவாக இருந்தாலும் இந்த இரண்டு விளைவுகளை நீ பார்க்கலாம். நீ இதைத் தொடர்ந்து கவனித்தால், ஆறு மாதங்களிலிருந்து ஒரு வருடத்திற்குள் ஏதாவது வித்தியாசம் இருக்கிறதா இல்லையா என்பதை நீ பார்த்துவிட முடியும். நீ என்ன வித்தியாசத்தை உணர்கிறாய், உன்னுடைய வாழ்வின் எந்தப் பகுதியில் இந்த வித்தியாசம் ஏற்படுகிறது என்பதையும் உன்னால் காண முடியும். நிலைமாறுதல் உறுதி. தியானத்தன்மை ஆழமாக செல்லும்போது உன் வாழ்வில் மாறுதல் நிகழும். அதைத் தடுக்கமுடியாது.

குணாதிசயமும், நடவடிக்கையும் முற்றிலுமாக மாறுதலையும். ஆனால் நினைவில் வைத்துக் கொள். இவை யாவும் தோட்டத்தின் வெளிப்புறத்தைச் சார்ந்தவை. தோட்டத்தின் உள்ளே என்ன நிகழ்கிறது என்பதை கணக்கில் வைத்துக் கொள்ள எந்த வாய்ப்பும் இல்லை. கணக்கு வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய தேவையும் இல்லை. இவை யாவும் தோட்டத்தின் உள்ளே நுழையும்முன்தான் தேவை. தோட்டத்தில் நுழைந்து விட்டால் அப்போது இந்த வெடித்துச் சிதறுதல் நிகழ்ந்து விட்டதா என்று நான் எப்படி தெரிந்து கொள்வது என்று யாரும் கேட்பதில்லை கேட்டதும் இல்லை. ஒருவனின் வீடு தீப்பிடித்துக் கொண்டு விட்டால் அவன் வெளியே சென்று, வேறு யாரிடமாவது என்னுடைய வீடு தீப்பிடித்து விட்டதா என்று எப்படி தெரிந்து கொள்வது என்று கேட்டுக் கொண்டா இருப்பான்? அந்த வெடித்தல் நிகழ்ந்தால், பழையன அனைத்தும் சுத்தமாக எரிந்து போய், முற்றிலும் புதியதான ஒன்று ஆரம்பமாகும். மிகப் பெரிய விடுதலையுணர்வு அங்கே எழும். யாரையும் எதுவும் நீ கேட்க வேண்டியதில்லை. உனக்கே தெரியும்.

ஆனால் அந்த வெடிப்பு நிகழும் வரை, என்ன விதமான மாறுதல்கள் நிகழும் என்று தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறாய். ஆகவேதான் தோட்டத்தின் வெளியே இருக்கும் வரை நீ வளர்கிறாயா என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள உனக்கு இந்த அறிகுறிகள் உதவி செய்யும். தோட்டத்தின் உள்ளே எந்த அறிகுறியும் வேலை செய்யாது. அங்கே நீ நேரிடையாக உணர்வாய். உனக்குத் தெரியும்.

ஒஷோ,

ஒவ்வொரு நாளும் நாங்கள் எவ்வளவு நேரம் தியானம் செய்ய வேண்டும்?

அது நேரத்தை பொறுத்தது அல்ல. எவ்வளவு நேரம் நீ செய்ய வேண்டும் என்பதல்ல கேள்வி, பதிலாக அதை எப்படி செய்ய வேண்டும் என்பதுதான். அது பத்து நிமிடங்களாக இருக்கலாம்,

பதினைந்து நிமிடங்களாக இருக்கலாம், அரைமணி நேரமாக இருக்கலாம். ஆனால் அதன் தரம் மிகவும் முக்கியம் வாய்ந்தது. எத்தனை நேரம் செய்கிறாய் என்பதோ, எத்தனை செய்கிறாய் என்பதோ முக்கியமல்ல. ஆயினும் நாம் இதைப் பற்றி ஒரு சிந்தனை செய்தால், நீ காலையில் அரை மணி நேரம், மாலையில் அரை மணி நேரம் தியானம் செய்யலாம். குறைந்த பட்சம்.

ஆனால் இது நிலையான விதி அல்ல. ஒருவரால் அரைமணி நேரம் தியானத்திற்கு ஒதுக்க முடியவில்லையென்றால் தியானத்தை விட்டு விடலாம் என்று யோசிக்க கூடாது. உன்னால் எந்த அளவு சமாளிக்க முடிகிறதோ, அதுவே போதுமானது. ஆனால் காலையில் முப்பது நிமிடங்களும் மாலையில் முப்பது நிமிடங்களும் உன்னால் ஒதுக்க முடிந்தால் விளைவு வேகமாக வரும்.

அப்படி இருந்தாலும், எவ்வளவு நேரம் செய்கிறோம் என்பதன் மீது கவனம் வைக்காமல் தியானத்தை ஆழமாக செய்வதில் கவனம் செலுத்த வேண்டும். அது ஐந்து நிமிடங்களாக இருந்தாலும் சரி, அந்த நேரத்தில் உன்னுடைய முழு இருப்பும் அதில் முழுமையாக ஈடுபட்டிருக்க வேண்டும். இல்லாவிடில், நீ அரை மணி நேரம் கண்களை மூடிக்கொண்டு அமர்ந்திருப்பாய். பலபேர் வாழ்நாள் முழுவதும் தினமும் வந்து கோவிலில் தங்களது கண்களை மூடிக்கொண்டு அமர்ந்திருக்கிறார்கள், ஆனால் அவர்களுக்கு எதுவும் நிகழ்வதில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் வெறுமனே தங்களது நேரத்தை வீணடிக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்களது வாட்சைப் பார்த்துக் கொள்கிறார்கள். முப்பது நிமிடங்கள் முடிந்தபின் அவர்கள் எழுந்து போய்விடுகிறார்கள்.

எவ்வளவு நேரம் என்பதற்கு அதிக அக்கறை செலுத்த வேண்டியதில்லை. நேரத்திற்கு வேறு உபயோகம் இருக்கிறது, அதைப் பயன்படுத்தாமல் என்ன செய்ய முடியும்? காலை முப்பது நிமிடங்கள், மாலை முப்பது நிமிடங்கள் என ஒரு

நாளின் இருபத்தி நான்கு மணி நேரத்தில் ஒரு மணி நேரம் மட்டுமே நாம் தியானம் செய்கிறோம், ஆனால் மீதம் இருபத்தி மூன்று மணி நேரம் நாம் வெளி உலக விஷயங்களை செய்கிறோம். நமது வாழ்வின் இறுதி நாளின் போதுதான் நாளின் இந்த இருபத்தி மூன்று மணி நேரம் செலவிட்டது அனைத்தும் வீணாகி போய் இந்த ஒரு மணி நேரம் தினமும் தியானத்தில் செலவிட்டது மட்டுமே உன்னுடன் இருக்கப் போகிறது என்பது புரியும்.

இன்று நீ அதை ஒரு மணி நேரம் என்று நினைக்கலாம். தியானத்தின் மூலம் நீ பெறப்போகும் பொக்கிஷங்கள் என்னவென்று உனக்குத் தெரியாது. எனவே குறைந்த பட்சம் ஒரு மணி நேரமாவது ஒதுக்குங்கள். உங்களுக்கு எந்த நேரம் ஒத்து வருமென நீங்களே முடிவு செய்யுங்கள். சாதாரணமாக, காலை எழுந்தவுடன் குளித்து முடித்து தியானம் செய்ய அமர்வது மிகவும் சிறப்பாக இருக்கும். ஏனெனில் இரவு முழுவதும் உன்னுடைய மனம் ஓய்வில் இருந்திருக்கிறது. ஆகவே காலையில் அது புத்துணர்வுடன் தெளிவாக இருப்பதால் சீக்கிரமே அது சாந்தியடையும்.

மேலும் தினமும் உன்னுடைய வேலைகளை தொடங்குவதற்கு முன் தியானம் செய்தால் அது உன்னுடைய தினசரி வேலைகளிலும் பிரதிபலிக்கும். ஏனெனில் தினமும் அரை மணி நேரம் தியானம் செய்பவர் வேலை செய்வதற்கும், தியானம் செய்யாமல் வேலை செய்யத் தொடங்குபவர் வேலை செய்வதற்கும் வேறுபாடு இருக்கும். இந்த தனிப்பட்டவர்கள் இருவருக்கும் இடையில் வித்தியாசம் இருக்கும். அவர்களுடைய நடத்தையில் வேறுபாடு இருக்கும். அவர்களது உள்ளார்ந்த இருப்பில் வித்தியாசம் இருக்கும். எனவே பகல் உலகம் தொடங்கும் முன் அரை மணி நேரம் தியானம் செய்யுங்கள். எப்படி நாம் குளித்தவுடன் நமது உடலில் ஒரு புத்துணர்வை உணர்கிறோமோ, அது போல உள் தூய்மை செய்தவுடன் நம்முள் நாம் ஒரு புத்துணர்வை நாம் உணரலாம். அது நாள் முழுவதும் நீ செய்யும் உன்னுடைய வேலையில் பிரதிபலிக்கும்.

ஆகவே, முடிந்த வரை விடியற்காலையில் எழுந்தவுடன் செய். இரவில் தூங்கும் முன் செய். நீ தூங்கப் போகும் முன் தியானம் செய், தியானம் செய்தவாறே தூங்கப் போய்விடு. இந்த இரண்டு நேரங்களும்தான் ஒரு நாளின் திருப்பு முனைகள் - காலையில் எழுந்தவுடன், மற்றும் இரவு தூங்கப் போகும் முன். இந்த இரண்டு நேரங்களும் தான் நமது தன்னுணர்வு மாற்றமடையும் சமயம். நமது தன்னுணர்வு தூக்கத்திலிருந்து விழிப்புக்கு வரும் நேரம் சூழல் முழுமையும் மாறும், விழிப்பிலிருந்து தூக்கத்தில் விழும் சமயமும் முழு சூழலும் மாற்றமடையும். எனவே தியானத்திற்கான விதைகளை மாறுதல் நிகழும் இந்த நேரத்தில் விதைத்தால், தியானத்திற்கான நேரமாக இதை அமைத்துக்கொண்டால், சாதாரணமாக தன்னுணர்வு இருக்கும் தளமாக இல்லாமல் அது மாறுதல் அடையும் தருணமாக இருக்கும் இந்த நேரத்தில் தியானம் நிகழ்ந்தால்...

இரவில் நீ தூங்கப் போகும் சமயத்தில்.... நீ தூங்க ஆரம்பிக்கும் போது, மெதுமெதுவாக விழிப்பு நிலை மறைந்து தூக்கம் உன்னுள் இறங்கும். நீ கவனித்திருக்கலாம், நிச்சயமாக கவனிக்க வேண்டிய ஒரு விஷயம், ஒரு கணம் முன் நீ விழித்திருப்பாய். அடுத்த கணத்தில் நீ தூங்கிப் போயிருப்பாய். அந்த இரண்டு கணங்களுக்கும் இடையில் ஒரு நுட்பமான கதவு திறக்கும். அந்த நேரத்தில், அந்த கதவின் வழியாகத்தான் விழிப்பு நிலை தூக்கத்தினுள் நுழைகிறது. தன்னுணர்வு, தன்னுணர்வு அற்ற நிலையை அடைகிறது. அந்த கதவு திறக்கும் சமயத்தில் தியானத்தின் அலைகள் நிலைத்து நிற்குமேயானால், அந்த அலைகள் தூக்கத்தின் ஆழத்திலும் இறங்கும். தூங்கும் சமயத்திலும் தியானத்தன்மை அங்கே இருந்து கொண்டிருக்கும். அந்தக் கதவு அந்த நேரத்தில் மட்டும்தான் திறக்கும். பொதுவாக அந்தக் கதவு மூடி இருக்கும். ஆனால் அது திறந்து கொள்ளும் சமயத்தில் யாரும் நுழையலாம். நீ அந்த கணத்தில் நுழைந்து விட்டால் நீ உள்ளே செல்லலாம். பின் அந்தக் கதவு திரும்பவும் மூடிக்கொள்ளும்.

தன்னுணர்வின் கதவுகள் தூக்கத்திற்காக திறந்து கொள்ளும். தன்னுணர்வு மனம் தூங்க சென்று விடும். தன்னுணர்வற்ற மனம் விழித்துக் கொள்ளும். அந்த கணத்தில் அந்த நிலையில் ஒரு புதிய கதவு தன்னுணர்வில் திறந்து கொள்ளும். அந்த தருணத்தில் நீ கொண்டு வரும் எந்த ஒரு உணர்வும் அல்லது எந்த ஒரு நிலையும் இரவு முழுவதும் உன்னுடைய தன்னுணர்வு மையத்தினுள் பொக்கிஷம் போல பூட்டி வைத்துக் கொள்ளப்படும்.

அதனால்தான், பரீட்சைக்கு படிக்கும் மாணவன் தன்னுடைய தூக்கத்திலும் பரீட்சையை எழுதுகிறான். அவன் தூக்கத்திலும் பரீட்சையைப் பற்றித்தான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனது பரீட்சை அவனது தூக்கத்தில் நுழைந்துவிட்டது. இரவு முழுவதும் பரீட்சை என்பது அவனுள் ஓடிக் கொண்டிருக்கும்.

கடைக்காரன் தூக்கத்தில் பணத்தை எண்ணிக் கொண்டிருப்பான், அவனது கனவில் கூட அவன் பணத்தைத்தான் எண்ணுவான். தன்னுடைய தூக்கத்தில் தன்னுடைய போர்வையை கிழித்த துணிக்கடைகாரனைப் பற்றி நீ நிச்சயம் கேள்விப்பட்டிருப்பாய். அவன் தன்னுடைய கனவில் அதை யாருக்கோ விற்பனை செய்தான்.

தூங்கப் போகும் முன் நாம் செய்யும் கடைசிச் செயல் என்னவோ அதையே தூங்கும் நேரம் முழுமையும் செய்து கொண்டிருப்போம். நீ இது வரை இதை கவனித்தது கிடையாது என்றால் இன்றிரவு அதை கவனித்துப் பார். தூக்கத்தில் விழும்போது கடைசி எண்ணம் எதுவோ அதுவே எழுந்தவுடன் நமக்கு வரும் முதல் எண்ணமாக இருக்கும். தூக்கத்துக்கு முன் இருந்த இறுதி எண்ணமே, விழித்தவுடன் முதல் எண்ணமாக வரும். இறுதி எண்ணம் தன்னுணர்வில் முழு இரவும் இருந்து காலையில் முதல் எண்ணமாக வெளிவரும். நீ இதைப் பரிசோதனை செய்து பார்க்கலாம். நீ பரிசோதித்தால், உனக்கே தெரிய வரும்.

ஆகவே, தூக்கத்தின் இறுதி கணத்தில், உன்னுடைய மனம் அமைதியாக, ஆனந்தமாக, மௌனமாக இருந்தால் சிறப்பாக இருக்கும். அது இரவு முழுவதும் தொடர்ந்து அதே நிலையில் இருக்கும். அதனால்தான் இரவு தூக்கத்திற்கு முன் தியானம் செய்பவர்கள் தங்களுடைய தூக்கத்தையே மெதுமெதுவாக தியானமாக மாற்றுகிறார்கள்.

இப்போதெல்லாம் யாருக்கும் ஆறு மணி நேரம் அமர்ந்து தியானம் செய்ய நேரம் இருப்பதில்லை. ஆனால் நாம் ஆறு மணி நேரம் தூங்குகிறோம். ஆகவே இந்த தூங்கும் ஆறு மணி நேரத்தையும் தியானமாக மாற்ற முடிந்தால், நாம் ஆறு மணி நேர தியானத்தின் பலனை பெறுகிறோம்.

எனவே, இரவில் தூங்கப் போகும் முன் செய்யும் கடைசி செயல் தியானமாக இருக்கட்டும், அது போல காலை எழுந்தவுடன் செய்யும் முதல் செயலும் தியானமாக இருக்கட்டும். தியானம் செய்ய இந்த இரண்டு தருணங்களையும் நீங்கள் உபயோகப்படுத்திக் கொண்டால் அது மிகவும் நன்று. மேலும் யாருக்காவது இன்னும் நேரம் இருக்குமேயானால், பகல் நேரத்திலும் பத்து அல்லது பதினைந்து நிமிடங்கள் நேரம் கிடைக்குமானால் அந்த நேரத்திலும் தியானம் செய்யலாம். ஒரு விஷயம் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். தியானம் செய்வதில் அளவே இல்லை. நீ எவ்வளவு தியானம் செய்தாலும் எத்தனை நேரம் தியானம் செய்தாலும் அதீத தியானம் என்பது கிடையாது. நீ எவ்வளவு நேரம் தியானம் செய்ய விரும்பினாலும் செய்யலாம். அது ஒருபோதும் அதிகமான அளவாக இருக்காது.

மௌனம் என்பதற்கு அளவு இருக்கிறதா? இந்த மனிதன் அதீதமான அமைதியில் இருக்கிறான் என்று சொல்கிறோமா? நாம் அது போன்று சொல்வதில்லை. அமைதியில் அதிகமான அளவு என்பது கிடையாது. அதுபோல தியானத்திற்கு அளவு கிடையாது. ஆகவே அதிகமான அளவு தியானம் செய்கிறோம் என்றெல்லாம் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. எப்போது, எங்கே நேரம் கிடைத்தாலும் செய்யலாம்.

நீ தியானம் செய்வது எப்படி என்பதை தெரிந்து கொண்டு விட்டால் பின் நீ பேருந்தில் பயணம் செய்யும்போது உனது கண்களை மூடிக் கொள்ளலாம். மக்களின் தேவையற்ற, முட்டாள்தனமாக பேச்சுக்களை கேட்பதிலும், ஜன்னலுக்கு வெளியே வீதியை பார்த்துக் கொண்டு வருவதிலும் என்ன பயன் இருக்கப் போகிறது? உனக்கு அதிலிருந்து என்ன கிடைக்கப் போகிறது? கண்களை மூடிக்கொள். நீ பேருந்தில் இரண்டு மணி நேரம் பயணம் செய்யப் போகிறாய் என்றால் அந்த இரண்டு மணி நேரத்தையும் தியானத்தில் கரைக்க முயற்சி செய்.

உன்னுடைய ஆபீஸில் செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லாமல் உட்கார்ந்திருந்தால், ஒருவருக்காக காத்திருக்க வேண்டி வந்தால், செய்ய வேண்டிய வேலைகள் அப்போது ஏதுமில்லை என்று இருந்தால் அப்போது தேவையில்லாமல் எதையாவது செய்யாமல் உனது கண்களை மூடிக்கொள். வேண்டாத விஷயங்களை கேட்பதையும், தேவையில்லாத விஷயங்களை பார்ப்பதையும், பயனில்லாமல் அங்கும் இங்கும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதையும் இந்த வழியில் தவிர்த்து விடலாம். நீ அந்த நேரத்தை இறுதியில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு விஷயத்திற்காக செலவிடலாம். மேலும் ஒருவன் தன்னுடைய அதிகப்படியான நேரங்களை, வீண் செய்வதை விடுத்து தியானம் செய்ய பயன்படுத்தினாலே போதுமானது. அதுவே முற்றிலும் போதுமானதாக இருக்கும்.

ஒருவர் ரயிலில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார். அவர் ஒருநாள் முழுவதும் ரயிலில் உட்கார்ந்திருக்க வேண்டி வந்தால் அவர் படித்த செய்தித் தாளையே திரும்ப திரும்ப படிக்கிறார். நான் இதை ரயிலில் தினமும் பார்க்கிறேன். அவர் அந்த செய்தித்தாளை பலமுறை படிக்க வேண்டி வருகிறது. ஆனால் இப்போது வேறு என்ன செய்ய முடியும்? ஆகவே அவர் அதையே திரும்ப திரும்ப படிக்கிறார். அவர் கேட்ட பாடலையே திரும்ப

திரும்ப கேட்கிறார். திரும்பவும் பிளேயரை ஆன் செய்து அந்த பாடலையே கேட்கிறார். பல தடவைகள் பேசிய விஷயங்களுையே திரும்பவும் பேச ஆரம்பிக்கிறாய்.

நாள் முழுவதும் தான் என்ன பேசுகிறோம் என்பதை ஒருவன் கவனித்தால், அவன் தான் ஒரே விஷயத்தை பற்றியே பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை எத்தனை தடவை உணர்வான், தெரியுமா? பயனில்லாமல் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை ஒருவன் உற்று நோக்க ஆரம்பித்தால், இதைத் தவிர வேறு எதையும் செய்ய முடியவில்லையே என்பதை ஒருவன் உணர ஆரம்பித்தால்..... அப்போது அவனுக்கு பிரச்சனை ஆரம்பமாகும். தான் பேசிக் கொண்டிருப்பதில் நூற்றுக்கு தொண்ணூற்று ஒன்பது, பேசத் தேவையில்லாத விஷயங்களே என்பதை அவன் உணரும்போது அவன் அதிர்ச்சியடைவான்.

நீ ஒரு தந்தி அனுப்பவேண்டும் எனும்போது வார்த்தைகளை எவ்வாறு எண்ணி அனுப்புவாய்? அந்தச் செய்தியை மிகக் குறைந்த வாக்கியங்களுக்குள் அமைக்க முயற்சி செய்வாய். எட்டு அல்லது பத்து வார்த்தைகள் போதுமானதாக இருக்கும். கடிதம் எழுதினால் இரண்டு பக்கங்கள் வரக்கூடிய செய்தியை தந்தியில் அனுப்பினால் அது பத்து வார்த்தைகளுக்குள் முடிந்துவிடும். மேலும் அந்தச் செய்தி கடிதத்தை விட வேலை செய்யும். ஏனெனில் ரத்னசுருக்கமாக அமையும் அந்தச் செய்தியில் எல்லா தகவல்களும் வந்துவிடும். ஆகவே தந்தி மிகவும் வலிமை வாய்ந்தது. கடிதத்தில் அதே செய்தி பெரிதாகவும் விரிவாகவும் இருக்கும். அது இரண்டு பக்கங்களுக்கு விரியும்போது அதன் பாதிப்பு கம்மியாகத்தான் இருக்கும்.

ஒருவர் தந்தி முறையில் பேசவும் கவனிக்கவும் நடக்கவும் போராடவும் மற்றும் எல்லா நடவடிக்கைகளிலும் செயல்பட வேண்டும். அப்போதுதான் அந்த நேரத்தையும் சக்தியையும் தியானத்தில் செலவிட முடியும்.

இரவு தியானத்தை நாங்கள் உட்கார்ந்து கொண்டு
செய்ய வேண்டுமா அல்லது படுத்துக் கொண்டு செய்ய
வேண்டுமா?

முடிந்த வரை இரவு தியானத்தை படுத்துக் கொண்டுதான்
செய்ய வேண்டும். நீ படுத்தவுடன் தூங்கி விடுவாய் என்றால்
அப்போது உட்கார்ந்து கொண்டு செய்யலாம். இரவு தியானம்
செய்யும்போது படுத்துக் கொண்டுதான் செய்ய வேண்டும்.
அப்போதுதான் தியானம் செய்து கொண்டே தூக்கத்தில்
விழலாம். அப்படி என்றால் எப்போது தியானம் செய்வது
நிற்கிறது, நீ எப்போது தூக்கத்தில் விழுகிறாய் என்பது உனக்குத்
தெரியக்கூடாது. தியானம் செய்து கொண்டிருக்கும் போதே நீ
தூங்கி விடவேண்டும். எனவே படுத்துக் கொண்டுதான் இரவு
தியானம் செய்ய வேண்டும். நீ உட்கார்ந்து தியானம் செய்தால்
பின் தூங்குவதற்காக படுக்க வேண்டும். அது தொந்தரவை
உண்டுபண்ணும். அது தியானத்தின் ஓட்டத்தில் தடையை
உண்டாக்கும், பின் அது ஒரு இடைவெளியை உருவாக்கிவிடும்.
முதலில் நீ உட்கார்ந்து உன்னுடைய தியானத்தை முடிக்க
வேண்டும், பின் தூங்குவதற்காக படுக்க வேண்டும். படுத்தால்
நான் உடனே தூங்கிவிடுவேன், படுத்துக் கொண்டு என்னால்
தியானம் செய்ய முடியாது என்று நினைப்பவர்களைத் தவிர,
மற்றவர்கள் இரவு தியானத்தை படுத்துக் கொண்டுதான் செய்ய
வேண்டும். ஆனால் அவர்களும் முதல் இரண்டு, மூன்று
மாதங்களுக்கு உட்கார்ந்து செய்து கொண்டிருந்துவிட்டு,
மெதுமெதுவாக படுத்துக் கொண்டு தியானம் செய்ய பழகிக்
கொள்ள வேண்டும்.

மக்கள் அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருந்தால் என்ன
செய்வது?

அது ஒரு பிரச்சனை அல்ல. உனது மனம் அரட்டை அடித்துக்
கொண்டிருக்கக் கூடாது. யாராவது அரட்டை அடித்துக்
கொண்டிருந்தால் நீ அதை பொருட்படுத்த வேண்டியதில்லை.

நீதான் தியானம் செய்கிறாய், அவர்கள் தியானம் செய்யவில்லை.

ஆனால் இப்போது குழந்தைகள் அங்கே விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள், உங்களது கவனம் அங்கே சென்றது அல்லவா?

இல்லை. என்னுடைய கவனம் அங்கே சென்றது. ஆனால் நான் இங்கே தியானம் செய்ய முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கவில்லை. நான் இங்கே பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன், அப்போது மேலும் பத்து பேர் பேச ஆரம்பித்தால், எனக்கு எந்த ஆட்சேபனையும் இல்லை, நான் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டிருப்பேன். ஆனால் என்னுடைய பேச்சுக்கு எந்த பிரயோசனமும் இருக்காது. நான் இங்கே தியானம் பயிற்சி செய்யவில்லை. நான் தியானம் செய்து கொண்டிருந்தால் உங்களது எல்லா குழந்தைகளையும் இங்கே கொண்டு வாருங்கள். அது எந்த வேறுபாட்டையும் உண்டாக்காது. புரிகிறதா? நான் இங்கே பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது சில குழந்தைகள் வந்து அழுது, கத்தி, சத்தம் போட்டால் நான் எதற்காக பேசுகிறேனோ அந்த பலனே நிறைவடையாது. என்னுடைய பேச்சு உங்களை வந்தடையாது.

பேச்சு மற்றவர்களின் பேச்சால் பாதிக்கப்படும். இப்போது இன்னும் சிறிது ஒலிபெருக்கிகளை கொண்டுவந்து இங்கு வைத்து பேச ஆரம்பித்தால் அது என்னிடத்தில் எந்த வித்தியாசத்தையும் ஏற்படுத்தாது. ஆனால் நான் பேசுவதை நிறுத்திவிடுவேன். ஏனெனில் பேசுவதில் பயனில்லை. நீ தியானம் செய்யப் போகிறாய். குழந்தைகளை கட்டுப்படுத்த உனக்கு எந்த அதிகாரமும் இல்லை. உலகத்திலுள்ள எல்லா குழந்தைகளையும் மௌனமாக இருங்கள், நான் தியானம் செய்யப் போகிறேன் என்று சொல்ல முடியாது. அது உன்னுடைய வேலையல்ல. நீ தியானத்தினுள் செல். அனுபவி. இந்த குழந்தைகள் தியானம் செய்பவர்களல்ல, பின் ஏன் அவர்கள் அமைதியாக இருக்க வேண்டும்?

அது ஒரு தொந்தரவாகவில்லையா?

அது தொந்தரவாக மாற காரணம் உன்னால் தியானத்தினுள் செல்ல முடியவில்லை என்பதுதான். உனக்கு தியானம் என்பதன் அர்த்தம் புரிகிறதா? நான் ஏற்கனவே சொன்னது போல, சாட்சிபாவமாக இருப்பதுதான் தியானம். குழந்தை அழுகிறதென்றால் கவனி. குழந்தை அழுகிறது, நான் பார்ப்பவனாக இருக்கிறேன். ஆனால் நீ சாட்சியாளனாக இருப்பதில்லை, அதனுடன் ஒன்றிவிடுகிறாய். நீ, 'இந்த குழந்தையின் கழுத்தை நெறிக்கப் போகிறேன், இது அழுது ஊரை கூட்டுகிறது' என்கிறாய். அங்கே தொந்தரவு ஆரம்பமாகிறது. நீ அங்கே ஒரு சாட்சியாளனாக இருப்பதில்லை. நீ அதனுடன் இணைந்து விடுகிறாய். நீ, 'இந்த குழந்தையை எடுத்துச் செல், நான் இவன் அழுவதை கேட்க விரும்பவில்லை' என்கிறாய்.

சாட்சியாக இரு. குழந்தை அழுதால் அழட்டும். சிரித்தால் சிரிக்கட்டும். அவன் அழவில்லையென்றால் அழவில்லை. நீ சாட்சியாக இருந்தால், அப்போது குழந்தை அழுகிறதா, யாராவது அரட்டை அடிக்கிறார்களா, கார்ஹாரன் கதறுகிறதா, வேறு ஏதாவது நடக்கிறதா, எதுவாக இருந்தாலும் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. ஏனெனில் நான் பேசிக் கொண்டிருக்கும் விஷயமான சாட்சியாக இருப்பது என்பது அதுதான்.

ஆம், அது கவனத்தை இங்கே கொண்டு வருதலில் வித்தியாசத்தை உண்டாக்கும். ஒருவர் ராமா ராமா என்று மந்திரம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது வேறு யாராவது ஒருவர் வந்து சத்தமாக வேறு எதையாவது பேசினால் அது ஒரு தொந்தரவாக மாறும். ஏனெனில் இவர் ஒன்று கூறுகிறார், அவர் ஒன்றை கூறுகிறார். ஒருவர் பேசுவது மற்றவருக்கு தொந்தரவை உண்டாக்கும்.

ஆனால் நான் உரையாடுவதைப் பற்றி பேசவில்லையே. நான் நீ ஒம் என்று மந்திரம் சொல்ல வேண்டும், அல்லது வேறு

ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று கூறவில்லை. நான் வெறுமனே உன்னை சாட்சியாக இரு என்றுதான் கேட்கிறேன். எது நிகழ்ந்தாலும் அதற்கு சாட்சியாக மட்டுமே இரு. உனக்குள் ஏதாவது தொந்தரவு செய்தால் அதையும் சாட்சியாக பார். சாட்சிபாவமாக மட்டுமே இரு. எது நடந்தாலும் அதை சாட்சியாக நின்று பார். அதன் இறுதி முடிவு தியானமாக இருக்கும். ஆகவே நீ பேருந்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் போது, கடையில் உட்கார்ந்திருக்கும் போது என எப்போது வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். இமயமலைக்கு போக வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ரோட்டோரத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு கூட இதை நீ செய்யலாம். பதிலாக இதை ரோட்டோரத்தில் உட்கார்ந்து செய்யும் சமயத்தில் மிகவும் அனுபவித்து செய்வாய். உன்னுடைய மனம் எவ்வளவு வினோதமானது என்பதை நீ காண்பாய். அது ஒருபோதும் சாட்சியாக நிற்காது. அது, 'அந்த கூச்சலை நிறுத்து, இதை கேட்க முடியாது, அந்த மனிதனின் பேச்சை நிறுத்து!' என்றெல்லாம் கூறும். நமது மனம் எல்லாவற்றையும் சொல்லும்.

அது எங்கே வேண்டுமானாலும் நிகழுமா?

நிச்சயமாக. அது இப்போது இங்கே கூட நிகழும். அதற்கு தேவை சிறிது முயற்சி மட்டுமே.

நான் ஒரு விருந்தினர் மாளிகையில் தங்கியிருந்தேன். அப்போது என்னுடன் ஒரு அரசியல்வாதியும் தங்கியிருந்தார். மாலையில் நாங்கள் இருவரும் தூங்குவதற்காக திரும்பி வந்தோம். நான் உடனடியாக தூங்கி விட்டேன். பதினைந்து நிமிடங்கள் கழித்து அவர் என்னுடைய அறைக்கு வந்தார். என்னை எழுப்பி, 'நீங்கள் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறீர்களா? என்னால் தூங்க முடியவில்லை. தூங்குவது எனக்கு சாத்தியமேயில்லாமல் இருக்கிறது' என்றார்.

அந்த நகரத்திலுள்ள எல்லா நாய்களும் அந்த விருந்தினர் மாளிகையின் அருகே ஒன்று கூடி குரைத்துக் கொண்டிருந்தன. அவை அங்கே ஒன்று கூடுவதை வழக்கமாக கொண்டிருந்தன.

போலும். அவர் சில தடவைகள் அவைகளை துரத்துவதற்காக வெளியே சென்று வந்தார். ஆனால் ஒவ்வொரு தடவையும் அவர் அவைகளை துரத்தி விட்டு உள்ளே திரும்பி வந்தவுடன் அவைகள் மேலும் சில நாய்களை கூட்டிக் கொண்டு திரும்பி வந்தன. நாய்களை அவ்வளவு எளிதாக துரத்தி விடமுடியாது. மனிதர்களையே துரத்துவது எளிதில் இயலாத காரியம் எனும்போது நாய்களை துரத்துவது முடியக்கூடிய காரியமா என்ன? அவைகள் யாவும் திரும்பி வந்தன. அவரால் நிம்மதியாக இருக்க முடியவில்லை. அவர், 'என்னால் தூங்க முடியவில்லை. இந்த நாய்கள் குரைப்பது மிகவும் சிரமமாக இருக்கிறது' என்றார்.

நான் அவரிடம், 'இந்த நாய்களுக்கு நீங்கள் இங்கே தூங்குகிறீர்கள் என்று தெரியாது. அவைகள் அதைப் பற்றி அக்கறை கொள்வதும் இல்லை. அவைகளுக்கு உங்களால் என்ன காரியம் ஆக வேண்டும்? நீங்கள் பாட்டுக்கு தூங்க வேண்டியதுதானே? உங்களுக்கும், நாய்களுக்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்கிறது?' என்று கேட்டேன்.

அவர், 'சம்பந்தம் இருக்கிறது இல்லை என்பதல்ல விஷயம். அவைகள் குரைக்கின்றன. அந்த சப்தத்தில் என்னால் தூங்க முடியவில்லை'. என்றார். நான் 'அவைகள் குரைப்பதால் ஏற்படும் தொந்தரவல்ல இது. அவைகள் குரைக்கக்கூடாது என்ற கருத்தால் வந்த பிரச்சனைதான். உங்களுடைய இந்த கருத்துதான் உங்களை தொந்தரவு செய்கிறது. நாய்கள் நாய்களாகத்தான் இருக்கும். அவைகள் குரைக்கத்தான் செய்யும். நீங்கள் தூங்க வேண்டும். எனவே தூங்குங்கள்'. என்றேன்.

அவர், 'நான் என்ன தான் செய்வது?' என்று கேட்டார்.

நான் அவரிடம், 'நாய்கள் குரைக்கின்றன. அவை குரைப்பதை வெறுமனே சாட்சியாக இருந்து கேளுங்கள். வெறுமனே கேளுங்கள். நாய்கள் குரைக்கின்றன, என் காதில்

விழுகிறது என்று மட்டும் நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். காலையில் நாம் பேசுவோம்' என்றேன்.

பதினைந்து நிமிடங்களுக்குள் அவர் தூங்கி விட்டிருக்க வேண்டும். காலையில் எழுந்தவுடன் அவர் என்னிடம், 'அதிசயமாக இருக்கிறது. நாய்கள் குரைக்கின்றன, என் காதில் விழுகிறது என்ற சாட்சி பாவத்தில் நான் இருக்க ஆரம்பித்தவுடன் நாய்கள் குரைப்பது எனக்கு தாலாட்டுப் போல கேட்டது. அது என்னை தூக்கத்திற்கு கொண்டு சென்றிருக்க வேண்டும். இரவு முழுவதும் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருந்தேன். அவைகள் எப்போது குரைப்பதை நிறுத்தின என்று கூட எனக்குத் தெரியாது'. என்றார்.

நான் அவரிடம், 'அவைகள் ஏன் நிறுத்த வேண்டும்? அவைகளுக்கு உங்களுடன் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை. அவைகள் நீங்கள் தூங்கி விட்டீர்களா இல்லையா என்பதைப் பற்றி எந்த அக்கறையும் கொள்வதில்லை. அவைகள் தொடர்ந்து குரைத்துக் கொண்டதான் இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் உங்களது மனம் எதிர்ப்பதை நிறுத்திக் கொண்டு விட்டது. அது எதிர்க்கும் வரை அதை எப்படி நிறுத்துவது என்றுதான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும். அப்போதுதான் பிரச்சனையே எழுகிறது. அவைகள் குரைக்க விரும்பினால் குரைத்து விட்டு போகட்டும் என்று ஏற்றுக் கொண்டவுடன் உங்கள் பிரச்சனை முடிந்தது'. என்றேன்.

நம்மைச் சுற்றி நடக்கும் எல்லாவற்றையும் கவனிப்பவராக இருந்து பார்ப்பதைத்தான் நான் தியானம் என்று அழைக்கிறேன். ஆகவே அதற்கு எதுவும் தடையாகாது.

நமது கண்களை மூடிக் கொள்வது கட்டாயமா?

இல்லை. அவசியமில்லை. ஆனால் ஆரம்பத்தில், பொதுவாக மூடிய கண்களுடன் பரிசோதனை செய்வது எளிதாக இருக்கும். ஏனெனில் கண்கள் மூடி இருந்தால் நீ திறந்திருக்கும் காதுகளுக்கு மட்டும் காவலனாக இருந்தால் போதும். கண்கள்

திறந்திருந்தால் இரண்டு திறப்புகளுக்கு நீ காவலாக இருக்க வேண்டும். கண்களின் வாயிலுக்கும் காதுகளின் வாயிலுக்கும் நீ சாட்சியாக நிற்க வேண்டும். கண்களை விட காதுகளுக்கு காவலனாக இருப்பது எளிதாக இருக்கும், ஏனெனில் கண்களின் வழி நீ பார்ப்பவை உன்னை ஆழமாக பாதிப்பதால் அதன் காவலாக நிற்பது சிரமமான காரியமாக இருக்கும்.

ஆனால் உன்னால் சமாளிக்க முடியும் என்றால் நல்லது. மெதுவாக பழக்கப்படுத்திக் கொள் என்றுதான் நான் கூறுகிறேன். காதுகளுக்கு காவலனாக இருந்து நன்கு பழக்கம் பெற்று விட்டால் பின் உன்னுடைய கண்களையும் திறந்து வைத்துக் கொள்ளலாம். கண்களை மூடிக் கொள்வதில் உனக்கு சிரமம் இருந்தால், கண்களை திறந்து வைத்துக் கொள். கண்களை மூடிக் கொள்வது கஷ்டமாக இருக்கிறது என்பவர்கள் கண்களை திறந்து வைத்துக் கொள்ளலாம், ஆனால் அவர்கள் இரண்டு வாயில்களுக்கும் சாட்சியாக இருக்க வேண்டும். நீ என்ன பார்க்கிறாய் என்பதிலும் கவனமாக இருக்க வேண்டும். யாரோ கடந்து போகிறார்கள் என்பது மட்டும்தான் நீ பார்க்க வேண்டியது. அது யார் என்று பார்க்கக் கூடாது, அது உனது நண்பனா, எதிரியா, ஆணா, பெண்ணா, மனைவியா, தோழியா இப்படி எதுவும் இருக்கக் கூடாது. அதில் நீ எந்த பதிலையும் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. பதிய வைத்துக் கொள்ள ஆரம்பித்தால் உனது கவனம் சிதறிப் போய்விடும். சாட்சிபாவம் இல்லாமல் ஆகிவிடும். நீ சாட்சியாக இருக்கும் போது யாரோ கடந்து போகிறார்கள் என்பதை மட்டுமே பார்ப்பாய். அதைப் பற்றி எந்த கருத்தும் இருக்காது. நீ வெறுமனே பார்க்கிறாய். கவனிக்கிறாய். அவ்வளவுதான்.

இரட்டை வேலை செய்ய தேவை இல்லை என்பதனால்தான் நான் கண்களை மூடிக்கொள் என்று கூறுகிறேன். இரண்டையும் திறந்து வைத்திருப்பது சிறப்பானது, ஆனால் அது கடினமாக இருந்தால், முதலில் காதுகளுக்கு காவலனாக இருப்பதில் நல்ல தேர்ச்சி கொள், பின் கண்களையும் சேர்த்து பயிற்சி செய்யலாம்.

இரண்டிலும் சேர்த்து தேர்ச்சி பெற்று விட்டால் அப்போது மாபெரும் சந்தோஷம் வரும். தெருவில் நடக்கும்போதே ஒரு சாட்சியாக இருக்கலாம். வேலைகளைச் செய்யும்போதே நீ சாட்சியாக இருந்து அனைத்து வேலைகளையும் செய்யலாம். ஏனெனில் உன்னுடைய கண்கள் திறந்திருந்தாலும் உன்னால் சாட்சியாக இருக்கமுடியும். ஆனால் ஆரம்பத்தில் வரும் சிரமத்தை தவிர்க்க முதலில் ஒரு வாயிலுக்கு காவலாக இருக்க முயற்சி செய். அதில் தேர்ச்சி பெற்று விட்டால் பின் மற்றதையும் பயிற்சி செய்யலாம். அதில் எந்த பிரச்சனையும் இருக்காது.

ஒஷோ,

ஒரு நாள் தியானம் செய்து மறுநாளும் தியானம் செய்ய முடியவில்லையென்றால் அதில் மிகவும் குற்றவுணர்ச்சி கொள்கிறேன், அது வேதனையாக மாறுகிறது.

நீ அதை அப்படி செய்து கொண்டால் அது அப்படித்தான் ஆகும். ஒருநாள் தியானம் செய்கிறாய், மறுநாள் தியானம் செய்ய முடியவில்லையென்றால் நீ அதை வேதனையாக மாற்றிக் கொண்டால் அது வேதனை அளிக்கத்தான் செய்யும். இல்லாவிடில் அதைப் பற்றி எந்த சோகமும் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை. உன்னால் செய்ய முடிந்தவற்றை எண்ணி நன்றி கொள். செய்ய முடியாதவற்றை நினைத்து குற்றவுணர்ச்சி கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஏன்? ஏனெனில் குற்றவுணர்ச்சி உன்னுடைய அடுத்த தியானத்தில் ஒரு தடையை உருவாக்கும். நன்றியுணர்ச்சி அடுத்த தியானத்திற்கு உதவி செய்யும்.

தியானம் செய்ய உட்காரும்போது, 'இன்று என்னால் தியானம் செய்ய முடிகிறதே!' என்று எண்ணி இயற்கையை நோக்கி மிகவும் நன்றிஉணர்ச்சி கொள்ள வேண்டும். இது பிரபஞ்சத்திலிருந்து கிடைத்திருக்கும் மிகப் பெரிய வரப்பிரசாதம் என்ற எண்ணம் கொள்ள வேண்டும். இந்த வகையான எண்ணம் கொண்டால், மனம் இந்த நன்றியுணர்ச்சியால் தூய்மையடையும். அந்த அமைதி அடுத்த

நாள் தியானம் செய்ய உதவி புரியும். ஆனால் ஒருநாள் தியானம் செய்ய முடியவில்லையென்றால் அதை எண்ணி வருத்தப்பட ஆரம்பித்தால் அது மிகவும் மோசமான விளைவைத் தரும், தொந்தரவை விளைவிக்கும், மிகவும் சோகத்தை கொடுக்கும், மாபெரும் நட்டத்தை உருவாக்கும், மேலும் நீ உனது மனதை துன்பப் படுத்துகிறாய். இன்று தியானத்தை தவற விட்டு விட்டோமே என்ற இந்த துன்பமான மனநிலை, நாளை தியானம் செய்யும்போது அதனுள் ஆழமாக செல்வதை அனுமதிக்காது.

குற்றஉணர்ச்சி தியானத்திற்கு ஒரு தடை என்பதை நீ கட்டாயம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஆகவே குற்றஉணர்வு கொள்ளுதலில் பொருளில்லை. மேலும், நீ எல்லாவற்றிற்கும் சாட்சியாக நிற்க வேண்டும். ஒருநாள் தியானம் செய்வதற்கும் சாட்சியாக இருக்க வேண்டும், இன்னொரு நாள் தியானம் செய்ய முடியாமல் போவதற்கும் சாட்சியாக இருக்க வேண்டும். ஏன் தேவையற்ற சச்சரவை உண்டாக்கிக் கொள்கிறாய்? இரண்டு விஷயங்கள் உள்ளன. நேற்று நீ தியானம் செய்ததை சாட்சியாக இருந்து பார்த்தாய், இன்று தியானம் செய்ய முடியாமல் போவதையும் சாட்சியாக இருந்து பார்க்கிறாய் என்பதே விஷயம்.

ராமதீர்த்தா தன்னை மூன்றாம் மனிதர் போல வைத்து பேசுவதே அவர் வழக்கம். அவர் 'நான்' என்பதை உபயோகிக்க மாட்டார். 'எனக்கு தாகமாக இருக்கிறது' என்று கூற மாட்டார், பதிலாக அவர் 'ராமதீர்த்தாவுக்கு தாகமாக இருக்கிறது!' என்றே கூறுவார். ராமதீர்த்தா, 'இன்று வரும் வழியில் சிலர் நின்று கொண்டு ராமதீர்த்தாவை கிண்டல் செய்தனர். ராமதீர்த்தா திட்டு வாங்குவதை கண்டு சிரித்துக் கொண்டிருந்தேன்' என்பார்.

அவர் அமெரிக்காவுக்கு முதல் முறை சென்ற போது மக்கள் அவரிடம், 'நீங்கள் சொல்வதை எங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. நீங்கள்தானே ராமதீர்த்தா? இல்லையா? நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டனர்.

அவர், 'நான் அல்ல ராமதீர்த்தா. இந்த உடலை மக்கள் ராமதீர்த்தா என்று பெயரிட்டு அழைக்கின்றனர். நான் இதைக் கடந்து வெகு தூரம் சென்று விட்டேன்'. என்று பதிலளித்தார்.

ஒருநாள் ராமதீர்த்தா வேறு ஒரு இடத்திற்கு சென்றிருந்தார். அங்கே அவர் சண்டையிடும் மக்களுக்கு இடையே மாட்டிக் கொண்டார். அங்கே அவர் சிரித்தபடி நின்றுகொண்டு, 'கடவுளே, ராமதீர்த்தா மாட்டிக்கொண்டான். மகனே சிக்கிக் கொண்டாயா? இப்போது தப்பிக்க வேறு வழியில்லை'. என்றார்.

இதுதான் சாட்சியாக இருப்பதன் பொருள். மெதுமெதுவாக அது உன்னுள் ஆழமாக இறங்கும். நான் இன்று தியானம் செய்ய அமர்கிறேன் என்பதையும் பார்க்கும், நான் இன்று தியானம் செய்யவில்லை என்பதையும் பார்க்கும். தியானத்தின் செயல்பாட்டையும் உன்னால் தள்ளி நின்று பார்ப்பாய். தியானத்தின் மூலம் நீ அடையும் பலன்களை கடந்து இன்னும் ஆழமாக உன்னுள் புரிதல் ஏற்படும். ஏனெனில் இந்த சாட்சிபாவம் இன்னும் ஆழமாக உன்னுள் ஊடுருவும். நீ தியானம் செய்தாலும் சரி, தியானம் செய்யாவிட்டாலும் சரி, நான் செய்கிறேன் என்ற சிந்தனை உன்னுள் எழாது. இல்லாவிடில் அந்த செய்பவன் உள்ளே வந்து விடுவான். 'நான்' என்பது உள்ளே வந்து செயலை கெட்டியாக பிடித்துக் கொள்ளும்.

இன்று நீ தியானம் செய்வதை தள்ளி நின்று பார், அடுத்த நாள் நீ தியானம் செய்யவில்லை என்பதையும் தள்ளி நின்று பார். நீ செய்பவன் அல்ல, நீ வெறுமனே பார்ப்பவன் மட்டுமே. பின் அந்த உத்வேகம் இன்னும் வலிமையாகும். மேலும் அந்த நோக்கில் பார்க்கும்போது எந்த வருத்தமும், எந்த வேதனைக்கும் இடமில்லை. அது போன்ற கேள்விக் கேள்வி இடமில்லை. எது நிகழ்ந்தாலும் நீ கவனிப்பாய். அவ்வளவே.

நன்றி என்று நீங்கள் எதைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்?

நன்றி என்பது இந்த முழுமையை நோக்கி நன்றியுணர்வோடு இருப்பது. ஏனெனில் இந்த பிரபஞ்சம் இன்றி எதுவும் சாத்தியமில்லை. நம்மால் சுவாசிக்க கூட முடியாது. நான் சுவாசிக்கிறேன், அப்போது இந்த காற்றை நோக்கி நான் நன்றியுணர்வு கொள்கிறேன். மரங்களை நோக்கி நன்றியுணர்வு கொள்கிறேன், ஏனெனில் அவை ஆக்ஸிஜனை உற்பத்தி செய்கின்றன. இந்த நட்சத்திரங்களை பார்த்து, இந்த சூரியனை பார்த்து, வானத்தைப் பார்த்து, உங்கள் யாவரையும் பார்த்து என நன்றியுணர்வு கொள்கிறேன். ராமரை, கிருஷ்ணாவை, புத்தரை, அல்லது இது போன்ற வேறு யாரோ என தனிப்பட்டவர்கள் யார்மீதும் அல்ல.

இந்த அண்டம் இல்லாமல், விரிந்து பரந்த இந்த பிரபஞ்சம் இல்லாமல் நாம் ஒரு கணம் கூட உயிர் வாழ முடியாது. நாம் என்னவோ அது இந்த பிரபஞ்சம் உருவாக்கியதுதான். நம் மூலம் நிகழ்வது யாவும் இந்த பிரபஞ்சத்தின் உதவியால் நிகழ்வதே. இல்லாவிடில் அது நிகழ்ந்திருக்காது. எல்லாவற்றிற்கும் சேர்த்துத்தான் நன்றி.

மேலும் நன்றியுணர்வு கொள்ளும் போது யாரிடம் நீ நன்றியோடு இருக்கிறாய் என்பது முக்கியமல்ல. நீ நன்றியை உணர்கிறாய். அது உதவும். யாராவது அதை பெற்றுக் கொள்கிறார்களா, இல்லையா என்பது தேவையற்றது. அதில் எந்த அக்கறையும் கொள்ள வேண்டியதில்லை.

நான் எனது மனதில் திரும்ப திரும்ப, நான் சாட்சியாக இருக்கிறேன், நான் சாட்சியாக இருக்கிறேன் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமா?

சாட்சியாக இருப்பது என்பது திரும்ப திரும்ப சொல்லிக் கொள்வதல்ல, அது ஒரு இருப்பு. நான் அதை உங்களுக்கு சொல்ல வேண்டியிருப்பதால் 'நான் சாட்சியாக இருக்கிறேன்' என்று அதை வார்த்தைகளில் கொண்டு வருகிறேன். நீங்கள்

அதை உணர வேண்டும். இதில் இரண்டு விஷயங்கள் இருக்கின்றன. இது ஒரு முக்கியமான கேள்வி. நீ உனது மனதில் நான் சாட்சியாக இருக்கிறேன், நான் சாட்சியாக இருக்கிறேன் என்று திரும்ப திரும்ப சொல்லிக் கொண்டிருந்தால், அப்போது அது ஒரு மந்திரம் போல மாறிவிடும். பின் மெதுமெதுவாக அது ராமா ராமா ராமா என்று உச்சாடனம் செய்வது போலாகி விடும்.

நான் சாட்சியாக இருக்கிறேன் என்று வார்த்தைகளில் சொல்லாதீர்கள். சாட்சியாக இருப்பதை நீங்கள் உணர வேண்டும். இரண்டுக்கும் இடையில் உள்ள வித்தியாசம் இதுதான். நான் யார் என்பதை நீ அனுபவப்பட வேண்டும். எது நிகழ்ந்தாலும் இதற்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்பதை பார்க்க வேண்டும். அப்போது நீ சாட்சிக்கு உள்ள சம்பந்தம் என்ன என்பதை உணர்வாய். நான் சாட்சியாக இருக்கிறேன் என்று திரும்ப திரும்ப சொல்வதல்ல சாட்சிபாவம். அப்படி இருந்தால் மந்திரம் சொல்வது போலத்தான் அதுவும். 'நான் சாட்சியாக இருக்கிறேன், என்னுடைய இந்த அனுபவம் ஆழமாகச் செல்ல வேண்டும்' என்று சொல்வதல்ல.

உதாரணமாக சுற்றிலும் இவ்வளவு சப்தங்கள் கேட்கின்றன. இந்த சப்தங்கள் என்னை என்ன செய்கின்றன! நான் ஒரு சாட்சி மட்டுமே. நான் உருவாக்கும் இந்த வார்த்தைகள் கூட உங்களுக்கு செய்தியைச் சொல்லவே. உங்களுக்குள் நீங்கள் எந்த வார்த்தையையும் உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டிய அவசிய மில்லை. இது எனது சூழ்நிலை என்ற இந்த அறிதல் இருந்தால் போதுமானது. இது எனது சூழல் என்பதற்கு சாட்சியாக இருத்தல்.

நீ சாப்பிடும்போது, ஒரு கணம் உனது தலையை தாழ்த்தி உனக்குள் பார். 'நான் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறேன்?' பின் 'இந்த உடல் சாப்பிடுகிறது, நான் சாட்சியாக இருக்கிறேன்!'. இந்த சாட்சிபாவம் ஒரு அனுபவமாக இருக்க வேண்டும். இது

வார்த்தைகளை திரும்ப சொல்வதல்ல, வார்த்தைகளை திரும்ப திரும்ப சொல்வது அர்த்தமற்றது.

நான் உங்களுக்கு விளக்கி கூற வேண்டியிருப்பதால் இந்த பிரச்சனை எழுகிறது. நான் வார்த்தைகள் மூலமாகத்தான் சொல்ல வேண்டும். நான் உங்களுடன் பேச வார்த்தைகளை உபயோகப்படுத்தியாக வேண்டும். அப்போது யாராவது ஒருவர் உட்கார்ந்து நான் சாட்சியாக இருக்கிறேன், நான் சாட்சியாக இருக்கிறேன் என்று ஒவ்வொருநாளும் சொல்லக்கூடும் என்ற அபாயத்தையும் நான் கவனத்தில் கொள்கிறேன். அப்படி அவர் சொன்னால் சில தடவைகளுக்கு பின் அது வெறும் பழக்கமாகி விடும். அவருக்கு தான் என்ன சொல்கிறோம் என்ற விழிப்பு இருக்காது. அவர் பாட்டுக்கு தொடர்ந்து, 'நான் சாட்சியாக இருக்கிறேன், நான் சாட்சியாக இருக்கிறேன்' என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பார். கடிகாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு அரைமணி நேரம் கழித்து எழுந்து போய்விடுவார். எதுவும் நிகழாது. அவர் எப்படி இருக்கிறாரோ அப்படியேதான் இருப்பார். எல்லாவற்றிற்கும் மேல் அவர் காலத்தை வீணடித்திருப்பார். மேலும் அவர், 'நான் சாட்சியாக இருக்கிறேன், நான் சாட்சியாக இருக்கிறேன்' என்று அரை மணி நேரம் சொல்லும் இந்த மடத்தனமான செயல் அவரது மனதை தொல்லை செய்யும்.

அது வார்த்தைகளை திரும்ப திரும்ப சொல்வதல்ல, அது அனுபவப்படுவது. என்னைச் சுற்றி எது நிகழ்ந்தாலும் அதை நோக்கிய என்னுடைய அணுகுமுறை சாட்சிபாவம் மட்டுமே.

ஒஷோ,

தாங்கிக் கொள்ள முடியாத, அழுக்கான, ஊழல் நிறைந்த இந்திய அரசியலில் ஒரு புரட்சி நிகழ்வது எவ்வாறு?

ஒரு சமுதாயமாக இருந்தாலும் சரி, அரசாங்கமாக இருந்தாலும் சரி, பொருளாதார அமைப்பாக இருந்தாலும் சரி, நாம் தாளமுடியாது என்று கூறும்போது ஒரு தவறு

செய்கிறோம். தாளமுடியாது என்று கூறும் அக்கணமே அங்கே மாறுதல் நிகழ ஆரம்பிக்கிறது. ஆகவே நினைவில் கொள்ள வேண்டிய முதல் விஷயம் அது இன்னும் தாளமுடியாது என்ற நிலையை எட்டவில்லை.

அரசியலில் ஊழல் நிறைந்துள்ளது என்று நீ கூறுகிறாய். ஆனால் அது இன்னும் தாளமுடியாத நிலையை அடைய வில்லை. இல்லாவிடில் அது தொடராது. தாளமுடியாத நிலையை எட்டிய எதுவும் தொடர்வதில்லை.

ஆகவே, என்னுடைய முதல் முயற்சி என்னவென்றால், எதையாவது முடிக்க விரும்பினால் அதை முதலில் தாளமுடியாத நிலைக்கு கொண்டு வர வேண்டும். தாளமுடியாத நிலை என்னவென்றால் மக்களின் தன்னிலையை, உணர்வை உசுப்ப வேண்டும். அப்போது அந்த சூழலை தாங்கமுடியாது என்றாகும். அது தாங்கமுடியாமல் போகவில்லை. ஏனெனில் எது நிகழ்ந்தாலும் நாம் அதை தாங்கி கொண்டிருக்கிறோம். அதனால்தான் அது தொடர்ந்து நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. நாம் தாங்கிக் கொள்ளும் வரை அது தொடர்ந்து நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

நமது புத்திசாலித்தனத்தின் அளவு என்னவோ அதைத் தாண்டி நமது அரசாங்கம் மதிப்புடையதாக இருக்கமுடியாது என்பதே உண்மை. அது சாத்தியமில்லை. நமது அரசாங்கத்தில் ஊழல் உள்ளது என்று உணர்கிறோம். அது மலிந்துள்ளது, ஆனால் தாளமுடியாத அளவில் இல்லை. அப்படி இருந்தால் ஒரு கணம்கூட தொடரமுடியாது. உண்மையில் ஒரு புரட்சி எவ்வாறு நிகழும்? ஒரு செயல்பாடு என்பது தாங்கமுடியாத அளவுக்கு செல்லும்போதுதான் புரட்சி வெடிக்கும்.

கடந்த ஐந்தாயிரம் ஆண்டுகளாக இந்தியாவில் புரட்சி என்பதே கிடையாது. ஏனெனில் தாளமுடியாத அளவு எதுவும் நிகழவில்லை. இந்த தேசத்தில் மனோரீதியான காரணமும் இருக்கிறது. இந்த மனோரீதியான காரணங்களைத் தகர்த்து

எறிய வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய பேச்சின் முழுமையான நோக்கமே. அப்போதுதான் இந்தச் சூழல் தாளமுடியாததாக மாறும். இல்லாவிடில் இது தாளமுடியாததாக என்றும் மாறாது.

இந்தியாவில் மனோரீதியான இயந்திரதன்மைகள் உள்ளன. காரில் சஸ்பென்ஷன் பொருத்திவிட்டால் நாம் ரோட்டில் உள்ள மேடுபள்ளங்களை உணர மாட்டோம். ரோட்டில் மேடுபள்ளங்கள் இருந்தாலும் குலுக்கலை உள் வாங்கிக் கொள்ளும் ஸ்பிரிங் காரில் இருந்தால் போதும். கார் மேடுபள்ளத்தில் ஏறி இறங்கும்போது, அந்த ஸ்பிரிங்குகள் அந்த அதிர்வை வாங்கிக் கொள்வதால் காரின் உள்ளே உட்கார்ந்திருக்கும் மனிதன் அந்த அதிர்வை உணர மாட்டான். அந்த ஸ்பிரிங்குகளை கழற்றினால் தவிர பயணி ரோட்டின் மேடுபள்ளங்களை உணர மாட்டான்.

ரயில்களில் தாங்கும் கட்டைகளை பொருத்தியிருக்கிறார்கள். இரண்டு பெட்டிகளுக்கு இடையில் தாங்கு பலகையை பொருத்தியிருக்கிறார்கள். ஒரு மோதல் நடந்தாலும் அந்த ஷாக் அப்ஸர்வர்கள் மிகவும் வலுவானவையாக இருப்பதால் இரண்டு அடி தூரம் வரை அவை அந்த மோதலை உள் வாங்கிக் கொள்ளும். அதன் விளைவை பெட்டியின் உள்ளே உள்ள பயணி உணர மாட்டார். அந்த தாங்கு கட்டைகள் இல்லை யென்றால்தான் பயணி உள்ளே அந்த மோதலின் விளைவை உணர்வார்.

கடந்த மூன்று, நான்கு ஆயிரம் ஆண்டுகளாக இந்திய மனதில் இதுபோன்ற தாங்கும் கட்டைகளும், குலுக்கலை உள் வாங்கும் அமைப்பும் உள்ளேயே அமைந்திருப்பதுதான் மிகவும் அபாயகரமான விஷயமாகும். எந்த தாளமுடியாத விஷயமும் இதனால் உள்வாங்கப்படுகிறது. ஆகவே தாங்கமுடியாத நிலையை நோக்கி போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்பதை நாம் கவனிப்பதே இல்லை. இந்த தாங்கும் அமைப்பு மிகவும் தந்திரமானதாக இருக்கிறது. அவற்றை மிகவும் திறமையோடும்,

அவை மகிழ்வை கொடுக்கும் வண்ணமும் அதை உண்டாக்கி யிருக்கிறார்கள். ஆகவே நாம் எந்த பிரச்சனையையும் உணர்வதேயில்லை, எந்தத் தொந்தரவை பற்றியும் அக்கறை கொள்வதும் இல்லை.

இந்தியாவில் உள்ள ஏழ்மைநிலையை உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இந்த அளவு ஏழ்மை வேறு எந்த தேசத்திலும் இல்லை. இந்த அளவு வேறு ஏதாவது தேசத்தில் இருந்தால் எல்லாமும் அங்கே பற்றியெரியும். ஒரு கணம் கூட அது அங்கே அதுபோலவே இருக்கமுடியாது. இந்த உலகத்தில் உள்ள வேறு எந்த நாடும் இவ்வளவு வறுமையோடு இருக்க ஒரு கணம்கூட ஒத்துக்கொள்ளாது.

ஆனால் இந்தியாவில் தாங்குபலகைகள் உள்ளன. 'உன்னுடைய ஏழ்மை என்பது உன்னுடைய கடந்த கால கர்மா' என்று துறவிகளும் புனிதர்களும் மக்களிடம் கூறி வைத்திருப்பதுதான் அந்த தாங்கும் சக்தி. இந்த எண்ணத்தினால் ஏழை, 'நான் என்ன செய்ய முடியும்? என் எதிரில் உள்ள பணக்காரனுக்கும் உன்னுடைய ஏழ்மைக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை. உன்னுடைய ஏழ்மை உன்னுடைய போனபிறவி கர்மாவினால்தான்!' என்று ஆறுதல் கொள்கிறான். கடந்த பிறவிகளைப் பற்றி ஏதும் செய்யமுடியாது. நீ அவற்றை என்ன செய்ய முடியும்? அவை சென்று விட்டன. இப்போது உன்னால் எதுவும் அதில் செய்யமுடியாது. இப்போது நீ அடுத்த பிறவியில் வேண்டுமானால் ஏதாவது செய்யலாம். 'நீ ஏதாவது தவறாக செய்துவிட்டால் பின் அந்த வாய்ப்பும் போய்விடும். ஆகவே எல்லாவற்றையும் அமைதியாக தாங்கிக் கொள்! தாங்கிக் கொண்டால் அடுத்த பிறவியில் நீ ஏழையாக பிறக்கமாட்டாய். செல்வம் உனக்கு கொடுக்கப்படும். நீ எதையும் தவறாக செய்து விடாதே'. என்று சொல்லி வைத்திருப்பதுதான் தாங்கும் சக்தி.

இந்த தாங்குபவை அனைத்தையும் அடித்து நொறுக்கினால் ஒழிய இந்தியாவில் புரட்சி என்பது சாத்தியமில்லை. இங்கே எதுவும் தாளமுடியாமல் போவது இல்லை.

ஆகவே முதல் விஷயம் இந்த மாநிலத்தின் சட்டம் ஒழுங்கு சீர்குலைந்து கிடக்கிறது, தாளமுடியாமல் இருக்கிறது. ஆனால் இந்த தேசத்தின் மனோநிலை எதையும் தாங்கக் கூடியதாக இருக்கிறது, எல்லாவற்றையும் தாங்குகிறது. என் முன்னால் நிற்கும் மாபெரும் கேள்வி எங்ஙனம் இந்த தாங்குசக்தியை உருக்குலைப்பது என்பதே. இந்த தாங்கு சக்தியை தகர்க்க நான் தொடர்ந்து எல்லா கோணங்களிலிருந்தும் எல்லா பார்வைகளிலிருந்தும் உங்களிடம் சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறேன். ரிப்போது அது அங்கும் இங்கும் என விரிசல் விட ஆரம்பிக்கிறது. எந்த இடங்களில் அது விரிசல் விடுகிறதோ அங்கெல்லாம் அது தாளமுடியாத நிலை என்பதை உணர்கிறது. ஒரு சிறிய அளவிலான மக்களுக்கு அது தாங்க முடியாத என்ற நிலையை கொடுத்தால் கூட போதும், அதுவே இந்த நாட்டில் ஒரு புரட்சியை கொண்டுவரும். ஒரு புரட்சியை கொண்டு வருவதில் கஷ்டம் ஏதுமில்லை, ஆனால் அதற்கு சூழல் தாங்கமுடியாது என்ற நிலையை எட்ட வேண்டும்.

நாம் இந்த ஊழலை ஒழிப்பது எவ்வாறு? நாம் இந்த கேள்வியை கேட்கும்போது நம் மனதிற்குள் ஒரு ஒரு யோசனை தோன்றும். 'என்ன செய்து இந்த சாக்கடையை முழுமையாக சுத்தம் செய்யலாம்?' என்ற எண்ணம் எழும். இந்த அழுக்கை அப்படியெல்லாம் கழுவி விட முடியும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. இரண்டுவிதமான அழுக்குகள் உள்ளன. ஒன்று வெளி அழுக்கு, நமது உடலில் சேகரமாகும் தூசி, குப்பை போன்றவை. இதைத்தான் அழுக்கு என்கிறோம். தூசி பட்டு, வியர்வையால் நனைந்தால், அவன் அழுக்கடைகிறான். அவன் சென்று குளித்தால் அழுக்கு சுத்தமாகி விடும். இந்த அழுக்கு வெளிப்புறமானது. ஆனால் ஒரு மனிதனுக்கு கேன்சர் வந்துவிட்டால்? அதுவும் கசடுதான். ஆனால் அது குளிப்பதால் போகாது. அதற்கு அறுவைசிகிச்சை வேண்டும். அது போக வேண்டுமானால் ஆபரேஷன் செய்ய வேண்டும். அதை அறுத்து எடுத்துத்தான் அப்புறப்படுத்த வேண்டும்.

இந்திய அரசியலில் படிந்திருக்கும் அழுக்கு குளித்தால் போகக்கூடிய அழுக்கு அல்ல. வெளிப்புறத்தில் சேர்ந்த அழுக்கு அல்ல. அரசியல்வாதிகள் அனைவரும் ஒரு குளியல் போட்டால் போதும், எல்லாம் சரியாகி விடும் என்பதல்ல. அது அதுபோன்றது அல்ல. அதன் கட்டிகள் ஆழத்தில் உள்ளன. இந்திய அரசியல் அமைப்பில் புண் புரையோடி போயிருக்கிறது. அதற்கு ஆபரேஷனைத் தவிர வேறு வழியில்லை. அதன் கால்களையும் கைகளையும் துண்டிப்பதை தவிர வேறு வழியில்லை.

வெளிப்புறத்தில் அங்கும் இங்குமாக சரிப்படுத்துவதில் எதுவும் நிகழப் போவதில்லை. வேர்கள் ஆழமாக உள்ளன, நாம் வேறு எதையும் நினைக்கவே முடியாது. ஏனெனில் அதன் அடித்தளத்திலேயே பரவி ஆழமாக வேருன்றி இருக்கிறது.

இதற்கு நான் ஒரு உதாரணம் தரமுடியும். பிறகு, மேலும் கேள்விகள் இருந்தால் அதைப் பற்றி மாலை நாம் பேசலாம்.

வேர்கள் ஆழமாக இருப்பதால் அது நமக்கு தெரிவதில்லை. நாம் மேலோட்டமாக எதையாவது செய்யும்போது ஏதோ நடக்கிறது என்ற செய்தி கூட வேர்களுக்கு சென்று சேர்வதில்லை. மரத்தின் இலைகளை வெட்டி சீர் படுத்தினால், வேர்களுக்கு அவை அப்படி தெரிவதில்லை. இலைகள் சீரமைக்கப்படுகின்றன என்பதை வேர்கள் கவனிப்பதில்லை. வேர் உடனே புதிய இலைகளை உண்டாக்குகிறது, ஏனெனில் வேர்களின் வேலையே இலைகளை உண்டாக்குவதுதான். ஆகவே நீ ஒரு இலையை வெட்டினால் வேர் இரண்டு இலைகளை உருவாக்குகிறது. வேர்கள் மரத்தைச் சீரமைக்கும் வேலையை செய்கின்றன. வேர்களின் வேலையே இலைகளை வாட விடாமல் வைத்துக்கொள்வதுதான். ஒரு இலை வாடினால், புதிய இலையை உற்பத்தி செய்யும். யாராவது இலையை நறுக்கினால் அவர்கள் மரத்தை சேதப்படுத்துவதில்லை, மரம் சில நாட்களில் இன்னும் இரண்டுமடங்கு கெட்டிப்படுகிறது.

எல்லா சீர்திருத்தவாதிகளும் சமுதாயத்தின் நோயை அதிகப்படுத்துகின்றனர். எல்லா சீர்திருத்தவாதிகளும் என்றால் எல்லோரும்தான். இதில் விதிவிலக்கே இல்லை. அவர்கள் இலைகளை சீரமைக்கின்றனர். புரட்சிக்காரன் வேர்களை வெட்டுவதைப் பற்றி பேசிக் கொண்டிருப்பான். இதை புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்.

நான் சென்றமுறை அகமதாபாத் வந்து போனபின் எனக்கு கடிதங்கள் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தன. தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் சங்கத்தை சேர்ந்த செயலாளர் எனக்கு கடிதம் எழுதினார். அவர்கள் ஒரு பத்திரிக்கை நடத்துகிறார்கள், அதன் ஆசிரியர், 'காந்திஜி செய்ததைப் போல ஏன் நீங்களும் ஒரு அரிஜன் வீட்டில் தங்கக்கூடாது?' என்று கேட்டு எனக்கு கடிதம் எழுதினார்.

நான் அவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து வந்தால் நான் அவர்களிடம் பேசுகிறேன் என்று பதில் கூறினேன். மாலையில் அவர்கள் ஒரு பத்து பதினைந்து பேர் என்னைச் சந்திக்க வந்திருந்தனர். அவர்கள் என்னிடம், 'காந்திஜி தங்கியது போல ஏன் நீங்களும் எங்கள் வீட்டில் வந்து தங்க கூடாது? நீங்கள் அவசியம் வந்து எங்கள் வீட்டில் தங்க வேண்டும்' என்று கேட்டுக் கொண்டனர்.

நான் அவர்களிடம், 'நான் யாரையும் தாழ்த்தப்பட்டவர் என்று பார்ப்பதில்லை. எனவே, இவர் அரிஜன், இந்த வீடு அரிஜன் வீடு என்று கண்டுபிடிக்க நான் எதை அளவுகோலாக வைத்துக் கொள்வது? ஒரு அரிஜனின் வீட்டில் நான் தங்குவது என்று வைத்துக்கொண்டால் இவர்கள் தீண்டப்படாதவர்கள் என்று சிலரை நான் ஒதுக்கவேண்டும். நான் பொதுவாக யாராவது ஒருவரின் வீட்டில்தான் தங்குவேன். நீங்கள் வந்து என் வீட்டில் தங்குங்கள் என்று கூப்பிட்டால் வர நான் தயார். ஆனால் தீண்டத்தாதவர்களின் வீட்டில் வந்து தங்குங்கள் என்று

கூப்பிட்டால் நான் அதற்கு தயாரில்லை. ஏனெனில் என்னைப் பொறுத்தவரை தீண்டத்தகாதவர்கள் என்று யாரும் கிடையாது.

நீங்கள் உங்களையே தீண்டத்தகாதவர்கள் என்று அறிவித்துக் கொண்டு, நான் வந்து உங்கள் வீட்டில் தங்க வேண்டுமென்று அழைக்கிறீர்கள். நீங்கள் உங்களுடைய வீட்டிற்கு என்னை அழைப்பதைப் பற்றி பேசுங்கள், நீங்கள் ஏன் அரிஜனாக இருப்பதைப் பற்றி பேசுகிறீர்கள்? ஒரு பக்கம் தீண்டத்தகாதவர்களே இங்கு இல்லாமல் போக வேண்டுமென்று பேசுகிறீர்கள், ஆனால் மற்றொரு பக்கம் நீங்களே உங்களைத் தீண்டத்தகாதவர்களாக இருப்பதை அங்கீகாரம் செய்துகொண்டு, அதற்கு மதிப்பளிக்க வேண்டுமென்று கேட்கிறீர்கள்'. என்று சொன்னேன்.

நான் ஒரு அரிஜனின் வீட்டில்தான் தங்குவேன் என்று சொல்லும் மனிதனும், நான் என்னுடைய வீட்டினுள் ஒரு அரிஜனை நுழைய விடமாட்டேன் என்று சொல்லும் மனிதனும் ஒன்றையேதான் சொல்கிறார்கள். இருவருக்கும் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. இருவரும் தீண்டத்தகாதவர்கள் இருப்பதை ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். இருவரும் ஆழமான வேருக்கு நீருற்றுகிறார்கள். அவர்கள் சமுதாயப் பிரிவினையின் வேருக்கு நீர் பாய்ச்சுகிறார்கள். மேலோட்டமாக தீண்டத்தகாதவர்கள் அரிஜன்கள் என்றழைக்கப்படுகிறார்கள். - கடவுளின் குழந்தைகள் - அரிஜன்கள் இதை தங்களுக்கு நிகழ்ந்த சிறப்பான விஷயமாக நினைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

உண்மையில் அவர்களுக்கு நிகழ்ந்த ஒரு மோசமான விஷயமாகும் இது. தீண்டத்தகாதவர்கள் என்று அழைக்கப்படும்போது அவர்கள் அனுபவப்படும் அதிர்ச்சி போய்விட்டது. யாரும் தன்னை தீண்டத்தகாதவர் என்று அழைக்கப்படுவதை விரும்புவதில்லை. ஆனால் 'அரிஜன்' என்றழைக்கப்படுவதை பெருமையாக நினைக்கிறான். இது மிகவும் ஆபத்தான விஷயமாகும்.

இது நாம் நோய்க்கு ஒரு நல்ல பெயரை கொடுப்பதை போன்றதாகும். கேன்சரை கேன்சர் என்றழைக்காமல் நாம் அதற்கு கடவுள்தன்மை என்று பெயரிட்டு அழைக்க ஆரம்பித்தோம். பின்பு ஒருவன், 'நான் கடவுள்தன்மை போன்ற ஒன்றினால் துன்பம் கொள்கிறேன்' என்று சொல்லலாம். ஆனாலும் அது கேன்சர்தான். என்ன வித்தியாசத்தை அது கொண்டு வந்து விடப் போகிறது? தீண்டத்தகாதவர்கள் தீண்டத்தகாதவர்கள்தான். அவர்களுக்கு அரிஜன் என்ற பெயரை கொடுப்பது மிகவும் ஆபத்தானதாகும். ஏனெனில் இந்த நோய் அரிஜன் என்ற இந்த அழகான வார்த்தையின் பின் மறைந்து கொள்கிறது. மேலும் அரிஜன்கள் கூட வெறியுடன் 'நான் சாதாரணமான ஆள் கிடையாது. நான் அரிஜன்' என்று கூறிக் கொள்வது நடக்கும்.

வேர்கள் வெட்டப்படவில்லை. மேலோட்டமாக இலைகள் மட்டுமே சீரமைக்கப்பட்டு உள்ளன. அவை திரும்ப திரும்ப முளைக்கும். மரத்தை தலைகீழாக திருப்பி வைத்தாலும் சரி, இது போலவே நடக்கும். பலதடவை இப்படி நடந்திருக்கிறது. ஆனால் அந்த நோய் தொடர்கிறது. பிராமணர்கள் சூத்திரர்கள் நிலைக்கு செல்வதும், சூத்திரர்கள் பிராமணர்கள் நிலைக்கு உயர்வதும் நடக்கலாம், சாத்தியமிருக்கிறது. ஆனால் இந்த நோய் தொடரும். அதில் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை.

இந்த தேசத்தின், இந்த சமுதாயத்தின், இந்த செயல்பாட்டின் ஆணிவேரை எப்படி பிடிப்பது, அனைத்து பொய்களும் உற்பத்தியாகும் இடம் எது, இந்த வேரை உருவாக்கும் மனங்களில் உள்ள விதை என்ன, எப்படி அதை கருவறுப்பது என்பதில்தான் என்னுடைய அக்கறை முழுவதும் இருக்கிறது.

எங்கே ரோடு போடுவது, எங்கே ஆஸ்பத்திரி திறப்பது, என்பது போன்றவை நல்லவைதான், ஆனால் அதனால் எதுவும் நிகழப்போவதில்லை. இந்தியாவில் தன்னிலை புரிந்த சுயஉணர்வுடைய வெகு சிலராவது அதிகாரத்துவமான,

மேலோட்டமான கருத்துக்களை கேட்காமல் இந்த விவரங்கள் அனைத்தையும் புறந்தள்ளி விட்டு, பழமையான இந்திய மனதின் கட்டுப்பாடுகளை தகர்க்க முன்வந்தால் இருபது வருடங்களுக்குள் புதிய மனதுடையவர்கள் பிறப்பார்கள், அப்போது நீ புரட்சிக்காக எதுவும் செய்ய வேண்டிய தேவை இருக்காது. அங்கே தன்னிச்சையாகவே புரட்சி பிறந்துவிடும். இல்லாவிடில் அது ஒருபோதும் நிகழவே போவதில்லை.

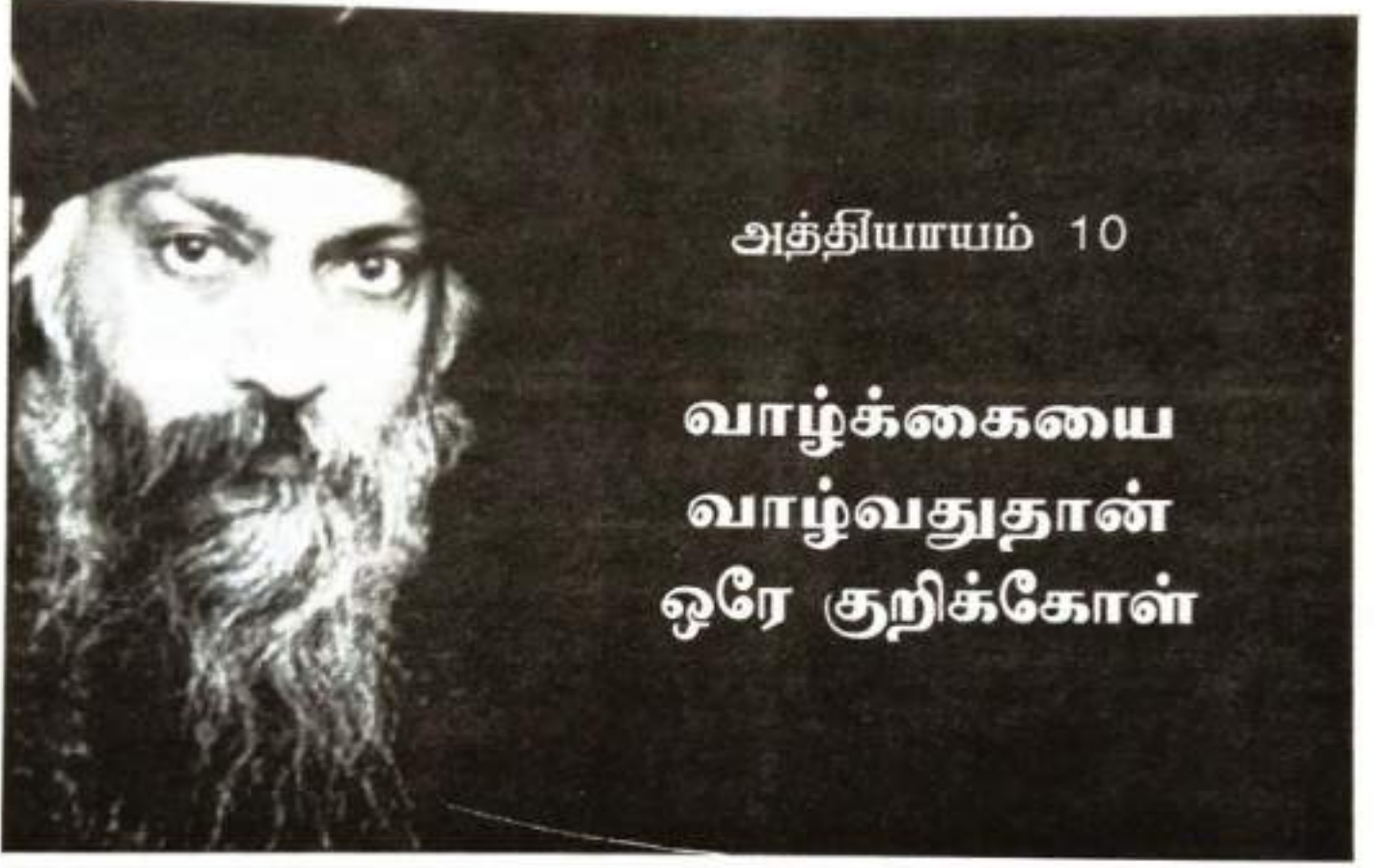
மனம் தயாராக வில்லையென்றால் பின் ஒரு புரட்சி வெடிக்க அங்கே வன்முறை தேவைப்படுகிறது. ஆனால் அந்த நாட்டு மக்களின் மனம் தயாராக இருந்தால், அப்போது புரட்சி வன்முறையின்றியே பிறந்துவிடுகிறது. வன்முறையில்லாமல் புரட்சி வர வேண்டுமன்றால் அதற்கு வேறு வழியே இல்லை. இந்த கட்டிடம் தகர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதை நாம் எல்லோரும் ஒத்துக் கொண்டு விட்டால் பின் அங்கே வன்முறை வர வழியேயில்லை. ஆனால் நம்முள் யாரோ ஒருவர் மட்டுமே அதை ஒத்துக் கொள்கிறார், மற்றவர்கள் எதிர்க்கிறார்கள் எனில் அப்போது அங்கே வன்முறை பிறக்கிறது, சண்டைகளும் கொலைகளும் நிகழ்கின்றன. ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்கள் அழிக்கப்படுகிறார்கள். பின் அங்கே குழப்பம் உருவாகிறது.

இதுவரை, இந்த உலகில் எல்லா புரட்சிகளுக்கும் வன்முறை தேவைப்பட்டது. ஏனெனில் வெகு சிலரே புரிந்து கொள்கின்றனர், மற்றவர்கள் அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. இப்போது அங்கே வன்முறை தேவைப்படுகிறது.

சரியான மனோரீதியான சூழல் இருந்தால் அங்கே வன்முறை ஏதுமின்றி புரட்சி வரமுடியும். வன்முறையில் வரும் புரட்சி முழுமையான புரட்சி அல்ல. அது சிலர் தங்களது கருத்துக்களை வெகுஜனங்களின் மீது திணிக்கின்றனர் என்றே பொருள். சிலர் வலுகட்டாயமாக எதையாவது பொதுமக்கள் மீது திணித்தால் அது மக்களின் நன்மைக்கே என்றாலும் கூட அது தவறு என்பதுதான் எனது கண்ணோட்டம்.

ஆகவே நாம் முதலில் எல்லோரையும் தாளமுடியாது என்ற நிலைக்கு தள்ள வேண்டும். நம் ஒவ்வொருவர் மனதிலும் இந்த விஷயங்கள் எங்கிருந்து வந்தன, இந்த கருத்துகளால் நாம் எல்லாவற்றையும் பொறுத்துப் போகிறோம் என்பது தெளிவாக வேண்டும். இதை எல்லோரும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

பின் புரட்சி பிறக்கும். அங்கே ஒரு புரட்சி நிகழ்வது ஒன்றும் கடினமான காரியமல்ல.

அத்தியாயம் 10

வாழ்க்கையை
வாழ்வதுதான்
ஒரே குறிக்கோள்

அன்பார்ந்தவர்களே

கடந்த மூன்று நாட்களாக நான் பேசியதின் தொடர்பாக பல சந்தேகங்களை நண்பர்கள் கேட்டிருக்கிறார்கள். என்னால் முடிந்தவரை எத்தனை கேள்விகளுக்கு பதில் கூறமுடியுமோ அத்தனை கேள்விகளுக்கு பதில் கூறுகிறேன்.

ஒருவர் கேட்டிருக்கிறார்,

ஓஷோ,

புதிய எண்ணங்களின் புரட்சி என்பதைப் பற்றி பேசுனீர்கள். இதுவரை நிகழாத புதியதான ஒன்று இப்போது நிகழமுடியுமா? இந்த வானத்தின் கீழ் உள்ள அனைத்தும் பழையது எனும்போது புதியது என்பது என்ன?

நான் சொல்ல விரும்பும் முதல் விஷயம் என்னவென்றால் இந்த வானத்தின் கீழ் உள்ள அனைத்தும் புதியதே. பழையது என்று சொல்லக்கூடிய எது இங்கிருக்கிறது? பழையது ஒருகணம் கூட இங்கே இருக்கமுடியாது. புதியது ஒவ்வொரு கணமும் பிறந்து கொண்டிருக்கிறது. பழையது என்ற மாயை வரக்

காரணமே, பழையது புதியது என்பவற்றிற்கு இடையே உள்ள வித்தியாசத்தை நம்மால் காணமுடியாமல் போவதே.

சூரியன் நேற்று காலையில் எழுந்தது, மேகங்கள் கூடியிருந்தன, காற்று நேற்றும் வீசியது. நாம் அதே போலத்தான் என்று சொல்கிறோம். ஆனால் எதுவும் ஒன்று போலவே இல்லை. நேற்று மேகங்கள் உண்டானதும், இணைந்து மாறி கொண்ட வடிவமும் வானத்தின் கீழ் ஒருபோதும் நிகழ்ந்தது இல்லை. அது போல திரும்பவும் நிகழப் போவதும் இல்லை. அல்லது நேற்று மாலை காற்று வீசியது போலவே இன்று மாலை காற்று வீசவில்லை. நேற்று நீ இங்கு வந்திருந்தாய். நேற்று வந்த அதே ஆள்தான் இன்றும் வந்துள்ளான் என்று நீ நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். ஆனால் அது தவறு. நானும் அதே ஆள் அல்ல, நீயும் அதே ஆள் அல்ல. இருபத்தி நான்கு மணி நேரத்திற்குள் ஏகப்பட்ட தண்ணீர் கங்கையின் மணிப்ரவாகத்தில் சென்றுவிட்டது.

ஒவ்வொரு கணமும் ஒவ்வொன்றும் புதியது. இயற்கையால் பழையனவற்றை தாங்கிக் கொள்ள முடிவதில்லை. அது ஒரு கணம் கூட பழையனவற்றை வைத்துக் கொண்டிருக்காது. இதுதான் வாழ்வின் பொருள். வாழ்வு சுட்டிக்காட்டுவது இதுதான். எது உள்ளதோ அது புதிது. ஆனால் மனிதன் பழையனவற்றை சேமித்து வைத்துக்கொள்ள முயற்சிக்கிறான்.

இயற்கை பழையது எதையும் வைத்துக் கொள்வதில்லை, ஆனால் மனிதன் பழையது எல்லாவற்றையும் காப்பாற்றி வைத்துக்கொள்ளும் முயற்சியை செய்கிறான். அதனால்தான் மனிதசமுதாயம் என்பது உயிர்ப்பான விஷயம் அல்ல. அது ஒரு இறந்த விஷயம். பழையனவற்றை காப்பாற்றி வைத்துக் கொள்ளும் நாடு இறந்துபோன நாடு. நமது நாடு, இந்தியா, அது போன்று இறந்துபோன தேசங்களில் ஒன்று.

பழங்கால நாடுகளான பாபிலோன், சைரியா, எகிப்து, ரோம் போன்றவை தாக்குபிடிக்க முடியாது என்று நாம் திமிரோடு

கூறுகிறோம், ஆனால் நமது பழங்கால இந்தியா இன்னும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் நாம் கவனமாக பார்த்தால், அவை தொடர்ந்து இருக்கமுடியாது, ஏனெனில் அவை மாறிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவை புதியதாக மாறிக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதை நாம் காண்போம். ஆனால் நாம் நமது பழைய வடிவிலேயே இருந்து கொண்டிருக்கிறோம், ஏனெனில் நம்மால் மாறமுடியவில்லை. நாம் பழையமையிலேயே இருக்க மாபெரும் முயற்சி எடுக்கிறோம். நாம் ஏதாவது மாறியிருக்கிறோம் என்றால் அது இயற்கையால் நம்மால் திணிக்கப்பட்டது. நமது தொடர்ச்சியான போராட்டம் மாறுதலை எதிர்ப்பதாகவே இருக்கிறது. பழக்கப்பட்ட பாதை அங்கே தொடர்ந்து தேவை என்கிறோம்.

மாட்டுவண்டி இப்போது நடைமுறையில் இல்லை என்றால் அதற்கு காரணம் நாம் அல்ல. மாட்டுவண்டியை காப்பாற்ற நமது துறவிகள், சமுதாயத்தின் பெரிய மனிதர்கள், நமது தலைவர்கள் என எல்லோரும் சேர்ந்து கூட்டு முயற்சியை மேற்கொண்டோம். ஆனால் இயற்கை நம்முடன் ஒத்துழைக்கவில்லை. அதற்கு பதிலாக அது ஜெட் விமானங்களை தயாரித்தது. நாம் புதியனவற்றை நோக்கி இழுத்து செல்லப்பட்டோம், அதை நோக்கி வேறுவழியில்லாமல் செல்ல வேண்டியதாகி போனது.

உலகத்தில் இந்தச் சூழ்நிலை முற்றிலும் தலைகீழானது. உலகின் மற்ற பாகங்களில் மக்கள் வேறுவழியில்லாமல் தான் பழையனவற்றை கையாளுகிறார்கள். நமது நாட்டில் நாம் புதியனவற்றை நோக்கி கட்டாயத்தின் பேரில்தான் செல்கிறோம். உலகின் மற்ற பாகங்களில் புதியன கண்டு பிடிக்கப்பட்டால் அவை வரவேற்கப்படுகின்றன. ஆனால் நமது நாட்டில் புதியன யாவும் ஏதோ தோல்வி போலத்தான் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றன. அதனால்தான் ஐந்தாயிரம் ஆண்டுகள் பழமையான பண்பாடு கலாச்சாரம் கொண்ட நாடு, முன்னூறு வருடங்கள் மட்டுமே பழமையான நாட்டிடம் கையேந்துகிறது. உருவாகி

ஐம்பது வருடங்கள் மட்டுமே ஆன நாட்டிடம் பிச்சை கேட்கிறது. நாம் இதற்காக அவமானப்படவும் இல்லை.

நமது கலாச்சாரம் ஐந்தாயிரம் ஆண்டுகள் அல்லது அதற்கு மேலும் பழமையானது. தெரிந்த வரலாறே ஐந்தாயிரம் ஆண்டுகள் உள்ளது. இந்த ஐந்தாயிரம் ஆண்டுகளில் நாம் இருக்கும் மக்களுக்கு தேவையான அளவு வீடுகளையோ, உடைகளையோ, உணவுப்பொருட்களையோ உற்பத்தி செய்யவில்லை.

அமெரிக்கா முன்னூறு ஆண்டுகள் வயதானது. இந்த முன்னூறு ஆண்டுகளுக்குள் அமெரிக்கா இந்த முழு உலகத்திற்கும் உணவு கொடுக்கும் அளவுக்கு திறன் கொண்டதாகி விட்டது. சோவியத்யூனியன் உருவாகி ஐம்பது ஆண்டுகள் மட்டுமே ஆகிறது. இந்த ஐம்பது வருடங்களுக்குள் ரஷ்யா ஏழை நாடுகளின் பட்டியலில் இருந்து வெளிவந்து பணக்கார நாடுகளின் பட்டியலில் இடம் பெற்றுவிட்டது. ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன் பட்டினி கிடந்த குழந்தைகள் இன்று நிலாவுக்கு, நட்சத்திரங்களுக்கு செல்ல திட்டமிடுகின்றனர். இந்த ஐம்பது வருடங்களுக்குள் என்ன நிகழ்ந்தது? அவர்கள் என்ன மாயம் கற்றனர்?

அவர்கள் எந்த மாயமும் கற்கவில்லை. அவர்கள் ஒரே ஒரு ரகசியத்தை தெரிந்துகொண்டனர். கடந்தகாலத்துடன் நின்று விடும் சமுதாயம் மெதுமெதுவாக கெட்டு, அழுகி, நாற்ற மெடுத்து போய்விடும் என்பதுதான் அது. அவர்கள் புதியனவற்றை கண்டுபிடிக்கவும், புதியனவற்றை வரவேற்கவும், புதியனவற்றின் சவால்களைச் சந்திக்கவும் சமாளிக்கவும் கற்றுக் கொண்டனர். அதோடு புதியன வந்தவுடன் பழமைக்கு விடைகொடுக்கவும் தெரிந்துகொண்டனர். அதன் விளைவு அவர்கள் உயிர்துடிப்போடு வாழ்கின்றனர். ஆனால் நாம்? நாம் கிட்டத்தட்ட இறந்தவர் போலாகி விட்டோம்.

இந்த நண்பர் இயற்கையில் புதியன ஏதாவது வந்திருக்கிறதா என்று கேட்கிறார்.

எனக்கு ஒரு கதை நினைவுக்கு வருகிறது. நீங்களும் இதை நிச்சயம் கேட்டிருப்பீர்கள்.

ஒருநாள் பூனையை எப்படி தவிர்ப்பது என்பதைப் பற்றி எலிகள் ஒரு கூட்டம் போட்டன. புத்திசாலியான எலி ஒன்று ஒரு யோசனை சொன்னது. எல்லா புத்திசாலியான எலிகளும் இந்த வகையான யோசனையை கொடுக்கின்றன. இந்த யோசனை சிறப்பானதுதான், ஆனால் ஒருபோதும் செயல்படுத்தப்பட்டதில்லை. இதுதான் புத்திசாலிகளின் பிரச்சனை. அந்த புத்திசாலி எலி 'பூனையின் கழுத்தில் ஒரு மணியை கட்டிவிடலாம்!'. என்றது.

மற்ற எல்லா எலிகளும், 'மிகச்சிறப்பான தீர்வு!' என்று கூறிகைதட்டின.

ஆனால் யார் பூனைக்கு மணி கட்டுவது என்ற கேள்வி எழுந்தது. அந்த எலி, 'நான் யோசனை மட்டுமே கூறினேன். அதை எப்படி செயல்படுத்துவது என்பதை நீங்கள்தான் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். என்னுடைய வேலை என்ன செய்வது என்று சொல்வதுதான். இப்போது நீங்கள்தான் அதை எப்படி செய்ய வேண்டும் என்று கண்டறிய வேண்டும். செயல் மிகவும் எளிமையானது. ஒரு பூனையின் கழுத்தை சுற்றி மணி கட்டி விட்டால் பின் ஆபத்து இருக்காது. எப்போதெல்லாம் பூனை வருகிறதோ, மணியோசை கேட்கும், எலிகள் உடனே உஷாராகி விடலாம்' என்றது.

இந்த சம்பவம் எலிகளின் நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இது ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்கு முன்பு நிகழ்ந்தது. மேலும் ஒவ்வொரு முறையும் எப்படி பூனைகளை தவிர்ப்பது என்ற கேள்வி எழும்போதெல்லாம் எலி, 'நூல்களில் பார்க்கலாம்'. என்று கூறலாம். அவை தங்களது பழமையான புத்தகத்தை திறந்து பார்த்தால், 'மணி கட்டு' என்பதாகத்தான் இருக்கிறது.

எல்லா எலிகளும், 'இந்த தீர்வு மிகவும் சரியானது. நமது முன்னோர்களும் பூனையின் கழுத்தைச் சுற்றி மணி கட்ட வேண்டும் என கூறி வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் யார் கட்டுவது?' என்றன.

திரும்பவும் அதே இடத்தில் வந்து அந்த பிரச்சனை நின்றுவிட்டது.

சில நாட்களுக்கு முன் இதே போன்று பிரச்சனை எழுந்து அதே போன்று எலிகள் திரும்பவும் கூட்டம் போட்டன. அவைகள், 'இந்த பூனையால் மிகவும் தொல்லையாக இருக்கிறது. மிகவும் கஷ்டப்படுகிறோம்' என்ற போது அதே பழைய புத்தகம்தான்.....

இப்போது இரண்டு குட்டி எலிகள் எழுந்து நின்று பேச ஆரம்பித்தன. அவை காலேஜில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் இளைய எலிகளாக இருந்திருக்க வேண்டும். அவைகள் 'அந்த பழைய புத்தகத்தை வீசி எறியுங்கள். அதே பேச்சு, அதே புத்தகம், அதே கேள்வி, அதே பிரச்சனை. ஆனால் தீர்வுதான் கிடைக்கவில்லை!' என்றன.

ஆனால் மற்ற எலிகள் 'நாம் அப்படி புத்தகத்தை விட்டெறிய முடியாது. இந்த உலகத்தில் புதிதாக ஏதாவது நிகழ்ந்திருக்கிறதா? எது நிகழ்ந்தாலும் நமது முன்னோர்களால் எழுதி வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதை தவிர ஏதாவது புதிதாக நிகழமுடியுமா? நமது முன்னோர்கள் அறியாதவர்களா? அவர்கள் அனைத்தையும் அறிந்தவர்கள், அவர்களுக்கு எல்லாம் தெரியும். நாம் ஒரு மணியை கட்ட வேண்டும் என்று அவர்கள் எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள்' என்றன.

நீதிநூல்கள் திரும்பவும் திறந்து பார்க்கப்பட்டன. ஆனால் விஷயம் அதே இடத்தில் வந்து சிக்கி நின்றது. நீதிநூல்களை நம்பி இருக்கும் யாவரும் எல்லோரும் எப்போதும் சிக்கும் அதே இடத்தில் வந்து சிக்கி நின்று விடுவார்கள். அவர்களால் அதைத்

தாண்டி போக முடிவதில்லை. திரும்பவும் அதே கேள்வி, 'பூனைக்கு யார் மணி கட்டுவது?'

அந்த இளைய எலிகள், 'இந்த மடத்தனத்தை நிறுத்துங்கள். நாளை நாங்கள் மணி கட்டுகிறோம்' என்றன. அவை மிகவும் சிறிய எலிகள்.

கிழஎலி ஆட்சேபம் தெரிவித்தது. 'உங்களுக்கு பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா? நீங்கள் கெட்டு குட்டிச்சுவராக போய் விட்டீர்கள். உங்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. மணி கட்டப் பட்டிருக்கிறதா? இதற்கு முன்னால் இது போல நிகழ்ந்ததே கிடையாது. பூனையின் கழுத்தில் எலி மணி கட்டியது என்பதை நீங்கள் எங்காவது கேள்விப்பட்டதுண்டா? இது ஒருபோதும் நடந்ததும் இல்லை, இனி நடக்கப் போவதும் இல்லை' என்றது.

இளையவை, 'பேசாதீர்கள். நாளை பூனையின் கழுத்தில் மணி கட்டப்பட்டிருக்கும்' என்றன.

காலையில் மற்ற எலிகள் மிகவும் ஆச்சரியப்படும் வண்ணம் பூனையின் கழுத்தில் மணி கட்டப்பட்டிருந்தது. கிழஎலிக்கு மிகவும் குழப்பமாகி விட்டது. அது, 'மிகவும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே, எப்படி நீங்கள் இதைச் செய்தீர்கள்? எப்படி அதன் கழுத்தில் மணி கட்டினீர்கள்?' என்று கேட்டது.

இளைய எலி, 'அது ஒன்றும் பெரிய விஷயமில்லை'. என்று கூறிய அது, 'நாங்கள் மருந்து கடைக்கு சென்று சில தூக்க மாத்திரைகளை கொண்டு வந்து பூனையின் பாலில் போட்டுவிட்டோம். குடித்த பூனை மயங்கிவிட்டது, எலி மணியை கட்டிவிட்டது. பிரச்சனை முடிந்துவிட்டது.' என்றது.

கிழஎலிகள், புதியன என்று எதுவும் கிடையாது, புதியதாக எதுவும் நிகழவில்லை என்று எப்போதும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றன. 'என்றாவது எலிகள் மணி கட்டியிருக்கிறதா?' ஆனால் இப்போது எலி மணியை கட்டிவிட்டது.

உங்களுடைய கிராமத்தில் அவை மணியை கட்டினவா இல்லையா என்று எனக்குத் தெரியாது. பல்வேறு வகையான கிராமங்கள் இருக்கின்றன. ராஜஸ்தானில் இந்த கிராமங்கள் மிகவும் பின்தங்கியவை. இந்த கிராமத்தின் எலிகள் இன்னும் பூனைக்கு மணி கட்டாமல் இருக்கலாம். அவைகள், 'புதிதாக ஏதாவது இதுவரை நிகழ்ந்துள்ளதா?', எண்ணத்தில் புதுமை வரக்கூடுமா' என நினைத்துக் கொண்டிருக்கலாம்.

இந்த நாட்டைத் தவிர உலகின் மற்ற நாடுகளில் எண்ணங்களில் புரட்சி வருகிறது. புதிதாக ஏதும் நிகழ்க்கூடும் என நினைக்காத, அக்கறை கொள்ளாத ஒரே துரதிர்ஷ்டவசமான நாடு நமதுநாடுதான். மேலும் யாராவது புதியதாக என்று எதையாவது சொல்லிக் கொண்டுவந்தால் உடனடியாக நாம் அவரை சந்தேகப்படுகிறோம்.

எதிர்காலத்தில் நிலாவில் வசிக்கும் இடங்கள் உருவாகும், எனவே ரஷ்யாவின் இளைஞர்கள் நிலாவில் காலனி ஒன்றை அமைக்க யோசித்து வருகிறார்கள். அமெரிக்க குழந்தைகள் விண்வெளியில் பயணம் செய்வதைப் பற்றி கனவு காண்கிறார்கள். ஆனால் நமது குழந்தைகள்? ... புராண கதையான ராமலீலா நாடகம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ராமலீலா நாடகம் பார்ப்பதில் எந்தத் தவறும் இல்லை. அவரை பற்றி சிலநேரம் எதையாவது பார்க்க விரும்பினால் அது சந்தோஷமாக இருக்கும். ஆனால் எப்போதும் ராமலீலாவையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பது அபாயகரமானது. அது ஒரு தவறான செயல். நமது இளைஞர்கள் வெறுமனே நாடகம் பார்ப்பதில்லை, பதிலாக அவர்கள் ராமராஜ்ஜியத்தையே உருவாக்க நினைக்கிறார்கள்.

கடந்த காலத்தில் நடந்தவை யாவும் தங்கமானவையே என்பது நமது மாயையே. இது தவறான எண்ணமாகும். கடந்த காலத்தில் நடந்த யாவும் சிறப்பானவை அல்ல. எதிர்காலம் எப்போதும் இறந்த காலத்தை விட சிறப்பானதாக இருக்கும்,

ஏனெனில் நாம் இறந்த காலத்தின் அனுபவங்களை பெற்றிருக்கிறோம், கடந்த காலத்தில் செய்த அனைத்தின் அனுபவங்களையும் அடைந்திருக்கிறோம். காலம் கடந்தோடி போயிருக்கிறது, சரித்திரம் சென்று விட்டது, நாம் அவற்றிலிருந்து கற்றுக் கொண்டிருக்கிறோமா, இல்லையா? அல்லது நமக்கு கற்றுக் கொள்வதற்கான திறமையே கிடையாதா?

நாம் ராமராஜ்ஜியத்தை திரும்பவும் உண்டாக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இப்போது நாம் புதிய நிலையை உருவாக்குவோம், அப்போதுதான் அந்த ராமரே பூமிக்கு திரும்ப இறங்கி வந்தாலும்கூட இங்கே என்ன நடக்கிறது என்று பார்த்து அதிர்ச்சி அடைவார். ஆனால் முன்பு நிகழ்ந்தவையாவும் சிறப்பானவை என்ற கருத்து நமக்கு உள்ளது. இது முழுக்க முழுக்க தவறான கருத்து. இந்த தவறான கருத்தால் நாம் கடந்த காலத்துடன் பிணைக்கப்பட்டிருக்கிறோம், பழையன வற்றுடன் பிணைக்கப்பட்டிருக்கிறோம், புதியன எதைப் பற்றியும் சிந்தித்து பார்க்கக்கூட இயலவில்லை.

இந்த தேசத்தில் தங்கமயமான காலம் என்பது ஏற்கனவே நிகழ்ந்துவிட்டது என்ற எண்ணம் கொண்டிருக்கிறோம். மற்ற நாடுகள் அவர்களது தங்கமயமான நாட்கள் இனிமேல் வரும் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதுதான் வேறு பாட்டை உண்டாக்குகிறது. எதிர்காலத்தில் வரும் என்று நினைப்பவர்கள் அது வருவதற்காக பாடுபடுகிறார்கள். ஏற்கனவே நிகழ்ந்து விட்டது என்று நினைப்பவர்கள் தங்களது கண்களால் மூடிக் கொண்டு அமர்ந்து கொள்கிறார்கள். அவர்கள், 'அது ஏற்கனவே நிகழ்ந்துவிட்டது. அந்த நாட்கள் திரும்பவும் வரப்போவதில்லை. இனி ஒவ்வொரு நாளும் எல்லாமும் மோசமாகிக் கொண்டே போகப் போகிறது. இருண்டநாட்கள் வரப்போகின்றன. இருள் படர்ந்து எல்லாமும் நிர்மூலமாகும் நாட்கள்தான் இனி வரப்போகிறது' என்பார்கள்.

இந்த தேசத்தில் ஒருவன் மாபெரும் நிர்மூலம் வரப்போகிற தென்று குறி சொல்ல ஆரம்பித்தால் உடனடியாக அவன்

குருவாகி விடுகிறான். ஒரு கூட்டம் அவனைச் சுற்றி கூடி விடுகிறது. அவர்கள், 'நீங்கள் சொல்வதுதான் சரி. நீங்கள் உண்மையைத்தான் சொல்கிறீர்கள். எல்லாமும் கீழே போய்க்கொண்டிருக்கிறது, எல்லாமும் கெட்டுக் குட்டிச்சுவரா போகிறது. முழுமையான அழிவு நிகழப்போகிறது, கெடுதலான நாட்கள் வரப்போகின்றன' என்பார்கள். கெடுதலான நாட்கள் வரப்போவதில்லை என்று கிடையாது. ஏனெனில் அவைகள் வந்தே தீரவேண்டும். நாம் நமது வாழ்வை சரியாக செப்பனிட்டுக் கொள்ளும் திறனை இழந்து விட்டோம். எனவே வரும் நாட்கள் வளமாக இருக்கப்போவதில்லை. நமது நாட்டு மக்களின் மனங்கள் மிகவும் சோம்பேறித்தனமானவையாக, அச்சம் கொண்டவையாக, பலவீனம் கொண்டதாக, இருக்கிறது. அது பழையனவற்றை இறுக பிடித்துக் கொள், இல்லாவிடில் அது போய்விடும், எது நிகழ்ந்தாலும் ஏற்கனவே நிகழ்வதுதான், புதிதாக எதுவும் நிகழப்போவதில்லை. ஆகவே இந்த பழைய வீட்டிலேயே வாழ். இது இடிந்து போய்விடும் என்ற பயம் வந்தால் உடனே ராமா ராமா என்று ஜபம் செய், இந்த பழைய வீட்டை சுற்றி புதிதாக வேலி ஒன்றை கட்டு, அப்போது இது பாதுகாப்பானதாக மாறிவிடும். ஆனால் ஒருபோதும் வீட்டை விட்டு செல்லாதே. பழையன கழிந்து விடும், புதிதாக எதுவும் உருவாக்க முடியாவிட்டால் என்ன செய்வாய் என்ன நடக்கும் என்று கேள்வி எழுப்பும். எதற்கெடுத்தாலும் பயம் பயம்...

இந்த பயத்திற்கு காரணம் உண்டு. சில விஷயங்களை புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய். முதலில் கடந்த காலம் மிகவும் சிறப்பானது என்று பரவியிருக்கும் இந்த கருத்து தவறானது. இது முழுக்க முழுக்க தவறானது. ஆனால் இந்த கருத்து பரவ ஒரு காரணம் உண்டு. ஆயிரம் அல்லது இரண்டாயிரம் வருடங்கள் கழித்து மக்கள் உங்களையோ என்னையோ நினைவில் வைத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் காந்திஜி போன்றவரை நினைவில் வைத்துக் கொள்வார்கள். மக்கள் இரண்டாயிரம் வருடங்கள் கழிந்தாலும் காந்திஜியை நினைவு கூர்வார்கள். அப்போது அவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள்?

அவர்கள், என்னவொரு அற்புதமான மனிதர் காந்திஜி. அவர் காலத்திய மக்கள் கொடுத்து வைத்தவர்கள் என்று கூறிக் கொள்வார்கள்.

மேலும் நாம்தான் அவர் காலத்திய மனிதர்கள். நாம் மறக்கப்பட்டு விடுவோம், நாம் வாழ்ந்தோம் என்பதற்கான எந்த அடையாளமும் சரித்திரத்தில் இருக்காது. யாரும் நம்மைப் பற்றி சரித்திர புத்தகங்களில் எழுதப் போவதில்லை, நாம் என்ன வகையான மனிதர்கள் என்பதற்கான எந்த தடயமும் இருக்காது. நாம்தான் இந்த காலத்தின் உண்மையான மனிதர்கள். காந்திஜி ஒரு விதிவிலக்கு. மற்றவர்கள் அவர் போலத்தான் இருப்பார்கள் என்பது கிடையாது. விதிவிலக்குகள் மட்டுமே சரித்திரத்தில் இடம் பெறுகின்றனர், நம்மைப் போன்ற உண்மையான மனிதர்கள் பதிவே செய்யப்படுவதில்லை. நாம் காந்திஜிகால மனிதர்கள் என்றே நினைவு கூறப் படுவோம். பிற்காலத்திய மனிதர்கள், காந்திஜி காலத்திய மனிதர்கள் மிகவும் சிறப்பானவர்களாக இருந்திருக்கவேண்டும், வன்முறையற்ற, அஹிம்சைவழியை எல்லோரும் பின்பற்றி யிருக்க வேண்டும், மக்கள் எவ்வளவு அன்பானவர்களாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்று பேசிக் கொள்வார்கள்.

என்னவகையான அன்பு, என்ன அஹிம்சைமுறை? மிகச் சரியாக இதே தவறுதான் எப்போதும் நிகழ்கிறது. நாம் ராமர் போன்ற சிறப்பானவர்களை நினைவில் கொள்கிறோம், ஆனால் அவரைச் சுற்றி இருந்த உண்மையான மக்கள் கூட்டத்தை மறந்து விடுகிறோம். அவர்களைப் பற்றி எந்த தகவலும் இல்லை. அந்த கூட்டம் எத்தகையது?

ராமர் இருந்த காலகட்டத்தில் ராமர் எப்படி இருந்தாரோ அப்படியே மற்றவர்களும் மிகவும் நல்லவர்களாக இருப்பார்கள் என்று நினைத்துக் கொள்கிறோம். புத்தரைப் போலவே அந்த காலகட்ட மக்களும் சிறப்பானவர்களாக இருந்திருப்பார்கள் என்று எண்ணிக் கொள்கிறோம். இது தவறான கருத்து. புத்தரைப் போலவே மற்றவர்களையும் எண்ண வேண்டிய

தில்லை. ஏனெனில் என்னைப் பொறுத்தவரை, மக்கள் புத்தர் அளவுக்கு சிறப்பானவர்களாக இருந்திருந்தால், புத்தரைப் பற்றியோ, மஹாவீரரைப் பற்றியோ நமக்கு நினைவு கூட இருந்திருக்காது. விதிவிலக்காக இருப்பவர்கள் மட்டுமே நினைவு வைத்துக்கொள்ளப்படுகிறார்கள். எல்லோரும் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளப்படுவதில்லை.

கற்பனை செய்து பாருங்கள். ஒரு பத்தாயிரம் பேர் - இது ஒன்றும் அதிக எண்ணிக்கை கிடையாது - காந்திஜியைப் போல இருந்திருந்தால் மோகன்லால்கர்மச்சந்த் காந்தியைப் பற்றி குறித்து வைத்துக் கொள்வது எளிதாக இருந்திருக்காது. அவர் கூட்டத்தில் கரைந்து போயிருப்பார். காந்தியைப் போன்ற நல்லவர்கள் பத்தாயிரம் பேர் இருக்கும் போது ஒரே ஒரு காந்தியைப் பற்றி யார் நினைவில் வைத்துக் கொள்வார்கள்? அதே போலத்தான் பல்லாயிரம், பல்லாயிரம் மக்கள் கூட்டத் தினிடையே புத்தரும், மஹாவீரரும் தனித்து நின்றதால்தான் அவர்கள் நினைவில் நிற்கிறார்கள். இல்லாவிடில் அவர்களையும் மறந்து விட்டிருப்பார்கள்.

அவர்கள் நினைவில் நிற்பதே அவர்கள் அவர்களது காலகட்டத்தில் விதிவிலக்கானவர்கள் அல்லது மிக குறைவான எண்ணிக்கையில் இருந்தவர்கள் என்பதை காட்டுகிறது. அவர்களை நினைவில் வைத்துக் கொண்டிருத்தலே அவர்களின் காலகட்டத்தில் இருந்த மக்கள் இவர்களுக்கு நேர் எதிரானவர்களாக இருந்தவர்கள் என்பதையும் காட்டுகிறது, அதனால்தான் அவர்களது கண்களில் இவர்கள் மிகச் சிறப்பானவர்களாக தோன்றியிருக்கிறார்கள். இல்லாவிடில் இவர்களை பிரகாசம் பொருந்தியவர்களாக, ஒளி வீசுபவர்களாக குறிப்பிட்டிருக்கவே மாட்டார்கள்.

ஏதாவது சிறிய பள்ளிக்கு சென்றால் அந்த டீச்சருக்கு தெரிந்தது கூட நமக்கு தெரியாது என்பது உனக்கு புரியும். அந்த டீச்சர் சாக்பீஸால் வெள்ளை சுவரில் எழுத மாட்டார்கள். கரும்பலகையில்தான் வெள்ளை சாக்பீஸால் எழுதுவார்கள்.

அப்போதுதான் எழுத்துகள் நன்றாக தெரியும். என்ன எழுதியிருக்கிறார்கள் என்பதும் புரியும். கரும்பலகைதான் வெள்ளை சாக்பீஸ் எழுத்தை காண்பித்துக் கொடுக்கும். அதுபோலத்தான் ராமர், புத்தர், கிருஷ்ணா, மஹாவீரர் மற்றும் எல்லோரும் சமுதாயத்தின் இருண்டபக்கத்தில் தெரியும் வெள்ளை எழுத்துக்கள். இல்லாவிடில் அவர்கள் ஒருபோதும் கவனிக்கத்தக்கவர்களாக இருந்திருக்கமுடியாது.

சமுதாயம் கீழ்த்தரமானதாக இல்லையென்றால், இந்தத் துறவிகள் யாருமே கவனிக்கப்பட மாட்டார்கள். சிறப்பானவர்களாக இருப்பதற்கு பதிலாக கண்காணாமல் போயிருப்பார்கள். ஒரு சிறப்பான துறவி பிறக்க வேண்டுமென்றால் கீழ்த்தரமான சமுதாயம் தேவை. இல்லையென்றால் இது போன்ற சிறப்பான துறவிகள் இருந்திருக்கவே முடியாது. கரும்பலகை போன்ற கீழ்த்தரமான சமுதாயம் இருந்தால்தான் துறவி என்பவர் தெரியவருவார். இல்லையென்றால் அப்படி ஒருவர் இருப்பதே தெரியாமல் போய்விடும். அப்படி அவர் இருந்தால் கூட அவர் அடையாளம் கண்டுகொள்ளப்பட மாட்டார்.

ஒரு சிறப்பான சமுதாயம் உருவாகும் அன்று சிறப்பான மனிதர்கள் பிறப்பு நின்று போகும். அவர்கள் பிறப்பு நின்று போகும் என்றால் அவர்கள் தனியாக அடையாளம் கண்டு கொள்ளப்படுவது நின்று போகும். சிறப்பான மனிதஇனம் பிறக்கும் அன்று இந்த துறவிகளின் காலம் முடிந்து போகும். பிறகு அவர்கள் தேவைப்பட மாட்டார்கள். அவர்கள் நிச்சயமாக பிறப்பார்கள், ஆனால் அதைப் பற்றி தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய தேவையே இராது.

புத்தர், மஹாவீரர், கன்பூஸியஸ், லாவேட்ஸூ, முகம்மது, ஜரதுஸ்திரா ஆகியோரின் போதனைகளை கவனமாக பார்த்தால், அதில் என்ன இருக்கிறது? மிகவும் சுவாரஸ்யமான ஒன்றை நீ காணலாம். காலையிலிருந்து மாலை வரை மக்களிடம், 'திருடாதே, பொய் சொல்லாதே, கொலை செய்யாதே, நேர்மையின்றி எதையும் செய்யாதே' என்றுதான்

சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் எப்படிப்பட்ட மக்களிடம் இதைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர்? நல்லவர்களா? நல்லவர்களிடம் இப்படி போதனை செய்ய அவர்களுக்கு என்ன பைத்தியமா பிடித்திருக்கிறது? மேலும் அவர்கள் எல்லா நேரமும் இதே பாட்டைத்தான் பாடிக் கொண்டிருந்தனர். புத்தர் மற்றும் மஹாவீரர் என இருவரும், 'திருடாதே, நேர்மையின்றி எதையும் செய்யாதே, வன்முறை செய்யாதே, பொய் சொல்லாதே, கொலை செய்யாதே' என்று இதையேதான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் யாரிடம் இப்படி சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர்?

இரண்டு விதமான சாத்தியக்கூறுகள் தான் உள்ளன. ஒன்று, நாளும் பொழுதும் இந்த விஷயங்களை கூறியே ஆக வேண்டிய மனநிலையில் உள்ள மக்களிடம் பேசிக் கொண்டிருக்க வேண்டும், அல்லது யாரிடம் தாங்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதைப் பற்றி கவலைப்படாமல் பேசிக் கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும்.

நான் கேள்விப்பட்டது...

ஒரு மறைஞானி சர்ச்சுக்கு போயிருக்கும் போது உண்மையைப் பற்றி பேசுமாறு அழைக்கப்பட்டார். அந்த ஞானி, 'சர்ச்சில் உண்மையைப் பற்றி பேச வேண்டுமா? நான் ஏன் சர்ச்சில் உண்மையைப் பற்றி பேச வேண்டும்? சிறைச் சாலையில்தான் உண்மையைப் பற்றி பேச வேண்டும். சர்ச்சு கோவில் போன்ற இடங்கள் இந்த நகரத்தில் உள்ள நல்ல மனிதர்கள் கூடியிருக்கும் இடம். இங்கே நான் உண்மையைப் பற்றி பேசினால் இவர்கள் சிரிப்பார்கள். எனக்கு பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது என்று நினைப்பார்கள். இல்லை, என்னால் பேசமுடியாது.' என்றார்.

ஆனால் சர்ச்சை சேர்ந்தவர்கள் அதை ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை. அவர்கள், 'தயவு செய்து வாருங்கள். உண்மையைப் பற்றி தாங்கள் அறிந்தவற்றைப் பற்றி கூறுங்கள்' என்றனர்.

ஞானி, 'இது மிகவும் அதிசயமாக உள்ளதே. நீங்கள் வற்புறுத்தினால் நான் பேசுகிறேன். ஆனால் அதற்கு முன் ஒரு கேள்வி. நீங்கள் எல்லோரும் பைபிளை படித்திருக்கிறீர்களா?' என்று கேட்டார்.

எல்லோரும், 'ஆமாம், நாங்கள் பைபிளை படித்திருக்கிறோம்' என்று கைகளை தூக்கியவாறு கூறினர். ஞானி, 'நீங்கள் (Luke's Gospel) லூகேஸின் காஸ்பில் என்ற புத்தகத்தின் 69ஆவது அத்தியாயத்தை படித்திருக்கிறீர்களா?' என்று கேட்டார். ஒரே ஒருவரைத் தவிர அனைவரும் கைகளை தூக்கினர்.

அவர், 'சரிதான், நான் உண்மையைப் பற்றி பேசத்தான் வேண்டும். மேலும் லூகேஸின் காஸ்பில் என்ற 69 ஆவது அத்தியாயமே இல்லை என்பதை உங்களுக்கு நான் கட்டாயம் சொல்லியாக வேண்டும். ஆனால் நீங்கள் எல்லோரும் அதைப் படித்திருக்கிறீர்கள். இப்போது இங்கே கூடியிருக்கும் மக்கள் என்னவகையானவர்கள் என்பதை நான் தெரிந்துகொண்டேன்'. என்றார்.

அந்த ஞானி அப்பாவியாக இருந்திருக்க வேண்டும். சர்ச்சுக்கு இது போன்ற மக்கள்தான் வருகிறார்கள். ஆன்மீக தலங்களுக்கு மதத்தன்மையற்ற மக்கள்தான் அதிகமாக வருகிறார்கள். புனித இடங்களுக்கும், புண்ணியதலங்களுக்கும் பாவம் செய்தவர்கள் தான் வருகிறார்கள். நேர்மையற்ற மக்களைத்தவிர வேறு யாரும் பிரார்த்தனை செய்வதோ வழிபடுவதோ இல்லை. நமது மனங்கள் தலைகீழாக இருக்கின்றன. பாவம் செய்தவனின் மனம், 'பிரார்த்தனை செய், ஏனெனில் இப்போது நீ பிரார்த்தனை செய்வதன் மூலம் உன்னுடைய பாவத்தை கழுவ வேண்டும்.' என்று சொல்கிறது. ஒருபக்கம் பள்ளம் தோண்டினால் அந்த மண்ணைக் கொண்டு போய் ஏதாவது இடத்தில் கொட்டினால் அந்த இடம் மேடாகிப் போகும் அல்லவா?

அந்த ஞானி, 'இப்போது என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. ஆனால் ஒருவர் மட்டும் ஏன் தனது கைகளை

உயர்த்தவில்லை. எப்படி அவ்வளவு உண்மையாக உள்ள ஒருவர் இந்த இடத்திற்கு வந்தார் என்பது தெரியவில்லையே. என்றவர், அந்த ஆளிடம் திரும்பி 'இங்கே வந்தமைக்கு நன்றி. ஆனால் ஏன் நீங்கள் உங்களுடைய கைகளை உயர்த்தவில்லை?' என்று கேட்டார். அவர் முன்வரிசையில்தான் அமர்ந்திருந்தார். அவர், 'என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். எனக்கு காது கொஞ்சம் கேட்காது. நீங்கள் லூக்கின் 69 ஆவது அத்தியாயம் பற்றித்தானே கேட்டீர்கள்? நான் அதைத் தினமும் படிக்கிறேன். ஆனால் எனக்கு உங்களுடைய கேள்வி காதில்விழவில்லை. எனவே கேள்வி புரியாதபோது கைகளை உயர்த்துவது சரியில்லை என்று தோன்றியதால் நான் கைகளை உயர்த்தவில்லை' என்றார்.

நாம் சிறந்த மக்களின் காலம் சிறப்பான ஒன்று என்று எண்ணிக்கொள்கிறோம். ஆனால் நீ அவர்களது போதனைகளை பார்த்தால், அதிலிருந்து சுற்றியுள்ள மக்களுக்கு அவர்கள் சொல்ல விரும்புவது என்ன என்பதை ஊன்றி கவனித்தால் அவர்களைச் சுற்றியிருந்த மக்கள் ஒன்றும் அவ்வளவு சிறப்பானவர்களாக இருக்கவில்லை என்பது தெளிவாக புலனாகும். ஆனால் அந்த மக்களின் காலகட்டம் உண்மையிலேயே மிகவும் உயரிய ஒன்றாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்ற மாயை மட்டும் விலகவேயில்லை. இந்த மாயை விலகினால் தவிர நம்மால் புதிய சமுதாயத்தையும், புதிய மனிதனையும் உருவாக்கவே முடியாது.

நான் உங்களிடம் சொன்னது போல புதியது தொடர்ந்து பிறந்துகொண்டேதான் இருக்கிறது. நாம் தடைகளை உண்டாக்கவில்லையென்றால், புதியது பிறக்கும். நாம் தடைகளை உண்டாக்குகிறோம். நாம் பழையனவற்றை காப்பாற்ற முயற்சிக்கிறோம். பழையனவற்றை காப்பாற்ற நாம் எடுக்கும் இந்த முயற்சியே மெதுமெதுவாக வாழவே முடியாத, ஒரு நோயுற்ற, நாற்றமடிக்கும் சமுதாயமுறையை தோற்றுவித்து விடுகிறது. அதில் இறந்துவிடுவது அதிலும் கடினமாக இருக்கிறது. இதுதான் இந்தியாவின் நிலை.

புதிய அறிவு தேவைப்படுகிறது. வாழ்க்கைக்கான புதிய விதிகள் தேவை. ஒவ்வொரு நாளும் நமக்கு புதிய விதிகள் தேவை. ஏனெனில் சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு பழைய விதிகள் நமக்கே ஆபத்தானவை. ஒரு குழந்தைக்கு நாம் ஒரு ஜோடி பேண்ட் வாங்கிக் கொடுத்து போட்டுக் கொள்ள சொல்கிறோம், ஆனால் அவன் வளர்ந்த பிறகும் அதே பேண்டையே போட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்று நாம் வற்புறுத்துவது போலத்தான் இதுவும். நாம் ஒருமுறை வாக்குறுதி கொடுத்துவிட்டால் நாம் அதை மாற்றுவதில்லை. குழந்தை வளர்ந்துவிட்டதால் அந்த பேண்ட் போட்டுக் கொள்ள மிகவும் சிரமப்படுகிறான், பேண்ட் வளர்வதில்லை. எந்த விதியும் வளர்வதில்லை, ஏனெனில் விதிகளுக்கு உயிர் கிடையாது, ஆனால் மனிதன் உயிர் கொண்டவன். மனிதன் வளர்கிறான், ஆனால் விதிகள் மாறாத காரணத்தால் அவைகள் இறுக்குகின்றன. இப்போது அந்த பேண்ட் மிகவும் சிறிதாக உள்ளது, அவனால் அதை போட்டுக் கொள்ள முடியவில்லை. அவன், என்னை மிகவும் நெருக்கடியில் தள்ளிவிடுகிறீர்கள். இந்த பேண்ட் என்னை கொல்கிறது என்கிறான்.

இப்போது அவனுக்கு இரண்டு வழிகள்தான் உள்ளன. ஒன்று அவன் நிர்வாணமாக நிற்க வேண்டும், அல்லது அவன் தன்னுடைய பேண்டை மாற்ற வேண்டும். நீ அவனுடைய பேண்டை மாற்ற அனுமதிக்க மறுக்கிறாய், எனவே அவன் நிர்வாணமாக நிற்க முயற்சி செய்கிறான்.

இந்திய சமுதாயத்தில் இது போன்ற அவமானமின்மை, முரட்டுத்தனம், மூர்க்கம், குருட்டுத்தனம், இரக்கமற்ற தன்மை என அனைத்தும் இருப்பதைக் காணலாம். ஏனெனில் அனைத்து விதிகளும் சிறிதானவை, நாம் விதிகளை மாற்றவும் இல்லை, புதிய விதிகளை ஏற்படுத்தவும் இல்லை. எனவே மனிதன் விதிகள் ஏதுமின்றி இருக்க முற்படுகிறான். அவன், 'என்னை வாழ்விடுங்கள், உங்களுடைய விதிகளை உங்களுடன் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். என்னை நிம்மதியாக இருக்கவிடுங்கள்'

என்கிறான். அல்லது அவன் வேஷதாரியாக மாறிவிடுகிறான். மேல்மட்டத்தில் அவன், 'இந்த விதிகள் யாவும் சரியானவை. நான் எப்போதும் அவைகளைப் பின்பற்றுகிறேன்' என்று சொல்கிறான், ஆனால் அவன் அவைகளைப் பின்பற்றுவதில்லை.

இந்த தேசத்தில் ஒவ்வொருவரும் கபடவேஷதாரிகளாக மாறிவருகின்றனர். ஒவ்வொரு மனிதனும் மாறுபட்ட இரண்டு குணாதிசியங்களைக் கொண்டுள்ளான். மற்றவர்களிடம் காட்ட ஒன்று, அதை தேவைப்பட்ட நேரத்தில் எடுத்து அணிந்து கொள்கிறான். திரும்ப வீடு வந்து சேர்ந்தவுடன் அதை கழற்றி எறிந்துவிட்டு அசலான ஆள் செயல்பட ஆரம்பிக்கிறான். அசலான ஆள் தனிமையில் மட்டுமே செயல்படுகிறான். நாம் எல்லோரும் இப்படித்தான் இருக்கிறோம். பொய்யான மனிதன் ஒரு திரையைப் போல உபயோகப்படுகிறான். இந்த தேசத்தின் சமுதாயம் நமக்கு இவ்வளவு சிரமங்களை உண்டாக்கி வைத்திருக்கிறது. ஏனெனில் இந்த விதிகள் மிகவும் பழமையானவைகளாக இருப்பதால் அவை அசையவிடாமல் செய்கின்றன.

ஆனால் அசையாமல் இருக்கமுடியாதே. இந்த திசையில் யோசனை செய்து பார்த்தால், புதிய சமுதாயம், புதிய புரட்சி, புதிய யோசனை பிறக்க நீ திறந்த மனதுடன் இருக்க வேண்டும். ஆகவே ஒல்ட் ஈஸ் கோல்ட் என்பது போன்றோ, இந்த வானத்தின் கீழே உள்ள எதுவும் புதியது அல்ல, எனவே புதியது எதுவும் தேவை இல்லை என்பது போன்றோ நினைப்புகளுக்கு இடம் கொடுக்காதே. இந்த வானத்தின் கீழே உள்ள எதுவும் பழையது அல்ல, ஒவ்வொரு நாளும் புதியதாக மட்டுமே மலர்கிறது.

ஒரு நண்பர் கிட்டத்தட்ட இது சம்பந்தமான ஒரு விஷயத்தை கேட்டிருக்கிறார். ஆகவே நாம் அதை இப்போது பார்ப்போம். அவர் கேள்வி இதுதான்.

ஒஷோ,

ஒவ்வொருவரும் உண்மையை தாங்களேதான்
கண்டுபிடிக்க வேண்டுமா? கடந்த காலத்தில் கண்டு
பிடிக்கப்பட்ட உண்மைகள் நமக்கு மதிப்புடையன
அல்லவா?

இந்த விஷயம் மிகவும் நுட்பமானது. உண்மை என்பது
யாரும் யாருக்கும் தரக்கூடியது அல்ல என்பதால்தான் அது
நுட்பமானது. இருப்பினும் உண்மை விற்கப்படும் கடைகள்
உள்ளன. இந்துக்கள் கடை. முகம்மது கடை, கிறிஸ்து கடை
மேலும் பல. ஆனால் இன்னும் உண்மை என்பது கடையில்
வாங்கப்படும் பொருள் போன்றது அல்ல. மேலும் இப்போது
இன்னும் வேறு சில கடைகளும் இங்கே உண்மை விற்கப்படும்
என்று கூவி விற்கிறார்கள்.

ஆனால் உண்மையை ஒருபோதும் வாங்கவோ விற்கவோ
முடியாது. அதை அடைவதற்கான விதிமுறைகளின் படி
செல்லாமல் யாரும் சென்று அதை அனுபவப்படவும் முடியாது.
உண்மையை அடைவதற்கான விதிமுறையான தியானத்தின்
வழி செல்லாமல் யாரும் அதை அடையவும் முடியாது.

ஒருவன் ஒரு ஞானியிடம் சென்று, 'நான் இந்த
உலகத்திலேயே மிகவும் ஆனந்தமாக இருக்கும் ஒரு மனிதனை
சந்திக்க ஆசைப்படுகிறேன். நான் மிகவும் துயரத்தில் உள்ளேன்.
என் அளவுக்கு வேதனை கொள்பவர்கள் யாரும் இல்லை என்று
எனக்குத் தோன்றுகிறது. அப்போதுதான் இந்த யோசனை
எனக்குத் தோன்றியது. இந்த உலகத்தில் ஒவ்வொருவரும்
மகிழ்ச்சியற்றுதான் இருக்கின்றனர். ஆகவே நான் ஆனந்தமாக
இருக்கும் ஒரு மனிதனை கண்டுபிடிக்க விரும்பினேன்'.
என்றான்.

அந்த ஞானி அவனிடம் ஒரு குறிப்பிட்ட மலை உச்சிக்கு
செல்லுமாறு கூறினார். அவர் அந்த மலை உச்சிக்கு செல்வதற்
கான வழியையும் வகையையும் சொல்லிக்கொடுத்தார். 'அங்கே
நீ காண விரும்பும் மனிதனை நீ காணலாம்' என்றார்.

அந்த மலை வெகுதூரத்தில் இருந்தது. இந்த ஞானி சொல்லிய பாதையும் மிகவும் நீண்டது. ஆனால் இவன் உண்மையிலேயே அப்படி ஒருவரை காண விரும்பினான். ஆகவே அவன் தன்னுடைய பயணத்தைத் தொடர்ந்தான். அவன் பலரை தன்னுடைய வழியில் சந்தித்தான், அவர்கள் அனைவரையும் அவன் அந்த கேள்வியைத்தான் கேட்டான். அவர்கள் அனைவருமே, 'நாங்கள் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறோம், ஆனால் அங்கிருக்கும் மனிதர் எங்களை விட ஆனந்தமாக இருக்கிறார். நீ அங்கேதான் போக வேண்டும்' என்றனர். அவன் சென்று சேர்ந்த ஒவ்வொரு இடத்திலும், கேட்ட ஒவ்வொருவரும் அதையேதான் சொன்னார்கள். ஒவ்வொரு தடவையும் அவனுக்கு அதே பதில்தான் கிடைத்தது. 'நாங்கள் மகிழ்வாகத் தான் இருக்கிறோம், ஆனால் அங்கிருக்கும் ஒருவர் எங்களை விட அதிக மகிழ்ச்சியோடு இருக்கிறார்.' என்ற பதில்தான் அவனுக்கு ஒவ்வொரு தடவையும் கிடைத்தது.

அவன் பனிரெண்டு வருடங்கள் பயணம் செய்தான், எல்லாவகையான சிரமங்களையும் அனுபவித்தான். அவனுள் சந்தோஷம் உள்ளதா, துக்கம் உள்ளதா என்பதை அடியோடு அவன் மறந்துபோனான். யார் அந்த ஆனந்தமயமான மனிதர் என்ற தேடலில் அவன் முழுமையாக ஈடுபட்டிருந்தான். பனிரெண்டு வருடங்களுக்கு பிறகு அவன் அந்த ஞானி குறிப்பிட்ட அந்த மலைஉச்சியை வந்து சேர்ந்தான். அங்கே ஒரு வயதான மனிதர் அமர்ந்திருப்பதை கண்டான். அவர், 'நான்தான் அந்த மகிழ்ச்சியாக வாழும் மனிதன். உனக்கு என்ன வேண்டும்?' என்று கேட்டார்.

அவன், 'என்னுடைய தேடல் முடிந்துவிட்டது. நான் மகிழ்ச்சியை தேடி பயணப்பட்டேன். மற்றவர்களின் சந்தோஷத்தையும் துக்கத்தையும் பார்த்ததில் நான் என்னுடைய சொந்த துக்கத்தை முழுமையாக மறந்துவிட்டேன். துக்கம் என்பதே இல்லை எனும்போது மகிழ்ச்சி என்பது மட்டும் எங்கிருந்து இருக்கும் என்பதை நான் இப்போது புரிந்துகொண்டு

விட்டேன்.' என்றான். பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே அவன் அந்த மனிதனை கவனமாக பார்த்தான். ஏனெனில் அவனது முகம் மிகவும் தெரிந்தமுகமாக தோன்றியது. அவன் அந்த மனிதரிடம், 'உங்கள் கண்களை மறைக்கும் உங்களுடைய தலைப்பாகையை எடுத்துவிட்டு உங்கள் முகத்தை காட்டுங்கள். நான் உங்களைச் சரியாக பார்க்க விரும்புகிறேன்' என்றான். அவர் சிரிக்க ஆரம்பித்தார். அவர் அவரது தலைப்பாகையை கழற்றினார். அங்கே இவன் பனிரெண்டு வருடங்களுக்கு முன் சந்தித்த ஞானிதான் அமர்ந்திருந்தார்.

நீண்ட நாட்களாக தேடும் பயணத்தில் இருந்த அந்த மனிதன் அவரிடம், 'இவ்வளவு கடினமான தேடலுக்கு என்னை ஏன் அனுப்பினீர்கள்? நாம் சந்தித்த அன்றே நீங்கள் என்னிடம் நான்தான் அந்த மகிழ்ச்சியான மனிதன் என்று சொல்லியிருக்கலாமே?' என்று கேட்டான். அதற்கு அந்த ஞானி, 'அன்று உன்னால் அதை புரிந்து கொண்டிருக்க முடியாது. இந்த பனிரெண்டு ஆண்டு கால பயணம் அவசியமானது. அதனால் மட்டுமே நான் இப்போது உன்னிடம் சொன்னதை புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. அன்று நான் ஏதாவது சொன்னால் உன்னால் புரிந்து கொண்டிருக்கமுடியுமா?' என்று கேட்டார்.

அவன், 'நீங்கள் சொன்னது சரிதான். அன்று என்னால் இதை புரிந்து கொண்டிருக்கமுடியாது' என்று பதில் கூறினான்.

உண்மையை அறிந்து கொண்ட யார் அதைச் சொன்னாலும் நீ தேடி தேடி நீண்ட நெடும் பயணம் மேற்கொண்டிருக்க வில்லையென்றால் உன்னால் அதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. நீ அந்தப் பாதையில் பயணம் சென்று வந்திருந்தால் மட்டுமே உனக்கு புரியும். என்ன எழுதியிருக்கிறதென்று தெரிந்துகொள்ள அந்த தேடல் மிகவும் அவசியமான தயார்படுத்துதலாகும். ஆனால் என்ன எழுதியிருக்கிறது என்பது முக்கியமற்றதாகும். நீ அந்தத் தேடலில் ஈடுபட்டால்தான், விஷயங்கள் தெள்ள தெளிவாக தெரியும் வண்ணம் உன்னுடைய தன்னிலை மாற்றமடைந்தால்தான், யாராவது ஏதாவது சொன்னால்

உனக்கு புரியும். அதுவரை எங்கிருந்தும் எதையும் உன்னால் பெறமுடியாது. ஆனால் நீயே அன்று எல்லாவற்றையும் நேரிடையாக புரிந்துகொள்வாய் என்பதுதான் இதில் உள்ள சுவையூட்டும் அம்சம். ஆகவே உனக்கு நீயே புனிதபுத்தகமாக மாறினால் தவிர நீ நீதிநூல்களிலோ, புனித நூல்களிலோ எதை தேடினாலும் அதில் அர்த்தமில்லை.

உண்மை என்பது யாரோ உனக்கு எதையோ கொடுப்பது அல்ல. நீ நீண்ட நெடும் பயணம் சென்றாக வேண்டும், தேடிதேடி சலிக்க வேண்டும். அந்த தேடுதல் உன்னை வெறுமனே நிலைமாற்றும், வேறு எதையும் தராது. உண்மை ஏற்கனவே அங்கு உள்ளது. அது உன்னருகிலேயே நின்று கொண்டிருக்கிறது, ஆனால் அதை பார்க்கும் திறன் உனக்குத் தான் இல்லை. நீ அந்த திறனை பெறும் அன்று, நீ ஒவ்வொரு மூலைமுடுக்கிலும் தேடியது எல்லா இடத்திலும் பரவிக் கிடப்பதை நீ காண்பாய். நீ தேடியது எதுவோ அது அங்கேயே இருக்கிறது. உன்னை நீயே தேவையில்லாமல் சிரமப்படுத்திக் கொண்டாய். ஆனால் சிரமப்படுவது பலன் தராமல் போகாது. இந்த சிரமம்தான் தயார்படுத்துதலின் மிகத் தேவையான ஒரு விஷயமாகும்.

ஆகவே, ஒரு புத்தகத்தில் படிப்பதன் மூலமாக உண்மை என்ன என்பதை கற்றுக் கொண்டு விடலாம் என்று நினைக்காதே. அதைப் பற்றி புத்தகத்தில் படிப்பதன் மூலமாக நீ பதில்களை சேகரிக்கலாம். நீ கேள்விக்கு பதில் தயார் செய்யலாம், ஆனால் அந்த பதில் கடன் வாங்கப்பட்டதாக, திருடப்பட்டதாக இருக்கும். அது உன்னுடையதாக இருக்காது. அதனுடைய வேர் உனக்குள் இருக்காது. அது உன்னுடைய வாழ்விருப்பிலிருந்து வந்த மலராக இருக்காது. கடைவீதியில் விலைக்கு வாங்கப்பட்டதாக இருக்கும்.

நான் கேள்விப்பட்டது....

ஒரு சக்ரவர்த்தி ஒரு கிராமத்திற்கு வருகை தருவதாக இருந்தார். அந்த கிராமத்தின் முக்கியமானவர்கள் எல்லோரும்

அவருக்கு அறிமுகம் செய்யப்பட இருந்தனர். அந்த கிராமத்தில் ஒரு வயதான ஞானி இருந்தார். கிராமத்து மக்கள், 'நமது ஞானியை முதலில் அரசருக்கு அறிமுகம் செய்து வைப்போம். அவர்தான் நமது கிராமத்தின் மரியாதைக்குரிய மனிதர்' என்று கூறினர்.

ஆனால் வந்திருந்த அதிகாரிகள், 'அந்த ஞானி சிறிது கிறுக்கு பிடித்தவர். அவர் அரசரிடம் என்ன சொல்வார் என்று யாருக்கும் தெரியாது. அவர் சரியாக நடந்து கொள்ளாமல் போனால், சரியாக மரியாதை கொடுக்காமல் நடந்து கொண்டால், எதையாவது வித்தியாசமாக செய்துவிட்டால் பிரச்சனை உருவாகலாம். ஆகவே நாம் அவரை அறிமுகம் செய்து வைக்கிறோம் என்றால் அதற்கு தகுந்தாற்போல அவருக்கு நாம் முன்கூட்டியே பயிற்சி கொடுக்க வேண்டும். அந்த உரையாடல் எப்படி நிகழ வேண்டும் என்று அவரை தயார் செய்தபின்தான் அவரை சக்ரவர்த்தி முன் கொண்டுவர முடியும்' என்றனர்.

கிராமத்துமக்கள் ஒத்துக்கொண்டு, 'அவர் மிகவும் எளிமையான மனிதர். நீங்கள் அவருக்கு பயிற்சி கொடுக்கலாம்' என்றனர்.

அதிகாரிகள் அந்த ஞானியிடம், 'அரசர் உங்களிடம் சில கேள்விகள் உங்களைப் பற்றி கேட்பார். அவர் உங்களிடம் உங்களுக்கு வயது எவ்வளவு என்று கேட்பார். உடனே வயது என்பது என்ன? ஆன்மா அழிவற்றது, ஆன்மாவுக்கு வயது கிடையாது என்பது போன்ற ஆன்மீகமான பதில்களை நீங்கள் சொல்லக்கூடாது. அது போல பேசினால் அரசர் திகைத்து விடுவார். வெறுமனே எனக்கு அறுபது வயது என்று கூறினால் போதும்.' என்றனர்.

அந்த ஞானி, 'உங்கள் விருப்பப்படியே. எனக்கு அறுபது வயதாகிறது என்று மட்டும் சொல்லிவிடுகிறேன். நான் வேறு ஏதாவது செய்ய வேண்டுமா?' என்று கேட்டார்.

அதிகாரிகள், 'அவர் உங்களது வயதைப் பற்றி கேட்கும்போது அறுபது வயதாகிறது என்று சொல்லிவிடுங்கள். மேலும் அவர் நீங்கள் எத்தனை வருடங்களாக தியானம் செய்கிறீர்கள் என்றும் கேட்கலாம். அதற்கு என்னுடைய தியானம் பல பிறவிகளாக தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிறது. அதற்கு முடிவும் இல்லை, ஆரம்பமும் இல்லை என்பது போல பதில் கூறவேண்டாம். அது அரசருக்கு தகுந்த பதிலாக இருக்காது. அவர் இந்தப் பிறவியைப் பற்றித்தான் கேட்பார், எனவே முப்பது வருடங்களாக செய்து கொண்டிருக்கிறேன் என்று மட்டும் சொன்னால் போதும்.' என்றனர்.

இந்தப் பயிற்சிக்கு பிறகு ஞானி, 'நான் தயார். நீங்கள் சொல்லித் தந்தபடியே சொல்லி விடுகிறேன்' என்றார்.

அரசர் வந்தபின் ஒவ்வொருவரும் சென்று அவரைப் பார்த்தனர். இந்த ஞானியும் சென்றார். ஆனாலும் எல்லாமும் தவறாகவே முடிந்தது. அரசர் முதலில் உங்களது வயது என்ன என்றுதான் கேட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவர், 'தாங்கள் எவ்வளவு காலமாக தியானம் செய்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டுவிட்டார்.

ஞானி, - தயார் படுத்தி வைத்த - அறுபது வருடங்கள் என்ற பதிலை கூறினார். அரசர், 'அறுபது வருடங்களா? தங்களுக்கு என்ன வயதாகிறது?' என்று கேட்டார். ஞானி அதற்கும் தயார் செய்து வைத்த பதிலான முப்பது வருடங்கள் என்ற பதிலைக் கூறினார். உரையாடல் மிகவும் தவறாக போவதால் அதிகாரிகள் நெளிந்தனர்.

அரசர், 'என்ன இது? ஒன்று நான் முட்டாளாக இருக்க வேண்டும், இல்லாவிடில் நீங்கள் முட்டாளாக இருக்க வேண்டும்' என்று கேட்டார். ஞானி, 'இருவருமே' என்றார். அரசர், 'நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டார்.

ஞானி, 'நீங்கள் தவறான கேள்வியை கேட்டதால் பதில் தவறானதாக மாறிப் போயிற்று. நான் என்ன பதில் கொடுக்க

வேண்டுமென்று எனக்கு பயிற்சி அளிக்கப்பட்டிருந்தது. அது என்னுடைய பதிலாக இருந்திருந்தால் நான் அதை சரியாக பயன்படுத்தியிருப்பேன். நான் சங்கடத்தில் மாட்டிக் கொண்டேன். முதலில் நீங்கள் முட்டாள். பின் இது போன்ற தயாரித்த பதில்களோடு இங்கு வந்த நானும் முட்டாள். நீங்கள் தவறான கேள்வியை கேட்டு விட்டீர்கள்' என்றார்.

நாம் கீதை, குரான், பைபிள் மற்றும் பல புனித நூல்களிலிருந்து கற்றுக் கொள்கிறோம். வாழ்வு உங்களுக்கு சவாலாக மாறும்போது, உங்களுடைய பதில்கள் புத்தகத்தின் பதில்களாக இருக்கின்றன. அவை கேள்விகளோடு பொருந்திப் போவதில்லை. அவற்றில் ஒத்திசைவு இல்லை. வாழ்வு எதையோ கேட்கிறது, நீங்கள் வேறு எதையோ சொல்கிறீர்கள். பதில் உங்களது உள்ளார்ந்து இருப்பிலிருந்து வரவில்லை. அது ஒருபோதும் இணைந்துபோகாது. அது எப்போதும் மடத்தனமானதாகத்தான் இருக்கும்.

புத்தகத்தை படிப்பதன் மூலம் அறிவை வளர்த்துக் கொண்ட மக்கள் உள்ள நாட்டில் பல்வேறு விதமான நாகரீக பதில்கள் வரும். ஆனால் அவற்றில் எந்த பொறுப்பும் இருக்காது. ஒவ்வொருவரும் பதில் சொல்வார்கள், ஒவ்வொருவரும் கீதையையும், ராமாயணத்தையும் அதன் எல்லா விதவிதமான பதிப்புகளையும் மனப்பாடம் செய்து வைத்திருக்கிறார்கள். மாபெரும் மடத்தனம். ஒவ்வொருவரும் தயாரான பதிவை வைத்திருக்கிறார்கள். நீ எந்த கேள்வியை வேண்டுமானாலும் கேள், பதில் தயாராக இருக்கும். அவர்களது பதில் வெளியே வர ஒரு வழியை தேடிக் கொண்டிருக்கும், எனவே யாராவது ஏதாவது கேள்வி கேட்டால் உடனடியாக பதிவை வீசிவிடுவார்கள்.

இது போல தயாராக உள்ள பதிவை எல்லா நீதிநூல்களாலும் தரமுடியும். ஆனால் நீதான் தேடி கண்டுபிடிக்க வேண்டும். ஆம், உன்னுடைய தேடல் முடிவடையும்போது உனக்கு நேரிடையான அனுபவம் ஏற்பட்டுவிடும். பின்பு எல்லா

நூல்களும் அர்த்தமற்றவையாகி விடும். புனித நூல்களை படிப்பதன் மூலம் யாரும் எந்த உண்மையையும் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. பதிலாக, உனக்கு உண்மை தெரிந்து விட்டால் பின் நீ எல்லா நூல்களையும் படிக்கலாம்.

நான் சொல்லியவற்றை நீ அனுபவப்பட வேண்டும், அதன் வழி தனியாக சென்று பார்க்க வேண்டும், அப்போது மட்டுமே நீ எதையாவது அனுபவமாக உணரமுடியும். மேலும் அனுபவம் மட்டுமே உண்மையை உனக்கு வெளிக்காட்டும்.

மற்றொரு நண்பர் கேட்டிருக்கிறார்.

ஒஷோ,

நீங்கள் சொல்வது யாவும் உங்களுடைய அனுபவங்களா அல்லது உண்மைகளா?

அனுபவமும், உண்மையும் வேறுவேறு என்ற கருத்து இவருக்கு இருப்பது போல உள்ளது. அனுபவம் என்றாலே உண்மைதான். ஆனால் என்ன வகையான அனுபவம் உண்மை என்றாகிறது? பொய்யான அனுபவங்களும் உண்டு. உதாரணமாக, ஒரு மனிதன் மூடுபனியில் நடந்து போய்கொண்டிருக்கும் போது, தரையில் ஒரு துண்டு கயிறு கிடப்பதை பார்த்து அதை பாம்பு என்று தவறாக புரிந்து கொண்டு, தனது உயிரை காப்பாற்றிக் கொள்ள ஓடுகிறான். வீட்டை அடைந்தவுடன், அவன் பாம்பை பார்த்ததாக கூறுகிறான். ஆனால் உண்மையில் அங்கே இருந்தது பாம்பல்ல, வெறும் கயிறு.

பொய்யான அனுபவங்களும் நிகழக்கூடும். அதனால்தான் இந்த கேள்வியாளர், இது உங்களுடைய அனுபவமா இல்லை உண்மையா என்று கேட்டிருக்கிறார். பொய்யான அனுபவங்களும் உண்டுதான். ஆனால் அது பொய்யானதாக இருக்குமானால் அவை எவ்வளவு காலம் இருக்கும்? எப்போது உண்மையும், அனுபவமும் ஒன்றானதாக இருக்கும்? 'நான்' என்பது வேலை செய்யும்வரை அனுபவங்கள் உண்மையானதாக இருக்க முடியாது. சரியாக சொல்லப்போனால், உள்ளே 'நான்' என்பது

உறையும்வரை, உண்மையை அனுபவப் பட்டதாக சொல்ல முடியாது. 'நான்' என்பது ஒவ்வொரு அனுபவத்தையும் பொய்யானதாக மாற்றும். இந்த 'நான்' என்பது மறைந்து போனால், அங்கே 'நான்' என்பது இல்லாமல் போனால், அப்போது அங்கே வெறும் அனுபவம் மட்டுமே உள்ளது. 'நான் அனுபவப்பட்டேன்' என்று உன்னால் சொல்லமுடியாது. 'நான்' என்பது இல்லாமல் போனபோது அந்த அனுபவம் நிகழ்ந்தது' என்றுதான் உன்னால் சொல்ல முடியும். பின்பு அங்கே உண்மையற்றது என்பதே இல்லை. அனுபவங்களை பொய்யாக்குபவர் அங்கே கரைந்து போய்விட்டார்.

எடுத்துக்காட்டாக, நாம் ஒரு குச்சியை தண்ணீரில் போட்டால், அது வளைந்து இருப்பது போலத் தோன்றும். அந்த குச்சி வளையவில்லை. ஆனால் அது வளைந்திருப்பது போலத் தோன்றும். தண்ணீர் என்ற ஊடகத்தால் அந்த குச்சி வளைந்தது போல தோற்றமளிக்கிறது. அந்த குச்சி உண்மையில் வளையவில்லை. நீ அதை வெளியில் எடுத்தால் அது நேராகி விடுகிறது. நீ அதை திரும்பவும் தண்ணீரில் போட்டால் அது வளைந்தது போல தோன்றும். தண்ணீர் ஊடகத்தால் அது வளைந்தது போல தோன்றுகிறது. அதுபோல, ஆணவம் என்ற ஊடகம் உண்மையை பொய்யாக காட்டுகிறது.

ஆகவே 'நான்' என்ற ஆணவத்தின் வழியே இந்த உலகத்தை உணர்ந்து கொள்ளும்வரை பொய்யானவற்றைத்தான் அனுபவப் பட முடியும். அதாவது உன்னுடைய அனுபவங்கள் பொய்யானதாக போகுமானால் நீ இந்த உலகத்தை உன்னுடைய ஆணவம் என்ற ஊடகத்தின் வழியேதான் பார்க்கிறாய் என்று பொருள். உண்மையான அனுபவம் என்பது என்னவென்றால் 'நான்' என்பது இல்லாமல் அகந்தை அற்ற நிலையை உணர்வது.

எனவே 'நான்' உண்மையை கெரிந்து கொள்ள முடியும் என்று தவறுதலாக கூட எண்ணி விடாதே. 'நான்' என்பதால் ஒருபோதும் உண்மையை தெரிந்து கொள்ள முடியாது. உண்மை உணரப்பட்டு விட்டால் அங்கே 'நான்' என்பது இருக்காது.

'நான்' என்பது இருக்கும்வரை உண்மையின் அனுபவம் எதுவும் இருக்காது. நாம் எல்லோரும் 'நான்' என்பதால் நிரப்பப்பட்டு உள்ளோம். நமது வாழ்க்கை முழுவதும் நாம் 'நான்' என்பதை பலப்படுத்துகிறோம். நிகழ்ந்த அனுபவங்கள் அனைத்தையும் நாம் ஆணவம் என்ற ஊடகத்தின் மூலம் ஒன்றுசேர்க்கிறோம். 'நான்' என்பதன் அடித்தளம் அங்கே இருக்கும் வரை நமது எல்லா அனுபவங்களும் பொய்யானதாகத்தான் இருக்கும், எந்த அனுபவமும் உண்மையானதாக இருக்கமுடியாது.

ஆகவே, நீ இதை சரியாக புரிந்துகொண்டால், 'நான்' என்ற கண்ணாடியின் மூலம் நாம் பார்க்கும் இந்த பிரபஞ்சத்தை நாம் மாயை, போலி என்றழைக்கிறோம். 'நான்' என்பதன் மூலம் பார்க்கப்படுவது மட்டுமே உலகம் என்றாகிறது. 'நான்' என்பதன் மூலம் உணரப்படுவது யாவும் இல்லாத ஒன்றே. எந்த நாள் 'நான்' என்பது கரைந்து போகிறதோ, அப்போது எந்த அனுபவம் அங்கே நிகழ்கிறதோ அதுவே உண்மை, இறுதியானது. நீ அதற்கு எந்த பெயர் வேண்டுமானாலும் கொடுக்கலாம், அது எந்த விளைவையும் உண்டாக்காது.

ஒஷோ,

வாழ்வின் பொருள் என்ன? இறுதி விடுதலைதான் வாழ்வின் நோக்கமா? ஞானமடைதல் தான் வாழ்வின் லட்சியமா?

அல்ல, இறுதியான விடுதலையோ, ஞானமடைவதோ வாழ்வின் இலக்கு அல்ல. வாழ்வின் நோக்கம் வாழ்வை முழுமையாக வாழ்வதே. நீ வாழ்வை முழுமையாக வாழும் அந்த கணத்திலேயே இறுதி விடுதலை கிடைத்து விடும். அந்த கணத்திலேயே ஞானமடைதல் நிகழ்ந்துவிடும். அது துணைவிளைவு. அது வாழ்வின் நோக்கம் அல்ல.

ஒரு மனிதன் நெல் விளைவிக்கும்போது அவனது நோக்கம் வைக்கோல் விளைவிப்பது அல்ல. அவன் நெல்லை விதைக்கிறான், நெல் வளர்கிறது, அறுவடையாகிறது, அப்போது

வைக்கோல் அதில் கிடைக்கிறது. அது பக்கவிளைவு. அது நெல்லுடன் சேர்ந்து உற்பத்தியாகிறது.

வாழ்வின் நோக்கம் வாழ்வை முழுமையடையச் செய்வது தான். ஆனால் அது முழுமையடைகையில் எல்லா கட்டுக்களும் மறைந்து இறுதி விடுதலை கிடைத்துவிடுகிறது. ஆகவே நெல்லுக்கு வைக்கோல் போல, இறுதி விடுதலை என்பது பக்கவிளைவே.

ஆனால் வைக்கோலை முக்கியமான விஷயமாக கருதும் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் இருக்கின்றனர், அவர்கள் நெல்லை பக்கவிளைவாக கருதுகின்றனர். அதனால் அவர்கள் சிக்கலில் மாட்டிக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் வைக்கோலை வயலில் விதைக்கின்றனர், வைக்கோலும் விளைவதில்லை, நெல்லும் அறுவடை ஆவதில்லை. பதிலாக அவர்கள் விதைத்த வைக்கோல் அழுகுவதுதான் நடக்கிறது. அப்போது விரக்தியில் அவர்கள், 'ஞானம் என்ற ஒன்றே இல்லை' என்று கூவுகின்றனர். 'இது தேவையில்லாத வேலை, அது போல ஒன்று ஒருபோதும் நிகழ்வதில்லை!' என்று சொல்ல ஆரம்பிக்கின்றனர்.

ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாக மக்கள் இறுதி விடுதலையை ஒரு லட்சியமாக கொள்கின்றனர். அது சிக்கலை உண்டுபண்ணுகிறது. அது லட்சியமல்ல. வாழ்வு முழுமையடைவதே லட்சியம். வாழ்வை அறிவதே ஆனந்தமயமானது, அதை வாழ்வதே அதன் நோக்கம். மேலும் வாழ்வு அதன் முழுமையான ஆனந்தத்தில் நடனமாடும்பொழுது, எல்லா தளைகளும் தெறித்துவிடும். வாழ்வு அதன் அனைத்து சிறப்புக்களையும் திறந்து காட்டும்போது, எல்லா தடைகளும் மறைந்து விடும். வாழ்வு தன்னை முழுமையுடன் இணைத்துக் கொள்ளும் போது அது சுதந்திரமடைந்து விடுகிறது.

பகுதியான வாழ்வு பிணைக்கப்பட்டிருப்பது, முழுமையான வாழ்வு சுதந்திரமானது. இறுதிவிடுதலையல்ல லட்சியம். வாழ்வுதான் பொருள் கொண்டது. இறுதி விடுதலை தான்

உனது லட்சியம் எனக்கொண்டால், அப்போது அங்கே மாபெரும் அபாயம் இருக்கிறது. ஏனெனில் நீ எதிர்திசையில் செல்கிறாய்.

இறுதி விடுதலைதான் எனது லட்சியம் என்று கூறும் மனிதன் வாழ்விலிருந்து தப்பிச் செல்கிறான். அவன், 'வாழ்க்கையை வாழாதே. நமது லட்சியம் விடுதலைதான்' என்கிறான். அவன் வாழ்விலிருந்து விலகிக் கொள்கிறான், தப்பி ஓடுகிறான், ஏனெனில் அவன் வாழ்வை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. அவன் தன்னைத்தானே வருத்திக் கொண்டு அழித்துக் கொள்கிறான். 'இறப்பில்தான் நம்பிக்கை இருக்கிறது' என்கிறான். இறுதி விடுதலையை நம்பும் மனிதன் தற்கொலை செய்து கொள்கிறான். அவன் தற்கொலை செய்து கொள்கிறேன் என்று சொல்வதாக அர்த்தம். சில தைரியமானவர்கள் உடனேயே தற்கொலை செய்து கொள்கிறார்கள், தைரியம் இல்லாத கோழைகள் மெதுமெதுவாக செய்து கொள்கிறார்கள். ஒவ்வொரு விஷயமாக கைவிடுவதன் மூலமாக சாகப் போகிறேன் என்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இறந்துபோனபிணம் போல வாழ்வார்கள். அவர்கள்தான் துறவிகள் என்றழைக்கப்படுகிறார்கள்.

இந்த புனிதமானவர்கள் மாபெரும் கேடு விளைவிக்கிறார்கள். அவர்கள் வாழ்வின் வேர்கள் அனைத்தையும் விஷமாக்குகிறார்கள். அவர்களது வாழ்வைப் பற்றிய கண்டனம் வாழ்வின் எல்லா மகிழ்ச்சிகளையும் அழித்து விடுகிறது. அவர்களது வாழ்வைப் பற்றிய எதிர்ப்பு வாழ்வை வாழ்கின்றவர்களை பாவிகளாக அறிவித்து தப்பு சொல்கிறது, அவர்கள் வாழ்வை சந்திப்பதே அவர்கள் குற்றவாளிகள் போல காட்டுகிறது. வாழ்க்கையை வாழ்வது குற்றம், சிரிப்பது குற்றம், மகிழ்வாக இருப்பது குற்றம், நடனமாடுவது குற்றம் என எல்லாமும் குற்றமாகிறது. தொங்கி போன முகத்துடன் வலம் வருவது மட்டுமே புண்ணியம் என்பது போலாகி விடுகிறது. தப்பி ஓடு, வாழ்வை வாழாதே. மேலும் மனிதன் வாழ்விலிருந்து

எந்த அளவுக்கு தப்பி ஓடுகிறானோ, எந்த அளவுக்கு அவன் குகைக்குள், ஒரு மூலையில் ஓடுங்கிப் போகிறானோ அந்த அளவுக்கு அவன் மாபெரும் துறவியாக மதிக்கப்படுகிறான். ஏனெனில் அவன் இறுதி விடுதலையை நோக்கிப் போகிறான் என்று பேசப்படுவான். அவன் விடுதலையை நோக்கி போவதில்லை. அவன் இறப்பை நோக்கிப் போகிறான். அவன் தற்கொலை செய்து கொண்டிருக்கிறான், அவன் தன்னுடைய கல்லறையை தேடிக் கொண்டிருக்கிறான்.

வாழ்வை நோக்கி செல்பவர்கள் மட்டுமே உண்மையில் சுதந்திரத்தை நோக்கிச் செல்கிறார்கள். அவன் வாழ்வின் முழுமையை தழுவிக் கொள்கிறான். அவன் நிலவின் கதிர்களிலிருந்தும், நட்சத்திர ஒளியிலிருந்தும் வாழ்வைப் பருகுகிறான், உயிர்ப்போடு நடனமாடுகிறான், அவன் மற்றவர்களின் விழியிலிருந்து வழியும் வாழ்வின் சாறை பருகுகிறான், அவனை சுற்றியிருக்கும் ஒவ்வொரு மலரிலும் ஒவ்வொரு இலையிலும் தெறிக்கும் வாழ்வை சந்தோஷமாக கொண்டாடுகிறான். அவனது உடலின் ஒவ்வொரு அணுவும் வாழ்வுடன் இணைந்து துடிக்கிறது, அவனது ஒவ்வொரு சுவாசமும் முழுமையான வாழ்வுடன் இணைந்திருக்கிறது. அவன் வாழ்வுடன் சேர்ந்து நிற்கிறான், நடக்கிறான், எழுகிறான், நடனமாடுகிறான், பாடுகிறான். அவனே வாழ்வாக மாறி நிற்கிறான். இந்த வகையான மனிதன் விடுதலையை பெற்று விடுவான். ஏனெனில் யாரால் அவனை பிணைத்து வைத்திருக்க முடியும்? அவன் முழுமையான வாழ்வாக இணைந்து விட்டவன், யாரால் அவனை பிடித்து வைக்க முடியும்? இந்த வகையான மனிதனே ஞானமடைந்தவன் என்றழைக்கப்படுவான். வாழும்போது விடுதலையை இந்த மனிதன் தான் உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளான்.

தப்பி ஓடுபவனுக்கு விடுதலை என்பது இறப்பில்தான் நிகழ்கிறது. அவர்களைப் பொறுத்தவரை வாழும் மனிதன் விடுதலை என்பதை பெற முடியாது. ஏனெனில் அவர்களது

விடுதலைக்கு முழுமையான மரணம் அவசியமான ஒன்றாகிறது. ஒரு வாழும் மனிதன் எவ்வளவுதான் இறந்து போனவனைப் போல பாசாங்கு செய்தாலும் அவன் உயிருடன்தான் இருப்பான். அவன் சுவாசிப்பான், கண்கள் திறந்துவிடும். அந்த அளவு உயிர் இருப்பதுகூட தடைதான். அவன் மரணத்திற்கு பின்னரே விடுதலையை அடையமுடியும். ஆனால் மரணத்திற்கு பிறகு கிடைக்கும் விடுதலைக்கு எந்த மதிப்பும் கிடையாது. உயிர்ப்புடன் வாழும் போது, ஆனந்தமாக வாழும்போது கிடைக்கும் விடுதலையே அழிவற்றது, அதுதான் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.

நான் இதை கவனிக்கும்போது, பிரபஞ்சம் அதுபோன்ற மரணத்தின் அடிப்படையிலான ஞானமடைதலுக்குத்தான் சாதகமாக இருக்கும் என்றால் பின் வாழ்க்கை இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லையே என்று தோன்றுகிறது. வாழ்க்கை பிரபஞ்சத்திற்கு எதிரான வகையில் அல்லவா நிகழ்கிறது, பிரபஞ்சம் வாழ்க்கைக்கு எதிரானதாக இருக்கிறது, நாம் எல்லோரும் விடுதலை அடைவதை அது விரும்புகிறது என்றால், நம் எல்லோரையும் அது ஒரேடியாக முடித்து கட்டிவிட்டு, நம்மை எல்லா தொல்லைகளிலிருந்தும் விடுவித்து விட வேண்டும். அதுதானே நடத்த வேண்டும். ஆனால் பிரபஞ்சம் வாழ்க்கைக்கு ஆதரவாக இருப்பதாக அல்லவா தோன்றுகிறது! நீ எவ்வளவு கடினமாக வாழ்வை அழித்துவிட முயற்சி செய்தாலும் இயற்கை தொடர்ந்து புதிய இலைகளை உருவாக்கிக் கொண்டே இருக்கிறது. நீ எவ்வளவு அணுகுண்டுகளை போட்டு உயிர்களை அழித்தாலும் இயற்கை தொடர்ந்து உயிர்களை உருவாக்கிக் கொண்டேதான் இருக்கிறது. நீ எவ்வளவு தடைகளை உருவாக்கி வைத்தாலும் அதனையும் தாண்டி இயற்கை புது உயிர்களை படைத்துக் கொண்டேதான் இருக்கிறது. இயற்கை வாழ்வின் மாபெரும் காதலன்.

ஆனால் இந்த துறவிகள் வாழ்வின் எதிரிகள். இந்த புனிதர்கள் இயற்கையின் மாபெரும் எதிரிகள். மேலும் இந்த உலகம் இந்த

புனிதர்களின் கட்டுப்பாட்டில்தான் உள்ளது. இதற்கும் இயற்கைக்கும் எந்த தொடர்பும் இல்லை. அதனால்தான் மதம் மெதுமெதுவாக தற்கொலையை நோக்கி போய்க் கொண்டிருக்கிறது, வாழ்வை எதிர்த்து போய்க் கொண்டிருக்கிறது. மதம் வாழ்வுக்கு ஆதரவாக இருக்க வேண்டும், அது வாழ்வை ஏற்றுக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அது வாழ்வின் எல்லா வெளிப்பாடுகளுடனும் அதை ஒத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அது போன்ற மதம், அது போன்ற பார்வையுள்ள மதத்தன்மை இறப்புக்கு பின் விடுதலை என்ற கருத்தை கொண்டிருக்காது. அது, 'இப்போது, இங்கே!' 'ஏன் அந்த இறுதி விடுதலை இப்போது இங்கே நிகழ முடியாது?' என்று கேட்கும்.

நான் வாழ்வின் நோக்கம் வாழ்வதே என்பதை வலியுறுத்துகிறேன். வாழ்வின் இறுதியான அனுபவத்தின் நோக்கம் கூட அதை அனுபவப்பட வேண்டும் என்பதாகத்தான் இருக்கும்.

நீ யாரையாவது காதலிக்கும்போது, யாராவது, 'நீ காதலிப்பதின் நோக்கம் என்ன?' என்று கேட்டால், உன்னால் பதில் கூற முடிந்தால் உன்னுடைய காதலுக்கு எந்த மதிப்பும் இல்லை. அங்கே காதல் ஒரு பொருளாகி விடுகிறது, அதன் முடிவு வேறு விதமாக இருக்கும். ஆனால் உண்மையாக காதல் கொண்டிருப்பவன், 'காதலுக்கு எந்த நோக்கமும் இல்லை, எந்த பொருளும் இல்லை. அங்கு எந்த பொருளும் நோக்கமும் இருக்கமுடியாது. காதலிப்பதுதான் காதலின் நோக்கமே. நான் காதலிக்கிறேன். அவ்வளவுதான். வேறு எதுவும் தேவையில்லை' என்று சொல்வான்.

உண்மையைப் பேசுவதை பார்த்து, 'நீ உண்மையே பேசுவதன் நோக்கம் என்ன?' என்று கேள். அவன் வாழும் நகரத்தில் தன் மரியாதையை உயர்த்திக் கொள்வதுதான் அதன் நோக்கம் என்று கூறினால், அப்போது அவனுக்கும் உண்மையாக இருப்பதற்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை. நகரத்தில் மரியாதை பெறுவதுதான் அவனது இலக்காக இருக்கிறது. மேலும் அந்த நகரம் திருடர்கள் அதிகமாக

இருக்கும் நகரமாக இருந்துவிட்டால், அவன் மாபெரும் திருடனாக மாபெரும் புளுகுமுட்டையாக மாறிவிடுவான். ஏனெனில் அதுதான் திருடர்களுக்கிடையே அவனுக்கு மரியாதையை பெற்றுத்தரும். அவனது குறிக்கோள் முற்றிலும் வேறானது. அவனுக்கும் உண்மைக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை. அவனது குறிக்கோள் மரியாதை கிடைக்க வேண்டும் என்பதே.

யாராவது நான் சொர்க்கத்துக்கு செல்ல வேண்டும் எனவே தான் நான் உண்மையாக இருக்கிறேன் என்று சொல்லலாம். அவனுக்கு எல்லா அரசியல்வாதிகளும் சொர்க்கத்துக்குத்தான் செல்கிறார்கள் என்பது தெரியவந்தால், அவன், 'சொர்க்கம் செல்ல மிகவும் கடினமாக உழைக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அரசியல்வாதிகள் கூட அங்குதான் செல்கிறார்கள். நிச்சயமாக சொர்க்கத்தில் கூட ஊழல் மலிந்திருக்க வேண்டும். அதனால் நான் லஞ்சம் கொடுத்து சொர்க்கத்துக்கு போய் விடுவேன். எதனால் இவ்வளவு சிரமப்பட வேண்டும்?' என்று எண்ணிக் கொள்வான்.

அரசியல்வாதிகள் லஞ்சம் கொடுக்காமல் சொர்க்கத்துக்குள் நுழைய முடியாது. இறப்பிற்கு பின் எல்லோரும் சொர்க்கத்தில் தான் வாழ்கிறார்கள் என்றாலும் கூட. ஏனெனில் இறப்பிற்குப் பின் யாரும் சொர்க்கத்தத்தை தவிர வேறு எங்கும் செல்ல முடியாது. யார் இறந்தாலும் நாம், அவர் இப்போது சொர்க்கம் சென்று விட்டார் என்றுதான் கூறுகிறோம். இன்னார் இறந்து விட்டார் என்று அவருக்கு ஒரு சிலை எழுப்பி, அவர்களுக்காக ஒரு கல்லறை கட்டிவிடுகிறோம். பலசிலைகள் இப்போது நடுத்தெருவில்தான் நின்று கொண்டிருக்கின்றன. அவர்கள் யாவரும் இப்போது அனேகமாக நரகத்தில்தான் இருக்க வேண்டும். அவர்கள் சிலையின் அடியில் நீ 'இவர் நரகத்தில் வாழ்கிறார்' என்று எழுதி வைத்தால் அப்போது ஒரு கலவரம் வெடிக்கும்.

ஒருவன் அரசியல்வாதிகள் கூட சொர்க்கத்திற்கு செல்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்தால் என்ன பிரச்சனை வரும்? 'நானும் அங்கே போவேன். அங்கே போய் இருப்பதற்கு நானும் சில ஏற்பாடுகள் செய்து கொள்வேன்' என்று நினைப்பான். அதன்பின் அவன் உண்மையாக இருக்கமாட்டான்.

யாராவது, 'உண்மையை பேசுவது எனக்கு ஆனந்தமாக இருக்கிறது, அதற்காகவே நான் உண்மையை பேசுகிறேன். அதன்பின் எந்த நோக்கமும் இல்லை', என்று கூறினால் அவன்தான் உண்மையின் காதலன்.

வாழ்க்கையில் அழகானதும், அர்த்தமுள்ளதும் எதுவோ அது அதனுடன் முடிந்துவிட்டது. அதற்கு அதைக் கடந்து வேறு எந்த பொருளும் இல்லை. அதிலேயே அது நிறைந்து விட்டது. மேலும் வாழ்வுதான் இறுதி முடிவு. அது வேறு எதற்காகவோ அர்த்தமாக மாறமுடியாது. யாராவது இறுதி சுதந்திரத்தை அடைவதுதான் வாழ்வின் இலக்கே என்று கூறினால் அவர் தவறாக கூறுகிறார். வாழ்க்கை அதனுடன் நிறைந்துவிட்டது. ஆம், வாழ்க்கை நிறைவடையும்போது, அந்த அனுபவம்தான் இறுதி விடுதலை என்றழைக்கப்படுகிறது. பின் அங்கே எந்த தளையும் இல்லை, எந்த தடையும் இல்லை, எல்லையும் இல்லை, முடிவும் இல்லை, இறப்பும் இல்லை. வாழ்க்கையை நிறைவாக உணரும் அந்த தருணத்தில் இறுதியான விடுதலையும் உள்ளடங்கி விடும். ஆனால் இறுதியான விடுதலை என்பதல்ல இலக்கு. யார் வாழ்க்கையே அதன் அளவில் முடிவானது என்று கருதுகிறார்களோ அவர்கள் இறுதி விடுதலையை சென்றடைவார்கள்.

வாழ்க்கை அதன் அளவிலேயே முடிவானது என்று நான் கூறுகிறேன்.

ஓஷோ,

உங்களை இந்த நாட்டின் ஜனாதிபதியாக இருக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டால் நீங்கள் அதை ஏற்றுக் கொள்வீர்களா?

நீங்கள் ஒரு சுவையான கேள்வியை கேட்டிருக்கிறீர்கள்.

புரிந்து கொள்ள வேண்டிய முதல் விஷயம் என்னவென்றால் தாழ்வு மனப்பான்மையால் அவதிப்படும் மக்கள்தான் வாழ்வில் உயர்ந்த பதவிகளுக்கு ஆசைப்படுவார்கள். தன்னம்பிக்கை இல்லாத மக்கள்தான் சமுதாயத்தில் உயர்ந்த பதவியில் அமர வேண்டுமென்று வெறி கொண்டலைவார்கள்.

நான் உயர்ந்த பதவியை பிடித்தே தீருவேன் என்று யாராவது கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு அலைவதை பார்த்தால் அவர்களுக்கு தாழ்வுமனப்பான்மை இருக்கிறது என்பதை நீ அறிந்து கொள்ளலாம். 'நான் இந்த நாற்காலியில் அமர்ந்துவிட்டால் என்னுடைய தாழ்வு மனப்பான்மை மறைந்துவிடும்'. என்று நினைப்பார்கள். அவர்களுடைய தாழ்வு மனப்பான்மையிலிருந்து வெளியே வருவதற்காக ஏதாவது சாதிக்கவேண்டுமென்று பார்ப்பார்கள். ஆகவே உண்மையிலேயே சிறந்த மனிதன் ஒரு உயர்ந்த பதவியை ஏற்றுக் கொள்வது என்பது மிகவும் அரிதாகவே இருக்கிறது. மிகவும் அரிதாக!

பதவி வேண்டுமென்ற பேராசைக்குப்பின் தாழ்வு மனப்பான்மைதான் இருக்கிறது. ஆகவே, உலகில் உள்ள எல்லா உயர்ந்த பதவியிலும் தாழ்வுமனப்பான்மையுள்ள மனிதர்கள் தான் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். மிகவும் தாழ்வு மனப்பான்மை கொண்ட மக்கள் மிக உயர்ந்த பதவிகளில் இருக்கிறார்கள். அதனால்தான் இந்த உலகம் முழுவதும் மிகவும் குழப்பமாக உள்ளது. மிக கேவலமான தாழ்வுமனப்பான்மையோடு கூடிய மக்கள் உயர்ந்த அரசியல் பதவிகளில் இருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த உலகில் செழிப்பு மலரக்கூடிய வாய்ப்பே இல்லை, பதிலாக துரதிர்ஷ்டம்தான் அதன் விளைவாக இருக்கிறது.

புரிந்து கொள்ள வேண்டிய இரண்டாவது விஷயம் என்னவென்றால் சமுதாயத்தில் முன்னேற்றம் ஒரு நல்ல மனிதன் ஒரு உயர்ந்த பதவியில் அமர்ந்திருப்பதால் வராது. ஒரு நல்ல மனிதன் சென்று உயர்ந்த இடத்தை அடைவதை சார்ந்திருப்

பதல்ல சமுதாயத்தின் சீர்திருத்தம். அது ஒரு மனிதனை சார்ந்து கிடையாது. அது ஒட்டுமொத்த சமுதாயத்தின் வாழ்வைப் பற்றிய கண்ணோட்டத்தைச் சார்ந்தது.

இந்தியா இந்த தவறை தேவையான அளவு செய்து விட்டது. கடந்த இருபத்திஐந்து வருடங்களில் பல நல்ல மனிதர்களை மிக உயர்ந்த பதவிகளில் அமர்த்தியிருக்கிறது. அவர்கள் அந்த பதவிக்கு போனபின்னும் நல்ல மனிதர்களாகவே இருந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அதற்குப் பின் அவர்கள் முற்றிலும் மாறுபட்ட மனிதர்களாக மாறிப் போயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அனைவரும் மோசமானவர்கள் அல்ல. சிலர் மிகவும் நல்லவர்கள். ஆனால் இந்த மோசமான சமுதாய வலையை மிக நல்ல மனிதர்களால்கூட வெற்றி காண முடிந்ததில்லை.

இந்த சமுதாயத்தின் வாழ்வைப் பற்றிய கண்ணோட்டம் முழுமையாக மாறவேண்டும். தனிப்பட்டவர்கள் மாற்றமடைவதால் எதுவும் மாறப்போவதில்லை. தனிப்பட்டவர்களின் மாறுதல் ஒரு சிறிது நிவாரணம் தரலாம். எப்படியென்றால் ஒரு பிணத்தை சுடுகாட்டிற்கு சுமந்து கொண்டு போகும்போது இந்த தோள் வலித்தால் அடுத்த தோளுக்கு மாற்றிக் கொள்வதைப் போன்றது தான். சிறிது நேரத்திற்கு நிவாரணம் கிடைக்கலாம். அந்த தோளுக்கு ஓய்வு கிடைக்கும். ஆனால் அந்த பாடையின் பளு அதேதான். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு மாற்றிய தோள் வலி எடுக்க ஆரம்பிக்கும்.

நாம் மனிதர்களை மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம், ஆனால் பதவியில் உள்ள மனிதர்களை மாற்றுவதால் எதுவும் நிகழாது. சிறிதளவு தளர்வு கிடைக்கலாம், ஏனெனில் புதிய மனிதர் ஒருவர் அதிகாரத்திற்கு வந்திருப்பதால் ஏதாவது நிகழலாம். பின்பு மறுபடியும் அனைத்தும் முன்பு எப்படி இருந்ததோ அப்படியே தொடரும். இந்த பயன்பாட்டுமுறை அதைப் போன்றதுதான். இந்த அமைப்புமுறை மிகவும் பெரிது, தனிப்பட்டவர்கள் இதன் முன்னால் மிகவும் பொடிதானவர், அவர் மாறினாலும் கூட இது அவரை கீழே தள்ளி அரைத்து

தள்ளிவிடும். இது தனிப்பட்டவர்களை அதன் பல்சக்கரத்தில் அரைத்துவிடும். அவன் இதன் சுழலில் சிக்கி அவனும் வேறுவழியில்லாமல் இந்த முறையை பின்பற்ற ஆரம்பித்து விடுவான்.

இந்த சமுதாய அரசியல் அமைப்பு, இயந்திரத்தனமான அனைத்தையும் அரைத்து தள்ளும் இந்த இந்திய அரசியல் சமுதாய முறை தகர்க்கப்பட்டு மாற்றப்பட வேண்டும். தனிப்பட்டவர்களை மாற்றுவதால் எதுவும் நிகழாது. இப்போது இந்தியாவில் உள்ள பொருளாதார, சமுதாய அமைப்பானது கடவுளே வந்து இந்த நாட்டின் ஜனாதிபதி ஆனால் கூட எதுவும் நிகழாது என்பது போலத்தான் இருக்கிறது. அவருக்கு ஒரு சிறிது கீர்த்தி கிடைக்கும் அவ்வளவே. எதுவும் நிகழமுடியாது. இது தனிப்பட்டவர்கள் பற்றிய கேள்வியல்ல. நாம் தனிப்பட்டவர்களைப் பற்றி நினைப்பதை நிறுத்தி விடவேண்டும். மேலும் ஒரு நல்ல மனிதரை ஒரு அதிகாரம் நிறைந்த பதவியில் உட்கார வைத்தால் எல்லாமும் தானே நடந்துவிடும் என்று நாம் நம்பிக்கொண்டிருப்பதையும் விடவேண்டும்.

நாம் வாழ்வைப் பற்றிய கண்ணோட்டத்தை மாற்ற வேண்டும். பழைய பார்வையிலிருந்து புதிய பார்வைக்கு மாற்ற வேண்டும். இந்த புதிய கண்ணோட்டமுள்ள பார்வை நிலை கொள்ளும் அன்று சாதாரண மனிதன் கூட உயர் பதவியின் வேலையை செய்ய முடியும். ஆனால் அதற்கு இந்த முழு அமைப்பையும் மாற்றியாக வேண்டும்.

உதாரணமாக, ஒருவர் மாட்டுவண்டியை ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறார், நீ அவரை அவர் மிகவும் மெதுவாக வண்டி ஓட்டுவதாக திட்டிவிட்டு, பதிலாக ஒரு நல்ல மனிதரை வண்டி ஓட்டும் இடத்தில் அமர வைக்கிறாய். என்ன நடக்கும்? மாட்டுவண்டி மாட்டுவண்டிதான். அவர் அதை வேகமாக ஓட்டி சாக்கடையில் விழுந்துவிடக்கூடும். அல்லது மேலும் ஏதாவது சிக்கலை உண்டாக்கலாம். மாட்டுவண்டி சக்கரம் கழன்று விடலாம், அச்சாணி தெறித்து விடலாம், அதனால்

உள்ளே இருப்பவர்கள் இறந்து போய்விடக்கூடும். மாட்டு வண்டி முழுவதுமாக உடைந்து போய் விடலாம்.

அல்ல, இது மாட்டுவண்டியை பற்றிய கேள்வி அல்ல. நீ வேகமாக செல்ல வேண்டுமானால் நீ மாட்டுவண்டியை விடுத்து விமானத்தில்தான் போக வேண்டும். மாட்டுவண்டியை ஓட்டிக் கொண்டிருந்த அதே மனிதனிடம் இந்த விமானத்தைக் கொடுத்தால் அவன் வேகமாக ஓட்டக்கூடும். அந்த சாத்தியம் இருக்கிறது.

எல்லா நாட்டு மக்களும் வளர்ந்திருக்கிறார்கள் என்றால் அவர்களின் வளர்ச்சியின் பின் உள்ள காரணம் அவர்கள் உங்களை விட சிறப்பான மக்கள் என்பதல்ல. அதுவல்ல காரணம். அவர்களது அமைப்பு மாறியிருக்கிறது. நமது நாட்டின் அமைப்பு முறை மிகவும் பழமையானது. சீரழிந்து போனதும் கூட. இதன் அங்கமாக யார் வந்தாலும் அவர்களும் இதில் சிக்கிக் கொள்வார்கள். இதன் மூலம் எதுவும் நிகழப் போவதில்லை.

ஆகவே, என்னுடைய ஆர்வம் புதிதாக யாரையும் உயர் பதவியில் கொண்டு வந்து உட்கார வைப்பதிலோ, அல்லது யாரையும் எங்கிருந்து அகற்றுவதிலோ இல்லை. இவை எதற்கும் எந்த பலனும் இல்லை. இந்த தேசத்தின் மனதை எப்படி மாற்றுவது என்பதில்தான் என்னுடைய ஆர்வம் இருக்கிறது. மனநிலை மாறிவிட்டால் யார் வேண்டுமானாலும் எவர் வேண்டுமானாலும் இந்த வேலையை செய்யலாம். அதில் எந்த முக்கியத்துவமும் இல்லை. இந்தியாவில் உள்ள இந்த தவறான மனோநிலைமைக்கு காரணங்களில் ஒன்று நாம் தனிப்பட்டவர்களை பார்ப்பது தான். நாம் அமைப்பை கருத்தில் கொள்வதில்லை. இந்த தவறு ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாக போய்க் கொண்டிருக்கிறது. கிருஷ்ணர் திரும்பி வந்தால் எல்லாமும் சரியாகி போய்விடும் என்று நாம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். கிருஷ்ணர் ஏற்கெனவே வந்துவிட்டார்,

அதன்பின்னும் எதுவும் சரியாகவில்லை. இப்போது அவர் மறுடியும் திரும்பி வந்தால் எது சரியாகும்?

எப்பொழுதெல்லாம் மதம் ஆபத்தில் இருக்கிறதோ, அப்போதெல்லாம் கடவுள் தோன்றுவார் என்று நாம் கீதையில் படித்திருக்கிறோம். பல தடவைகள் மதம் ஆபத்தில் இருந்திருக்கிறது, அப்போதெல்லாம் கடவுள் பலமுறை திரும்ப திரும்ப அவதாரம் எடுத்திருக்கிறார், ஆனாலும் எல்லாமும் முன்பு எப்படி இருந்ததோ அப்படியே இருக்கிறது. ஆகவே தயவுசெய்து இதுபோன்ற சித்தாந்தங்களை விட்டுவிடுங்கள். கடவுள் வருவதால் மட்டும் எதுவும் நிகழப்போவதில்லை. அதனால்தான் அவர் வருவதை நிறுத்திக் கொண்டுவிட்டார் போலிருக்கிறது. ஏனெனில் இந்த நாட்டுக்கு திரும்ப திரும்ப வருவதில் எந்தப் பயனும் இல்லை என்பதை அவர் புரிந்து கொண்டிருப்பார்.

தனிப்பட்டவர்களை சார்ந்திருக்கும் சமுதாயம் என்றுமே முன்னேற்றமடையாது, ஏனெனில் தனிப்பட்ட ஒருவருக்கு எவ்வளவு திறன் இருக்கமுடியும்? நிலைபெற்றுள்ள இந்த அமைப்புமுறையின் முன்னால் அவர் நசுக்கப்பட்டு விடுவார். இந்த அமைப்பை மாற்றுவதே இங்குள்ள பிரச்சனை. பின்பு ஒரு தனிமனிதன் கூட முக்கியத்துவம் பெறலாம்.

நாம் நம்மிடம் உள்ள மிகச் சிறந்த மக்களை இந்த அரசாங்கத்தை நிறுவ அனுப்பினோம். இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றபோது, நம்மிடம் மிக அருமையான மனிதர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் அரசாங்கத்தில் இணைந்தனர். யாவருமே இந்த முறையால் அழுகிவிட்டனர். யாராலும் எதுவும் செய்யமுடியவில்லை. இப்போது நம்மிடம் அதுபோன்ற அருமையான மனிதர்கள் கூட இல்லை. இப்போது நாம் பதவியில் அமர்த்தியிருக்கும் மக்களிடம் நாம் எதையும் எதிர்பார்க்க முடியாது. ஆனாலும் நமது கவனம் இன்னும் தவறான விஷயத்திலேயே இருக்கிறது. நாம், 'அரசில் உள்ள மிக உயரிய பதவிக்கு யாரை நாம் தேர்ந்தெடுக்கலாம்? யாரை

அரசாங்கத்தில் இடம் பெறச் செய்யலாம்?' என்று கேட்டுக் கொள்கிறோம். அப்போது நம்மை அறியாமலேயே நமக்கு இவர் ஏதாவது செய்வார் என்று தோன்றிவிடுகிறது. நம்பிக்கை கொள்கிறோம்.

இது தனிப்பட்டவர்களைப் பற்றியது அல்ல. இந்த நாட்டின் சமுதாய அமைப்பு, நமது சிந்திக்கும் விதம், நமது தத்துவம், வாழ்வைப் பற்றிய நமது கண்ணோட்டம், எல்லாமும் தவறாக உள்ளது. நமது பிரச்சனைகள் அனைத்திற்கும் வாழ்வைப் பற்றிய நமது தவறான பார்வையே காரணம். அதனால் என்னுடைய நோக்கம் முழுவதும் வாழ்வைப் பற்றிய இந்த தவறான பார்வையை மாற்றுவதே. எனக்கு தனிப்பட்டவர் களின் மீது, அது யாராக இருந்தாலும் சரி, அக்கறை கிடையாது, யார் வேண்டுமானாலும் எந்த வேலையை வேண்டுமானாலும் செய்யலாம், அதில் எந்த வித்தியாசமும் இருக்காது.

நீ இதை சரியாக புரிந்துகொண்டால், ரஷ்யாவில் நிகழ்ந்தவை களுக்கு காரணம் லெனினும் அவரது காம்ரேட் தோழர்களும் பதவிக்கு வந்ததால் அல்ல என்பதை காண்பாய். அதுபோல எண்ணாதே. லெனினுக்கு முன் பதவியில் இருந்த கிரின்ஸ்கை எந்த வகையிலும் நல்ல குணத்திலோ, அறிவிலோ குறைந்தவர் அல்ல. அவர் ஒரு சிறப்பான மனிதர். ஆனால் அவருக்கு இந்த முழு அமைப்பையும் மாற்றும் எண்ணம் கிடையாது. லெனின் இந்த முழு அமைப்பின் முறையையும் மாற்றும் திட்டத்துடன் வந்தவர். மேலும் இந்த முழு அமைப்பையும் மாற்றும் திட்டம்தான் வேலை செய்தது. இந்த சமுதாய அமைப்பை மாற்றும் யோசனை தெளிவாகி விட்டால், பின் எந்த தனிமனிதர் வேண்டுமானாலும் அதைச் செய்யலாம்.

எனது பார்வையை பொறுத்தவரை, இந்தியா தனிப்பட்டவர் களின் மேலிருந்து தனது கவனத்தை எடுத்துவிட்டு, சமுதாயத்தின் மீதும், அதனுடைய அடிப்படை சித்தாந்தங்களின் மீதும் கவனம் செலுத்த வேண்டும். இல்லாவிடில் இது

மாபெரும் மோசடியாகத்தான் இருக்கும். நாம் தனிப்பட்டவர்களை மாற்றிக் கொண்டிருப்போம், மேலும் இவர் பதவியில் இருக்கிறார், அவர் பதவியில் இருக்கிறார், என இப்படி அது போய்க்கொண்டே இருக்கும். எதுவும் மாறாது. அதனால் எதுவும் நிகழாது, எனவே நாம் மேலும் மேலும் சலிப்பு கொண்டவர்களாக மாறிக் கொண்டிருப்போம். பின் நாம் தனிப்பட்டவர்களை ஏளனம் செய்வோம். அவர் மிகவும் மோசமானவர், அவர் விஷயங்களை சரிவர செய்யவில்லை, அவர் தவறான ஆளாக இருந்திருக்கவேண்டும் என்று எண்ணிக் கொள்வோம். ஆனால் யாருமே நமது முழு கட்டமைப்பும், நமது முழு சமுதாய முறையும் மிகவும் ஆபத்தானதாக உள்ளது என்பதை பார்ப்பதில்லை. இந்த அமைப்பை மாற்றும் எண்ணம் தீயாக பரவ வேண்டும்.

மேலும் நினைவில் கொள், ஒருவர் இந்த தேசத்தின் மனோநிலையை மிக உயர்ந்த பதவியில் அமர்வதன் மூலம் மாற்றி விடமுடியாது. இந்த நாட்டின் மனோநிலை அடிப்படையிலேயே மாற்றி அமைக்கப்பட வேண்டும். மனம் மேலோட்டமாக மாறாது. நீ ஒருவரை உயர் பதவிக்கு தேர்ந்தெடுத்து, அவர் டிவியில் மக்களிடையே பேசி மக்களின் மனோநிலையை மாற்றிவிடுவார் என்பது போல கிடையாது. இந்த மனோநிலை அடிப்படையிலேயே மாறவேண்டும். அதற்கு மக்கள் மனரீதியாக எங்கே பரவி படர்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதை கணித்து அங்கே தனது கவனத்தை பதித்து, அங்கிருக்கும் வேர்களை துண்டிக்க வேண்டும். மனோரீதியான மாறுதல் நிகழ ஆரம்பித்த பிறகு உள்ளார்ந்த புரிதல் இருப்பினுள் தானாகவே வந்துவிடும், அந்த புரிதல்தான் இந்த தேசத்தை மாற்றியமைக்க முடியும். இந்த வழியில் யோசனை செய்து பாருங்கள்.

அதே நண்பர் மற்றொரு கேள்வி கேட்டிருக்கிறார். அவர் கேட்டிருக்கும் கேள்வி,

ஓஷோ,

ஏழ்மை இனிமையானது என்று நீங்கள் கூறினீர்கள். பின் ஏன் நீங்கள் ஏழை மனிதர்களின் குடிசையில் தங்குவதில்லை? பணக்காரனின் பங்களாவை விட ஏழையின் குடிசை பெரிதானது என்று கூறினீர்கள். பின் ஏன் நீங்கள் பணக்காரர்களின் பங்களாவில் தங்குகிறீர்கள்?

நீங்கள் ஒரு நல்ல கேள்வியை கேட்டிருக்கிறீர்கள். இரண்டு விஷயங்களை முதலில் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நான் ஒரு ஏழையின் குடிசை பணக்காரனின் பங்களாவை விட பெரிதாக இருக்கும் என்று கூறினேன் என்றால் நீங்கள் அளந்து பார்த்தால் பணக்காரனின் பங்களாவை விட ஏழையின் குடிசை அளவில் பெரிதாக இருக்கும் என்று கூறவில்லை. அதுபோல நினைத்துக் கொள்ளாதீர்கள். பணக்காரனின் இதயம் சிறிதாக இருக்கும். அதில் இடம் குறைவாக இருக்கும். அந்த இதயத்தில் பணம் என்பது ஏகப்பட்ட இடத்தை அடைத்துக் கொண்டிருக்கும். பணம் இடத்தை அடைத்துக் கொண்டுவிட்டால் பின் அங்கே அன்புக்கு அதிக இடம் இருக்காது. என்பதைத்தான் கூறினேன். அவனுக்கு மிகப்பெரிய வீடு இருக்கலாம், ஏழையின் வீடு பெரிதாக இருக்கும் என்பதாக எண்ணிக் கொள்ளாதீர்கள்.

ஒரு சூஃபி ஞானியின் கதைதான் எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. அவருடையது மிகச் சிறிய குடில். அது ஒரு இரவு, மழையும் பெய்து கொண்டிருந்தது. ஞானியும் அவரது மனைவியும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர். யாரோ கதவை தட்டினார்கள். ஞானி தன்னுடைய மனைவியிடம், 'கதவைத் திற. மழைக்கால இருண்ட இரவில் பாவம், யாரோ விருந்தினராக வந்திருக்கிறார்கள்' என்றார். மனைவி, இங்கே இன்னொருவருக்கு எங்கே இடம் இருக்கிறது என்று கேட்டாள்.

ஞானி, 'இங்கே ஏகப்பட்ட இடம் இருக்கிறது. நாம் இருவரும் படுத்துக் கொண்டு தூங்குகிறோம். மூன்று பேர் இருந்தால் உட்கார்ந்து கொண்டு இருக்கலாம், மூன்று பேர்

படுத்துக் கொள்ளத்தான் முடியாது'. என்றார். மனைவி பேசாமல் கதவைத் திறந்தாள். விருந்தினர் உள்ளே வந்தார். உட்கார்ந்து கொண்டார், பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

மறுபடியும் கதவு தட்டப்பட்டது. ஞானி கதவருகில் உட்கார்ந்திருந்த விருந்தாளியிடம், 'தயை கூர்ந்து கதவை திறக்கிறீர்களா? நமக்கு இன்னும் விருந்தாளிகள் வந்திருப்பார்கள் போலத் தெரிகிறது' என்று கூறினார். அந்த மனிதன், 'ஆனால் இன்னொருவருக்கு எங்கே இடம் இருக்கிறது?' என்று கேட்டான்.

ஞானி, 'இங்கே போதுமான அளவு இடம் இருக்கிறது. நாம் நமக்குள் இடைவெளி விட்டு உட்கார்ந்திருக்கிறோம். நெருக்கி அமர்ந்து கொள்வோம். கதவைத் திறங்கள்' என்றார்.

விருப்பமின்றி அந்த மனிதன் கதவைத் திறந்தான். இரண்டு பேர் உள்ளே வந்தனர். இப்போது அவர்கள் யாவரும் நெருக்கியடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து கொண்டனர். அவர்கள் அரட்டையடிக்க ஆரம்பித்தனர். அப்போது ஒரு கழுதை வந்து தன்னுடைய தலையால் கதவை முட்டியது. ஞானி, 'நண்பனே! கதவைத் திறக்கிறீர்களா? நமக்கு இன்னொரு விருந்தாளி வந்திருக்கிறார் போலத் தெரிகிறது' என்றார். அவர்களில் ஒருவன், 'அது விருந்தாளி அல்ல. அது ஒரு கழுதை' என்றான்.

ஞானி, 'நான் அப்படி பிரித்துப் பார்ப்பதில்லை. விருந்தாளி என்றால் விருந்தாளிதான். நீங்கள் மனிதர்கள் என்பதால் மட்டும் நான் கதவைத் திறக்கவில்லை. நீங்கள் ஒரு விருந்தாளி. எனவே கதவைத் திறந்தேன். ஆகவே கதவைத் திறங்கள்' என்றார். அவர்கள், 'ஆனால் அது ஒரு கழுதை!' என்றனர்.

ஞானி, 'கழுதைக்கும் மனிதனுக்கும் வேறுபாடு பார்க்கிறீர்கள். நீங்கள் ஒரு பணக்காரனின் கதவைத் தட்டியிருந்தால் நீங்களும் ஒரு கழுதையாகத்தான் பார்க்கப்பட்டிருப்பீர்கள். இது ஒரு ஏழையின் குடிசை. இது ஒரு பணக்காரனின் அரண்மனை பங்களா கிடையாது. கழுதை உள்ளே வரட்டும், நாம் அதை

வரவேற்போம். கதவைத் திறங்கள்' என்றார். அவர்கள் அனைவரும் 'அது வந்துவிட்டால் நாம் என்ன செய்வது?' என்று கேட்டனர்.

ஞானி, 'நாம் எல்லோரும் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறோம், அப்போது நாம் எல்லோரும் எழுந்து நின்று கொள்வோம்'. என்றார். அவர்கள் அனைவரும் எழுந்து நின்று கொண்டனர்.

ஏழையின் குடிசை சிறியது. ஆனால் அவனது இதயம்? ஆனால் அவன் ஏழையாக இருப்பதால்தான் அவனது இதயம் விசாலமாக இருக்கிறது என்று கிடையாது. இதை உன் மனதில் வைத்துக் கொள். ஏழையின் இதயம் விசாலமானது, ஏனெனில் அவனுள் நேசம் இருக்கிறது, அவனிடம் பணம் இல்லை. ஆனால் உன்னிடம் பணம் இருந்தால் உனக்கு நேசம் இருக்காது என்று பொருளல்ல. அதற்காக நான் ஏழ்மையை ஆதரிக்கிறேன், அவர்கள் யாவரும் இப்படியே ஏழைகளாகவே இருக்க வேண்டும் என்றும் நான் கூறவில்லை.

மேலும் நான் சொன்னதன் பொருள் மக்கள் யாவரும் ஏழைகளாகவே இருக்க வேண்டும் என்றும் கிடையாது. நான் கூறியது எதற்காகவென்றால் பணக்காரர்களின் இதயத்தில் சிறிதளவு இடம் உண்டாகட்டும் என்றுதான். நீங்கள் என்னுடைய கூற்றை தவறான வழியில் புரிந்து கொள்ளலாம். நான் ஏழைகள் ஏழைகளாகவே இருக்க வேண்டும் என்று கூறவில்லை. ஏழை ஏழையாகவே இருந்தால் அது சரியல்ல. ஏழை பணக்காரனாக வேண்டும், பணக்காரர்கள் ஏழைகள் செய்வது போல தங்களது இதயத்தை விசாலமாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். ஏழை பணக்காரன் ஆவது தடை செய்யப்படக் கூடாது. பணக்காரன் உள்ளத்தில் ஏழையாக மாறாமல் காக்கப்பட வேண்டும். ஏழை வெளியில் பணக்காரனாக மாற வேண்டும். பணக்காரன் உள்ளத்தில் ஏழையாக இருக்கக் கூடாது. உள்ளே, வெளியே என இரண்டு இடங்களிலும் வளமையாக வேண்டும்.

இந்த நண்பர், நீங்கள் ஏன் ஒரு ஏழையின் வீட்டில் தங்கக்கூடாது என்று கேட்டிருக்கிறார். எனக்கு அதில் எந்த பிரச்சனையும் இல்லை. ஆனால் ஏழைக்கு அவர் இருக்கவே வீடு கிடையாது. இந்த தேசத்தில் ஏழைக்கு தான் இருக்கவே ஒரு வீடு இல்லை. இந்த நாட்டின் வறுமை ஏழைக்கு வசிக்க வீடு கூட இல்லை என்னும் அளவு மிகப் பெரியது. மேலும் நீங்கள் அவர்களுடைய வீட்டை வீடு என்றழைக்கிறீர்களா? நீங்கள் அவர்களுடைய வீட்டை வீடு என்று குறிப்பிட்டால் நீங்கள் அதற்காக மிகவும் அவமானப்பட வேண்டும். ஏழையின் வீடு என்பது உண்மையில் என்ன? சில கீற்றுக்களை அங்கும் இங்கும் வைத்து, சில கீற்றுக்களை மேலே வைத்துக் கட்டினால் அதன் பெயர் வீடா? பத்தாயிரம் வருடங்களாக இந்த சமுதாயம் எவ்வளவு சக்தியற்றதாக இருந்திருந்தால் நீங்கள் அதை வீடு என்று குறிப்பிட முடிகிறது. அது வீடு அல்ல. அது வீடா? அது வீடே அல்ல. நீங்கள் அதை வீடு என்று கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டால் பின் உங்களால் ஒருபோதும் வீடு எதையும் கட்டமுடியாது. நினைவில் கொள், அது வீடு அல்ல. அது நம்பிக்கையற்றத்தனம். இந்த தேசத்தில் புத்திசாலித்தனமும் திறமையும் குறைவாக இருக்கிறது என்பதன் அத்தாட்சிதான் அது. இவ்வளவு காலமாக வீடுகள் எதுவும் கட்டப்படவே இல்லை.

நான் சொல்வதை புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய். எனக்கு ஏழ்மையின் மீது எந்த மரியாதையும் கிடையாது. மேலும் ஏழ்மையாக இருப்பதை மரியாதை செய்யும் யாராவது இருந்தால் அவர்களை நான் மிகவும் அபாயகரமான மனிதனாக கருதுகிறேன். ஏனெனில் மக்கள் அவரை பின்தொடர தொடங்கி விட்டால் இந்த உலகம் எப்பொழுதும் ஏழ்மையாகவே இருக்கும். நான் ஏழ்மையை மதிப்பதில்லை.

ஏழையின் இதயத்தில் அன்பு இருக்கும் அளவு பணக்காரனின் இதயத்திலும் அன்பு இருக்க வேண்டும் என்றுதான் சொல்கிறேன். ஆனால் ஒரு ஏழை சந்திக்கும்

வசதியற்ற நிலை அகற்றப்பட வேண்டும். அவனுக்கும் எல்லா வசதிகளும் கிடைக்கும் வண்ணம் செய்யப்பட வேண்டும். ஆனால் ஏழ்மையை மதிக்கும் சிலர் இங்குள்ளனர். அவர்கள், கடவுள் ஏழையின் வடிவில் இருக்கிறார் என்று சொல்கிறார்கள். மூடத்தனம் எல்லையில்லாமல் போகிறது. நீ ஏழையை கடவுள் என்று அழைத்தால் பின் யார் ஏழ்மையை போக்குவார்கள்? எப்படி கடவுளை நீக்கமுடியும்? நீ கடவுளை வழிபடத்தான் முடியும், அவரை நீக்கமுடியாது. ஏழ்மை என்பது தொற்று நோய், அது கடவுளல்ல. நாம் அதை அழித்தே தீர வேண்டும்.

ஏழ்மை ஒருவகையான சந்தோஷம் என்றும் நான் சொன்னேன். அந்த கருத்தையும் நீ புரிந்து கொள்ள வேண்டும். யார் செல்வத்தை வளமையை அனுபவப்படுத்தி இருக்கிறார்களோ அவர்களால் மட்டுமே ஏழ்மையின் சந்தோஷத்தை புரிந்து கொள்ள முடியும். அது ஏழைக்கு கிடைக்காது. இந்த கடைசி விஷயத்தை புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய். இத்துடன் நான் முடித்துக் கொள்கிறேன்.

ஏழையாக இருப்பது ஒருவிதமான இனிமை. ஆனால் அந்த இனிமை ஏழைக்கு கிடைக்காது. மஹாவீரர் அந்த இனிமையை அனுபவித்தார், புத்தர் அந்த இனிமையை அனுபவித்தார். மஹாவீரர் இளவரசன். அவர் அனைத்தையும் அனுபவித்தவர். அரண்மனைவாசம், எல்லா விதமான சுகபோகங்கள், எல்லா விதமான ஆடம்பர வசதிகள் என அனைத்தையும் பார்த்தவர். அந்த அனுபவத்தால் இந்த விஷயங்கள் அனைத்தும் வீண் என்று தோன்றியது. ஆகவே மஹாவீரர் வீதியில் நிர்வாணமாக நின்றார்.

ஒரு பிச்சைக்காரன் வீதியில் நிர்வாணமாக நின்று கொண்டிருந்தால், மஹாவீரரின் நிர்வாணமும் இந்த பிச்சைக்காரனின் நிர்வாணமும் ஒரே வகையானவை என்று நினைக்கிறாயா? மஹாவீரரின் நிர்வாணம் அவரது தேர்வு. அந்த ஏழ்மை அவர் விரும்பி எடுத்துக் கொண்டது. இந்த வகையான ஏழ்மை இனிமையானது.

மஹாவீரரின் ஏழ்மை ஒரு வகையான சந்தோஷம், அதற்கே உரிய ஒரு மணம் கொண்டது. மஹாவீரரின் ஏழ்மை விடுதலை கொண்டது, அது உச்சக்கட்டம். ஆனால் நாம் ரோட்டோரத்தில் அம்மணமாக நிற்கும் பிச்சைகாரனிடம், நீ சிறப்பானவன், கடவுள் உன் மேல் தன் கருணையை பொழிந்து விட்டார். மஹாவீரருக்கு அனைத்தும் இருந்தது, ஆனால் அவர் அத்தனையும் துறந்துவிட்டு உன்னைப் போல அம்மணமாக நின்றார். உனக்கு கடவுளின் கருணை உள்ளது. அவர் உன்னை முதலிலேயே நிர்வாணமாக்கி விட்டார். அதை கொண்டாடு. மஹாவீரர் தன்னிடம் உள்ள அனைத்தையும் துறக்க பட்ட சிரமங்கள் எதையும் நீ படவேண்டியதில்லை... என்கிறோம். ஆனால் துணியின்றி நிற்கும் பிச்சைக்காரன் நிர்வாணமாக நின்ற மஹாவீரரின் நிலையை அறிவானா? அதை அடையத்தான் முடியுமா? இந்த இரண்டு நிர்வாணங்களும் அடிப்படையிலேயே வேறுபாடானவை.

உதாரணமாக, பலர் பட்டினியால் வாடுகின்றனர். பஞ்சத்தால் அடிப்பட்ட மாவட்டங்களுக்குச் சென்றால் - இங்கே ராஜஸ்தானில் பஞ்சம் ஏற்பட்டிருக்கிறது - அங்கே மக்கள் பட்டினியால் சாகிறார்கள். நீ யாரிடமாவது, 'உனக்கு கடவுளின் கருணை உள்ளது. பலர் மிகுந்த சிரமத்தின் பேரில் விரதம் இருக்கின்றனர். ஆனால் கடவுள் நீ பட்டினி கிடப்பதற்கு உதவி புரிந்திருக்கிறார். ஆகவே மிகவும் நன்றியுடனும் மகிழ்வுடனும் விரதம் இரு' என்று கூறினால், அவன் என்ன பதில் சொல்வான்? 'விரதமா? எனக்கு உணவு வேண்டும். நான் விரதம் இருக்க விரும்பவில்லை. நான் பட்டினியால் சாகிறேன்' என்றுதான் பதில் கூறுவான்.

யார் அளவுக்கு அதிகமாக சாப்பிடுகிறார்களோ அவர்கள் தான் விரதத்தை மகிழ்வோடு அனுபவிப்பார்கள். பட்டினி கிடப்பது என்பது மிகவும் அதிகமாக உண்ட மக்களுக்கு மட்டுமே ஏற்படையதாக இருக்கும். ஆகவே இந்தியாவில் உள்ள ஜைன சமுதாயத்தைப் போல, அதிகமாக சாப்பிடும்

மக்கள் இருக்கும் சமூகத்தில் விரதம் இருப்பது என்பது ஒரு நாகரீகம், ஒரு விளையாட்டு. விரதம் இருப்பது என்னும் வழக்கம் அதிகமாக சாப்பிடும் மக்களிடையே பரவி இருக்கிறது.

இப்போது இந்த பேஷன் அமெரிக்காவில் தொடங்கி இருக்கிறது. அமெரிக்காவில் பல சமச்சீர் மையங்கள் தொடங்கப்பட்டு உள்ளன. அவை மக்களை பட்டினி கிடக்க வைக்கின்றன.

மேலும் மக்கள் இதில் மகிழ்ச்சி பெறுகின்றனர். இந்தியாவில் மக்கள் பசியால் மடிகின்றனர், அங்கே மக்கள் பட்டினி கிடப்பதை சந்தோஷமாக அனுபவிக்கின்றனர். அங்கே என்ன நடக்கிறது? நிச்சயமாக ஏதோ ஒன்று நடக்கிறது. அவர்களது உடல் ஏகப்பட்ட சத்துக்களை சேகரித்து வைத்திருக்கிறது. அவர்களது உடல் அதிகப்படியான கொழுப்பை சேர்த்து வைத்திருக்கிறது. அது கரைக்கப்பட வேண்டும். அப்படி கரைக்கப்படும்போது அது அந்த உடலுக்கு மகிழ்வு தருகிறது. உதாரணமாக, பசியுள்ள மனிதனின் உடலில் தேவையான கொழுப்பு இருக்காது, ஆனால் அவனுக்கு தேவையான அளவு ஊட்டச்சத்து உள்ள உணவு கொடுக்கப்பட்டால் அவன் மிகவும் திருப்தியடைவான். அது போலத்தான், அதிகமாக உணவுண்ட மனிதனும் தன்னுடைய கொழுப்பு கரையும்போது மகிழ்வு கொள்வான்.

ஒரு ஏழையால் ஒருபோதும் ஏழ்மையின் இனிமையை அனுபவிக்கமுடியாது. ஒரு பணக்காரனால் மட்டுமே ஏழ்மையின் இனிமையை அனுபவிக்க முடியும். செழிப்பின் உச்சக்கட்ட சுகம்தான் ஏழ்மையின் இனிமை. இறுதி சுகம்.

அமெரிக்காவின் ஹிப்பிகளையும், நாடோடிகளையும் எடுத்துக் கொள். அவர்கள் பெரிய பணக்காரர்களின் வீட்டுக்குழந்தைகள். கோடிக்கணக்கில், கோடானகோடிக்கணக்கில் செல்வம் உள்ளவர்களின் வீட்டுப் பிள்ளைகள். நான் வாரணாசியில் இருந்தபோது சில ஹிப்பிகள் என்னைப் பார்க்க

வந்திருந்தனர். நான் அவர்களிடம், 'நீங்கள் லட்சாதிபதி கோடீஸ்வரர் வீட்டுப் பிள்ளைகள். இங்கே வாரணாசியில் சில சில்லறைகளுக்கு பிச்சையெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களே?' என்று கேட்டேன். அவர்கள் 'இது ஒரு சந்தோஷம். இதன் மகிழ்ச்சி கற்பனைக்கு அப்பாற்பட்டது' என்றனர்.

ஆனால் அந்த அளவு மகிழ்ச்சியை பிச்சையெடுப்பதில் நம்மால் அனுபவிக்க முடியுமா? நம்மால் அப்படி உணர முடியாது. அவர்கள், 'எவ்வளவு சுதந்திரம் தெரியுமா? நாங்கள் மரத்தடியில் தூங்கலாம், எங்கே விரும்புகிறோமோ அங்கே இருக்கலாம். இவ்வளவு ஆனந்தத்தை நாங்கள் ஒருபோதும் உணர்ந்தது இல்லை' என்றனர். கோடிக்கணக்கில் பணம் கொண்டவர்களால்தான் பிச்சையெடுப்பதில் உள்ள மகிழ்ச்சியை உணர முடியும்.

உங்களிடம் உள்ள பணத்தை இறுதியில் விட்டுவிட்டு ஏழையாக மாறத்தான் வேண்டும் என்றால், நாங்கள் ஏற்கெனவே ஏழையாகத்தான் இருக்கிறோம். பின் ஏன் முதலில் பணம் சம்பாதிக்க வேண்டும், அதன்பின் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட வேண்டும் என்று யாராவது கேட்கலாம். இதைப் பற்றி எனக்கு ஒரு கதை நினைவுக்கு வருகிறது.

நான் கேள்விப்பட்டது...

சிலர் ரயில் மூலம் ஹரித்துவார் செல்ல புறப்பட்டனர். அவர்களில் பலர் ஏற்கெனவே ரயிலில் ஏறிவிட்டனர். அவர்களில் ஒருவன் மட்டும் பிளாட்பாரத்தில் நிற்குகொண்டிருந்தான். எட்டுபேர் அவனை ரயிலுக்குள் இழுக்க முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தனர். 'சீக்கிரம் வா. உன்னுடைய பைகளை கொடு. வா, லேட் பண்ணாதே!. ரயில் புறப்படப் போகிறது' என்று ரயிலில் உள்ளவர்கள் கூவிக் கொண்டிருந்தனர்.

அவன், 'நான் இந்த ரயிலில் இருந்து ஹரித்துவாரில் இறங்க வேண்டுமா? இதை முதலில் எனக்கு சொல்லுங்கள். நான் அங்கே ரயிலில் இருந்து இறங்க வேண்டுமென்றால் பின்பு

எதற்காக இப்போது இந்த ரயிலில் நான் ஏற வேண்டும்? நான் ரயிலில் இருந்து இறங்கத்தான் வேண்டும் என்றால் இப்போது ரயிலில் ஏறுவது அர்த்தமற்றது. நான் ஏறமாட்டேன். ரயிலில் ஏறியுள்ளவர்கள் முட்டாள்கள். அவர்கள் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் ரயிலில் இருந்து இறங்க வேண்டும் என்பதை அறியாதவர்கள்' என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

அவனது நண்பர்கள், 'ரயில் புறப்படப் போகிறது, போகும் வழியில் நீங்கள் உனக்கு எல்லாவற்றையும் விளக்கிச் சொல்கிறோம். தயவுசெய்து இப்போது தத்துவம் பேசிக் கொண்டிருக்காதே. முதலில் ஏறு, பின்பு எல்லாவற்றையும் நாம் பேசிக் கொள்ளலாம்' என்றனர்.

அவன், 'முதலில் சொல்லுங்கள்' என்றான். ஆனால் அவனது நண்பர்கள் பார்த்தார்கள், ரயில் புறப்பட்டு விட்டது, எனவே அவனை அள்ளி ரயிலில் போட்டு விட்டார்கள்.

ரயில் ஹரித்துவாரை சென்றடைந்தது. ஆனால் அந்த மனிதன் கண்களை மூடிக் கொண்டு ரயிலிலேயே அமர்ந்திருந்தான். அவர்கள் அனைவரும் ரயிலில் இருந்து இறங்கியாக வேண்டும். எனவே திரும்பவும் அவனை, 'எழுந்திரு, இறங்க வேண்டும். உனது பைகளை எடுத்துக் கொள்' என்றனர். ஆனால் அவன் அசையவில்லை. திரும்பவும் அவனது நண்பர்கள் அவனை சூழ்ந்து கொண்டு 'ரயில் ஸ்டேஷனை விட்டு கிளம்பி விடும். வா போகலாம். நாம் இறங்க வேண்டும்' என்றனர்.

அவன். 'நான் இறங்கமாட்டேன். நான் ரயிலில் ஏறி விட்டால் திரும்பவும் ஏன் இறங்க வேண்டும்? தன்னுடைய நிலைப்பாட்டை மாற்றிக் கொள்கிற ஆள் அல்ல நான். நான் ஒருமுறை முடிவு செய்துவிட்டால் மாற்றிக் கொள்ள மாட்டேன். நான் ரயிலில் ஏறிவிட்டேன். இனி இறங்க மாட்டேன். இரண்டு மணி நேரத்திற்குள் மனதை மாற்றிக் கொண்டுவிட்ட உங்களைப் பார்த்து நான் ஆச்சரியப்படுகிறேன். இரண்டு மணி நேரத்திற்கு முன் நீங்கள்தான் என்னை ரயிலில் ஏறச் சொல்லி கட்டாயப்படுத்தினீர்கள். இப்போது இறங்கச்

சொல்லி கட்டாயப்படுத்துகிறீர்கள். நீங்கள் வஞ்சகர்களாக இருக்கிறீர்கள்' என்றான்.

அவனது நண்பர்கள், 'பைத்தியம் பிடித்து விட்டதா உனக்கு? ரயில் புறப்படப் போகிறது ரயிலை விட்டு இறங்கு' என்றனர். ஆனால் அவன் விடாபிடியாக, 'இதனால்தான் நான் ரயிலில் ஏற மாட்டேன் என்றேன். நீங்கள் என்னை இழுத்து உள்ளே போட்டீர்கள்' என்றான். வேறு வழியில்லாமல் அவர்கள் இப்போதும் அவனை இழுத்து வெளியே போட்டனர்.

அவன் கூறியது சரியா? தவறா? அவனது வாதம் சரியானதே. அவன் இறங்க வேண்டும் என்றால் பின் எதற்காக அதில் ஏற வேண்டும் என்று கேட்பது சரியானதே. ஆனால் அவன் ஒரு விஷயத்தை மறந்துவிட்டான். அவன் ஏற வேண்டியது ஒரு ஸ்டேஷனில், இறங்க வேண்டியது இன்னொரு ஸ்டேஷனில். அவன் ரயிலில் ஏறவில்லை என்றால் அவனால் ஹரித்துவார் வந்து சேர முடியாது.

ஒருநாள் பணக்காரனும் ஏழ்மையை ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஆனால் அது ஹரித்துவாரில் ரயிலை விட்டு இறங்குவதைப் போன்றது. ஏழையால் செல்வச்செழிப்பை அனுபவிக்காத வரை அவனால் ஏழ்மையை ஒத்துக் கொள்ள முடியாது. ஏழ்மையை நாமே விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளாவிடில் அது ஒருபோதும் மகிழ்வைத் தராது.

நான் உங்களுக்கு ஏற்கனவே டயோஜினீஸ் கதையை கூறியிருக்கிறேன். அந்த விதத்தில் ஏழ்மையும் இனிமையே. அவர் ஒரு சாதாரணமான ஏழை அல்ல. அவர் உண்மையிலேயே ஏழையானவர் அல்ல. அவரது ஏழ்மை நிலை அவர் ஏற்றுக் கொண்டது. அது ஆனந்தமயமானது. அவர் கதியற்ற ஏழை அல்ல. சூழலால் ஏழ்மை திணிக்கப்படும் போது யாரால் அதை மகிழ்வுடன் ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்? ஆனால் ஏழ்மை நிலையை விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் கொள்ளும் ஆனந்தமே வேறானது.

அதனால்தான் மேலும் மேலும் செல்வச் செழிப்புடன் கூடிய சமுதாயத்திற்கு நான் ஆதரவாக இருக்கிறேன். அப்போதுதான் விரும்பினால் ஏழ்மையை அனுபவிக்க கூடிய வாய்ப்பு அவனுக்கு கிடைக்கும். இந்த சமுதாயம் மேலும் செழிப்பாக வளமையாக வளர வேண்டும். இந்த சமுதாயம் மிகுந்த பணமுள்ளதாக மாறினால்தான் யாவரும் தாங்கள் விரும்பிய வண்ணம் தேர்ந்தெடுத்து அனுபவித்து வாழமுடியும். சுற்றித் திரியும் ஏழை நாடோடியாக திரிய எல்லோருக்கும் வாய்ப்பு கிடைக்க வேண்டும். ஆனால் எல்லோரும் வெறும் ஏழையாக மட்டுமே உள்ளபோது எங்ஙனம் ஏழ்மையில் இனிமை காணமுடியும்?

நான் சொல்வதை சரியாக புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள். நான் ஏழ்மைக்கு ஆதரவாக இல்லை. நீங்கள் சுற்றிலும் பார்க்கும் இந்த வகையான ஏழ்மையை ஆதரிப்பவன் அல்ல. நான் இதன் எதிரி. இது ஒழிக்கப்பட வேண்டும். இது எரிக்கப்பட வேண்டும். இதை பரவ விடக்கூடாது.

நான் வேறுவகையான ஏழ்மையை ஆதரிக்கிறேன். ஆனால் அது யார் அதை விரும்பி ஏற்றுக் கொள்கிறார்களோ அவர்களுக்கு மட்டுமே கிடைக்கக் கூடியது. மேலும் ஒருவர் எப்போது ஏழ்மையை விரும்பி ஏற்றுக் கொள்வார்? எல்லாவற்றையும் அனுபவிப்பதன் மூலம் அது யாவும் வீணே என்று புரியும்போது இது நிகழும். ஒருவர் செல்வத்தை அனுபவித்து விட்டால் பின் செல்வம் பயனற்றதாகி விடும். ஒருவர் புகழை அடைந்துவிட்டால் பின் அவருக்கு புகழ் பலனற்று போய்விடும். எதை அனுபவித்து விட்டாலும் அது பயனற்றுப் போய்விடும். நீ அதை கடந்துவிடுவாய். ஏழ்மையிலிருந்து செல்வ செழிப்புக்கு, பின் செல்வசெழிப்பிலிருந்து வேறு வகையான ஏழ்மைக்கு.... ஆனால் இந்த ஏழ்மை முற்றிலும் வேறு வகையான தன்மை கொண்டது. இது ஏழ்மை நிலையல்ல.

ஏசு, ஏழைகள் உண்மையில் பாக்கியவான்கள், அவர்கள் உண்மையிலேயே ஏழைகள் என்றார். மிகவும் முரண்பாடான கூற்று. உண்மையிலேயே ஏழையாக உள்ளவர்கள் ஆசி பெற்றவர்கள். சூழலால் ஏழையாக உள்ளவர்களை ஏசு கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்பதுதான் பொருள். ஆகவே, உள்ளத்தின் உள்ளே பணக்காரன் ஆக வேண்டுமென்ற எண்ணம் கொண்டிருப்பவனை ஏழை என்றழைக்க முடியாது. ஏழை உண்மையில் பணக்காரன் ஆக வேண்டுமென்ற ஆசை கொண்டிருப்பான், அவன் மனதில் பணம் குடி கொண்டிருக்கும். அவன் பெரிய வீடு கட்டவேண்டுமென்று விரும்புவான், அவன் மற்றவர்கள் வைத்திருக்கும் அனைத்தும் தானும் வைத்திருக்க வேண்டுமென்று விரும்புவான். அனைத்தையும் அவனால் பெற முடியாது. எனவே அவன் சித்ரவதைப்படுவான், சோகமடைவான். அவன் நிஜமான ஏழை அல்ல.

வெகு சில மக்களே நிஜமான ஏழைகளாக இருக்கிறார்கள். ஏனெனில் இந்த உலகில் அதிக அளவு செல்வம் இல்லை. இந்த உலகின் செல்வம் அதிகரித்தால், இந்த நாடு பணக்கார நாடாக மாறிவிட்டால், அது புத்தரின், மஹாவீரரின் வழியாக இருக்கும். வெகு சில அரசர்களே இருந்தார்கள், பதிலாக இந்த நாட்டில் உள்ள ஒவ்வொரு குடும்பமும் அரசர்கள் போல வாழ்வு பெறவேண்டும். அப்போது ஆயிரக்கணக்கான லட்சக் கணக்கான புத்தரும் மஹாவீரரும் தோன்றுவார்கள். அவர்கள் இந்த விதமான ஏழ்மையில் பிறக்க முடியாது.

நிஜமான ஏழையாக யாருக்காவது வாய்ப்பு கிடைக்குமானால் அந்த சந்தோஷம் மிகவும் வித்தியாசமாக இருக்கும். ஆனால் யாருக்கு அந்த வாய்ப்பு கிடைக்கிறது? உச்சக்கட்ட சுகத்தையும் வசதிகளையும் அனுபவித்தவர்களுக்குத்தான் அந்த வாய்ப்பு கிடைக்கும். அவர்களுக்கு மட்டுமே அந்த சான்ஸ் உண்டு.

நான் ஏழ்மையை ஆதரிக்க வில்லை. நான் வேறுவகையான ஏழ்மை தன்மைக்கு ஆதரவாக இருப்பவன். ஆனால் இரண்டு

விதமான ஏழ்மை நிலை உள்ளது. ஒன்று விட்டு செல்வதற்கானது, மற்றொன்று வந்தடைவதற்கானது. ஒருநாள் நீ இறங்கித்தானாக வேண்டும். ஆனால் அதைச் செய்வதற்கு நீ முதலில் ஏற வேண்டும்.

அதனால் நான் சொல்வது என்னவென்று நீ புரிந்து கொண்டு விட்டால், ஏழை மக்களின் குடிசை என்பதே இருக்கக் கூடாது, ஏழ்மைநிலையை நான் ஏற்பதில்லை என்பது உனக்கு தெளிவாகும். ஆனால் நான் செல்வந்தனை ஆதரிக்கிறேன், அவர் வெளியே மட்டுமல்ல, உள்ளேயும் செல்வந்தனாக இருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். மேலும் உள்ளார்ந்த செழிப்பு என்பது முற்றிலும் வேறு விஷயம்.

உள்ளார்ந்த செழிப்பு என்பது விசாலமான இதயம் கொண்டிருப்பது. பெரிய வீடு மட்டுமல்ல, பெரிய இதயமும் கொண்டிருப்பது. உள்ளார்ந்த செழிப்பு விரிந்த பார்வையைக் கொடுக்கும். உள்ளார்ந்த செழிப்பு என்பது வெளி உலக செல்வம் பெற்றிருப்பது மட்டுமல்ல, உள் செல்வமும் பெற்றிருப்பதும் தான். உள் செல்வத்தையும், உள் ஆட்சியையும் பெறாதவரை, ஒருவருக்கு கிடைத்திருக்கும் வெளி உலக செல்வமும், வெளி உலக ஆட்சியும், வெளி உலக செழுமையும் வீணே. ஆனால் அதற்காக மக்கள் எப்போதும் வறியவர்களாக, கதியற்றவர்களாக, தாழ்ந்தவர்களாக, தரம் தாழ்ந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும் என நான் நினைக்கவில்லை.

யாரும் வறியவர்களாக, கதியற்றவர்களாக இருக்க கூடாது. ஏனெனில் யாராவது ஒருவர் அப்படி இருந்தால்கூட நாம் எல்லோரும் தான் அவரது அந்த வறிய நிலைக்கு பொறுப்பு. ஒரே ஒருவர் சிரமத்தில் இருக்கிறார் என்றாலும்கூட நாம்தான் அந்த சிரமத்திற்கு பொறுப்பு. மேலும் அப்போது நாம் எல்லோரும் குற்றவாளிகள். ஆனால் இந்த விழிப்புணர்வும், இந்த பொறுப்புணர்ச்சியும் வளர்ந்துவிட்டால் அப்போது புதிய சமுதாயமும், புதிய விதமான நாடும் பிறந்துவிடும்.

இந்த நான்கு நாட்களும் மிகவும் அமைதியுடனும், அன்புடனும் இருந்து எனது பேச்சை கேட்ட உங்கள் எல்லோருக்கும் எனது மிக ஆழமான நன்றிகள் உரித்தாகுக. இறுதியாக உங்களுக்குள் உள்ள தெய்வீகத்தை நான் வணங்குகிறேன். தயவு செய்து என்னுடைய வணக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்.